CARTE PUBLICATĂ ÎN PESTE 40 DE ȚĂRI

„Uluitoare. Senzațională. Extraordinară."

GILLIAN FLYNN

Autoarea romanului *Fata dispărută*

femeia de la fereastră

A. J. FINN

buzz BOOKS

Nu e paranoia dacă se întâmplă cu adevărat...

Au trecut zece luni de când Anna Fox a ieşit ultima dată din casă. Zece luni în care a bântuit ca o fantomă prin camerele vechii sale locuinţe din New York, pierdută în amintiri, prea înspăimântată ca să-şi părăsească siguranţa propriului cămin.

Singura punte de legătură a Annei cu lumea reală este fereastra camerei sale, unde stă zi de zi, urmărindu-şi vecinii. Când familia Russell se mută peste drum, Anna este imediat atrasă de aceasta. O familie perfectă cu trei membri, un ecou al vieţii pe care şi ea a dus-o cândva.

Dar într-o seară, un ţipăt teribil rupe tăcerea, iar Anna este martora a ceva ce nimeni nu trebuia să vadă. Acum trebuie să facă tot ce poate pentru a descoperi adevărul despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Dar chiar dacă îl va afla, o va crede cineva? Şi poate să aibă încredere în ea însăşi?

„Tensiune la cote maxime.
Suspans hitchcockian într-o ambianţă de secol XXI."

Val McDermid

„Una dintre acele cărţi rare pe care nu le poţi lăsa din mână."

Stephen King

„Uimitoare. Fascinantă. Pur şi simplu fantastică!"

Tess Gerritsen

eBook disponibil

ISBN 978-606-33-2863-3
9 786063 328633

„Uluitoare. Senzațională. Extraordinară... Finn a creat un roman noir pentru noul mileniu, plin de personaje fascinante, răsturnări de situație uimitoare, narațiune frumos scrisă și o povestitoare cu care mi-ar plăcea să împart o sticlă de pinot. Poate două sticle – am multe întrebări pentru ea."

Gillian Flynn

„*Femeia de la fereastră* este cel mai captivant thriller pe care l-am citit de la *Fata dispărută*. A.J. Finn este un talent nou și îndrăzneț și scrie cu o tușă de maestru.

Tess Gerritsen

„Tensiune la cote maxime. Suspans hitchcockian într-o ambianță de secol XXI.

Val McDermid

„*Femeia de la fereastră* este una dintre acele cărți rare pe care cu adevărat nu le poți lăsa din mână. Scriitura este fluidă și adesea remarcabilă. Felul în care Finn își plasează povestea originală pe un fundal de film noir încântă și dă fiori în același timp."

Stephen King

„*Femeia de la fereastră* se citește ca un film clasic de Hitchcock sub formă de roman; chiar m-am așteptat la o scurtă apariție a maestrului. Plină de suspans. Mustind de amenințare. Frumos scrisă. S-a creat o agitație extraordinară în jurul acestei cărți, pe deplin justificată."

Simon Toyne

Un debut cu adevărat fenomenal. O poveste plină de suspans, absolut convingătoare. Inteligentă, emoționantă și cu adevărat înfricoșătoare."

Nicci French

„*Femeia de la fereastră* este un tur de forță. O odisee halucinantă în mintea unei femei, cu iluziile, amăgirile și realitatea sa. Mi-a provocat mintea și mi-a făcut inima să-mi bată cu putere. Un thriller absolut captivant."

Louise Penny

„O poveste întunecată și plină de răsturnări de situație, cu o premisă irezistibilă de film noir. Hitchcock ar fi cumpărat drepturile de ecranizare fără să stea prea mult pe gânduri."

Ruth Ware

„Uimitoare. Fascinantă. Pur și simplu fantastică!"

Tess Gerritsen

„Plină de suspans și de surprize, dar și emoționantă."

Jane Harper

„Uimitor. Ce thriller elegant și frumos scris. Mi-a plăcut la nebunie dr. Fox, iar răsturnările de situație sunt extrem de rafinate. E rar să găsești o poveste atât de convingătoare, și totuși spusă cu atâta grație – flerul și clasa lui Hitchcock sunt prezente pe fiecare pagină. E un clișeu să spun asta, dar pur și simplu m-am plimbat în jurul casei / am răspuns la ușă / am mâncat cu cartea în mână."

Joanna Cannon

„Densă, strălucitoare și de neuitat."

Jenny Colgan

„A.J. Finn m-a atras în lumea *Femeii de la fereastră* atât de tare, încât mi-am ținut respirația până la ultima pagină. Protagonista vulnerabilă, Anna, este izolată de prieteni, familie, comunitate și realitate în acest roman captivant, impresionant și fascinant, care cu siguranță îi va seduce pe cititori."

Liz Nugent

„Nu a mai apărut un thriller de debut atât de bun de la *Un plan simplu* de Scott Smith, acum douăzeci și cinci de ani. *Femeia de la fereastră* este un roman convingător, înspăimântător și captivant – am fost copleșit."

Joe Hill

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile
internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare,
pe care abia aștepți să le citești

A.J. Finn a scris pentru numeroase publicații, printre care *Los Angeles Times*, *Washington Post* și *Times Literary Supplement* (Marea Britanie). Romanul lui de debut, *Femeia de la fereastră* (*The Woman in the Window*, 2018), a fost publicat în peste patruzeci de țări din întreaga lume și este în curs de producție cinematografică sub licența Fox. Născut în New York, Finn a locuit în Anglia timp de zece ani înainte să se întoarcă în New York.

A.J. FINN

femeia de la fereastră

Traducere din limba engleză
ALINA SIMUȚ

București
2018

The Woman in the Window
A.J. Finn

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

[redacted]

Femeia de la fereastră
A.J. Finn

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Laura Davidescu
Corector: Păunița Ana
Prepress copertă: Bogdan Mitea
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FINN, A.J.
Femeia de la fereastră / A.J. Finn;
trad. din lb. engleză: Alina Simuț. -
București: Litera, 2018

pentru George

„Am sentimentul că undeva, în interiorul tău, există ceva despre care nu ştie nimeni."

Îndoiala (1943)

DUMINICĂ,
24 octombrie

1

Soțul ei e aproape de casă. O va prinde de data asta.

Nu e nici urmă de draperie sau de jaluzea la numărul 212 – casa de un roșu-ruginiu, în care au locuit soții Mott de când s-au căsătorit și până de curând, când s-au despărțit. Nu i-am întâlnit niciodată pe soții Mott, dar, din când în când, verific on-line profilul lui de LinkedIn și pagina ei de Facebook. Lista lor de căsătorie apare, în continuare, înregistrată la Macy's; încă aș mai putea să le cumpăr un set de tacâmuri.

După cum spuneam: nimic care să acopere fereastra. Clădirea de la numărul 212 privește oarbă spre partea opusă a străzii, arămie și nefinisată, iar eu o privesc la rândul meu și mă uit cum stăpâna casei îl conduce pe contractorul ei în dormitorul pentru oaspeți. Ce *e* cu casa aceea? E locul în care dragostea merge să-și găsească moartea.

Ea e drăguță, o roșcată autentică, cu ochii verzi ca firul ierbii și cu un arhipelag de mici alunițe care i se întind pe spate. Mult mai drăguță decât soțul ei, un anume dr. John Miller, psihoterapeut – da, el oferă consiliere cuplurilor – și unul dintre cei 436 000 de bărbați cu numele de John Miller de pe internet. Acest individ lucrează lângă Gramercy Park și nu oferă

consultații decontate de asigurări. Conform contractului de vânzare, a plătit 3,6 milioane de dolari pe casa lui. Înseamnă că afacerile îi merg bine.

Știu destul de multe lucruri despre soție. Evident, nu e o adevărată femeie de casă; soții Miller s-au mutat aici în urmă cu opt săptămâni și, cu toate astea, ferestrele acelea sunt goale, *ț ț*. Ea face yoga de trei ori pe săptămână, coborând cu pași mărunți pe trepte, cu covorașul ei magic făcut sul sub braț și purtând colanți Lululemon. Și probabil că face voluntariat undeva – iese din casă la câteva minute după ora unsprezece lunea și vinerea, cam pe la ora la care mă trezesc eu, și se întoarce între cinci și cinci și jumătate, chiar atunci când eu mă fac comodă pentru filmul de seară. (Pentru seara aceasta am ales, pentru a nu știu câta oară, *Bărbatul care știa prea multe*. Eu sunt femeia care a văzut prea multe.)

Am observat că îi place să bea câte un pahar după-amiaza, la fel cum îmi place și mie. Oare îi place să bea câte ceva și dimineața? Cum îmi place mie?

Dar vârsta ei e un mister, deși e cu siguranță mai tânără decât dr. Miller și mai tânără decât mine (și mai sprintenă); în ceea ce-i privește numele, nu aș putea decât să-mi dau cu presupusul. Mă gândesc la ea ca la o Rita, pentru că arată ca Hayworth din *Gilda*. „Nu mă interesează câtuși de puțin" – ador replica aceea.

Eu însămi sunt foarte interesată. Nu de corpul ei – linia abia perceptibilă a coloanei vertebrale, osatura umerilor ca niște aripi pipernicite, sutienul albastru-deschis, care îi ține sânii strânși; îmi întorc privirea ori de câte ori acestea intră în raza obiectivului meu –, ci de viața pe care o duce. Viețile. Cu două mai multe decât am eu.

Soțul ei a cotit-o pe stradă acum o clipă – e abia trecut de amiază –, nu la mult timp după ce soția lui a închis ușa de la intrare, însoțită de contractor. E o aberație: în zilele de duminică, dr. Miller se întoarce acasă la trei și un sfert, negreșit.

Cu toate astea, acum bunul doctor merge cu pași mari în jos, pe trotuar, cu respirația întretăiată, cu servieta legănându-i-se într-o mână și verigheta făcând parcă cu ochiul de pe degetul lui. Măresc imaginea asupra picioarelor lui: pantofi eleganți, bordo, lucioși, de lac, atrăgând lumina soarelui de toamnă și răspândind-o iute, cu fiecare pas pe care îl face.

Ridic aparatul spre capul lui. Aparatului meu, Nikon D5500, nu-i scapă prea multe, cu lentilele acelea Opteka: păr de diferite nuanțe, dezordonat, ochelari înguști și ieftini, insule de barbă abia mijită în heleșteiele puțin adânci ale obrajilor. Are mai multă grijă de pantofi decât de fața lui.

Înapoi la numărul 212, unde Rita și contractorul se dezbracă rapid. Aș putea apela serviciul de informații telefonice ca să o sun acasă, să o avertizez. Nu voi face asta. Urmărirea e ca și fotografia în natură: nu te amesteci în viața sălbatică.

Dr. Miller se află poate la jumătate de minut distanță de ușa de la intrare. Gura soției lui acoperă cu ruj gâtul contractorului. Bluza îi cade de pe ea.

Încă patru pași înainte. Cinci, șase, șapte. Au mai rămas cel mult douăzeci de secunde. Ea îi prinde cravata cu dinții și îi zâmbește larg. Mâinile ei bâjbâie după cămașa lui. El o atinge ușor pe ureche.

Soțul ei sare peste o dală desprinsă din trotuar. Cincisprezece secunde.

Aproape că pot auzi cravata alunecându-i de pe guler. Ea i-o aruncă în cealaltă parte a camerei.

Zece secunde. Focalizez din nou, obiectivul aparatului efectiv zvâcnește. Își vâră mâna în buzunar și scoate un pumn de chei. Șapte secunde.

Ea își desface părul prins în coadă și îl lasă să-i cadă pe umeri.

Trei secunde. El urcă pe trepte.

Ea îl cuprinde cu brațele și îl sărută pătimaș.

El bagă cheia în broască. O răsucește.

Focalizez obiectivul asupra feței ei, a ochilor larg deschiși. A auzit.

Fac repede un instantaneu.

Apoi servieta lui se deschide zgomotos.

O grămadă de foi cad brusc din ea și se împrăștie în bătaia vântului. Mut repede obiectivul înapoi spre dr. Miller, la acel clar „La naiba" pe care îl conturează buzele lui; el își așază servieta în fața ușii, calcă pe câteva foi cu pantofii săi lucioși și le ridică pe altele în brațe. O foaie neascultătoare s-a agățat între ramurile unui copac. El n-o observă.

Rita își vâră repede brațele în mânecile bluzei, strângându-și părul înapoi la spate. Iese grăbită din cameră. Contractorul, părăsit, sare jos din pat și își recuperează cravata, apoi și-o îndeasă în buzunar.

Eu expir, aerul șuierând parcă dintr-un balon. Nu realizasem că îmi țineam respirația.

Ușa din față se deschide: Rita se năpustește pe trepte în jos, strigându-l pe soțul ei. El se întoarce; presupun că îi zâmbește – nu pot vedea lucrul acesta. Ea se apleacă și culege câteva hârtii de pe trotuar.

Contractorul apare în ușă, cu o mână adâncită în buzunar, și cealaltă ridicată, în semn de salut. Dr. Miller îi face, la rândul lui, semn cu mâna. Urcă

până pe palier, își ridică servieta și cei doi bărbați dau mâna. Intră amândoi, urmați de Rita.

Ei bine, poate data viitoare.

LUNI,
25 octombrie

2

Maşina a trecut huruind acum o clipă, asemenea unui dric, cu stopurile strălucind în întuneric.

- Vecini noi, îi spun fiicei mele.

- În ce casă?

- Peste drum de parc. La 207.

Sunt acolo acum, palizi ca nişte stafii la apus, dezgropând cutii din portbagaj.

Ea soarbe zgomotos.

- Ce mănânci? o întreb.

E seara de mâncare chinezească, desigur; mănâncă lo mein.

- Lo mein.

- Nu şi în timp ce vorbeşti la telefon cu mami.

Ea soarbe din nou şi mestecă.

- *Maa-mă*.

Purtăm o luptă serioasă pe tema asta; a înlocuit cuvântul *mami*, împotriva dorinţei mele, cu ceva grosolan şi tăios.

- Dă-i pace, mă sfătuieşte Ed - dar el încă este *tati*.

- Ar trebui să te duci să-i saluţi, sugerează Olivia.

- Mi-ar plăcea să fac asta, scumpete. Urc scările fără nici un chef, la etajul întâi, unde priveliştea este mai frumoasă. Oh, sunt dovleci *peste tot*. Toţi vecinii

au câte unul. Familia Gray are patru. Am ajuns pe palier, cu paharul în mână, vinul îmi atinge buza. Îmi doresc să pot alege un dovleac pentru tine. Spune-i lui taică-tău să-ți ia unul. Sorb din vin, înghit. Spune-i să-ți ia doi, unul pentru tine și unul pentru mine.

– Bine.

Arunc o privire în oglinda întunecată a băii de serviciu.

– Ești fericită, iubito?

– Da.

– Nu te simți singură?

Ea nu a avut niciodată prieteni adevărați în New York; era prea timidă, prea mică.

– Nu.

Mă uit atentă la întunericul de sus, de la capătul scărilor, la bezna de deasupra. În timpul zilei, soarele trece prin luminatorul în formă de cupolă de deasupra; noaptea, se transformă într-un ochi larg deschis, care privește insistent spre adâncurile scării.

– Ți-e dor de Punch?

– Nu.

Nici ea nu s-a înțeles cu motanul acela. A zgâriat-o într-o dimineață de Crăciun, a trecut ca un fulger cu ghearele peste încheietura mâinii ei, două zgârieturi rapide, nord-sud-est-vest; o rețea strălucitoare de sânge i-a izbucnit pe piele, ca pentru X și 0, și Ed aproape că l-a aruncat pe fereastră.

Acum îl caut, îl găsesc adunat pe canapeaua din bibliotecă, urmărindu-mă.

– Dă-mi-l pe tati la telefon, dovlecel.

Urc următorul set de trepte, simțind covorul aspru sub tălpi. Ratan. Ce-o fi fost în capul nostru? Se pătează atât de ușor.

– Hei, gagico, spune el. Vecini noi?

- Da.

- Nu mi-ai mai spus și mai de mult că avem vecini noi?

- Asta a fost acum două luni. La 212. Familia Miller.

Mă întorc pe călcâie, coborând scările.

- Și ceilalți unde sunt?

- La 207. Vizavi de parc.

- Cartierul se schimbă.

Ajung pe palier și îl ocolesc.

- N-au adus multe cu ei. Doar o mașină.

- Presupun că cei de la firma de mutări vor veni mai târziu.

- Da.

Tăcere. Mai sorb o gură de vin.

Acum sunt din nou în camera de zi, lângă foc, cu umbrele cufundate adânc în colțuri.

- Uite... începe Ed.

- Au un fiu.

- Poftim?

- Se vede un fiu, repet, apăsându-mi fruntea de geamul rece al ferestrei. Felinarele cu vapori de sodiu încă nu au apărut în această zonă din Harlem, iar strada este luminată doar de un corn de lună, galben-lămâie, totuși, le pot desluși siluetele: un bărbat, o femeie și un băiat înalt, cărând cutii spre ușa de la intrare. E adolescent, adaug eu.

- Ia-o ușurel, panteră ce ești.

- Mi-aș dori să fii aici, spun eu înainte de a mă putea opri.

Chestia asta mă ia prin surprindere. Și pe Ed, după cum a sunat. Intervine o pauză. Apoi:

- Ai nevoie de mai mult timp, spune el.

Rămân tăcută.

- Medicii spun că prea mult contact nu e sănătos.

– Eu sunt medicul care a spus asta.

– Tu eşti unul dintre ei.

Se aude o trosnitură în spatele meu – o scânteie în şemineu. Flăcările se liniştesc, murmurând în cămin.

– De ce nu-i inviţi pe oamenii ăia la noi? întreabă el.

Îmi beau paharul până la ultima picătură.

– Cred că e destul pentru seara asta.

– Anna.

– Ed.

Aproape că îl pot auzi cum respiră.

– Ne pare rău că nu suntem acolo cu tine.

Aproape că îmi pot auzi inima.

– Şi mie îmi pare rău.

Punch m-a urmărit la parter. Îl ridic cu un braţ şi mă retrag în bucătărie. Pun telefonul pe blat. Încă un pahar înainte de culcare.

Prinzând sticla de gât, mă întorc la fereastră, spre cele trei fantome care bântuie trotuarul, şi o ridic ca şi cum aş închina în cinstea lor.

MARȚI,
26 octombrie

3

Anul trecut pe vremea asta plănuiam să vindem casa, angajaserăm chiar şi un agent; Olivia urma să se înscrie la o şcoală din centrul oraşului în septembrie, iar Ed îmi găsise un loc de muncă uşor în Lenox Hill.

- Va fi *distractiv*, a promis el. Voi monta un bideu numai pentru tine.

L-am lovit peste umăr.

- Ce este un bideu? a întrebat Olivia.

Dar apoi el a plecat, iar ea s-a dus cu el. Aşa că am simţit că îmi plesneşte, din nou, inima în piept, când, noaptea trecută, mi-am amintit primele cuvinte ale anunţului nostru ratat: CLĂDIRE DE PATRIMONIU, BIJUTERIE A SECOLULUI AL XIX-LEA RESTAURATĂ CU ATENŢIE, ÎN HARLEM! O MINUNATĂ LOCUINŢĂ DE FAMILIE! Cred că termenii *clădire de patrimoniu* şi *bijuterie* pot fi puşi sub semnul îndoielii. *Harlemul* e incontestabil, la fel şi *secolul al XIX-lea* (1884). *Restaurată cu atenţie,* pot confirma acest lucru, şi încă o restaurare foarte costisitoare. *Minunată locuinţă de familie,* e adevărat.

Domeniul meu şi avanposturile lui:

Subsol: Sau *maisonette*, conform agentului nostru. Sub nivelul străzii, întins sub tot parterul, cu intrare separată; bucătărie, baie, dormitor, birou mic. Spaţiul

de lucru al lui Ed timp de opt ani – el umplea masa cu schiţe, prindea în piuneze pe perete documente ale contractorilor. În prezent, închiriat.

Grădină: Terasă, în adevăratul sens al cuvântului, accesibilă de la parter. O întindere de lespezi din calcar; două scaune Adirondack, învechite; un frasin tânăr aplecat în colţul îndepărtat, deşirat şi singur, ca un adolescent fără prieteni. Din când în când mi se face dor să-l îmbrăţişez.

Parter: Ground floor, dacă sunteţi britanici, sau *rez-de-chausée*, dacă sunteţi francezi. (Eu nu sunt nici una, nici alta, dar am petrecut o vreme la Oxford în timpul rezidenţiatului – întâmplător tot într-o casă cu etaj – şi acum, în luna iulie, am început să studiez *français* on-line). Bucătărie – plan deschis şi „graţios" (agentul, din nou), cu o uşă în spate, care dă spre grădină, şi o uşă laterală, spre parc. Podele din lemn de mesteacăn alb, acum cu pete mari de merlot. Pe hol, o toaletă – eu îi spun „camera roşie". „Roşu de tomate", după catalogul Benjamin Moore. Cameră de zi echipată cu o canapea şi măsuţă de cafea şi acoperită cu un covor persan, încă fin sub picioare.

Etajul întâi: Biblioteca (a lui Ed; rafturi pline, cotoare rupte şi supracoperte îngălbenite, toate îngrămădite ca sardelele) şi biroul (al meu; de rezervă, aerisit, un iMac aşezat frumos pe o masă IKEA – câmpul meu de luptă pentru şahul on-line). Cea de-a doua baie, de serviciu, colorată în albastru „Răpirea la cer", nişte cuvinte ambiţioase pentru o încăpere cu o toaletă. Şi o debara adâncă, pe care poate o voi transforma într-o bună zi într-o cameră obscură, dacă voi trece vreodată de la digital la film. Cred că îmi pierd interesul.

Etajul al doilea: Dormitor matrimonial (sau doar al doamnei?) şi baie. Mi-am petrecut cea mai mare parte

a timpului în pat anul acesta; are o saltea din aceea cu sistem special pentru dormit, dublu ajustabilă. Ed şi-a programat partea lui pentru o moliciune aproape pufoasă; a mea este fixată să fie fermă.

– Dormi pe o cărămidă, mi-a spus el odată, bătând cu degetele în cearşaf.

– Tu dormi pe un nor cumulus, i-am spus.

Apoi m-a sărutat îndelung şi încet.

După ce au plecat, în acele luni negre şi goale, când abia dacă puteam să mă smulg dintre cearşafuri, mă rostogoleam încet, ca un val ondulat, dintr-o parte în cealaltă, înfăşurând şi desfăcând aşternuturile în jurul meu.

De asemenea, la acest etaj este dormitorul pentru oaspeţi, cu baie proprie.

Etajul al treilea: Pe vremuri, camerele servitorilor, acum dormitorul Oliviei şi o a doua cameră de oaspeţi. În unele nopţi bântui prin camera ei ca o stafie. În unele zile stau în pragul uşii şi urmăresc mişcarea înceată a particulelor de praf în lumina soarelui. În unele săptămâni nu merg deloc la etajul al treilea, şi începe să mi se estompeze în memorie, asemenea atingerii ploii pe piele.

Oricum, voi vorbi cu ei mâine, din nou. Între timp, nici un semn de la oamenii de peste drum de parc.

MIERCURI,
27 octombrie

4

Un adolescent sprinten apare brusc în cadrul ușii de la numărul 207, asemenea unui cal la linia de start, și o ia la galop spre est pe stradă în jos, pe lângă ferestrele mele din față. Nu reușesc să mă uit bine - m-am trezit devreme, după o noapte târzie cu *Out of the Past*[1], și încerc să mă hotărăsc dacă o înghițitură de merlot ar fi o chestie înțeleaptă; dar reușesc să văd o șuviță de păr blond și un rucsac atârnat pe un umăr. Apoi dispare.

Iau o înghițitură de vin, urc scările plutind și mă așez la birou. Întind mâna după aparatul meu Nikon.

În bucătăria de la 207 îl pot vedea pe tatăl lui, mare și lat, luminat din spate de ecranul unui televizor. Țin aparatul apăsat pe ochi și măresc: the *Today* show. Mă gândesc să mă duc jos și să pornesc și eu televizorul, să mă uit împreună cu vecinul meu. Sau aș putea să mă uit la emisiune chiar de aici, la televizorul lui, prin obiectiv.

Hotărăsc să fac asta.

A trecut ceva vreme de când am măsurat fațada cu privirea, dar Google pune la dispoziție o vedere

[1] Film cu Robert Mitchum și Jane Greer în rolurile principale (n.red.)

panoramică asupra străzii: piatră zugrăvită cu var, care aduce uşor a Beaux-Arts, încununată cu o platformă pe acoperiş. De aici, bineînţeles, pot să urmăresc doar partea laterală a casei; prin ferestrele ei din est, am un unghi clar spre bucătărie, spre un salon de la etajul întâi şi spre un dormitor de deasupra.

Ieri a sosit un pluton de angajaţi de la firma de mutări, transportând canapele, televizoare şi un şifonier vechi. Soţul a direcţionat traficul. N-am mai văzut-o pe soţia lui din noaptea în care s-au mutat. Mă întreb cum arată.

Sunt pe punctul de a-i da şah mat lui Rook&Roll în această după-amiază, când aud soneria. Îmi târşâi picioarele până la parter, apăs butonul interfonului, deschid uşa de la hol şi îl găsesc pe chiriaşul meu stând acolo, părând, după cum se spune, dat peste cap. *Este* frumos, cu maxilarul său lung, cu ochii ca nişte obloane, întunecaţi şi adânci. Henry Fonda după o seară târzie. (Nu sunt singura care crede asta. Am observat că lui David îi place să le distreze pe prietenele lui ocazionale. Am auzit şi asta, serios.)

– Plec în Brooklyn în seara asta, mă anunţă el.

Eu îmi trec o mână prin păr.

– Bine.

– Ai nevoie să mă ocup de ceva înainte să plec?

Sună a propunere, ca o replică dintr-un roman noir. *Doar îţi apropii buzele şi sufli.*

– Mersi. Sunt bine.

Se uită lung, dincolo de mine, şi priveşte chiorâş.

– Trebuie schimbate becurile? E întuneric aici.

– Îmi place aşa întunecat, îi spun eu. *Aşa cum sunt şi bărbaţii mei*, aş vrea să adaug. Asta e o glumă din

Avionul buclucaș[1]*!? Să... te distrezi? Să ai vreme bună? Să faci sex?* ...te distrezi.

Dă să plece.

– Știi că poți veni și pe ușa dinspre subsol, îi spun, încercând un ton glumeț. Probabil că voi fi acasă.

Sper că va zâmbi. E aici de două luni și nu l-am văzut nici măcar o dată zâmbind.

El încuviințează cu o mișcare a capului. Pleacă.

Închid ușa în urma lui.

Mă analizez în oglindă. Riduri ca spițele unei roți de bicicletă în jurul ochilor. O pată de păr întunecat, vărgată ici-colo cu gri, desfăcută pe lângă umeri; părul puțin ieșit din adâncitura subrațului. Abdomenul îmi atârnă. Gropițele îmi punctează coapsele. Pielea, aproape îngrozitor de palidă; venele îmi curg violet în brațe și picioare.

Gropițe, desen cu puncte, păr ușor crescut, riduri; am nevoie de exerciții fizice. Cândva aveam farmec, după părerea unora, după părerea lui Ed.

– Eu te priveam ca pe fata din vecini, a spus el cu tristețe, spre sfârșit.

Mă uit în jos, la degetele de la picioare cum se mișcă pe gresie – lungi și delicate, una (sau zece) dintre caracteristicile mele mai bune –, dar mi se pare că acum arată ca ale unui mic prădător. Scotocesc prin dulăpiorul de medicamente, plin cu flacoane cu pastile îngrămădite unele peste altele, ca niște stâlpi totemici, și scot o unghieră. În sfârșit, o problemă pe care o pot rezolva.

---

[1] Film-parodie cu Leslie Nielsen (n.red.)

JOI,
28 octombrie

5

Ieri s-a publicat contractul de vânzare-cumpărare. Noii mei vecini sunt Alistair şi Jane Russell; au plătit 3,45 de milioane de dolari pentru umila lor locuinţă. Google mă informează că el este partener la o firmă de consultanţă, care a avut înainte sediul în Boston. Despre ea nu se poate afla nimic – încercaţi să introduceţi numele de *Jane Russell* într-un motor de căutare.

Şi-au ales un cartier plin de viaţă.

Casa familiei Miller de vizavi – lăsaţi orice speranţă, voi, cei care intraţi – este una dintre cele cinci case din oraş pe care le pot supraveghea din locuinţa mea, de la ferestrele care dau spre sud. La est se înalţă Surorile Gray, gemenele identice: aceleaşi cornişe dreptunghiulare, care încoronează ferestrele, aceleaşi uşi de intrare, de culoare verde-închis. În cea din dreapta – sora uşor mai gri, cred – stau Henry şi Lisa Wasserman, locatari de mult timp; „Patru decenii şi numărătoarea continuă", s-a lăudat doamna Wasserman când ne-am mutat noi. Trecuse pe la noi să ne spună („în faţă") cât de mult le-a displăcut ei („şi lui Henry al meu") venirea „unui alt clan de tineri ambiţioşi" în ceea ce „obişnuia să fie un cartier adevărat".

Ed spumega. Olivia şi-a botezat iepurele împăiat Yuppie.

Wasser-oamenii, aşa cum i-am poreclit noi, nu mi-au mai vorbit de atunci încoace, chiar dacă eu sunt acum pe cont propriu, fac singură cât un clan. Nu par mult mai prietenoşi faţă de locuitorii celeilalte Surori Gray, o familie numită, cum nu se poate mai potrivit, Gray. Fete gemene, adolescente, tatăl partener la o mică firmă de avocatură, M&A, mama, amfitrioana pasionată a unui club de lectură. Cartea selectată luna aceasta, căreia i s-a făcut reclamă pe pagina lor de Meetup şi se află chiar acum în curs de analiză în camera din faţă a familiei Gray, de către opt femei de vârstă mijlocie: *Jude neştiutul*[1].

Am citit-o şi eu şi mi-am imaginat că fac parte din grup şi că mănânc cu poftă tort de cafea (nu am aşa ceva la îndemână) şi savurez vin (ceea ce am reuşit să procur).

„Ce părere ai despre *Jude*, Anna?", m-ar întreba Christine Gray, iar eu i-aş răspunde că mi se pare destul de neştiută. Am râde. De fapt, ele râd chiar acum. Încerc să râd cu ele. Mai iau o înghiţitură.

La vest de familia Miller stă familia Takeda. Soţul este japonez, mama albă, fiul lor supranatural de frumos. E violoncelist; în lunile călduroase repetă cu ferestrele de la salon deschise, aşa că Ed obişnuia să o închidă pe a noastră, în schimb. Într-o noapte, într-un iunie de mult trecut, am dansat, eu şi Ed, pe acordurile unei suite de Bach, legănându-ne în bucătărie, eu ţinându-mi capul pe umărul lui, cu degetele lui împletite pe după mijlocul meu, în timp ce băiatul de vizavi cânta la instrument.

---

[1] Roman de Thomas Hardy (n.red.)

Vara aceasta care a trecut, muzica lui a venit agale spre casă, s-a apropiat de camera mea de zi și a bătut politicos în geam: *Lasă-mă să intru.* N-am lăsat-o, n-am putut - niciodată nu deschid ferestrele, niciodată -, dar tot o auzeam murmurând, stăruind: *Lasă-mă să intru. Lasă-mă să intru!*

Numărul 206-208 e o casă goală, din piatră roșiatică, cu două corpuri de clădire, care încadrează casa familiei Takeda. A cumpărat-o o firmă în luna noiembrie, în urmă cu doi ani, dar nu s-a mutat nimeni în ea. Un puzzle. Timp de aproape un an, schelăria a stat agățată de fațada ei ca o grădină suspendată; a dispărut peste noapte - asta s-a întâmplat cu câteva luni înainte ca Ed și Olivia să plece -, și de atunci încoace, nimic.

Priviți imperiul meu sudic și supușii lui. Nici unul dintre acești oameni nu a fost prieten cu mine; pe majoritatea dintre ei nu îi întâlnisem mai mult de o dată sau de două ori. Așa e viața la oraș, presupun. Poate că Wasser-oamenii știau ei ceva. Mă întreb dacă ei știu ce s-a ales de mine.

În partea de est, casa mea se învecinează cu o școală catolică abandonată, practic se reazemă de ea: școala St. Dymphna s-a închis de când ne-am mutat. O amenințam pe Olivia că o vom trimite acolo când nu era cuminte. Piatră brună, poroasă, ferestre întunecate de murdărie. Sau, cel puțin, asta este ceea ce îmi amintesc; a trecut ceva vreme de când am privit-o.

Și direct spre vest este parcul - mic, două parcele lățime și două lungime, cu o cărare îngustă din cărămidă, care leagă strada noastră de cea care dă direct spre nord. La fiecare capăt stă santinelă un platan cu frunzele parcă în flăcări; un gard scund de fier, până la pământ, înconjoară parcul din ambele părți. Este,

așa cum spunea agentul acela care merită citat, foarte demodat.

Apoi este casa de dincolo de parc: numărul 207. Lorzii au vândut-o în urmă cu două luni și au eliberat-o imediat, luând avionul spre sud, către vila lor din Vero Beach, unde o să locuiască la pensie. Căutați Alistair și Jane Russell.

Jane Russell! Fizioterapeuta mea nu auzise niciodată de ea.

– *Domnii preferă blondele*[1], i-am spus.

– Nu din experiența mea, mi-a răspuns ea.

Bina e mai tânără; poate acesta este motivul.

Toate astea s-au întâmplat azi, mai devreme; înainte ca eu să mă pot împotrivi, mi-a legat un picior peste celălalt și m-a răsturnat pe partea dreaptă. Durerea m-a lăsat fără suflare.

– Tendoanele tale au nevoie de așa ceva, m-a asigurat ea.

– Afurisito! i-am spus eu cu respirația întretăiată.

Ea mi-a apăsat genunchiul la podea.

– Nu mă plătești ca să mă port blând cu tine.

Am tresărit de durere.

– Pot să te plătesc să pleci?

Bina vine o dată pe săptămână ca să mă ajute să urăsc viața, după cum îmi place mie să spun, și să mă țină la curent cu ultimele noutăți despre aventurile ei sexuale, care sunt aproximativ la fel de palpitante ca ale mele. Doar că, în cazul Binei, motivul este faptul că ea e pretențioasă.

– Jumătate dintre tipii de pe aplicațiile astea folosesc poze vechi de cinci ani, se plânge ea, cu cascada ei de

---

[1] Film cu Jane Russell și Marilyn Monroe în rolurile principale (n.red.)

păr revărsată peste un umăr, și cealaltă jumătate sunt căsătoriți. Iar *cealaltă* jumătate au toate motivele să fie singuri.

Asta înseamnă trei jumătăți, dar nu discuți despre probleme de matematică cu cineva care îți răsucește coloana vertebrală.

Mi-am făcut cont pe Tinder în urmă cu o lună, „doar ca să văd", mi-am spus eu. Tinder, îmi explicase Bina, te cuplează cu oameni cu care te-ai intersectat. Dar dacă nu te-ai intersectat cu nimeni? Dar dacă navighezi mereu în aceiași 400 de metri pătrați dispuși vertical și nimic mai departe de-atât?

Nu știu. Primul profil pe care l-am văzut a fost al lui David. Mi-am șters contul imediat.

Au trecut patru zile de când am zărit-o pe Jane Russell. Cu siguranță nu era proporționată ca originalul, cu sânii ei ca niște torpile și talia de viespe, dar, pe de altă parte, nici eu nu sunt. Pe fiul ei nu l-am văzut decât o dată, ieri-dimineață. Totuși, soțul – cu umeri lați, sprâncene inegale și nas ca o paletă – este permanent la vedere în casa lui: bătând ouă în bucătărie, citind în salon, aruncând, din când în când, câte o privire în dormitor, ca și cum ar căuta pe cineva.

VINERI,
29 octombrie

6

Astăzi, prima mea *leçon* de franceză, şi *Diabolicele* în seara asta. Un nemernic de soţ, „micuţa catastrofă" de soţie, o amantă, o crimă, un cadavru dispărut. Ce poate fi mai captivant decât un cadavru dispărut?

Dar, mai întâi, mă cheamă datoria. Îmi înghit pastilele, mă trântesc la birou, fac click pe mouse, introduc parola. Şi mă conectez la Agora.

La orice oră, *oricând*, sunt înregistraţi cel puţin câteva zeci de utilizatori, o pleiadă din întreaga lume. Pe unii dintre ei îi cunosc pe nume: Talia din Bay Area; Phil din Boston; Mitzi, un avocat din Manchester cu un nume mai puţin potrivit pentru meseria lui; Pedro, un bolivian a cărui engleză şovăitoare nu este, probabil, mai rea decât franceza mea stricată. Alţii îşi aleg porecle, inclusiv eu – într-un moment drăguţ, mi-am ales numele Annagorafoba, dar apoi am dezvăluit unui alt utilizator că sunt psiholog şi s-a dus vestea rapid. Deci acum sunt doctorulesteaici. Ea vă va primi acum.

Agorafobie: în traducere literală, frica de piaţa publică, în practică, termen pentru o serie de tulburări de anxietate. Prima oară documentată la sfârşitul anilor 1800, apoi „considerată o entitate de diagnostic independentă" un secol mai târziu, deşi în mare parte comorbidă cu atacurile de panică. Puteţi citi

totul despre ea, dacă doriți, în *Manualul de diagnostic și clasificare statistică a tulburărilor mintale, ediția a cincea. DSM-5* pe scurt. Întotdeauna m-a distrat titlul acesta; sună ca o franciză de film. *V-a plăcut* Tulburările mintale 4? *Vă va plăcea la nebunie și continuarea!*

Literatura medicală este neobișnuit de imaginativă atunci când vine vorba de diagnosticare. „Printre fricile agorafobe... se numără să te afli singur în afara casei; să te afli într-o mulțime sau să stai la coadă; să te afli pe un pod." Ce n-aș da să stau pe un pod. La naiba, ce n-aș da să stau la coadă. Îmi place și asta: „Să fii în mijlocul unui rând la teatru". Nu m-ar deranja deloc să stau pe un scaun central.

De la pagina 113 la 133, dacă sunteți interesați.

Mulți dintre noi – cei mai grav afectați, cei care se luptă cu tulburarea de stres posttraumatic – sunt obligați să rămână în casă, ascunși de lumea dezordonată și enormă de afară. Unii se tem de mulțimile în mișcare; alții, de freamătul din trafic. Pentru mine, e vorba de cerul întins, orizontul fără sfârșit, expunerea totală, presiunea strivitoare a exteriorului. „Spații deschise", le numește *DSM-5* vag, nerăbdător să ajungă la cele 186 de note de subsol ale sale.

Ca medic, consider că pacientul caută un mediu pe care să-l poată controla. Aceasta este abordarea clinică. În calitate de suferindă (și acesta *este* cuvântul), spun că agorafobia nu mi-a devastat viața atât de mult pe cât a devenit chiar viața mea.

Mă întâmpină pagina de bun venit de la Agora. Cercetez cu atenție căsuțele cu mesaje, mă uit la conversații. 3 LUNI BLOCATĂ ÎN CASĂ. Te înțeleg, Kala88; eu sunt blocată de aproape zece luni și încă nu s-a terminat. AGORA DEPINDE DE STAREA DE SPIRIT? Sună

mai mult a fobie socială, EarlyRiser. Sau o tiroidă cu probleme. ÎNCĂ NU POT OBȚINE UN LOC DE MUNCĂ. Oh, Megan - știu, și îmi pare rău. Mulțumită lui Ed, eu nu am nevoie de un loc de muncă, dar mi-e dor de pacienții mei. Îmi fac griji pentru pacienții mei.

O nou-venită mi-a trimis un e-mail. O îndrum spre manualul de supraviețuire pe care l-am încropit în primăvară: „Deci, ai un atac de panică" - cred că sună potrivit de vesel.

Î: Cum îmi procur mâncarea?
R: Blue Apron, Plated, HelloFresh... există o mulțime de opțiuni de livrare disponibile în SUA! Cei din străinătate pot găsi probabil servicii similare.
Î: De unde îmi procur medicația?
R: Toate farmaciile importante din SUA vin acum direct la ușa voastră. Rugați-l pe medicul vostru să vorbească la farmacia locală dacă există vreo problemă.
Î: Cum păstrez casa curată?
R: Faceți curățenie! Angajați o firmă de curățenie sau faceți singuri.

(Eu nu fac nici una, nici alta. Locuinței mele i-ar prinde bine o curățenie generală.)

Î: Cum se procedează cu aruncarea gunoiului?
R: Firma voastră de curățenie poate să se ocupe de asta sau puteți aranja ca un prieten să vă ajute.
Î: Cum fac să nu mă plictisesc?
R: Ei bine, *aceasta este* întrebarea dificilă...

Et cetera. Sunt mulțumită de document, în ansamblu. Mi-ar fi plăcut să-l fi avut eu însămi.

Apare o fereastră de discuții pe ecran.

Sallynr.4: salut, doamna doctor!

Simt un zâmbet zvâcnindu-mi pe buze. Sally: douăzeci și șase de ani, cu domiciliul în Perth, a fost atacată la începutul acestui an, în Duminica Paștelui. S-a ales cu un braț rupt și contuzii grave la ochi și la față; violatorul ei nu a fost niciodată identificat sau reținut. Sally a petrecut patru luni în interior, izolată în cel mai izolat oraș din lume, dar a început să iasă din casă în urmă cu mai bine de zece săptămâni – bravo ei, cum ar spune ea. Un psiholog, terapia aversiunii și Propranolol. Nimic nu se compară cu un betablocant.

doctorulesteaici: Salut! Totul e în regulă?
Sallynr.4: da! am ieșit la picnic azi-dimineață!!

Ea a fost întotdeauna îndrăgostită de semnele de exclamație, chiar și în adâncurile depresiei.

doctorulesteaici: Cum a fost?
Sallynr.4: am supraviețuit! :)

Îi plac și emoticoanele.

doctorulesteaici: Ești o supraviețuitoare! Cum te simți după Inderal?
Sallynr.4: bine, am redus doza la 80 mg
doctorulesteaici: De 2 ori pe zi?
Sallynr.4: 1 dată!!
doctorulesteaici: Doza minimă! Fantastic! Efecte secundare?
Sallynr.4: ochi uscați, atâta tot

E norocoasă. Eu iau un medicament asemănător (printre altele), și, din când în când, durerile de cap

aproape îmi perforează creierul. PROPRANOLOLUL POATE CAUZA MIGRENĂ, ARITMIE, DIFICULTĂŢI DE RESPIRAŢIE, DEPRESIE, HALUCINAŢII, REACŢII CUTANATE SEVERE, GREAŢĂ, DIAREE, SCĂDEREA LIBIDOULUI, INSOMNIE ŞI SOMNOLENŢĂ.

- Medicamentul ăla are nevoie de mai multe efecte secundare, mi-a spus Ed.

- Combustie spontană, am sugerat eu.

- Diaree zgomotoasă.

- Moarte înceată şi lungă.

doctorulesteaici: Vreo recidivă?
Sallynr.4: am avut o ezitare săptămâna trecută
Sallynr.4: dar i-am ţinut piept
Sallynr.4: exerciţii de respiraţie
doctorulesteaici: Vechiul truc cu punga de hârtie.
Sallynr.4: mă simt ca o idioată, dar funcţionează
doctorulesteaici: Într-adevăr, funcţionează. Bravo.
Sallynr.4: mersi :)

Sorb din vin. Apare o altă fereastră de dialog: Andrew, un bărbat pe care l-am cunoscut pe un site pentru entuziaştii filmelor clasice.

Seria Graham Greene @ Angelika weekendul acesta?

Mă opresc. *Idolul căzut* este unul dintre filmele mele preferate - majordomul condamnat; avionul de hârtie fatidic - şi au trecut cincisprezece ani de când m-am uitat la *Ministerul groazei*. Şi, desigur, filmele vechi ne-au adus pe mine şi pe Ed împreună.

Dar eu nu i-am explicat situaţia mea lui Andrew. Statusul de *Indisponibil* rezolvă totul.

Mă întorc la Sally.

doctorulesteaici: Ţii legătura cu psihologul tău?
Sallynr.4: da :) mersi. am redus până la una pe săptămână. ea mi-a spus că fac un progres excelent
Sallynr.4: medicamentele şi odihna sunt cheia
doctorulesteaici: Dormi bine?
Sallynr.4: încă mai am coşmaruri
Sallynr.4: tu?
doctorulesteaici: Eu dorm foarte mult.

Prea mult, probabil. Ar trebui să-i spun asta doctorului Fielding. Nu sunt sigură că o voi face.

Sallynr.4: şi tu cum progresezi? eşti pregătită de luptă?
doctorulesteaici: Nu sunt la fel de rapidă ca tine! TSPT e o fiară. Dar eu sunt tare.
Sallynr.4: da, eşti!
Sallynr.4: am vrut doar să verific ce mai fac prietenii mei de aici - m-am gândit la voi toţi!!!

Chiar în momentul în care îmi iau rămas-bun de la Sally, profesorul meu mă sună pe Skype.

-*Bonjour*, Yves, bolborosesc eu, ca pentru mine.

Mă opresc o clipă înainte de a răspunde; îmi dau seama că abia aştept să mă întâlnesc cu el - părul acela negru ca smoala, nuanţa aceea întunecată a pielii lui. Sprâncenele acelea care se năpustesc una asupra celeilalte şi se curbează ca un *accent circonflexe* atunci când accentul meu îl lasă perplex, ceea ce se întâmplă deseori.

Dacă Andrew intră din nou, îl voi ignora deocamdată. Poate pentru totdeauna. Cinematografia clasică: pe asta o împărtăşesc cu Ed. Cu nimeni altcineva.

*

Întorc clepsidra de pe birou şi urmăresc cum piramida cea mică de nisip pare să pulseze pe măsură ce firele de nisip creează adâncituri în ea. Atât de mult timp. Aproape un an. Nu am părăsit casa de aproape un an.

Ei bine, aproape. De cinci ori în opt săptămâni am reuşit să mă aventurez afară, în spate, în grădină. „Arma mea secretă", aşa cum o numeşte dr. Fielding, este umbrela - umbrela lui Ed, serios, o drăcie London Fog şubredă. Dr. Fielding, el însuşi o drăcie şubredă, stă ca o sperietoare de ciori în grădină, în timp ce eu deschid uşa şi flutur umbrela în faţa mea. O mişcare a arcului şi se desface; eu mă uit fix, cu atenţie, la adâncitura corpului ei, la coaste şi la piele. Tartanul întunecat, patru pătrate de negru aranjate dintr-o parte în cealaltă a cupolei, patru linii albe în fiecare îndoitură şi ţesătură. Patru pătrate, patru linii. Patru negre, patru albe. Inspiră, numără până la patru. Expiră, numără până la patru. Patru. Numărul magic.

Umbrela se proiectează în afară, direct în faţa mea, ca o sabie, ca un scut.

Şi apoi păşesc afară.

Expir, doi, trei, patru.

Inspir, doi, trei, patru.

Nailonul străluceşte în lumina soarelui. Cobor prima treaptă (în mod normal sunt patru) şi înclin umbrela spre cer, doar un pic, mă uit pe furiş la pantofii lui, la tibiile lui. Lumea forfoteşte în vederea mea periferică, la fel ca apa pe punctul de a inunda un clopot de scafandru.

- Nu uita că ai arma ta secretă, strigă dr. Fielding.

Nu e un secret, îmi vine să plâng; e o nenorocită de umbrelă, mânuită în plină zi.

Expir, doi, trei, patru; inspir, doi, trei, patru - şi, pe neaşteptate, funcţionează; sunt condusă în jos, pe trepte (expir, doi, trei, patru) şi peste câţiva metri de peluză (inspir, doi, trei, patru). Până când panica ţâşneşte în interior, un flux în creştere care îmi inundă vederea, acoperind vocea doctorului Fielding. Şi apoi... e mai bine să nu mă gândesc la asta.

SÂMBĂTĂ,
30 octombrie

7

Furtună. Frasinul se ghemuiește, calcarul se uită urât, întunecat și umed. Îmi aduc aminte că, odată, am scăpat un pahar pe terasă; a explodat ca o bulă, merlotul împrăștiindu-se pe jos și inundând nervurile suprafeței din piatră, negru și sângeros, târându-se spre picioarele mele.

Uneori, când cerurile sunt joase, mă imaginez că sunt deasupra, într-un avion sau pe un nor, cercetând insula de sub mine: podurile răsfirate de pe coasta ei de est; mașinile atrase spre ea ca muștele care roiesc în jurul unui bec.

A trecut atât de mult timp de când am simțit ploaia. Sau vântul – mângâierea vântului, aproape că am spus asta, doar că asta sună ca un lucru pe care l-ai citi într-o carte de dragoste cumpărată dintr-un supermarket.

Cu toate acestea, e adevărat. Și zăpada, dar nu vreau să mai simt zăpada vreodată.

Printre produsele de la Granny Smiths din livrarea de azi-dimineață de la Fresh-Direct s-a amestecat o piersică. Mă întreb cum s-a întâmplat asta.

*

Noaptea în care ne-am cunoscut, la o proiecţie a celor *Treizeci şi nouă de trepte* dintr-un cinematograf de artă, eu şi Ed ne-am comparat istoriile personale. Mama mea, i-am spus eu, m-a obişnuit cu romane vechi de suspans şi cu stilul *noir* clasic; când eram adolescentă, preferam compania lui Gene Tierney şi Jimmy Stewart celei a colegilor mei de clasă.

– Nu mă pot hotărî dacă asta e o chestie drăguţă sau tristă, a spus Ed, care, până în seara aceea nu văzuse niciodată un film alb-negru.

În două ore, buzele lui le căutau pe ale mele.

Vrei să spui că buzele tale le căutau pe ale mele, îmi imaginez că ar spune el.

În anii dinainte de a se naşte Olivia, ne uitam la câte un film cel puţin o dată pe săptămână – toate filmele de suspans, vechi, din copilăria mea: *Asigurare de moarte*, *Lumina de gaz*, *Sabotorul*, *Orologiul cel mare*[1]... Trăiam în alb-negru în acele nopţi. Pentru mine, era o şansă să îmi revăd nişte prieteni vechi; pentru Ed, era o ocazie de a-şi face alţii noi.

Şi făceam liste. Franciza *Subţirelul*, clasificată de la cel mai bun film (originalul) până la cel mai slab (*Cântecul Subţirelului*). Filme de top din multitudinea de filme create în 1944. Cele mai frumoase momente ale lui Joseph Cotten.

Bineînţeles, şi eu pot face propriile liste. De exemplu: cele mai bune filme Hitchcock care nu au fost făcute de Hitchcock. Să-i dăm drumul:

Măcelarul, filmul de la începutul carierei lui Claude Chabrol, pe care Hitch, din câte se ştie, şi-ar fi dorit să-l regizeze. *Dark Passage*, cu Humphrey Bogart şi Lauren Bacall – o poveste de dragoste din San Francisco, ţesută

---

[1] Filme americane dramatice şi thrillere din anii '40 (n.red.)

fin cu ceață și un precedent la orice film în care un personaj își face o operație pentru a se deghiza. *Niagara*, cu Marilyn Monroe; *Șarada*, cu Audrey Hepburn; *Sudden Fear!*, în care joacă sprâncenele lui Joan Crawford. *Așteaptă până se întunecă*: Hepburn, din nou, o femeie oarbă, abandonată în apartamentul ei de la subsol. Eu aș înnebuni într-un apartament la subsol.

Acum, filmele care sunt ulterioare epocii lui Hitch: *Dispariția*, cu finalul lui neașteptat. *Căutare disperată*, oda lui Polanski către maestru. *Efecte secundare*, care începe ca o tiradă antifarmacologie înainte de a șerpui ca un țipar într-un alt gen, cu totul diferit.

Bine.

Citate greșite, faimoase, din filme. „Mai cânt-o o dată, Sam" - din *Casablanca*, se pare, cu mențiunea faptului că nici Bogie, nici Bergman nu au spus vreodată chestia asta. „El trăiește": Frankenstein nu îi dă un gen monstrului său; din nefericire, a spus doar „Trăiește". „Elementar, dragul meu Watson" apare, într-adevăr, în primul film despre Holmes din era filmului sonor, dar nu apare nicăieri în scrierile lui Conan Doyle.

Bine.

Ce urmează?

Îmi deschid laptopul, vizitez Agora. Un mesaj de la Mitzi din Manchester; un raport de progres de la Gropițe2016 din Arizona. Nimic de luat în seamă.

În salonul de la numărul 210, băiatul familiei Takeda își trage arcușul peste violoncel. Mai departe, spre est, cei patru Gray fug de ploaie, urcând în fugă treptele din față, râzând. De cealaltă parte a parcului, Alistair Russell își umple un pahar la robinetul din bucătărie.

8

Mai târziu, după-amiază, îmi torn pinot noir de California într-un pahar mare de apă, când, dintr-odată, se aude soneria. Scap paharul din mână. Acesta se sparge, o limbă lungă de vin lingând lemnul cel alb de mesteacăn.

– Futu-i, strig eu. (Am observat ceva: în absența altora, înjur mai des și mai zgomotos. Ed ar fi îngrozit. *Eu sunt* îngrozită.)

Tocmai luasem un pumn de șervețele de hârtie, când soneria sună din nou. *Cine naiba e?* mă gândesc – sau oare chiar am întrebat asta? David a plecat în urmă cu o oră pentru un proiect în East Harlem – l-am urmărit din biblioteca lui Ed cum pleacă – și nu mă aștept la vreo livrare. Mă aplec, absorb lichidul vărsat cu șervetele de hârtie, apoi dau fuga spre ușă.

Încadrat în ecranul de la interfon stă un puști înalt, într-o jachetă subțire, ținând strâns în mâini o cutie mică, albă. Este băiatul familiei Russell.

Apăs butonul de convorbire.

– Da! strig eu.

E mai puțin îmbietor decât *Salut*, mai binevoitor decât *Cine naiba ești?*

– Locuiesc peste drum de parc, spune el aproape urlând, cu vocea lui neverosimil de drăguță. Mama m-a trimis să-ți dau asta.

Mă uit la el cum împinge cutia spre difuzor; apoi, nesigur de locul în care ar putea fi camera, se întoarce, încet, pe călcâie, învârtindu-și brațele deasupra capului.

– Poți să... încep eu. Oare să-l rog să o lase pe hol? Nu e o abordare foarte prietenoasă, presupun, dar nu mi-am făcut baie de două zile, iar pisica ar putea să-l muște. E încă pe verandă, ținând cutia ridicată. ... intră, termin eu și apăs butonul.

Aud încuietoarea cum se desface și mă apropii de ușă cu prudență, la fel cum Punch se apropie de oameni necunoscuți – sau cum obișnuia să o facă demult, când oameni necunoscuți vizitau casa.

Pe geamul acoperit cu chiciură se înalță o umbră palidă și slabă, ca un pom tânăr. Răsucesc mânerul.

Este cu adevărat înalt, cu o față de copil și ochi albaștri, o șuviță de păr blond-roșcat și o cicatrice vagă care îi crestează o sprânceană, întinzându-se în sus, pe frunte. Poate că are vreo cincisprezece ani. Arată ca un băiat pe care l-am cunoscut odată și pe care l-am sărutat – într-o tabără de vară în Maine, în urmă cu un sfert de secol. Îmi place de el.

– Eu sunt Ethan, spune el.

– Intră, repet eu.

El intră.

– E întuneric aici.

Apăs întrerupătorul de pe perete.

În timp ce-l analizez cu atenție, el cercetează cu interes încăperea: picturile, pisica tolănită de-a lungul șezlongului, grămada de șervete ude care se topesc pe podeaua de la bucătărie.

– Ce s-a întâmplat?

– Un accident, îi spun eu. Eu sunt Anna. Fox, adaug, în caz că îl pasionează formalitățile.

Sunt suficient de în vârstă cât să-i fiu mamă (tânără).

Dăm mâna, apoi el îmi oferă cutia, strălucitoare și compactă, legată cu o panglică.

– Pentru tine, spune el, cu timiditate.

– Așaz-o acolo. Să-ți aduc ceva de băut?

Se îndreaptă spre canapea.

– Ai putea să-mi dai niște apă?

– Sigur.

Mă întorc în bucătărie, adun mizeria făcută înainte.

– Cu gheață?

– Nu, mersi.

Umplu un pahar, apoi altul, ignorând sticla de pinot noir de pe blat.

Cutia stă lipită de măsuța de cafea, lângă laptopul meu. Nu m-am deconectat încă de pe Agora după ce am vorbit cu DiscoMickey, într-un atac de panică incipient, cu puțin timp în urmă; mesajul lui de mulțumire este scris mare, pe tot ecranul.

– În regulă, spun eu, stând lângă Ethan, așezându-i paharul în față. Închid brusc computerul și întind mâna după cadou. Să vedem ce avem aici.

Trag panglica, ridic capacul și, dintr-o grămadă de pânză, scot o lumânare – genul acela cu flori și tulpini prinse înăuntru, ca insectele în chihlimbar. Mi-o apropii de față, etalând-o.

– Levănțică, îndrăznește Ethan să spună.

– Așa m-am gândit și eu. Inhalez. Ador levănțica. Încerc din nou. Ador levănțica.

El zâmbește ușor, ridicând un colț al gurii, ca și cum ar fi tras de o sfoară. Îmi dau seama că, peste câțiva ani, va fi un bărbat frumos. Cicatricea aceea – va fi

adorată de femei. Fetelor probabil că le place deja la nebunie. Sau băieților.

– Mama m-a rugat să-ți dau asta. Acum câteva zile.

– E un gest foarte amabil. Noii vecini ar trebui să vă dea *vouă* cadouri.

– A trecut deja pe la noi o doamnă, spune el. Ne-a spus că nu avem nevoie de o casă atât de mare dacă suntem o familie atât de mică.

– Pariez că era doamna Wasserman.

– Da.

– Ignorați-o.

– Așa am făcut.

Punch a sărit de pe șezlong pe podea și se apropie cu băgare de seamă de noi. Ethan se apleacă în față, pune mâna pe covor, cu palma în sus. Pisica se oprește, apoi vine unduindu-se spre noi, adulmecând degetele lui Ethan, lingându-le. Ethan chicotește.

– Îmi plac tare mult limbile pisicilor, spune el, ca și cum ar face o confesiune.

– Și mie. Sorb din paharul cu apă. Sunt acoperite cu papile – ca niște ace mici, spun eu, în cazul în care nu cunoaște cuvântul papilă. Îmi dau seama că nu sunt sigură cum să vorbesc cu un adolescent; cei mai în vârstă pacienți ai mei aveau doisprezece ani. Să aprind lumânarea?

Ethan ridică din umeri, zâmbește.

– Sigur.

Găsesc o cutie cu chibrituri în birou, o cutie de un roșu-cireșiu, pe care sunt scrise cuvintele PISICA ROȘIE; îmi aduc aminte că am luat cina acolo cu Ed în urmă cu mai bine de doi ani. Sau trei. Tajine de pui, cred, și, din câte îmi amintesc, el a lăudat vinul. Eu nu beam atât de mult pe atunci.

Scapăr un chibrit și aprind fitilul.

– Ia uite, spun eu în timp ce o gheară mică de flacără zgârie aerul; strălucirea înflorește, florile strălucesc. Ce drăguț!

Se lasă o tăcere ușoară.

Punch face un opt în jurul picioarelor lui Ethan, apoi îi sare în poală. Ethan râde cu o răgușeală vioaie.

– Cred că te place.

– Așa se pare, spune el, îndoind un deget după urechea pisicii și frământând-o ușor.

– Majoritatea oamenilor nu-i plac. Are un temperament urât.

Se aude un hârâit scăzut, ca un motor liniștit. Punch efectiv toarce.

Ethan zâmbește larg.

– E un motan doar de interior?

– Are o trapă pentru pisici în ușa de la bucătărie. Arăt cu degetul spre ea. Dar, în cea mai mare parte a timpului, stă în casă.

– Ce băiat cuminte! murmură Ethan când Punch se ascunde la subrațul lui.

– Cum vă place casa cea nouă? întreb eu.

El se oprește, frământând cu încheieturile degetelor capul motanului.

– Mi-e dor de cea în care am stat, spune el, o clipă mai târziu.

– Îmi imaginez. Unde ați locuit înainte?

Eu știu deja răspunsul, desigur.

– În Boston.

– Ce v-a făcut să vă mutați în New York?

Știu răspunsul și la asta.

– Tatăl meu are un loc de muncă nou. Un transfer, strict vorbind, dar nu am de gând să-l contrazic. Camera mea e mai mare aici, spune el, ca și cum gândul acesta tocmai i-a trecut prin minte.

– Oamenii care au trăit acolo înaintea ta au făcut o renovare considerabilă.

– Mama mea spune că a fost o renovare radicală.

– Exact. O renovare radicală. Şi au unit unele dintre camerele de la etaj.

– Ai fost acasă la mine? întreabă el.

– Am fost de câteva ori. Nu-i cunoşteam foarte bine pe cei din familia Lord. Dar dădeau câte o petrecere de vacanţă în fiecare an, aşa că atunci am mers şi eu în vizită.

De fapt, am fost ultima oară în vizită cu aproape un an în urmă. Ed a fost acolo cu mine. A plecat două săptămâni mai târziu.

Am început să mă relaxez. Pentru o clipă cred că motivul este compania lui Ethan – are o voce blândă şi relaxată; chiar şi pisica e de acord –, dar apoi îmi dau seama că revin la postura de psihanalist, la agitaţia întrebărilor şi a răspunsurilor. Curiozitate şi compasiune: instrumentele meseriei mele.

Şi, într-o clipă, pentru un moment, mă întorc acolo, în biroul meu de pe strada 88 Est, în cămăruţa liniştită, cufundată în lumină slabă, cu două scaune adânci, unul în faţa celuilalt, cu un heleşteu sub forma unui covor albastru între ele. Caloriferul şuieră.

Uşa se deschide şi acolo, în zona de aşteptare, se află canapeaua, masa din lemn; teancurile împrăştiate de *Highlights* şi *Ranger Rick*; coşul de gunoi umplut cu piese de Lego; maşinăria de zgomot alb în colţ.

Şi uşa lui Wesley. Wesley, partenerul meu de afaceri, mentorul meu de la şcoala de studii postuniversitare, omul care m-a cooptat în practica privată. Wesley Brill – Wesley cel Briliant, aşa l-am numit, cu părul neglijent şi şosete desperecheate, cu creierul ca fulgerul şi vocea ca tunetul. Parcă îl văd în birou, gârbovit în

şezlongul său Eames, cu picioarele lungi îndreptate spre centrul încăperii, cu o carte sprijinită în poală. Fereastra este deschisă, lăsând să pătrundă înăuntru aerul rece de iarnă. Fumează de ceva vreme. Își ridică privirea.

– Salut, Fox, spune el.

– Camera mea este mai mare decât vechea mea cameră, repetă Ethan.

Mă aşez înapoi la loc, cu un picior încrucişat peste celălalt. Simt că stau într-o poziţie aproape absurdă. Mă întreb când am stat ultima dată cu picioarele încrucişate.

– Unde mergi la şcoală?

– Fac şcoala acasă, spune el. Îmi predă mama.

Înainte ca eu să pot răspunde, face un semn cu capul spre o fotografie de pe o masă laterală.

– Aceea este familia ta?

– Da. Aceia sunt soţul meu şi fiica mea. Ed şi Olivia.

– Sunt acasă?

– Nu, nu locuiesc aici. Suntem despărţiţi.

– Oh! Îl mângâie pe Punch pe spate. Câţi ani are ea?

– Opt. Tu câţi ani ai?

– Şaisprezece. Şaptesprezece, în februarie.

E genul de lucru pe care l-ar spune Olivia. E mai mare decât pare.

– Fiica mea s-a născut în februarie. De Ziua Îndrăgostiţilor.

– Eu m-am născut pe 28.

– Atât de aproape de anul bisect, spun eu.

El încuviinţează cu o mişcare a capului.

– Cu ce te ocupi?

– Sunt psiholog. Lucrez cu copiii.

El strâmbă din nas.

– De ce ar avea nevoie copiii de un psiholog?

– Din tot felul de motive. Unii dintre ei au probleme la şcoală, alţii întâmpină dificultăţi acasă. Unii au dificultăţi când se mută într-un loc nou.

El nu spune nimic.

– Deci presupun că, dacă tu înveţi la domiciliu, te întâlneşti cu prietenii în afara orelor.

El oftează.

– Tata a găsit o ligă de înot în care să mă înscriu.

– De cât timp practici înotul?

– De când aveam cinci ani.

– Înseamnă că eşti bun.

– Destul de bun. Tatăl meu spune că sunt capabil.

Încuviinţez din cap.

– Sunt destul de bun, recunoaşte el, cu modestie. Predau înotul.

– Tu predai?

– Oamenilor cu dizabilităţi. Adică, nu cu dizabilităţi fizice, adaugă el.

– Dizabilităţi de dezvoltare.

– Mda. Am lucrat mult în domeniul acesta în Boston. Vreau să o fac şi aici.

– Cum ai început să faci asta?

– Sora prietenului meu are sindrom Down, a văzut olimpiada în urmă cu câţiva ani şi a vrut să înveţe să înoate. Aşa că am învăţat-o pe ea şi apoi pe alţi copii de la şcoala ei. M-am implicat în acea întreagă... – bâjbâie, căutându-şi cuvintele – scenă, ca să spun aşa.

– Grozav.

– Mie nu-mi plac petrecerile sau chestiile de genul acesta.

– Nu sunt genul tău.

– Nu. Zâmbește. Deloc. Întoarce capul și se uită spre bucătărie. Pot să-ți văd casa din camera mea, spune el. E acolo sus.

Mă întorc. Dacă el poate vedea casa, asta înseamnă că are o priveliște dinspre est, cu fața spre dormitorul meu. Pentru o clipă, îmi trece prin minte un gând enervant – la urma urmei, e un adolescent. Pentru a doua oară mă întreb dacă ar putea fi gay.

Și apoi văd că privirea îi devine sticloasă.

– Oh...

Mă uit în dreapta mea, unde ar trebui să fie șervețelele, unde obișnuiau să fie în biroul meu. În schimb, este o ramă de tablou, din care Olivia îmi zâmbește fericită, cu strungăreață.

– Scuze, spune Ethan.

– Nu, să nu-ți ceri scuze, îi spun eu. Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

Se freacă la ochi.

Aștept o clipă. E un copil, îmi reamintesc mie însămi – înalt și cu vocea groasă, dar tot un copil.

– Mi-e dor de prietenii mei, spune el.

– Mă gândesc că ți-e dor. Bineînțeles.

– Nu *cunosc* pe nimeni aici.

O lacrimă i se prelinge pe un obraz. O șterge cu dosul palmei.

– E dificil să te muți. Mi-a trebuit ceva timp să cunosc oameni noi când m-am mutat aici.

Trage aer pe nas, zgomotos.

– Când te-ai mutat?

– Acum opt ani. Sau, de fapt, se fac nouă ani. Din Connecticut.

Inspiră din nou adânc, se șterge la nas cu degetul.

– Dar nu e atât de departe ca Bostonul.

- Nu. Dar e dificil să te muţi de oriunde.

Mi-aş dori să-l îmbrăţişez. Nu voi face asta. LOCALNICĂ IZOLATĂ ATINGE COPILUL UNOR VECINI.

Pentru o clipă stăm în tăcere.

- Pot să-mi mai iau nişte apă? întreabă el.

- Îţi aduc eu.

- Nu, e în regulă.

Dă să se ridice; Punch se dă jos de pe piciorul lui şi se tolăneşte sub măsuţa de cafea.

Ethan se îndreaptă spre chiuveta de la bucătărie. În timp ce robinetul curge, mă ridic, mă apropii de televizor şi deschid larg sertarul de sub acesta.

- Îţi plac filmele? strig eu către el.

Nici un răspuns; mă întorc şi-l văd stând în uşa de la bucătărie, privind îndelung spre parc. Lângă el, sticlele din cutia cu gunoi reciclabil strălucesc fluorescente.

După o clipă, se întoarce cu faţa la mine.

- Poftim?

- Îţi plac filmele? repet.

Schiţează un gest aprobator cu capul.

- Vino să vezi. Am o bibliotecă mare cu DVD-uri. Foarte mare. Prea mare, spune soţul meu.

- Credeam că sunteţi despărţiţi, mormăie el, traversând încăperea spre mine.

- Da, dar e încă soţul meu. Cercetez verigheta de pe mâna mea stângă şi o răsucesc. Dar ai dreptate. Fac un semn cu mâna spre sertarul deschis. Dacă vrei să împrumuţi orice, eşti bine-venit. Ai un DVD-player?

- Tatăl meu are un dispozitiv ataşat la laptop.

- E bun.

- Poate mă lasă să-l împrumut.

- Să sperăm.

Încep să-mi dau seama cum e Alistair Russell.

– Ce fel de filme? întreabă el.
– În mare parte, filme vechi.
– De genul alb-negru?
– Majoritatea alb-negru.
– Nu am văzut niciodată un film alb-negru.
Fac ochii mari.
– Îţi vor plăcea foarte mult. Cele mai bune filme sunt alb-negru.
Pare nesigur, dar se uită atent în sertar. Aproape două sute de carcase, Criterion şi Kino, setul în cutie cu filmele lui Hitchcock produse de Universal, colecţii diferite de filme noir, *Războiul stelelor* (sunt om, la urma urmei). Analizez cotoarele: *Noaptea şi oraşul*. *Whirlpool*. *Murder, My Sweet*.
– Uite, îi semnalez eu, scoţând o carcasă de acolo şi dându-i-o lui Ethan.
– *Night Must Fall*, citeşte el.
– E un film bun pentru început. Plin de suspans, dar nu înspăimântător.
– Mersi. Îşi drege vocea, tuşeşte. Scuze, spune el, sorbind din apă. Sunt alergic la pisici.
Îl fixez cu privirea.
– De ce nu mi-ai spus mai devreme?
Mă uit urât spre pisică.
– E atât de prietenos. N-am vrut să-l supăr.
– E absurd, îi spun eu. Absurd, într-un mod drăguţ.
El zâmbeşte.
– Ar trebui să plec, spune el. Se întoarce spre măsuţa de cafea, îşi aşază paharul pe ea, se apleacă să i se adreseze lui Punch prin sticlă. Nu din cauza ta, amice. Băiat cuminte.
Îşi îndreaptă spatele şi îşi scutură mâinile de coapse.
– Vrei o rolă de scame?
Nici măcar nu sunt sigură că mai am una.

– Nu, e în regulă. Se uită în jur. Pot să merg la baie?

Arăt cu degetul spre încăperea cea roşie.

– E toată a ta.

Cât timp el e încă acolo, verific oglinda de la bufet. Sigur voi face duş diseară. Mâine, cel mai târziu.

Mă întorc la canapea şi deschid laptopul. „Mersi de ajutor", a scris DiscoMickey. „Eşti eroina mea."

Mă grăbesc să răspund repede în timp ce se aude apa de la toaletă. Ethan apare din baie o clipă mai târziu, frecându-şi palmele de blugi.

– Am terminat, mă informează el.

Se îndreaptă cu paşi mari spre uşă, cu mâinile îndesate în buzunare şi mersul târşâit al unui şcolar.

Îl urmez.

– Mulţumesc mult că ai trecut pe la mine.

– Ne mai vedem, spune el, deschizând uşa.

Nu, nu cred, spun eu, în gând.

– Sunt sigură că o să ne mai vedem, îi răspund.

9

După ce pleacă Ethan, mă uit din nou la *Laura*. Nu ar trebui să aibă efect: Clifton Webb savurând peisaje, Vincent Price testând un accent sudic, cu inflexiuni culinare. Dar funcționează, și, vai, muzica aceea.

– Mi-au trimis scenariul, nu partitura, s-a tânguit odată Hedy Lamarr.

Las lumânarea aprinsă, stropul mic de flacără pulsând.

Și apoi, fredonând tema din *Laura*, deschid telefonul și intru pe internet în căutarea pacienților mei. Foștii mei pacienți. În urmă cu zece luni, i-am pierdut pe toți: am pierdut-o pe Mary, în vârstă de nouă ani, care se lupta cu divorțul părinților ei; l-am pierdut pe Justin, de opt ani, al cărui frate geamăn murise de melanom; am pierdut-o pe Anne Marie, în vârstă de doisprezece ani, căreia încă îi era frică de întuneric. L-am pierdut pe Rasheed (de unsprezece ani, transgender) și pe Emily (de nouă ani, victimă a hărțuirii); am pierdut o micuță nefiresc de deprimată, în vârstă de zece ani, numită, în mod paradoxal, Joy. Am pierdut lacrimile, problemele, furia și ușurarea lor. Am pierdut în total nouăsprezece copii. Douăzeci, dacă o adăugați la numărătoare și pe fiica mea.

Ştiu unde este acum Olivia, desigur. Pe ceilalţi i-am urmărit. Nu prea des – un psiholog nu ar trebui să-şi investigheze pacienţii, inclusiv pacienţii din trecut –, dar în fiecare lună sau cam aşa ceva, copleşită de dor, apelez la internet. Am la dispoziţie câteva instrumente de căutare pe internet: un cont-fantomă de Facebook; un profil de LinkedIn învechit. Totuşi, când vine vorba de tineri, Google e suficient, serios.

După ce am citit despre campionatul de ortografie al Avei şi despre alegerea lui Jacob în consiliul elevilor de la gimnaziu, după ce am analizat albumele de pe Instagram ale mamei lui Grace şi am parcurs noutăţile de pe contul de Twitter al lui Ben (chiar ar trebui să-şi activeze setările de confidenţialitate), după ce mi-am şters lacrimile de pe obraji şi am dat pe gât trei pahare de vin roşu, mă aflu înapoi în dormitorul meu, uitându-mă la fotografiile de pe telefon. Şi apoi, încă o dată, vorbesc cu Ed.

– Ghici cine-i! spun eu, aşa cum fac întotdeauna.

– Eşti destul de ameţită, gagico, îmi atrage el atenţia.

– A fost o zi lungă. Mă uit la paharul gol, simt o înţepătură de vinovăţie. Ce trăsnăi mai face Livvy?

– Se pregăteşte pentru mâine.

– Oh. În ce se costumează?

– În fantomă, spune Ed.

– Ai avut noroc.

– Ce vrei să spui?

Râd.

– Anul trecut a fost maşină de pompieri.

– Vai, mi-a luat zile întregi.

– *Mie* mi-a luat zile întregi.

Îl aud cum râde ştrengăreşte.

Peste drum de parc, la etajul al doilea, prin geam şi în adâncurile unei camere întunecate, se vede strălucirea

unui ecran de calculator. Se face lumină, un răsărit de soare brusc; văd un birou, o veioză şi apoi pe Ethan scoţându-şi puloverul. Afirmativ: dormitoarele noastre chiar sunt faţă în faţă.

Se întoarce, cu ochii în jos, şi îşi scoate cămaşa. Eu îmi întorc privirea într-o parte.

DUMINICĂ,
31 octombrie

10

Prin fereastra dormitorului meu se strecoară lumina slabă a dimineții. Mă întorc pe o parte; mă lovesc cu șoldul de laptop. O noapte târzie, petrecută jucând șah de amatori. Caii mei s-au poticnit și turele s-au prăbușit.

Mă târăsc spre și dinspre duș, îmi șterg părul cu un prosop și mă dau cu deodorant la subraț. Gata de luptă, cum spune Sally. Halloween fericit!

Nu voi răspunde la sonerie diseară, desigur. David va pleca la șapte – în centru, cred că așa a spus. Pariez că va avea parte de distracție.

A sugerat mai devreme să lăsăm un bol cu bomboane pe verandă.

– Orice copil îl va lua într-o clipă, cu tot cu bol, îi spun eu.

Pare îmbufnat.

– Eu nu am fost psiholog de copii, spune el.

– Nu e nevoie să fi fost psiholog de copii. Trebuie pur și simplu să fi fost copil.

Deci voi stinge luminile și mă voi preface că nu este nimeni acasă.

*

Vizitez site-ul meu de filme. Andrew e online; a postat un link către un eseu de Pauline Kael despre *Vertigo* – „prostesc" şi „superficial" – şi, sub link, face o listă: Cel mai bun noir la care să vă ţineţi de mână? (*Al treilea om*. Doar ultima secvenţă.)

Citesc eseul lui Kael, îi las un mesaj. După cinci minute, el se deconectează.

Nu-mi aduc aminte când a fost ultima dată când m-a ţinut de mână cineva.

11

Trosc.

Din nou, uşa de la intrare. De data asta, sunt ghemuită pe canapea şi mă uit la *Rififi* – secvenţa lungă a jafului, o jumătate de oră fără pic de dialog sau notă muzicală, doar sunet diegetic şi vâjâitul sângelui în urechile tale. Yves mi-a sugerat să petrec mai mult timp uitându-mă la filme franţuzeşti. Probabil nu se referea tocmai la un film semimut. *Quel dommage!*

Apoi acel *trosc* plictisitor la uşă, a doua oară.

Îmi dau la o parte pătura de pe picioare, îmi caut echilibrul, găsesc telecomanda, pun filmul pe pauză.

Afară se lasă asfinţitul. Mă duc la uşă şi o deschid.

Trosc.

Înaintez pe hol – singura zonă din casă care-mi displace şi în care nu am încredere, zona gri, rece dintre tărâmul meu şi lumea exterioară. Chiar acum e înceţoşat la amurg, iar zidurile întunecate sunt ca nişte mâini care parcă vor să mă prindă când se lovesc între ele.

Pe uşa de la intrare sunt aliniate fâşii de sticlă cu zăbrele de plumb. Mă apropii de una şi mă uit prin ea.

Se aude o pocnitură, iar fereastra trepidează. A lovit un proiectil mic: un ou spart, cu conţinutul împrăştiat

pe sticlă. Mă aud cum răsuflu greu. Prin pata lăsată de gălbenuş văd trei puşti pe stradă, cu feţele lor strălucitoare, grimasele îndrăzneţe, unul dintre ei pregătit cu un ou în mână.

Ezit în locul în care mă găsesc şi pun o mână pe perete.

Aceasta este casa mea. Aceea e fereastra mea.

Gâtul mi se îngustează. Mi se adună lacrimile în ochi. Mă simt surprinsă, apoi ruşinată.

Trosc.

Apoi furioasă.

Lovesc cu podul palmei în uşă.

O lovesc cu pumnul.

Bombăn, apoi urlu, vocea mea săltând între ziduri, micul hol întunecat devenind o cameră a ecourilor.

Sunt neajutorată.

Nu, nu eşti, parcă îl aud pe dr. Fielding spunând.

Inspir, doi, trei, patru.

Nu, nu sunt.

Nu sunt. Am muncit din greu aproape un deceniu făcând studii postuniversitare. Am petrecut cincisprezece luni de pregătire în şcolile din cartierele sărace din oraş. Am profesat timp de şapte ani. *Sunt tare*, i-am promis lui Sally.

Dându-mi părul pe spate, mă retrag în camera de zi, trag repede o gură de aer şi apăs interfonul cu un deget.

– Plecaţi din faţa casei mele, mă răstesc la ei.

Cu siguranţă vor auzi afară protestul meu zgomotos.

Trosc.

Degetul ezită pe butonul de la interfon.

– *Plecaţi din faţa casei mele!*

Trosc.

Mă poticnesc dintr-o parte în alta a camerei, urc cu pas rapid scările, dau fuga în birou, spre fereastră.

Sunt acolo, adunați pe stradă, ca prădătorii, luându-mi casa cu asalt, umbrele lor părând nesfârșite în lumina ce pălește. Bat în geam.

Unul dintre ei arată cu degetul spre mine și râde. Își răsucește brațul ca un aruncător de baseball.

Scoate alt ou.

Bat mai tare în geam, suficient de tare cât să mișc din loc o bucată de sticlă. Aceea este ușa mea. Aceasta este casa mea.

Vederea mi se încețoșează.

Și, dintr-odată, mă grăbesc pe scări în jos; brusc m-am întors în întunericul holului, cu picioarele goale pe gresie și mâna pe clanță. Mi se pune un nod în gât de furie; vederea mi se încețoșează. Respir cu greu o dată, apoi încă o dată.

Inspir, doi, trei...

Deschid ușa cu o zguduitură. Lumina și aerul mă lovesc.

Pentru o clipă se lasă tăcerea, aceeași tăcere ca în film, înceată precum apusul de soare. Casele de peste drum. Cei trei puști dintre casa mea și acele case. Strada din jurul lor. Liniște și nemișcare, un ceas oprit.

Aș fi putut să jur că aud un trosnet, asemenea unui copac tăiat.

Și apoi...

... Și apoi se proiectează spre mine, umflându-se, repezindu-se acum, un bolovan aruncat dintr-o praștie; mă lovește în burtă cu o asemenea forță încât mă îndoi. Gura mi se deschide ca o fereastră. Vântul bate în ea. Sunt o casă goală, cu căpriorii putreziți și aerul care urlă prin ea. Acoperișul mi se prăbușește cu un vaiet...

...şi eu gem, alunec, mă prăbuşesc, o mână zgâriind de-a lungul cărămizii, cealaltă făcând o mişcare rapidă în spaţiu. Ochii mi se învârt şi se dau peste cap: roşul ţipător al frunzelor, apoi întuneric; lumini, în sus, pe o femeie în negru, vederea îmi păleşte, se albeşte, până când albul topit îmi împânzeşte ochii şi bălteşte acolo, gros şi adânc. Încerc să strig, ating cu buzele mizeria de pe jos. Gust betonul. Gust sângele. Îmi simt membrele prinse de pământ. Pământul se răscoleşte sub corpul meu. Corpul meu se unduieşte în aer.

Undeva, în podul creierului meu, îmi amintesc că acest lucru s-a mai întâmplat o dată în trecut, chiar pe aceste trepte. Îmi amintesc fluctuaţia joasă a vocilor, cuvântul ciudat străbătând aerul, intens şi clar: *căzută*, *vecină*, *oricine*, *nebună*. De data asta, nimic.

Braţul atârnat în jurul gâtului cuiva. Părul, mai aspru decât al meu, îmi freacă faţa. Picioarele mi se târăsc uşor pe pământ, pe podea; şi acum sunt înăuntru, în frigul holului, în căldura camerei de zi.

12

– Ai făcut o tumbă!

Vederea mi se umple ca o fotografie Polaroid. Mă uit la tavan, la o priză de curent încastrată, care se uită înapoi la mine, ca un ochi perlat.

– Îţi aduc ceva... o secundă...

Îmi las capul rezemat într-o parte. Catifeaua îmi fâşâie în ureche. Şezlongul din camera de zi – canapeaua cu spătar, pentru terapie. Ha!

– O secundă, o secundă...

La chiuveta din bucătărie stă în picioare o femeie, s-a întors cu spatele la mine, o frânghie de păr negru atârnându-i pe gât în jos.

Îmi duc mâinile la faţă, mi le ţin căuş peste nas şi gură, inspir, expir. Calmează-te! Calmează-te! Mă doare buza.

– Tocmai pornisem să mă duc în vecini, când i-am văzut pe nemernicii ăia mici aruncând ouă, explică ea. Le-am spus: „Ce puneţi la cale, mizerabili mici ce sunteţi?" Şi apoi tu oarecum ai... *te-ai împleticit* prin uşă şi ai căzut ca un sac de...

Nu termină propoziţia. Mă întreb dacă urma să spună *rahat*.

În schimb, ea se întoarce cu câte un pahar în fiecare mână, unul plin cu apă, unul cu ceva gros şi auriu. Sper că e coniac, din bufetul cu băuturi.

– N-am idee dacă coniacul are, într-adevăr, *efect*, spune ea. Mă simt ca şi cum aş fi în *Downton Abbey*. Eu sunt Florence Nightingale a ta!

– Tu eşti femeia de vizavi de parc, bâigui eu.

Cuvintele mi se clatină de pe limbă precum beţivii dintr-un bar. *Sunt tare*. Patetic.

– Ce e aceea?

Şi apoi, împotriva voinţei mele:

– Tu eşti Jane Russell.

Ea se opreşte, uitându-se uimită la mine, apoi râde, şi dinţii îi strălucesc în penumbră.

– De unde ştii asta?

– Ai spus că mergeai în vecini? Încerc să articulez. *Ceas de mână irlandez*, cred. *Unic în New York*. Fiul tău a trecut pe la mine.

O analizez prin reţeaua genelor mele. Ea este ceea ce Ed ar putea numi, în mod aprobator, o femeie voluptuoasă: cu şoldurile şi buzele pline, bustul amplu, pielea suavă, faţa veselă, ochii de un albastru ca flacăra de la aragaz. Poartă blugi indigo şi un pulover negru, cu gâtul jos, cu un pandantiv de argint care i se odihneşte pe piept. Se apropie de patruzeci de ani, după părerea mea. Mai mult ca sigur că ea însăşi era un copil când a avut copilul.

La fel cum s-a întâmplat cu fiul ei, îmi place pe loc.

Se mişcă spre şezlong, se loveşte cu genunchiul de genunchiul meu.

– Ridică-te. Să n-ai cumva o contuzie.

Mă simt obligată să fac acest lucru şi mă forţez să mă ridic, în timp ce ea pune paharele pe masă, apoi se

aşază în faţa mea, unde a stat fiul ei ieri. Se întoarce spre televizor şi îşi încruntă sprâncenele.

– La ce te uiţi? La un film alb-negru?

E buimăcită.

Mă întind după telecomandă şi apăs butonul de pornire/oprire. Ecranul se goleşte.

– E întuneric aici, remarcă Jane.

– Poţi să aprinzi lumina? întreb eu. Mă simt puţin...

Nu pot termina propoziţia.

– Sigur.

Se întinde peste spătarul canapelei, aprinde lampadarul. Camera străluceşte. Îmi las capul pe spate, mă uit la mulajul tăiat oblic pe tavan.

Inspir, doi, trei, patru.

I-ar prinde bine un retuş. O să-l rog pe David.

Expir, doi, trei, patru.

– Deci, spune Jane, cu coatele pe genunchi, analizându-mă. Ce s-a întâmplat afară?

Închid ochii.

– Atac de panică.

– Oh, draga mea... Cum te cheamă?

– Anna. Fox.

– Anna. Erau doar nişte copii proşti.

– Nu, nu e vorba de asta. Eu nu pot să ies din casă.

Mă uit în jos, mă întind după coniac.

– Dar tu *ai ieşit*. Nu te grăbi să bei chestia aia, adaugă ea, în timp ce eu dau băutura pe gât.

– N-ar fi trebuit. Să ies.

– De ce nu? Eşti vampir?

Practic, aşa cred, uitându-mă la mâna mea – albă ca burta unui peşte.

– Sunt agorafobă? îi spun.

Se uită la mine cu buzele ţuguiate.

– Era o întrebare?

- Nu, doar că nu eram sigură că vei înţelege la ce mă refer.

- Sigur că înţeleg. Nu-ţi plac spaţiile deschise.

Închid din nou ochii şi încuviinţez cu o mişcare a capului.

- Dar eu credeam că agorafobie înseamnă că, pur şi simplu, nu poţi, ştii tu, să mergi în drumeţii. Chestii în aer liber.

- Nu pot să merg nicăieri.

Jane îşi suge dinţii.

- De cât timp durează asta?

Storc ultimele picături de coniac.

- De zece luni.

Nu mai zice nimic. Inspir adânc, tuşesc.

- Ai nevoie de un inhalator sau ceva de genul ăsta?

Scutur dezaprobator din cap.

- Aşa ceva doar ar înrăutăţi lucrurile. Mi-ar creşte ritmul cardiac.

Stă pe gânduri.

- Dar o pungă de hârtie?

Las jos paharul şi mă întind după apă.

- Nu. Adică, uneori, da, dar acum nu. Îţi mulţumesc că m-ai adus înăuntru. Mă simt foarte stânjenită.

- Oh, nu...

- Nu, chiar sunt. Foarte stânjenită. Nu va deveni un obicei, promit.

Din nou buzele ţuguiate. O gură foarte activă, observ. Posibil fumătoare, deşi miroase a unt de shea.

- Deci s-a mai întâmplat înainte? Când ai ieşit din casă şi...?

Fac o grimasă.

- În primăvară. Tipul de la livrări mi-a lăsat cumpărăturile pe treptele de la intrare şi am crezut că pot, pur şi simplu, să le... prind.

– Şi nu ai putut.

– Nu am putut. Dar erau mulţi oameni în trecere la ora aceea. Le-a trebuit un minut să decidă că nu sunt nebună sau fără adăpost.

Jane aruncă o privire de jur împrejurul încăperii.

– Categoric nu eşti fără adăpost. Locul ăsta e... uau! Măsoară lucrurile cu privirea, apoi îşi scoate telefonul din buzunar şi verifică ecranul. Trebuie să mă întorc acasă, spune ea, ridicându-se.

Încerc să mă ridic cu ea, dar picioarele nu vor să mă asculte.

– Fiul tău e un băiat foarte drăguţ, îi spun. El mi-a lăsat aia. Mulţumesc, adaug eu.

Se uită la lumânarea de pe masă şi îşi atinge lanţul de la gât.

– E un copil cuminte. Întotdeauna a fost.

– E şi foarte arătos.

– Întotdeauna a fost!

Strecoară o unghie în medalion; acesta se deschide, iar ea se lasă spre mine, medalionul legănându-se în aer. Văd că se aşteaptă ca eu să-l iau. E ciudat de intim, cu străina aceasta aplecată deasupra mea şi mâna mea pe lanţul ei. Sau, poate, pur şi simplu, nu sunt eu foarte obişnuită cu atingerea umană.

În interiorul medalionului e o fotografie mică, lucioasă şi radioasă: un băieţel de aproximativ patru ani, cu părul blond vâlvoi şi dinţii ca un gard din ţăruşi după un uragan. O sprânceană despicată de o cicatrice. Evident, e Ethan.

– Câţi ani are aici?

– Cinci. Dar pare mai mic, nu-i aşa?

– Aş fi zis că are patru.

– Exact.

– Când a apucat să se facă atât de înalt? întreb, dând drumul medalionului.

Ea îl închide cu grijă.

– Cândva între atunci și acum! Râde. Apoi, spune brusc: Pot să plec? Nu vei intra în hiperventilație?

– Nu voi intra în hiperventilație.

– Mai vrei coniac? întreabă ea, aplecându-se spre măsuța de cafea – e un album de familie acolo, neobișnuit; mai mult ca sigur că l-a adus cu ea. Și-l îndeasă sub braț și arată cu degetul spre paharul gol.

– Cred că o să beau doar apă, mint eu.

– Bine. Face o pauză, cu privirea fixată asupra ferestrei. Bine, repetă ea. Deci, un bărbat *foarte* frumos tocmai a venit pe alee. Se uită la mine. Acela e soțul tău?

– Oh, nu. E David. Chiriașul meu. De la subsol.

– E chiriașul tău? strigă Jane. Mi-aș dori să fi fost *al meu*!

Soneria nu a sunat în seara aceasta nici măcar o dată. Poate că ferestrele întunecate au ținut la distanță toți copiii care vin după dulciuri de Halloween. Poate că a fost de vină gălbenușul uscat.

Mă retrag în pat devreme.

La jumătatea cursurilor postuniversitare am cunoscut un băiat de șapte ani afectat de așa-numita iluzie Cotard, un fenomen psihologic prin care individul crede că este mort. O tulburare rară, cu cazuri pediatrice încă și mai rare, tratamentul recomandat fiind un regim antipsihotic sau, în cazurile încăpățânate, terapie electroconvulsivă. Dar eu am reușit să-l vindec. A fost primul meu mare succes și m-a adus în atenția lui Wesley.

Mai mult ca sigur că băiețelul este adolescent acum, aproape de vârsta lui Ethan, nu tocmai jumătatea

vârstei mele. Mă gândesc la el în seara aceasta în timp ce privesc în gol la tavan, simțindu-mă eu însămi moartă. Moartă, dar nu dispărută, privind viața cum se dezlănțuie în jurul meu și fiind lipsită de puterea de a interveni.

LUNI,
1 noiembrie

13

Când cobor la parter de dimineață, împleticindu-mă prin bucătărie, găsesc un bilet strecurat pe sub ușa de la subsol. *Ouă.*

Îl studiez confuză. Oare David vrea micul dejun? Apoi îl întorc și văd cuvântul *spălate* dedesubtul îndoiturii. Mulțumesc, David.

Că veni vorba, ouăle sunt, într-adevăr, o idee bună, așa că sparg trei într-o tigaie și mă servesc cu niște ochiuri prăjite doar pe o parte. Câteva minute mai târziu, sunt la biroul meu, mâncând ultimul gălbenuș și tastând energic mesaje în Agora.

Dimineața este o oră de vârf aici – persoanele agorafobe deseori manifestă anxietate acută după ce se trezesc. Fără îndoială, astăzi suntem într-un impas. Petrec două ore oferind consolare și sprijin; eu îi îndrum pe utilizatori spre medicamente combinate (Imipramina este medicamentul pe care îl prefer în perioada aceasta, deși Xanax nu se demodează niciodată); mediez o dispută despre beneficiile (indiscutabile) ale terapiei aversiunii; urmăresc, la cererea lui Gropițe2016, un videoclip în care o pisică bate tobele.

Sunt pe cale să mă deconectez, să intru pe forumul de șah, să-mi iau revanșa pentru înfrângerile de sâmbătă, când îmi apare pe ecran o fereastră de mesaj.

DiscoMickey: Mulțumesc încă o dată pentru ajutorul de zilele trecute, doc.

Atacul de panică. Am manevrat tastatura aproape o oră, în timp ce DiscoMickey, după cum a spus el însuși, „a cedat nervos".

doctorulesteaici: Oricând. Ești mai bine?
DiscoMickey: Mult mai bine.
DiscoMickey: Îți scriu pentru că vorbesc cu o doamnă care este nouă și ea întreabă dacă există profesioniști aici. Trimite-i întrebările tale frecvente.

O recomandare. Verific ceasul.

doctorulesteaici: S-ar putea să nu am prea mult timp astăzi, dar trimite-o spre mine.
DiscoMickey: Minunat.
DiscoMickey a părăsit discuția.

O clipă mai târziu, apare o a doua fereastră de chat. BunicuțaLizzie. Dau clic pe nume, mă uit în treacăt la profilul utilizatorului. Vârsta: șaptezeci. Domiciliul: Montana. Înregistrată: în urmă cu două zile.

Arunc încă o privire la ceas. Șahul poate aștepta în favoarea unei bătrâne de șaptezeci de ani din Montana.

O bandă de text din partea de jos a ecranului raportează că *BunicuțaLizzie scrie un mesaj acum*. Aștept o clipă, apoi încă una; sau încropește un mesaj lung, sau este un caz de senioritis. Amândoi părinții mei obișnuiau să lovească tastatura cu degetele arătătoare, ca niște flamingi care calcă cu grijă printre bancurile de nisip; le lua jumătate de minut doar pentru a scrie un salut.

BunicuţaLizzie: Salut!

E prietenoasă. Înainte să pot răspunde, ea adaugă:

BunicuţaLizzie: DiscoMickey mi-a dat numele tău. Sunt disperată să primesc câteva sfaturi!
BunicuţaLizzie: Şi nişte ciocolată, dar asta e o altă problemă...

Reuşesc să spun şi eu ceva.

doctorulesteaici: Salut! Eşti nouă pe forumul ăsta?
BunicuţaLizzie: Da!
doctorulesteaici: Sper că DiscoMickey te-a făcut să te simţi bine-venită.
BunicuţaLizzie: Da, aşa e!
doctorulesteaici: Cu ce te pot ajuta?
BunicuţaLizzie: Ei bine, mi-e teamă că nu mă poţi ajuta cu ciocolata!

E o persoană energică sau e agitată? Aştept să văd ce mai zice.

BunicuţaLizzie: Chestia e că...
BunicuţaLizzie: Şi urăsc să spun asta...

Bătăi de tobe...

BunicuţaLizzie: Nu am putut să ies din casă în ultima lună.
BunicuţaLizzie: Deci ASTA este problema!
doctorulesteaici: Îmi pare rău să aud asta. Pot să-ţi spun Lizzie?
BunicuţaLizzie: Normal.

BunicuţaLizzie: Locuiesc în Montana. Sunt bunică, mai întâi de toate, apoi profesoară de arte!

Vom ajunge la toate astea, dar deocamdată:

doctorulesteaici: Lizzie, s-a întâmplat ceva deosebit în urmă cu o lună?

O pauză.

BunicuţaLizzie: A murit soţul meu.
doctorulesteaici: Înţeleg. Cum îl chema pe soţul tău?
BunicuţaLizzie: Richard.
doctorulesteaici: Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, Lizzie. Richard îl chema şi pe tatăl meu.
BunicuţaLizzie: Tatăl tău a murit?
doctorulesteaici: El şi mama au murit amândoi în urmă cu patru ani. Ea a avut cancer, iar el a făcut un accident vascular cerebral cinci luni mai târziu. Dar am crezut întotdeauna că unii dintre cei mai buni oameni poartă numele de Richard.
BunicuţaLizzie: Aşa l-a chemat şi pe Nixon!!!

Bine; începem să creăm o legătură.

doctorulesteaici: Cât timp aţi fost căsătoriţi?
BunicuţaLizzie: Patruzeci şi şapte de ani.
BunicuţaLizzie: Ne-am întâlnit la serviciu. APROPO, A FOST DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE!
BunicuţaLizzie: El preda chimie. Eu, artele. Extremele se atrag!
doctorulesteaici: E un lucru extraordinar! Şi ai copii?
BunicuţaLizzie: Am doi băieţi şi trei nepoţi.

BunicuțaLizzie: Băieții mei sunt destul de drăguți, dar nepoții sunt frumoși de-a dreptul!
doctorulesteaici: Ai mulți băieți.
BunicuțaLizzie: Mie îmi spui!
BunicuțaLizzie: Câte lucruri am văzut eu!
BunicuțaLizzie: Câte lucruri am mirosit!

Observ tonul vioi și insistent optimist; urmăresc limbajul, neoficial, dar încrezător și punctuația exactă, erorile rare. E inteligentă, sociabilă. Și minuțioasă - scrie numerele în litere și scrie *apropo* în loc de *btw*[1], deși poate că este o chestiune ce ține de vârstă. Oricare ar fi motivul, este un adult cu care pot lucra.

BunicuțaLizzie: Apropo, TU ești băiat?
BunicuțaLizzie: Scuze dacă ești, doar că și fetele sunt uneori medici! Chiar și aici, în Montana!

Zâmbesc. Îmi place de ea.

doctorulesteaici: Sunt, într-adevăr, o femeie medic.
BunicuțaLizzie: Bine! Avem nevoie de mai multe ca tine!
doctorulesteaici: Spune-mi, Lizzie, ce s-a întâmplat de când a murit Richard?

Și începe să-mi spună. Îmi povestește cum, întorcându-se de la înmormântare, s-a simțit prea înspăimântată ca să-i conducă pe cei îndoliați dincolo de ușa de la intrare; îmi spune că, în zilele care au urmat,

---

[1] Acronim de la *by the way* - traductibil prin „apropo", „în altă ordine de idei" (n.red.)

i se părea că exteriorul încerca să-i intre în casă, aşa că a tras jaluzelele; îmi spune despre fiii ei de departe, din sud-est, despre deruta lor, despre îngrijorarea lor.

BunicuţaLizzie: Trebuie să-ţi spun, lăsând gluma la o parte, că toată chestia asta este foarte supărătoare.

E timpul să-mi suflec mânecile.

doctorulesteaici: E firesc să fie aşa. Ceea ce cred eu că se întâmplă este faptul că moartea lui Richard a modificat fundamental lumea ta, dar lumea de afară a mers mai departe fără el. Şi e foarte dificil să te confrunţi şi să accepţi asta.

Aştept un răspuns. Nimic.

doctorulesteaici: Ai amintit faptul că nu ai aruncat nici unul dintre lucrurile lui Richard, ceea ce înţeleg. Dar aş vrea să te gândeşti la chestia asta.

Tăcere în eter.
Şi apoi:

BunicuţaLizzie: Sunt atât de recunoscătoare că te-am găsit. Foarte, foarte.
BunicuţaLizzie: Aşa spun nepoţii mei. Au auzit chestia asta în Shrek. Foarte, foarte.
BunicuţaLizzie: Nădăjduiesc că pot să mai vorbesc cu tine în curând?
doctorulesteaici: Foarte, foarte mult!

Nu m-am putut abţine.

BunicuţaLizzie: Îi sunt foarte foarte (!!) recunoscătoare lui DiscoMickey că m-a îndrumat spre tine. Eşti o scumpă.
doctorulesteaici: Plăcerea e de partea mea.

Aştept să iasă de pe chat, dar ea încă mai scrie.

BunicuţaLizzie: Tocmai mi-am dat seama că nici măcar nu ştiu cum te cheamă!

Ezit. Nu mi-am spus niciodată numele pe Agora, nici măcar lui Sally. Nu vreau să mă găsească cineva, să îmi asocieze numele cu profesia şi să-şi dea seama cine sunt, să mă descopere; totuşi, ceva din povestea lui Lizzie mă copleşeşte: această văduvă în vârstă, singură şi îndoliată, care afişează o atitudine curajoasă sub imensitatea cerului. Poate să facă glume câte vrea, dar e legată de casă, şi asta e o chestie înspăimântătoare.

doctorulesteaici: Sunt Anna.

În timp ce mă pregătesc să mă deconectez, pe ecran îmi apare un ultim mesaj.

BunicuţaLizzie: Mulţumesc, Anna.
BunicuţaLizzie a părăsit discuţia.

Simt că îmi pulsează sângele în vene. Am ajutat pe cineva. Am luat legătura cu cineva. Doar am luat legătura. Unde am mai auzit asta?
Merit ceva de băut.

14

Merg poticnindu-mă până în bucătărie, îmi trosnesc cu zgomot oasele gâtului. Ceva îmi reține privirea spre plafon: în adânciturile întunecate ale tavanului, chiar în capul scărilor, două etaje mai sus, este o pată întunecată care se uită urât la mine - de la trapa acoperișului, cred, chiar lângă lucarnă.

Bat la ușa lui David. Se deschide o clipă mai târziu; e desculț, într-un tricou decolorat și blugi uzați. Îmi dau seama că tocmai l-am trezit.

- Scuze, spun eu. Erai în pat?

- Nu.

Era.

- Ai putea să te uiți la ceva pentru mine? Cred că am văzut o pată de apă pe tavan.

Ne îndreptăm spre ultimul etaj, trecând pe lângă birou, pe lângă dormitorul meu, până la palierul dintre camera Oliviei și cea de-a doua cameră de oaspeți.

- O lucarnă mare, spune David.

Nu-mi dau seama dacă e un compliment.

- E originală, îi răspund, doar pentru a spune ceva.

- Ovală.

- Da.

- N-am văzut prea multe de felul ăsta.

– Ovale?

Dar schimbul de cuvinte e gata. Se uită țintă la pată.

– E mucegai, spune el liniștit, ca un medic care îi comunică veștile cu blândețe unui pacient.

– Putem, pur și simplu, să-l ștergem?

– Asta n-o să rezolve problema.

– Ce o s-o rezolve?

Oftează.

– Mai întâi trebuie să verific acoperișul.

Întinde mâna după lanțul de la trapă și trage. Ușa se deschide, trepidând; o scară alunecă spre noi, scârțâind; razele de soare se năpustesc înăuntru. Eu pășesc într-o parte, departe de lumină. Poate că sunt vampir, la urma urmei.

David trage scara în jos până când aceasta se lovește de podea. Îl urmăresc cum urcă treptele, cu blugii întinși pe fund; apoi dispare.

– Vezi ceva? strig eu.

Nici un răspuns.

– David?

Aud un zăngănit. O dâră de apă, strălucitoare ca o oglindă în lumina soarelui, se scurge pe palier. Eu fac un pas în spate.

– Scuze, spune David. O stropitoare.

– Nu-i nimic. Vezi ceva?

O pauză, apoi aud din nou vocea lui David, aproape reverențioasă.

– E o junglă aici sus.

A fost ideea lui Ed, acum patru ani, după ce a murit mama. „Ai nevoie de un proiect", a hotărât el; așa că ne-am propus să transformăm acoperișul într-o grădină – cu straturi de flori, o porțiune cu legume, un rând de arbuști ornamentali în miniatură. Și, elementul central, ceea ce agentul acela a numit *la pièce*

de résistance: un spalier arcuit, lat de aproape doi metri și lung de patru, plin de frunze primăvara și vara, un tunel umbros. Mai târziu, când tatăl meu a avut atacul cerebral, Ed a pus o bancă memorială în grădină. *Ad astra per aspera*, era scris pe inscripție. *Pe căi anevoioase până la stele.* Stăteam acolo în serile de primăvară și de vară, în lumina verde-aurie, citind o carte și sorbind dintr-un pahar.

În ultimul timp nu m-am gândit aproape deloc la grădina de pe acoperiș. Mai mult ca sigur că s-a sălbăticit.

– E total năpădită, confirmă David. E ca o pădure. Îmi doresc să coboare.

– E un fel de spalier acolo? întreabă el. Acoperit cu o prelată?

Îl înveleam în prelata lui în fiecare toamnă. Nu răspund nimic; doar îmi aduc aminte.

– Ar trebui să ai grijă aici sus. Să nu calci pe lucarnă.

– Nu intenționez să urc acolo, îi reamintesc.

Sticla huruie sub bătaia ușoară a piciorului său.

– E fragilă. Dacă o să cadă ramuri pe ea, o să smulgă toată fereastra. Trece încă o clipă. Este de-a dreptul incredibil. Vrei să fac o fotografie?

– Nu, mulțumesc. Ce-o să facem cu umezeala?

Un picior înaintează pe scară, apoi celălalt, în timp ce coboară.

– Avem nevoie de un profesionist. Ajunge pe podea și aranjează scara la loc. Ca să izoleze acoperișul. Dar pot folosi un răzuitor de vopsea ca să îndepărtez mucegaiul. Pliază trapa înapoi în tavan. Să sableze zona. Apoi să aplice o substanță care oprește infiltrațiile și niște vopsea lavabilă.

– Tu ai toate lucrurile astea?

– Fac rost de substanță și de vopsea. Ar fi de ajutor dacă am putea aerisi aici.

Încremenesc.

– Ce vrei să spui?

– Să deschidem niște geamuri. Nu trebuie să fie neapărat la acest etaj.

– Eu nu deschid geamurile. Nicăieri.

El ridică din umeri.

– Ar fi de folos.

Mă întorc spre scări. El mă urmează. Coborâm în tăcere.

– Mulțumesc că ai curățat mizeria de afară, îi spun odată ce ajungem în bucătărie, mai ales ca să fac conversație.

– Cine a făcut mizeria?

– Niște copii.

– Știi cine?

– Nu. Mă opresc. De ce? Ai putea să-i intimidezi pentru mine? Clipește. Eu continui. Sper că stai confortabil jos acolo.

E aici de două luni, de când dr. Fielding a sugerat că un chiriaș ar fi util: cineva care să fie trimis după cumpărături, să ducă gunoiul, să ajute la cheltuielile generale de întreținere și altele, toate în schimbul unei chirii modeste. David a fost primul care a răspuns la anunțul meu, postat pe Airbnb; îmi amintesc că am crezut că e-mailul lui era succint, chiar sec, până când l-am cunoscut pe omul acesta și mi-am dat seama că fusese de-a dreptul prietenos. Tocmai ce se mutase din Boston, un om priceput la toate, cu experiență, nefumător, 7 000 de dolari în bancă. Am încheiat un contract de închiriere în după-amiaza aceea.

– Mda. Se uită în sus, la lumina care trece prin tavan. Există vreun motiv să-l păstrezi atât de întunecat? Un motiv medical sau ceva de genul ăsta?

Simt că mă fac roşie la faţă.

– O mulţime de oameni în... – care este cuvântul în cazul ăsta? – ... situaţia mea se simt expuşi dacă lumina este prea intensă. Fac un gest cu mâna spre ferestre. Şi, în orice caz, există suficientă lumină naturală în casa asta.

David analizează ce i-am spus şi încuviinţează din cap.

– Intră destulă lumină în apartamentul tău? îl întreb.

– E bine.

Acum eu încuviinţez din cap.

– Dacă mai găseşti schiţe de-ale lui Ed, acolo jos, anunţă-mă. Le păstrez.

Aud zgomotul fantei de la uşa lui Punch şi îl văd cum se strecoară în bucătărie.

– Chiar apreciez tot ce faci pentru mine, continui, deşi nu mi-am sincronizat cuvintele – el se îndreaptă spre uşa de la subsol. Cu... gunoiul şi treburile casnice şi toate celelalte. Eşti un adevărat colac de salvare, adaug, ezitând.

– Sigur.

– Dacă nu te deranjează să chemi pe cineva să se ocupe de tavan...

– Sigur.

Punch se îndreaptă spre insula din mijlocul bucătăriei şi lasă să-i cadă ceva din gură. Mă uit mai atentă.

Un şobolan mort.

Mă dau înapoi de frică. Sunt mulţumită să văd că David face şi el la fel. Este unul mic, cu blana

unsuroasă şi o coadă ca un vierme negru; corpul i-a fost sfâşiat.

Punch ne urmăreşte mândru.

– *Nu*, îl cert.

Îşi ţine capul semeţ.

– Chiar l-a făcut ferfeniţă, spune David.

Analizez şobolanul.

– Tu ai făcut asta? îl întreb pe Punch, înainte să-mi amintesc că interoghez o pisică.

El sare de pe insulă.

– Uită-te la asta, spune David.

Mă uit în sus: în partea opusă a insulei, el s-a aplecat în faţă, ochii săi întunecaţi strălucind.

– Îl îngropăm undeva? întreb eu. Nu vreau să putrezească în gunoi.

David îşi drege vocea.

– Mâine e marţi, spune el. Ziua de gunoi. Îl scot eu afară acum. Ai vreun ziar?

– Mai are cineva ziare? Remarca asta a sunat mai incisiv decât mi-am dorit. Continui repede. Am o pungă de plastic.

Găsesc o pungă într-un sertar. David întinde mâna, dar pot să fac şi eu asta. Întorc punga pe dos, bag mâna înăuntru, apuc cu grijă cadavrul şobolanului. Tremur uşor.

Trag punga peste şobolan şi o leg la gură. David îl ia de la mine şi deschide coşul de gunoi de sub insulă, apoi aruncă şobolanul mort înăuntru. Odihnească-se în pace!

În timp ce smuceşte sacul de gunoi din coş, se aude un sunet de jos; ţevile răsună, pereţii încep să vorbească unii cu alţii. Duşul.

Mă uit la David. Nici măcar nu tresare; în schimb înnoadă sacul la gură şi îl atârnă peste umăr.

– Îl scot eu afară, spune el, îndreptându-se cu paşi mari spre uşa de la intrare.

Oricum nu aveam de gând să-l întreb cum o cheamă.

15

– Ghici cine-i!

– Mamă.

Deschid subiectul.

– Cum a fost de Halloween, scumpete?

– Bine.

Mestecă ceva. Sper că Ed își aduce aminte să îi supravegheze greutatea.

– Ai primit multe bomboane?

– *Foarte multe*. Mai multe ca oricând.

– Care au fost preferatele tale?

M&M's cu alune, firește.

– Snickers.

Îmi dau seama că am greșit.

– Sunt mici, explică ea. Sunt ca niște Snickers în miniatură.

– Și ai mâncat mâncare chinezească la cină sau Snickers?

– Amândouă.

Voi discuta cu Ed.

Dar când vorbim, el e defensiv.

– E singura noapte din an când are ocazia să mănânce bomboane la cină, spune el.

– Nu vreau să aibă probleme.

Tăcere.

- Cu dentistul?

- Cu *greutatea*.

El oftează.

- Sunt în stare să am grijă de ea.

Oftez, la rândul meu.

- Nu insinuez că nu poți.

- Așa pare.

Mă plesnesc cu mâna pe frunte.

- Chestia e că are opt ani și o mulțime de copii se confruntă cu o creștere semnificativă în greutate la această vârstă. Mai ales fetele.

- O să fiu atent.

- Și nu uita că a trecut deja printr-o fază în care a fost plinuță.

- Vrei să fie slabă cât un fus?

- Nu, asta ar fi la fel de grav. Vreau să fie sănătoasă.

- Bine. Îi voi da un sărut cu puține calorii în seara asta, spune el. O îmbrățișare dietetică.

Zâmbesc. Totuși, când ne luăm la revedere, suntem reci unul cu celălalt.

MARȚI,
2 noiembrie

16

În mijlocul lunii februarie – după aproape șase săptămâni de recluziune în casă și după ce mi-am dat seama că nu mă făceam mai bine –, am luat legătura cu un psihiatru la a cărui prelegere („Antipsihoticele atipice și tulburarea de stres posttraumatic") participasem în cadrul unei conferințe de la Baltimore, cu cinci ani în urmă. Atunci nu mă cunoștea. Acum mă cunoaște.

Cei care nu sunt familiarizați cu terapia deseori presupun că terapeutul are, în mod implicit, o voce blândă și e grijuliu; te întinzi pe canapeaua lui ca untul pe pâinea prăjită și te topești. Nu este neapărat așa, după cum spune și cântecul. Proba A: dr. Julian Fielding.

În primul rând, nu există canapea. Ne întâlnim în fiecare marți în biblioteca lui Ed, dr. Fielding în scaunul capitonat de lângă șemineu, eu într-un scaun înalt, lângă fereastră. Și, cu toate că vorbește încet, cu o voce scârțâind ca o ușă veche, este precis și minuțios, așa cum ar trebui să fie un bun psihiatru. „Genul de tip care iese din duș să se ușureze", a spus Ed de mai multe ori.

– Deci, începe dr. Fielding scrâșnind. O săgeată din lumina după-amiezii l-a nimerit în față, transformându-i ochelarii în niște sori minusculi. Spui că

tu şi Ed v-aţi certat ieri în legătură cu Olivia. Sunt utile aceste conversaţii?

Întorc capul, mă uit la casa Russell. Mă întreb ce pune Jane Russell la cale. Aş vrea ceva de băut.

Degetele mele îmi mângâie linia gâtului. Mă uit înapoi la dr. Fielding. El mă urmăreşte, cu nişte cute adânc înfipte în frunte. Poate că e obosit - cu siguranţă eu sunt. A fost o şedinţă plină de evenimente: l-am pus la curent cu atacul meu de panică (mi s-a părut îngrijorat), cu înţelegerile mele cu David (a părut neinteresat), cu discuţiile mele cu Ed şi cu Olivia (din nou îngrijorat).

Acum mă uit încă o dată într-o parte, fără să clipesc, fără să gândesc, la cărţile de pe rafturile lui Ed. O istorie a detectivilor Pinkerton. Două volume despre Napoleon. *Arhitectura din Bay Area*. Un cititor eclectic, soţul meu. Soţul meu înstrăinat.

– Mi se pare că aceste conversaţii îţi provoacă nişte sentimente amestecate, spune dr. Fielding.

Acesta este argoul clasic al unui terapeut: *Mi se pare. Din ceea ce aud. Cred că vrei să spui că*. Suntem interpreţi. Suntem traducători.

– Eu mă tot... încep eu, cuvintele formându-mi-se spontan în gură. Pot să reiau? Pot; aşa şi fac. Mă tot gândesc... nu pot să mă opresc din asta... mă tot gândesc la excursie. Urăsc faptul că a fost ideea mea.

Nici o reacţie din cealaltă parte a încăperii, chiar dacă - sau poate pentru că - ştie asta, ştie totul, a auzit asta de nenumărate ori. Ba chiar mai mult de atât.

– Îmi doresc în continuare să nu fi fost. Să nu fie a mea. Îmi doresc să fi fost ideea lui Ed. Sau a nimănui. Să nu fi plecat niciodată. Îmi întrepătrund degetele. Evident.

Se aude o voce blândă:

– Dar ați plecat. Mă simt atacată. Ai organizat o vacanță în familie. Nimeni nu ar trebui să se simtă rușinat de așa ceva.

– În New England, *iarna*.

– Mulți oameni merg în New England iarna.

– A fost o idee prostească.

– A fost o chestie atent gândită.

– A fost incredibil de prostească, insist eu.

Dr. Fielding nu răspunde. Încălzirea centrală își drege glasul, expiră.

– Dacă n-aș fi făcut-o, am fi încă împreună.

El ridică din umeri.

– Poate.

– Cu siguranță.

Îi simt privirea ațintită asupra mea ca pe o greutate.

– Am ajutat pe cineva ieri, îi spun eu. Pe o femeie din Montana. O bunică. Stă în casă de o lună.

E obișnuit cu aceste abateri bruște – „salturi sinaptice“ le numește el, deși știm amândoi că schimb în mod intenționat subiectul. Dar eu o țin în continuare cu ale mele, spunându-i despre BunicuțaLizzie, despre faptul că i-am spus cum mă cheamă.

– Ce te-a împins să faci asta?

– Am simțit că încerca să stabilească o conexiune cu mine. Nu-i așa că asta – ba da, așa e: asta este ceea ce ne-a îndemnat Forster să facem? „Pur și simplu să ne conectăm“? *Howards End*[1] – titlul oficial ales de clubul de carte pentru luna iulie. Am vrut s-o ajut. Am vrut să fiu accesibilă.

– A fost un act de generozitate, spune el.

– Presupun că da.

Își schimbă poziția pe scaun.

---

[1] Roman de E.M. Forster, ecranizat în 1992 (n.red.)

– Mi se pare că ajungi într-un loc în care îi poţi cunoaşte pe alţii în condiţiile stabilite de ei, nu doar de tine.

– E posibil să fie aşa.

– Asta înseamnă progres.

Punch a intrat pe furiş în cameră şi dă târcoale picioarelor mele, cu privirea spre genunchii mei. Îmi ridic un picior sub cealaltă coapsă.

– Cum merge terapia fizică? întreabă dr. Fielding.

Îmi analizez cu atenţie picioarele şi trunchiul cu mâna, ca şi cum aş prezenta un premiu la un concurs televizat. *Şi tu poţi câştiga acest trup în vârstă de treizeci şi opt de ani şi scos din uz!*

– Am arătat şi mai bine. Şi apoi, înainte ca el să mă poată corecta, adaug: Ştiu că nu e un program de fitness.

Oricum, el mă corectează:

– Nu este *doar* un program de fitness.

– Nu, ştiu asta.

– Atunci merge bine?

– Sunt vindecată. Totul e mai bine.

Se uită la mine fără nici o reacţie.

– Serios. Coloana e bine, nu mai am coaste rupte. Nu mai şchiopătez.

– Da, am observat.

– Dar am nevoie de puţin exerciţiu. Şi îmi place Bina.

– V-aţi împrietenit.

– Într-un fel, recunosc eu. E o prietenă pe care o plătesc.

– Vine miercurea, nu-i aşa?

– De obicei.

– Bine, spune el, ca şi cum miercuri este o zi deosebit de potrivită pentru aerobic. Nu a întâlnit-o niciodată

pe Bina. Nu mi-i pot imagina pe ei doi împreună; nu par să locuiască în aceeaşi dimensiune.

E timpul să ne oprim. Ştiu asta fără să mă uit la ceasul de deasupra şemineului, la fel cum ştie şi dr. Fielding - după ani de practică, amândoi putem să cronometrăm cincizeci de minute aproape cu precizie de secunde.

-Vreau să continui cu betablocantul în aceeaşi doză, spune el. Eşti pe 150 mg de Tofranil. Vom creşte doza la 250. Se încruntă. Asta ca urmare a ceea ce am discutat astăzi. Ar trebui să te ajute cu schimbările de dispoziţie.

-Şi la doza actuală totul devine destul de înceţoşat, îi reamintesc.

-Înceţoşat?

-Sau întunecat, presupun. Sau amândouă.

-Te referi la vedere?

-Nu, nu la vedere. E mai mult... Am discutat despre asta - nu-şi aminteşte? Dar am discutat oare? *Înceţoşat*. *Întunecat*. Chiar mi-ar prinde bine băutura aia. Câteodată am prea multe gânduri în acelaşi timp. E ca şi cum ar exista o intersecţie cu patru direcţii în creierul meu, prin care toată lumea încearcă să meargă în acelaşi timp.

Chicotesc, puţin incomodată.

Dr. Fielding se încruntă, apoi oftează.

-Ei bine, nu e o ştiinţă exactă. După cum ştii.

-Da. Ştiu.

-Iei câteva medicamente diferite. Le vom ajusta unul câte unul până când vom găsi doza potrivită.

Încuviinţez cu o mişcare a capului. Ştiu ce înseamnă asta. Crede că situaţia mea se înrăutăţeşte. Simt o gheară în piept.

– Încearcă cu 250 și vezi cum te simți. Dacă situația devine problematică, putem să ne gândim la ceva care să te ajute să te concentrezi.

– Un medicament nootrop?

Adderall. De câte ori m-au întrebat părinții dacă Adderallul le-ar face bine copiilor lor, de atâtea ori i-am refuzat cu răceală – și acum eu însămi mă îndrept spre așa ceva. *Plus ça change.*

– Hai să discutăm cum și când, spune el.

Își flutură stiloul peste un bloc de foi de rețete, desprinde foaia de deasupra și mi-o întinde. Hârtia îi zvâcnește în mâini. Tremor sau glicemie scăzută? Sper că nu e un început precoce de Parkinson. Nu e momentul să întreb. Iau hârtia.

– Mulțumesc, îi spun în timp ce el se ridică, netezindu-și cravata. O să-mi fie cu siguranță de folos.

El încuviințează din cap.

– Atunci, ne vedem săptămâna viitoare. Se îndreaptă spre ușă. Anna?

Se întoarce.

– Da?

El dă din nou din cap.

– Te rog să iei rețeta aia de la farmacie.

După ce pleacă dr. Fielding, înregistrez rețeta online. O vor livra până la ora cinci după-amiază. E suficient timp pentru un pahar de ceva. Sau chiar *deux*.

Nu chiar în clipa asta. Mai întâi, trag mouse-ul într-un colț neglijat al desktopului și, ezitând, dau dublu-clic pe un document Excel: meds.xlsx.

Aici am detaliat toate medicamentele pe care le iau, toate dozele, toate instrucțiunile... toate ingredientele din farma-cocktailul meu. Nu l-am mai actualizat din august, din câte văd.

Dr. Fielding are, ca de obicei, dreptate: iau destul de multe medicamente. Am nevoie de degetele de la două mâini ca să le număr pe toate. Şi ştiu... - mă cutremur când mă gândesc la asta - ştiu că nu le iau aşa cum ar trebui sau când ar trebui, nu întotdeauna. Dozele duble, dozele omise, dozele luate cu băutură... dr. Fielding ar fi furios. Trebuie să mă străduiesc mai mult. Nu vreau să-mi scape situaţia de sub control.

Apăs Command + Q şi ies din Excel. E timpul pentru băutura aceea.

17

Cu un pahar mare într-o mână şi cu aparatul foto Nikon în cealaltă, mă aşez în colţul biroului meu, încadrată între ferestrele de la sud şi de la vest, şi cercetez cartierul - fac inventarul, aşa cum îi place lui Ed să spună. Iat-o pe Rita Miller, care se întoarce de la yoga lucind de transpiraţie şi cu un telefon mobil lipit de ureche. Reglez obiectivul şi măresc imaginea: zâmbeşte. Mă întreb dacă vorbeşte cu contractorul ei. Sau cu soţul. Sau cu nici unul.

În vecini, afară, la numărul 214, doamna Wasserman şi Henry al ei coboară cu atenţie treptele de la intrare. Au plecat să răspândească farmec şi lumină.

Îmi mişc aparatul spre vest: doi pietoni zăbovesc în faţa celor două intrări, unul dintre ei arătând cu degetul spre jaluzele.

-O locuinţă pe cinste! îmi imaginez că spune el.

Pentru numele lui Dumnezeu! Acum inventez conversaţii.

Cu grijă, ca şi cum nu aş vrea să fiu prinsă - şi, într-adevăr, nu vreau -, trec cu privirea peste parc, până la casa familiei Russell. Bucătăria este cufundată în întuneric şi goală, jaluzelele, parţial lăsate jos, ca nişte ochi pe jumătate închişi; dar, un etaj mai sus, în

salon, încadrați frumos în fereastră, îi zăresc pe Jane și pe Ethan pe o canapea de două locuri, în dungi viu colorate. Ea poartă un pulover galben ca untul, care lasă să se vadă un decolteu scurt și la obiect; medalionul îi atârnă acolo, ca un alpinist deasupra unui defileu.

Răsucesc obiectivul; imaginea devine mai clară. Vorbește repede, dinții văzându-i-se într-un zâmbet larg; gesticulează. El privește în jos, dar zâmbetul acela timid îi strâmbă buzele.

Nu i-am spus doctorului Fielding de familia Russell. Știu ce va zice; mă pot analiza singură: am asociat cu această celulă de bază a familiei - această mamă, acest tată și singurul lor copil - un ecou al propriei mele familii. La o casă depărtare, cu o ușă mai jos, există familia pe care am avut-o eu, viața care a fost a mea - o viață considerată pierdută în mod irecuperabil, doar că, iată, e acolo, chiar peste drum de parc. *Și ce dacă?* Gândesc asta. Poate că o spun; în zilele astea nu sunt sigură.

Îmi sorb vinul, îmi șterg buza, ridic din nou Nikonul. Mă uit prin obiectiv.

Ea se uită înapoi la mine.

Scap camera în poală.

Nu e o greșeală: chiar și cu ochiul liber, îi văd clar privirea dreaptă, buzele întredeschise.

Ea ridică o mână, mă salută.

Vreau să mă ascund.

Ar trebui să-i fac și eu cu mâna? Să mă uit într-o parte? Pot să clipesc spre ea, în gol, ca și cum aș fi ațintit camera foto spre altceva, ceva de lângă ea? *Nu te-am văzut acolo?*

Nu.

Mă ridic brusc în picioare, cu aparatul rostogolindu-se pe podea.

– Lasă-l, spun eu – categoric spun asta – și fug din cameră în întunericul scării.

Nimeni nu m-a prins vreodată până acum. Nici doctorul sau Rita Miller, nici familia Takeda, nici familia Wasserman, nici cârdul de gâște din familia Gray. Nici familia Lord înainte să se mute, nici familia Mott înainte de a se despărți. Nici taxiurile aflate în trecere, nici trecătorii. Nici măcar poștașul, pe care obișnuiam să-l fotografiez în fiecare zi, la fiecare ușă. Și luni de zile cercetam cu atenție acele imagini, retrăind acele momente, până când, în cele din urmă, nu am mai putut ține pasul cu lumea de dincolo de fereastra mea. Dar încă mai există o excepție ciudată, desigur – familia Miller mă interesează. Sau, mai exact, m-au interesat înainte să sosească cei din familia Russell.

Și acest teleobiectiv Opteka este mai bun decât binoclul.

Dar acum îmi simt corpul străbătut de rușine ca de o tensiune electrică. Mă gândesc la toată lumea și la tot ceea ce am surprins cu aparatul foto: vecinii, străinii, sărutările, crizele, unghiile roase, mărunțișul aruncat, pașii mari, poticnirile. Băiatul din familia Takeda, cu ochii închiși și cu degetele tremurând pe corzile violoncelului său. Familia Gray, cu paharele de vin ridicate într-un toast buimac. Doamna Lord în camera ei de zi, aprinzând lumânări pe un tort. Tinerii din familia Mott, în zilele muribunde ale căsătoriei lor, urlând unul la celălalt din capetele opuse ale salonului de un roșu pasional, cu o vază făcută zob pe podeaua dintre ei.

Mă gândesc la hard diskul meu, burdușit cu imagini furate. Mă gândesc la Jane Russell când s-a uitat la mine, fără să clipească, de cealaltă parte a parcului.

Nu sunt invizibilă. Nu sunt moartă. Sunt vie, la vedere, şi mi-e ruşine.

Mă gândesc la dr. Brulov în *Fascinaţie*: „Draga mea fată, nu poţi să te tot loveşti cu capul de realitate şi să spui că nu este acolo".

Trei minute mai târziu intru înapoi în birou. Canapeaua familiei Russell este goală. Mă uit la dormitorul lui Ethan; el e acolo, aplecat peste calculatorul său.

Ridic, cu grijă, camera. E intactă.

Apoi se aude soneria.

18

– Mai mult ca sigur că te plictisești de moarte, spune ea când deschid ușa de la hol. Apoi mă cuprinde într-o îmbrățișare. Râd, agitată. Pariez că ți-e lehamite de toate acele filme alb-negru. Trece năvalnic pe lângă mine. Eu încă nu am spus nici un cuvânt. Ți-am adus ceva. Zâmbește, băgând o mână în geantă. E și rece.

O sticlă transpirată de Riesling. Îmi lasă gura apă. A trecut foarte mult timp de când nu am mai băut vin alb.

– Oh, nu trebuia...

Dar ea deja înaintează spre bucătărie.

În zece minute dăm pe gât vinul. Jane aprinde o Virginia Slim, apoi alta și în curând aerul se învolburează cu fum, rostogolindu-se deasupra capetelor noastre, învârtindu-se sub luminile din tavan. Rieslingul meu are gust de fum. Descopăr că nu mă deranjează; îmi amintește de școala postuniversitară, cu nopți fără stele în fața tavernelor din New Haven și bărbați cu gurile ca cenușa.

– Ai foarte mult merlot acolo, spune ea, uitându-se țintă spre blatul de bucătărie.

– Îl comand angro, îi explic. Îmi place.

– Cât de des îţi înnoieşti stocul?

– Doar de câteva ori pe an.

Cel puţin o dată pe lună.

Ea încuviinţează din cap.

– Eşti aşa – de cât timp ai spus? întreabă ea. De şase luni?

– De aproape unsprezece.

– Unsprezece luni! I se văd buzele ţuguiate într-un „o“ minuscul. Nu ştiu să fluier. Dar consideră că tocmai am făcut-o. Îşi îndeasă ţigara într-un bol de cereale, îşi apropie degetele ca într-un turn, se apleacă în faţă, ca în rugăciune. Şi ce *faci* toată ziua?

– Sfătuiesc oamenii, îi spun cu demnitate.

– Pe cine?

– Oamenii care sunt on-line.

– Ah!

– Şi iau lecţii de franceză on-line. Şi joc şah, adaug.

– On-line?

– On-line.

Îşi trece un deget de-a lungul urmei de vin din paharul ei.

– Deci, internetul, spune ea, este oarecum... fereastra ta către lume.

– Ei bine, la fel este şi fereastra mea reală.

Fac un semn cu mâna spre suprafaţa de sticlă din spatele ei.

– Binoclul tău, spune ea, şi eu roşesc. *Glumesc.*

– Îmi pare foarte rău pentru...

Ea face un gest cu mâna, apoi trage din ţigară.

– Oh, linişteşte-te. Fumul i se prelinge din gură. Ai o tablă de şah adevărată?

– Ştii să joci?

– Ştiam. Sprijină ţigara de bol. Arată-mi ce ai.

*

Suntem cufundate adânc în primul nostru joc când sună soneria. E cinci fix – livrarea de la farmacie. Jane face onorurile.

– Medicamente cu livrare la uşă! se exprimă ea zgomotos, venind în grabă de pe hol.

– Sunt bune de ceva astea?

– Sunt de calitate superioară, spun eu, scoţând dopul celei de-a doua sticle. De data aceasta, merlot.

– Începem să dăm o petrecere.

În timp ce bem şi jucăm şah, discutăm. Suntem amândouă mame cu un singur copil, după cum ştiam; suntem amândouă marinari, ceea ce nu ştiam. Jane preferă ambarcaţiunile solo, mie îmi plac mai mult cele la două mâini – sau, oricum, îmi plăceau.

Îi povestesc despre luna mea de miere cu Ed: cum am închiriat un iaht Alerion de zece metri şi am mers într-o croazieră în insulele greceşti, parcă jucând pinball între Santorini şi Delos, Naxos şi Mykonos.

– Doar noi doi, îmi aduc aminte, am navigat în jurul Mării Egee.

– Ca în *Linişte apăsătoare*, spune Jane.

Înghit nişte vin.

– Cred că în *Linişte apăsătoare* erau în Pacific.

– Ei bine, în afară de asta, e ca în *Linişte apăsătoare*.

– Iar acolo au navigat ca să recupereze pe cineva în urma unui accident.

– Bine, ai dreptate.

– Au salvat un psihopat care a încercat să-i omoare.

– Vrei să mă laşi să-ţi spun la ce mă refeream sau nu?

În timp ce se încruntă spre tabla de şah, scotocesc prin frigider după un baton de Toblerone şi îl tai la întâmplare cu un cuţit de bucătărie. Ne aşezăm la masă şi mestecăm. Dulciuri la cină. Exact ca Olivia.

*

Mai târziu:

– Ai mulți vizitatori?

Mângâie nebunul, îl mută de-a lungul tablei.

Eu clatin din cap și dau vinul pe gât.

– Nu am nici unul. Tu și fiul tău.

– De ce? Sau de ce nu?

– Nu știu. Părinții mei au murit, iar eu am muncit prea mult ca să am mulți prieteni.

– Nimeni de la serviciu?

Mă gândesc la Wesley.

– Era vorba de un stagiu de practică pentru două persoane, îi spun eu. Așa că acum el are o responsabilitate dublă, care să-l țină ocupat.

Se uită la mine.

– Asta-i trist.

– Mie-mi spui.

– Ai măcar *telefon?*

Arăt cu degetul spre telefonul fix, care stă ascuns într-un colț pe blatul de bucătărie și mă bat ușor cu mâna peste buzunar.

– Un iPhone vechi, vechi de tot, dar funcționează. În cazul în care mă sună psihiatrul meu. Sau oricine altcineva. Chiriașul meu.

– Chiriașul tău cel chipeș.

– Da, chiriașul meu cel chipeș.

Mai iau o înghițitură de vin, apoi îi iau regina.

– Asta a fost o mișcare dură.

Dă un bobârnac unei fărâme de scrum de pe masă și se prăpădește de râs.

După cea de-a doua partidă, ea cere să facă un tur al casei. Ezit, dar doar o clipă; ultima persoană care a cercetat locul, de sus până jos, a fost David și, înainte de asta... sincer, nu-mi amintesc. Bina nu a fost

niciodată dincolo de parter; dr. Fielding este limitat la bibliotecă. Ideea însăşi mi se pare intimă, ca şi cum urmează să-mi conduc un nou iubit de mână.

Dar sunt de acord şi o însoţesc dintr-o cameră în alta, etaj după etaj.

Camera roşie:

- Mă simt ca şi cum aş fi prinsă într-o arteră.

Biblioteca:

- Câte cărţi! Le-ai citit pe toate?

Schiţez un semn de negaţie cu capul.

- Ai citit *vreuna* dintre ele?

Chicotesc.

Dormitorul Oliviei:

- Nu e cam mic? Prea mic. Are nevoie de o cameră în care să poată creşte, cum e camera lui Ethan.

Pe de altă parte, biroul meu:

- Ooh şi aah, spune Jane. O fată ar putea *face* multe lucruri într-un loc ca ăsta.

- Ei bine, eu mai mult joc şah şi vorbesc cu cei închişi în casă. Dacă poţi să spui că asta înseamnă să faci multe lucruri.

- Uite. Îşi aşază paharul pe pervaz şi îşi strecoară mâinile în buzunarele de la spate. Se reazemă de fereastră. Acolo e casa mea, spune ea cu vocea înceată, aproape răguşită, privind lung spre propria casă.

A fost atât de jucăuşă, atât de veselă, încât faptul că o văd serioasă îmi produce un fel de tresărire, ca un ac ce zgârie un disc de vinil.

- Acolo e casa ta, consimt eu.

- Drăguţă, nu-i aşa? Un loc pe cinste.

- Aşa este.

Mai stăruie cu privirea preţ de un minut. Apoi ne întoarcem la bucătărie.

*

Şi mai târziu:

– Ţi-e de folos chestia asta? întreabă Jane, hoinărind prin camera de zi în timp ce eu mă gândesc la următoarea mişcare.

Soarele coboară rapid; în puloverul ei galben, în lumina fragilă, seamănă cu o fantomă care pluteşte prin casa mea.

Arată cu degetul spre umbrelă, rezemându-se ca un beţiv de un perete îndepărtat.

– Mai mult decât ai putea să crezi, îi răspund.

Mă las pe spate, pe scaun, şi îi descriu terapia din spatele casei, susţinută de dr. Fielding, ieşitul pe uşă şi mersul instabil de-a lungul treptelor, clopotul de nailon care mă apără de uitare; aerul curat de afară, forţa vântului.

– Interesant, spune Jane.

– Cred că „ridicol" e cuvântul potrivit.

– Dar funcţionează? întrebă ea.

Ridic din umeri.

– Oarecum.

– Ei bine, spune ea, mângâind mânerul umbrelei ca şi cum ar fi mângâiat un câine pe cap, ţine-o tot aşa.

– Hei, când e ziua ta de naştere?

– Vrei să-mi cumperi ceva?

– Ia-o încetişor.

– De fapt, chiar se apropie, spun eu.

– La fel şi a mea.

– Unsprezece noiembrie.

Rămâne cu gura căscată.

– Asta e şi ziua mea de naştere.

– Glumeşti.

– Nu. Unşpe a unşpea.

Ridic paharul.

– Pentru unşpe a unşpea.

Ţinem un toast.

– Ai un stilou şi o bucată de hârtie?

I le aduc dintr-un sertar şi le pun în faţa ei.

– Stai acolo, îmi spune Jane. Fă o mutră drăguţă.

Clipesc repede din gene.

Ea mişcă repede stiloul de-a lungul foii, cu linii scurte şi clare. Privesc cum chipul meu prinde formă: ochii adânci, pometii moi, maxilarul lung.

– Asigură-te că îmi prinzi şi muşcătura inversă, o îndemn eu, dar ea mă face să tac din gură.

Timp de trei minute schiţează, ridicându-şi de două ori paharul spre buze.

– *Voilà*, spune ea, arătându-mi hârtia.

O privesc cu atenţie. Asemănarea e uimitoare.

– Deci, *asta* e o şmecherie grozavă.

– Nu-i aşa?

– Poţi să faci şi altele?

– Vrei să spui, alte portrete în afară de al tău? Nu ştiu dacă-ţi vine să crezi, dar pot.

– Nu, vreau să spun... animale, ştii, sau natură moartă. Sau vie.

– Nu ştiu. Sunt mai interesată de oameni. La fel ca tine. Cu o înfloritură, îşi mâzgăleşte semnătura într-un colţ. *Ta-da*. Un desen Jane Russell original.

Strecor schiţa într-un sertar de bucătărie, cel în care păstrez feţele de masă mai bune. Altfel, se va păta probabil.

– Uită-te la toate alea. Sunt împrăştiate pe masă ca nişte pietre preţioase. Aia la ce e bună?

– Care?

– Cea roz. Octogonală. Nu, șasegonală.

– Hexagonală.

– Bine.

– Ăsta e Inderal. Betablocant.

Se uită cruciș la el.

– E pentru atacurile de cord.

– Și pentru atacuri de panică. Îți încetinește ritmul cardiac.

– Și aia ce-i? Cea mică, albă și ovală?

– Aripiprazol. Antipsihotic atipic.

– Sună grav.

– Sună și este, în unele cazuri. Pentru mine e doar un supliment. Mă menține sănătoasă la minte. Mă îngrașă.

Ea încuviințează din cap.

– Și aia ce e?

– Imipramină. Tofranil. Pentru depresie. De asemenea, împotriva udării patului.

– Tu uzi patul?

– În seara asta e posibil.

Sorb din vin.

– Și ăla?

– Temazepam. Somnifer. Ăsta e pentru mai târziu.

Ea dă din cap, aprobator.

– E permis să iei vreuna din astea cu alcool?

Înghit în sec.

– Nu.

Doar când pastilele mi se înghesuie în jos pe gât îmi amintesc că le-am luat deja azi-dimineață.

Jane își lasă brusc capul pe spate, gura ei asemănându-se cu o fântână de fum.

– *Te rog* să nu spui şah mat. Chicoteşte. Egoul meu nu poate suporta trei la rând. Aminteşte-ţi că nu am jucat de *ani întregi*.

– Se vede, îi spun eu.

Ea pufneşte, râde, lăsând să se vadă o multitudine de plombe argintii.

Îmi analizez prizonierii: amândouă turele, amândoi nebunii, un lanţ de pioni. Jane a capturat un singur pion şi un cal singuratic. Mă vede că mă uit, loveşte uşor calul într-o parte.

– Cal la pământ, spune ea. Cheamă veterinarul.

– Îmi plac caii, îi spun.

– Ia te uită! Recuperare miraculoasă.

Îndreaptă calul şi îl mângâie pe coama de marmură. Zâmbesc, storc ultima picătură de vin roşu. Ea îmi toarnă mai mult în pahar. Mă uit la ea.

– Îmi plac la nebunie şi cerceii tăi.

Îşi trece unul printre degete, apoi pe celălalt – un ansamblu mic de perle în fiecare ureche.

– Cadou de la un iubit de demult, spune ea.

– Alistair nu se supără că îi porţi?

Ea se gândeşte la asta, apoi râde.

– Mă îndoiesc că Alistair ştie.

Învârte rotiţa brichetei cu degetul mare, apoi atinge ţigara, ca într-un sărut.

– Nu ştie că îi porţi sau nu ştie de la cine sunt?

Jane trage din ţigară, apoi îndreaptă fumul într-o parte.

– Oricare. Amândouă. Poate fi dificil din când în când. Îşi loveşte ţigara de bol. Nu mă înţelege greşit – e un om bun şi un tată bun. Dar are tendinţa de a controla.

– De ce?

– Dr. Fox, mă analizezi? întreabă ea.

Are o voce delicată, dar ochii îi sunt reci.

– Mai curând îl analizez pe soțul tău.

Trage din nou din țigară și se încruntă.

– A fost întotdeauna așa. Nu e prea încrezător. Cel puțin nu cu mine.

– Și de ce se întâmplă *asta?*

– Oh, eu am fost un copil sălbatic, spune ea. *Dez-mă-ța-tă*. Ăsta e cuvântul. Așa spune el – oricum, ăsta e cuvântul lui Alistair. Anturaje proaste, alegeri proaste.

– Până când l-ai cunoscut pe Alistair?

– Chiar și atunci. Mi-a luat puțin timp să mă potolesc.

Nu avea cum să dureze *atât* de mult, cred – după cum arată, trebuie să fi avut puțin peste douăzeci de ani când a devenit mamă.

Acum clatină din cap.

– Am fost cu altcineva o vreme.

– Cine era?

O grimasă.

– *Era* e un cuvânt corect. Nu merită menționat. Cu toții am făcut greșeli.

Nu spun nimic.

– Oricum, s-a încheiat. Dar viața mea de familie este în continuare... Degetele ei ciupesc aerul... provocatoare. Acesta este cuvântul.

– *Le mot juste.*

– Lecțiile alea de franceză categoric dau roade.

Scrâșnește din dinți într-un zâmbet ștrengăresc, ridicând țigara.

Eu insist.

– Ce face ca viața ta de familie să fie provocatoare?

Ea expiră. O coroană perfectă de fum se învârte prin aer.

– Mai fă o dată, îi spun eu fără să vreau.

Ea face. Îmi dau seama că sunt beată.

– Ştii – spune ea, dregându-şi vocea –, nu e vorba doar de un singur lucru. E complicat. Alistair e o provocare. Familiile sunt o provocare.

– Dar Ethan e un copil bun. Şi spun asta din perspectiva cuiva care recunoaşte un copil bun atunci când îl vede, adaug eu.

Mă priveşte în ochi.

– Mă bucur că spui asta. Asta e şi părerea mea. Îşi scutură ţigara de buza bolului încă o dată. Cred că ţi-e dor de familia *ta*.

– Da. Teribil de mult. Dar vorbesc cu ei în fiecare zi.

Ea încuviinţează din cap. Ochii îi par puţin înceţoşaţi; mai mult ca sigur că şi ea e beată.

– Totuşi, nu e acelaşi lucru ca atunci când ei sunt aici, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu.

Schiţează un gest de aprobare cu capul, pentru a doua oară.

– Deci, Anna. Observi că nu te întreb ce te-a adus în starea asta.

– Plinuţă? întreb eu. Cu părul cărunt înainte de vreme?

Chiar sunt moleşită.

Ea îşi soarbe vinul.

– Agorafobă.

– Ei bine... Dacă tot ne facem una alteia confidenţe, pot să spun: Trauma. La fel ca pe oricine. Mă agit. M-a făcut să fiu deprimată. Grav deprimată. Nu e ceva ce-mi place să-mi amintesc.

Dar ea clatină din cap.

– Nu, nu, înţeleg – nu e treaba mea. Şi bănuiesc că nu poţi invita oamenii la tine la o petrecere. Dar cred

că trebuie să-ți găsim mai multe hobby-uri. Pe lângă șah și filmele tale alb-negru.

– Și spionaj.

– Și spionaj.

Mă gândesc la ideea asta.

– Îmi plăcea să fac fotografii.

– Se pare că încă îți mai place.

Asta merită un zâmbet malițios.

– Corect. Dar mă refer la fotografia în aer liber. Mi-a plăcut foarte mult.

– Ceva de genul *Oamenii din New York*?

– Mai degrabă fotografie în natură.

– În New York?

– În New England. Obișnuiam să mergem acolo uneori.

Jane se întoarce spre fereastră.

– Uită-te acolo, spune ea, arătând cu degetul spre vest, iar eu fac întocmai; un apus catifelat de soare, rămășițele de amurg, clădiri parcă decupate în hârtie în contrast cu strălucirea intensă. O pasăre dă târcoale în apropiere. Aceea e natură, nu-i așa?

– Tehnic vorbind. O parte din ea. Dar mă refer la...

– Lumea este un loc minunat, insistă ea și e serioasă; privirea îi este echilibrată, vocea calmă. Îi întâlnesc privirea și rămân acolo. Nu uita asta. Se apleacă, stingând țigara în gaura bolului. Și nu lăsa să treacă viața pe lângă tine.

Îmi scot telefonul din buzunar, îl îndrept spre geam, fac un instantaneu. Mă uit la Jane.

– Bravo! mormăie ea.

19

O conduc pe holul din faţă la şase şi câteva minute.

– Am lucruri foarte importante de făcut, mă informează ea.

– Şi eu, îi răspund.

Două ore şi jumătate. Când am vorbit ultima oară cu cineva, cu oricine, timp de două ore şi jumătate? Încerc să-mi aduc aminte, ca şi cum aş arunca o undiţă de-a lungul lunilor, de-a lungul anotimpurilor. Nimic. Nimeni. De la prima întâlnire cu dr. Fielding, cu mult timp în urmă, în mijlocul iernii – şi, chiar şi atunci, nu am putut să vorbesc atât de mult; traheea mea era încă afectată.

Mă simt din nou tânără, aproape năucită. Poate e din cauza vinului, dar bănuiesc că nu. Dragă jurnalule, astăzi mi-am făcut un prieten.

Mai târziu în acea seară, sună soneria, în timp ce mă uit la *Rebecca* şi moţăi.

Îmi dau pătura la o parte şi rătăcesc spre uşă.

– De ce nu pleci? spune Judith Anderson batjocoritor în spatele meu. De ce nu pleci de la Manderley?[1]

---

[1] Replici rostite de actriţa care interpretează rolul cameristei în filmul *Rebecca* (1940) (n.red.)

Verific ecranul interfonului. Un bărbat înalt, cu umeri laţi şi şolduri înguste, cu un „V" îndrăzneţ de păr crescut în jos, spre frunte. Îmi ia o clipă – sunt obişnuită să-l văd în culori vii –, dar apoi îl recunosc pe Alistair Russell.

– Acum oare ce pui la cale? spun eu sau gândesc asta.

Cred că o spun. Categoric sunt încă beată. N-ar fi trebuit să dau pe gât nici pastilele alea înainte.

Apăs soneria. Încuietoarea trosneşte; uşa scârţâie; aştept să se închidă.

Când deschid uşa de la hol, el stă acolo, palid şi radios în întuneric. Zâmbitor. Dinţii puternici ţâşnesc din gingiile la fel de puternice. Ochii limpezi, ridurile brăzdându-le marginile.

– Alistair Russell, spune el. Noi locuim la 207, pe partea cealaltă a parcului.

– Intră. Întind o mână. Eu sunt Anna Fox.

El nu bagă în seama mâna mea şi rămâne neclintit.

– Chiar nu vreau să dau buzna – şi îmi pare rău să te deranjez. E seară de filme?

Încuviinţez din cap.

Zâmbeşte din nou, strălucitor ca o vitrină de Crăciun.

– Voiam doar să ştiu dacă ai avut vizitatori în seara asta.

Mă încrunt. Înainte să pot răspunde, o explozie bubuie în spatele meu – scena naufragiului.

„Navă la ţărm!" se vaită localnicii. „Toată lumea în jos spre golf!" Foarte multă învălmăşeală.

Mă întorc la canapea, pun filmul pe pauză. Când dau din nou cu ochii de el, Alistair a făcut un pas în cameră. Scăldat în lumină albă, umbrele adunate în golurile obrajilor, arată ca un cadavru. În spatele lui uşa se deschide la perete, ca o gură întunecată.

– Vrei să închizi uşa? El face întocmai. Mersi, îi spun, şi cuvântul îmi alunecă de pe limbă; mi se împleticeşte limba.

– Te-am prins într-un moment nepotrivit?

– Nu, e bine. Vrei să-ţi aduc ceva de băut?

– Oh, nu, mersi.

– Mă refeream la apă, îi explic.

El refuză politicos, cu o mişcare a capului.

– Ai avut vreun vizitator în seara asta? repetă Alistair.

Ei bine, Jane m-a avertizat. Nu pare a fi genul de om căruia îi place să controleze, cu ochii lui mărgelaţi şi buzele subţiri; este mai mult genul de leu bătrân, jovial, cu barba lui grizonantă, cu linia părului în retragere rapidă. Îmi imaginez că el şi Ed s-ar înţelege, ca băieţii, într-un mod excesiv de prietenos, dar nesincer, dând pe gât whisky şi împărtăşind poveşti de război. Dar aparenţele etc.

Nu e treaba lui, bineînţeles. Totuşi, nu vreau să par defensivă.

– Am fost singură toată seara, îi spun. Sunt în toiul unui maraton al filmelor.

– Ce-i ăsta?

– *Rebecca*. Unul dintre preferatele mele. Eşti...

Îl văd că se uită peste umărul meu, încruntat. Mă întorc.

Setul de şah.

Am aşezat paharele în ordine în maşina de spălat vase, am curăţat bolul cu scrum în chiuvetă, dar tabla de şah e încă acolo, umplută cu cei vii şi cu cei morţi, cu regele căzut al lui Jane rostogolit într-o parte. Mă întorc spre Alistair.

– Oh, *aia*. Chiriaşului meu îi place să joace şah, îi explic.

Cu indiferenţă.

El se uită la mine, mijeşte ochii. Nu-mi dau seama ce gândeşte. De obicei, asta nu este o provocare pentru mine, după şaisprezece ani petrecuţi în minţile altor oameni; dar poate că mi-am pierdut antrenamentul. Sau, dacă nu, băutura e de vină. Şi medicamentele.

– Tu joci?

Preţ de o clipă nu răspunde.

– N-am mai jucat de mult timp, spune el. Staţi aici doar tu şi chiriaşul tău?

– Nu, eu... da. Sunt despărţită de soţul meu. Fiica noastră este cu el.

– Bine atunci. Aruncă o ultimă privire spre tabla de şah, spre televizor; apoi se îndreaptă spre uşă. Apreciez timpul pe care mi l-ai acordat. Scuză-mă pentru deranj.

– Nici o problemă, îi spun, în timp ce el iese pe hol. Şi te rog să-i mulţumeşti soţiei tale pentru lumânare. El se întoarce pe călcâie şi se uită la mine. Ethan a adus-o.

– Când a fost asta? întreabă el.

– Cu câteva zile în urmă. Duminică. Stai puţin – ce zi este astăzi? Sau sâmbătă? Simt că mă enervez; de ce ar trebui să-i pese când s-a întâmplat? Are vreo importanţă?

Se opreşte, cu gura întredeschisă. Apoi afişează un zâmbet absent şi pleacă fără să mai spună vreun alt cuvânt.

Înainte să mă aplec pe pat, mă uit pe fereastră la numărul 207. Sunt acolo, familia Russell, adunată în salon: Jane şi Ethan pe canapea, Alistair aşezat într-un fotoliu în faţa lor, vorbind concentraţi. *Un om bun şi un tată bun.*

Cine ştie ce se întâmplă într-o familie? Am învăţat asta când eram studentă la şcoala postuniversitară.

– Poţi petrece ani întregi cu un pacient şi totuşi te va surprinde, mi-a spus Wesley după ce a dat mâna cu mine pentru prima dată, cu degetele lui îngălbenite de nicotină.

– Cum aşa? am întrebat.

El s-a aşezat în spatele biroului şi şi-a strâns părul la spate.

– Poţi auzi secretele cuiva, temerile şi dorinţele sale, dar adu-ţi aminte că acestea există alături de secretele şi temerile altor oameni, oameni care trăiesc în aceleaşi încăperi. Ştii replica aia că toate familiile fericite sunt la fel?

– *Război şi pace*, i-am spus.

– *Anna Karenina*, dar nu asta era important. Ideea e că nu e adevărată. Nici o familie, fericită sau nefericită, nu seamănă una cu alta. Tolstoi era plin de baliverne. Să ţii minte asta.

Acum îmi aduc aminte de cuvintele lui, în timp ce mânuiesc uşor inelul de focalizare, în vreme ce încadrez o fotografie. Un portret de familie.

Dar pun aparatul foto jos.

MIERCURI,
3 noiembrie

20

Mă trezesc cu Wesley în minte.

Wesley şi o mahmureală câştigată cu mari eforturi. Mă îndrept spre birou, ca prin ceaţă, apoi alerg în baie şi vomit. Fericire sublimă.

Din câte mi-am dat seama, vomit cu o mare precizie. Aş putea trece la categoria profesionişti, cum spune Ed. Trag apa o dată şi mizeria alunecă în jos; îmi clătesc gura, mă lovesc uşor peste obraji ca să le dau puţină culoare şi mă întorc în birou.

În partea cealaltă a parcului, ferestrele familiei Russell sunt goale, cu camerele slab luminate. Mă uit îndelung la casă, iar casa mă priveşte la rândul său. Descopăr că mi-e dor de ei.

Mă uit spre sud, unde un taxi rablagit se târăşte în jos pe stradă; o femeie se îndreaptă cu paşi repezi în urma lui, cu o ceaşcă de cafea în mână şi cu un câine Goldendoodle în lesă. Verific ceasul de pe telefon: 10.28. Cum de m-am trezit atât de devreme?

Exact: Am uitat de Temazepam. Ei bine, am căzut lată înainte să-mi pot aminti de el. Mă menţine inconştientă, mă apasă ca o stâncă.

Noaptea trecută mi se învârte şi acum în creier, ameţitoare ca o lumină intermitentă, precum caruselul

din *Străini în tren*. Oare chestia asta s-a întâmplat cu adevărat? Da, am destupat vinul lui Jane; am vorbit despre ambarcațiuni; am devorat ciocolată; am făcut o fotografie; am discutat despre familiile noastre; mi-am aranjat pastilele pe toată masa; am mai băut ceva. Nu în ordinea asta.

Trei sticle de vin - sau patru? Chiar și așa, pot să fac față la mai mult, *am făcut* față la mai mult.

– Pilulele! exclam, așa cum un detectiv strigă „Evrica!" - doza mea.

Îmi aduc aminte că am dublat doza ieri. Trebuie să fie pastilele.

– Pariez că te vor pune la pământ, a chicotit Jane după ce am dat pe gât tot pumnul și mi-am spălat gâtlejul cu o înghițitură de vin.

Capul mi se cutremură; mâinile îmi devin agitate. Găsesc un tub de Advil, de genul celor pe care le iei în călătorie, ascuns în spatele sertarului de la birou, arunc trei capsule pe gât în jos. Data expirării e depășită cu nouă luni. În timpul ăsta, mă gândesc eu, s-au conceput și s-au născut copii. Au fost create vieți întregi.

Înghit o a patra pastilă, pentru orice eventualitate. Și apoi... Apoi ce? Da: apoi a venit Alistair, întrebând de soția lui.

Mișcare dincolo de fereastră. Îmi ridic privirea. Este dr. Miller, care pleacă la serviciu.

– Ne vedem la trei și un sfert, îi spun eu. Să nu întârzii.

Să nu întârzii - aceea era regula de aur a lui Wesley.

– Pentru unii oameni, acestea sunt cele mai importante cincizeci de minute din săptămână, mi-ar aminti el. Deci, pentru numele lui Dumnezeu, orice altceva faci sau nu reușești să faci, nu întârzia.

Wesley Genialul. Au trecut trei luni de când l-am verificat. Pun mâna pe mouse şi intru pe Google. Cursorul clipeşte în câmpul de căutare ca un impuls.

Din câte văd, încă ocupă acelaşi scaun de adjunct capabil; publică în continuare articole în *Times* şi în diferite jurnale de profil. Şi încă profesează, bineînţeles, deşi îmi amintesc că biroul s-a mutat în Yorkville pe timpul verii. Spun „biroul", dar mai mult ca sigur că s-au mutat doar Wesley şi recepţionera lui, Phoebe, şi cititorul ei de carduri, marca Square. Şi şezlongul acela de la Eames. El îşi adoră Eames-ul.

Acel şezlong Eames, dar nu multe altele în plus. Wesley nu s-a căsătorit niciodată; postul de lector a fost dragostea lui, iar pacienţii au fost copiii lui.

– Să nu începi să îl compătimeşti pe bietul dr. Geniu, Fox, m-a avertizat el.

Îmi amintesc perfect: Central Park, lebedele cu gâtul lor în formă de semnul întrebării, în amiaza mare, dincolo de ulmii dantelaţi. Tocmai îmi ceruse să mă alătur lui ca asociat secund în practică.

– Viaţa mea este *prea* plină, a spus el. De aceea am nevoie de tine sau de cineva ca tine. Împreună putem ajuta mai mulţi copii.

Avea, ca întotdeauna, dreptate.

Dau clic pe Imagini Google. Căutarea generează o mică galerie de fotografii, nici una mai recentă, nici una măgulitoare în mod deosebit.

– Nu ies bine în poze, a observat el odată fără să se plângă, cu o aureolă tulbure de fum de ţigară învolburată deasupra capului, cu unghiile pătate şi despicate.

– Aşa e, am încuviinţat.

A ridicat doar o sprânceană zbârlită.

– Adevărat sau fals: eşti la fel de dură cu soţul tău.

– Nu este strict adevărat.

L-a pufnit râsul.

– Ceva nu poate fi strict adevărat, a spus el. Sau e adevărat, sau nu. E real sau nu.

– Destul de adevărat, i-am răspuns.

21

– Ghici cine-i! spune Ed.

Mă mişc pe scaun.

– Asta e replica mea.

– Ai o voce ca naiba, gagico.

– Sunet şi sentiment.

– Eşti bolnavă?

– *Am fost*, îi răspund.

N-ar trebui să-i spun despre noaptea trecută, ştiu, dar sunt prea slabă. Şi vreau să fiu sinceră cu Ed. Merită asta.

E nemulţumit.

– Nu poţi *face* aşa ceva, Anna. Nu atâta timp cât iei medicamente.

– Ştiu.

Deja regret că i-am spus.

– Vorbesc *serios*.

– Ştiu.

Când vorbeşte din nou, vocea lui este mai moale.

– Ai avut mulţi vizitatori în ultima vreme, spune el. Multă stimulare. Se opreşte. Poate că oamenii ăştia de pe partea cealaltă a parcului...

– Familia Russell.

–... poate că ar putea să te lase în pace pentru o vreme.

–Atâta timp cât nu mă duc să leşin pe afară, sunt sigură că o vor face.

–Nu e treaba lor ce faci tu. *Şi nu e treaba ta ce fac ei*, pariez că gândeşte asta. Ce spune dr. Fielding? continuă el.

Am început să bănuiesc că Ed întreabă asta ori de câte ori nu ştie ce să mai spună.

–El e mai interesat de relaţia mea cu tine.

–Cu mine?

–Cu voi amândoi.

–Ah!

–Ed, mi-e dor de voi. Nu intenţionasem să o spun – nici măcar nu îmi dădusem seama că gândeam asta. Subconştient nefiltrat. Îmi pare rău, vorbeşte doar sinele meu, îi explic.

El tace pentru o clipă.

În cele din urmă îmi spune:

–Ei bine, acum vorbeşte Ed, spune el.

Mi-e dor şi de asta – de jocurile lui stupide de cuvinte. Obişnuia să-mi spună că eu am pus cuvântul „Anna" în „psih-ana-list".

–E *îngrozitor*, îi spuneam, înecându-mă în cuvinte.

–Ştii că-ţi place, răspundea el şi, într-adevăr, îmi plăcea.

E din nou tăcut.

Apoi:

–Deci, de ce anume ţi-e dor de la mine?

Nu mă aşteptasem la asta.

–Mi-e dor de... Încep, sperând că propoziţia se va completa de la sine. Şi ţâşneşte din mine ca într-un torent, ca apa dintr-un canal de scurgere, ca un baraj rupt: Mi-e dor de felul în care joci bowling, spun,

pentru că aceste cuvinte idioate îmi vin primele pe limbă. Mi-e dor de faptul că nu poți niciodată să legi corect un nod marinăresc. Mi-e dor de cum te iriți de la aparatul de ras. Mi-e dor de sprâncenele tale.

În timp ce vorbesc, mă trezesc urcând pe scări, trecând de palier și ajungând în dormitor.

– Mi-e dor de pantofii tăi. Mi-e dor să-mi ceri cafea dimineața. Mi-e dor de atunci când ai folosit rimelul meu și toată lumea a observat. Mi-e dor de atunci când mi-ai cerut să cos ceva. Mi-e dor de cât de politicos ești cu chelnerii.

Sunt în patul meu acum, patul nostru.

– Mi-e dor de cum mănânci ouăle. *Jumări, chiar și atunci când sunt prăjite doar pe o parte.* Mi-e dor de poveștile tale de la culcare. *Eroinele respingeau prinții, alegând, în schimb, să facă doctoratul.* Mi-e dor de cum îl imiți pe Nicolas Cage. *A devenit mai șocant după* Omul de răchită. Mi-e dor de faptul că ai crezut foarte mult timp că nu se spune *indus în eroare*, ci *indus în oroare*.

– Vorbă plină de oroare. M-a indus în eroare.

Râsul meu pare umed și descopăr că plâng.

– Mi-e dor de glumele tale foarte, foarte stupide. Mi-e dor de cum rupi mereu o bucată dintr-o tabletă de ciocolată, înainte să o mănânci, în loc să muști pur și simplu din tableta aia nenorocită de ciocolată.

– Ai grijă la limbaj.

– Scuze.

– În plus, are un gust mai bun așa.

– Mi-e dor de inima ta, îi spun.

O pauză.

– Mi-e dor de tine atât de mult.

O altă pauză.

– Te iubesc atât de mult. Îmi recapăt răsuflarea întretăiată. Vă iubesc pe amândoi.

Nici un tipar aici, din câte se vede – şi sunt instruită să discern tipare. Pur şi simplu mi-e dor de el. Mi-e dor de el, îl iubesc. Îi iubesc.

Se lasă o tăcere lungă şi adâncă. Respir.

– Dar, Anna, îmi spune cu blândeţe, dacă...

Un sunet la parter.

E linişte, doar o rostogolire mică. Poate că scârţâie casa.

– Stai puţin, îi spun lui Ed.

Apoi se aude clar, o tuse uscată, un grohăit.

E cineva în bucătăria mea.

– Trebuie să plec, îi spun lui Ed.

– Ce...

Dar eu am plecat deja pe furiş spre uşă, ţinând strâns telefonul într-o mână; degetele alunecă peste ecran – 911 – şi degetul mare stăruie deasupra butonului de apelare. Îmi amintesc de ultima oară când am sunat. Am sunat de mai multe ori de fapt sau am încercat să sun. Cineva va răspunde de data asta.

Cobor scările tiptil, cu mâna alunecându-mi pe balustradă, iar treptele de sub picioare sunt invizibile în întuneric.

Mă duc după colţ şi lumina se abate spre scară. Mă strecor în bucătărie. Telefonul tremură în mâna mea.

E un bărbat lângă maşina de spălat vase, cu spatele lui lat întors spre mine. Se întoarce. Apăs butonul de apelare.

22

- Salut! spune David.

Pentru numele lui Dumnezeu! Expir și anulez repede apelul. Îndes telefonul înapoi în buzunar.

- Îmi pare rău, adaugă el. Am sunat la sonerie în urmă cu vreo jumătate de oră, dar cred că dormeai.

- Probabil că eram la duș, îi spun.

Nu reacționează. Poate se simte jenat de situația în care mă aflu; părul meu nu este nici măcar ud.

- Așa că am urcat prin subsol. Sper că e în regulă.

- Bineînțeles că e în regulă, îi spun. Ești bine-venit oricând. Mă duc până la chiuvetă, umplu un pahar cu apă. Sunt cu nervii la pământ. De ce aveai nevoie de mine?

- Caut un X-Acto.

- Un X-Acto?

- Un cuțit X-Acto.

- Un fel de cutter.

- Exact.

- X-Acto, spun eu.

Ce se întâmplă cu mine?

- Am verificat sub chiuvetă, continuă el pe un ton compătimitor, și în sertarul ăla de lângă telefon. Apropo, telefonul tău nu funcționează. Cred că e mort.

Nici măcar nu-mi amintesc ultima oară când am folosit telefonul fix.

– Sunt sigură că așa e.

– Poate vrei să-l repari.

Nu e nevoie, mă gândesc.

Mă întorc spre scări.

– Am un cutter în debaraua de sus, îi spun eu, dar el vine deja în urma mea.

Pe palier, mă întorc și deschid ușa de la debara. În interior e întuneric beznă. Trag de sfoara de lângă becul fără abajur. E podul adânc și îngust al unei încăperi, cu scaune de plajă pliate prăbușite în capătul celălalt al încăperii, cutii de vopsea ca niște ghivece cu flori pe podea – și, puțin probabil, tapet din pânză, păstorițe și nobili, un ștrengar sărac. Cutia cu scule a lui Ed e așezată pe un raft, curată.

„Nu sunt deloc util", spunea el. „Cu un corp ca al meu, nu e nevoie să fiu."

Desfac cutia și scotocesc prin ea.

– Uite! David arată cu degetul – o teacă argintie din plastic; dintr-un capăt al ei iese la iveală o lamă. Îl iau. Ai grijă!

– N-am de gând să te tai.

I-l înmânez cu grijă, cu lama îndreptată spre mine.

– Nu vreau ca tu să te tai, spune el.

O mică tresărire de plăcere în mine, ca mugurul unei flăcări.

– Până la urmă, ce faci cu el?

Trag sfoara și se face, din nou, noapte aici. David nu se mișcă.

Îmi trece prin minte, așa cum stăm acolo în întuneric, eu în halatul meu și David cu un cuțit, că niciodată nu am stat mai aproape de el ca acum. Ar putea să mă sărute. Ar putea să mă omoare.

– Tipul din vecini m-a rugat să-l ajut cu ceva. Să deschid nişte cutii şi să pun nişte lucruri deoparte.

– Care tip din vecini?

– Cel de pe partea cealaltă a parcului. Russell.

Iese, se îndreaptă spre scări.

– Cum te-a găsit? îl întreb, urmându-l.

– Am împrăştiat eu nişte fluturaşi. A văzut unul în cafenea sau undeva. Se întoarce şi se uită la mine. Îl cunoşti?

– Nu, îi răspund. A trecut ieri pe aici, atâta tot.

Suntem din nou în bucătărie.

– Are nişte cutii care trebuie despachetate şi ceva mobilă pe care să o asambleze la subsol. Ar trebui să mă întorc cândva după-amiaza asta.

– Nu cred că sunt acasă.

Se uită chiorâş la mine.

– De unde ştii?

Pentru că le urmăresc casa.

– Nu pare că ar fi cineva acasă.

Arăt cu degetul spre numărul 207 prin fereastra de la bucătărie, şi, în timp ce fac asta, camera lor de zi este inundată de lumină. Alistair stă acolo, cu un telefon sprijinit între obraz şi umăr, cu părul ca şi cum tocmai s-ar fi dat jos din pat.

– El e tipul, spune David, îndreptându-se spre uşa de la hol. Mă întorc mai târziu. Mulţumesc pentru cutter.

23

Dau să reiau convorbirea cu Ed...

– Ghici cine-i! o să spun; e rândul meu de data asta – dar se aude o bătaie în uşa de la hol, o clipă după ce David ieşise pe acolo. Mă duc să văd ce vrea.

De cealaltă parte a uşii stă o femeie zveltă şi cu ochii mari: Bina. Mă uit la telefon – e exact ora prânzului. X-act. Dumnezeule!

– David m-a lăsat să intru, explică ea. De fiecare dată când îl văd este mai frumos. Unde se va sfârşi chestia asta?

– Poate ar trebui să faci ceva în legătură cu asta, îi spun eu.

– Poate că ar trebui să taci din gură şi să te pregăteşti de exerciţii. Du-te să te schimbi în haine adevărate.

Mă conformez şi, după ce mi-am desfăcut salteaua, începem chiar acolo, pe podeaua din living. Au trecut aproape zece luni de când am cunoscut-o pe Bina – aproape zece luni de când am ieşit din spital, cu coloana vertebrală plină de cicatrici şi cu gâtul distrus – şi, în tot acest timp, ne-am ataşat una de alta. Poate am devenit chiar prietene, aşa cum a spus dr. Fielding.

– E cald azi afară. Pune o greutate în adâncitura spatelui meu; coatele mi se clatină. Ar trebui să deschizi un geam.

– Nu vreau să fac asta, mormăi eu.

– Tu pierzi.

– Eu pierd foarte multe.

O oră mai târziu, cu tricoul lipit de pielea transpirată, mă trage să mă ridic în picioare.

– Vrei să încerci trucul cu umbrela? întreabă ea.

Scutur din cap. Părul mi se lipeşte de gât.

– Nu azi. Şi nu e un truc.

– E o zi bună pentru aşa ceva. E vreme frumoasă şi blândă afară.

– Nu – eu nu... nu.

– Eşti mahmură.

– Şi asta.

Un mic oftat.

– L-ai încercat cu dr. Fielding săptămâna asta?

– Da, o mint eu.

– Şi cum a fost?

– Bine.

– Cât ai reuşit?

– Treisprezece paşi.

Bina mă analizează.

– În regulă. Nu e rău pentru o tipă de vârsta ta.

– Pe deasupra, o tipă care şi îmbătrâneşte.

– De ce? Când e ziua ta de naştere?

– Săptămâna viitoare. În unşpe. Unşpe a unşpea.

– Va trebui să-ţi oferi o reducere pentru seniori. Se apleacă, îşi împachetează greutăţile în cutia lor. Hai să mâncăm.

Niciodată nu am gătit prea mult – Ed era bucătarul –, şi acum FreshDirect îmi livrează alimentele la

ușă: mâncarea pentru cină, congelată, mâncăruri la microunde, înghețată, vin. (Vinul la vrac.) De asemenea, câteva porții de proteine din carne slabă și fructe, spre binele Binei. Și spre propriul meu bine, ar replica ea.

Prânzurile noastre sunt în afara serviciului ei - se pare că Bina se bucură de plăcerea companiei mele.

- Nu ar trebui să te plătesc pentru asta? am întrebat-o odată.

- Deja gătești pentru mine, a răspuns ea.

Pun o bucată de carne pe farfuria ei.

- Așa se cheamă asta?

Astăzi avem pepene galben cu miere și câteva fâșii de bacon uscat.

- Sigur e neafumată carnea? întreabă Bina.

- Categoric.

- Mulțumesc, doamnă. Bagă niște fructe în gură și își șterge mierea de pe buză. Citeam un articol despre cum pot călători albinele aproape zece kilometri de la stupul lor în căutarea polenului.

- Unde ai citit asta?

- În *The Economist.*

- Ooh, *The Economist.*

- Nu-i așa că e uimitor?

- E deprimant. Eu nici măcar casa nu mi-o pot părăsi.

- Articolul nu se referea la tine.

- Nu sună așa.

- Și dansează și ele. Se numește...

- Dansul legănat.

Rupe o fâșie de bacon în două.

- De unde știai asta?

- A fost o prezentare despre albine la Pitt Rivers, în Oxford, când eram acolo. E muzeul lor de istorie naturală.

- Ooh, Oxford.

- Îmi amintesc dansul legănat în mod deosebit, pentru că am încercat să-l imităm. Foarte mult bâzâit şi bătăi din picioare. În mare parte seamănă cu modul în care fac eu exerciţii.

- Eraţi beţi?

- Nu eram treji.

- De când am citit articolul, am visat albine, spune ea. Ce crezi că înseamnă asta?

- Nu sunt freudiană. Nu interpretez vise.

- Dar dacă ai face-o.

- Dacă aş face-o, aş spune că albinele reprezintă nevoia ta imperioasă de a nu mă mai întreba ce înseamnă visele tale.

Mestecă.

- Te voi face să suferi data viitoare.

Mâncăm în tăcere.

- Ţi-ai luat pastilele astăzi?

- Da.

Nu le-am luat. Le iau după ce pleacă ea.

O clipă mai târziu, apa se năpusteşte prin conducte. Bina se uită spre scări.

- S-a auzit o toaletă?

- Da.

- Mai e cineva aici?

Scutur din cap, apoi înghit.

- Se pare că David are o prietenă în vizită.

- Ce târfă!

- David nu e un înger.

- Ştii cine e?

- Niciodată nu ştiu. Eşti geloasă?

- Categoric nu.

- Nu ţi-ar plăcea să dansezi legănat cu David?

Mişcă o bucată de bacon spre mine.

– Am un conflict miercurea viitoare. Acelaşi ca săptămâna trecută.

– Sora ta.

– Da. Mai vrea o şedinţă. Joi îţi convine?

– Şansele sunt maxime.

– Uraaa! Mestecă, îşi învârte paharul de apă. Arăţi obosită, Anna. Te odihneşti?

Încuviinţez din cap, apoi fac un gest de negaţie.

– Nu. Eu... adică, da, dar am avut multe pe cap în ultima vreme. E greu pentru mine, ştii tu. Toate... chestiile astea.

Braţul meu descrie o mişcare largă, spre toată camera.

– Ştiu că trebuie să fie. Ştiu că *este*.

– Şi exerciţiile fizice sunt grele pentru mine.

– Te descurci grozav. Te asigur de asta.

– Şi terapia e grea pentru mine. E greu să fii de cealaltă parte a acestei experienţe.

– Îmi imaginez.

Respir. Nu vreau să mă înfierbânt. Un ultim lucru:

– Şi mi-e dor de Livvy şi de Ed.

Bina îşi lasă jos furculiţa.

– Bineînţeles că ţi-e dor, spune ea, iar zâmbetul ei e atât de cald încât aş putea să plâng.

24

BunicuţaLizzie: Bună, doamnă doctor Anna!

Mesajul îmi apare pe ecran cu un ţârâit. Las paharul deoparte, îmi întrerup jocul de şah. Sunt la 3-0 de când a plecat Bina. O zi memorabilă.

doctorulesteaici: Bună, Lizzie! Cum te simţi?
BunicuţaLizzie: Mă simt mai bine, mulţumesc.
doctorulesteaici: Mă bucur să aud asta.
BunicuţaLizzie: Am donat hainele lui Richard la biserica noastră.
doctorulesteaici: Sunt sigură că au apreciat gestul.
BunicuţaLizzie: Aşa este, iar Richard şi-ar fi dorit să fac asta.
BunicuţaLizzie: Iar elevii din clasa a treia mi-au făcut o felicitare mare, cu o urare să mă fac bine. E enormă. Cu sclipici şi biluţe de bumbac peste tot.
doctorulesteaici: Ce gest drăguţ!
BunicuţaLizzie: Sincer, i-aş fi dat un 6, dar intenţia contează.

Râd. Scriu LOL, dar apoi îl şterg.

doctorulesteaici: Am lucrat şi cu copii.
BunicuţaLizzie: Serios?
doctorulesteaici: Psihologia copilului.
BunicuţaLizzie: Câteodată simt că în asta a constat munca mea...

Râd din nou.

BunicuţaLizzie: Oh! Aproape că am uitat!
BunicuţaLizzie: Am reuşit să fac o mică plimbare afară azi-dimineaţă! Una dintre fostele mele eleve a trecut pe la mine şi m-a scos din casă.
BunicuţaLizzie: Doar un minut, dar a meritat.
doctorulesteaici: Ce pas grozav! De aici încolo, lucrurile vor deveni mai uşoare.

S-ar putea să nu fie adevărat, dar, de dragul lui Lizzie, sper să se întâmple contrariul.

doctorulesteaici: Şi cât de minunat este faptul că elevii tăi te plac atât de mult.
BunicuţaLizzie: Aşa e Sam. Nu are nici un simţ artistic, dar a fost un copil foarte drăguţ şi acum e un bărbat foarte simpatic.
BunicuţaLizzie: Deşi mi-am uitat cheia de la casă.
doctorulesteaici: E de înţeles!
BunicuţaLizzie: Pentru o clipă nu am fost în stare să intru înapoi în casă.
doctorulesteaici: Sper că nu a fost prea înspăimântător.
BunicuţaLizzie: Puţin ciudat, dar ţin o cheie de rezervă în ghiveciul cu flori. Am violete frumoase înflorite.

doctorulesteaici: Noi nu avem luxul acesta în NYC!
BunicuțaLizzie: Râd cu voce tare!

Zâmbesc. Nu se pricepe chiar atât de bine la limbajul de pe internet.

BunicuțaLizzie: Trebuie să merg să pregătesc prânzul. Vine o prietenă în vizită.
doctorulesteaici: Du-te. Mă bucur că ai companie.
BunicuțaLizzie: Îți mulțumesc!
BunicuțaLizzie: :)

Se deconectează, iar eu simt că radiez. „Poate că voi face și eu ceva bine înainte să mor." – *Jude*, Partea a șasea, capitolul 1.

Ora cinci și totul e bine. Îmi termin meciul (4–0!), sorb ultimele picături de vin și merg jos, la televizor. În timp ce deschid dulapul cu DVD-uri, mă gândesc să mă uit la două filme de-ale lui Hitchcock unul după altul în seara asta; poate că *Funia* (o peliculă subestimată) și *Străini în tren* (crime încrucișate!). În amândouă joacă actori homosexuali – mă întreb dacă de asta le-am asociat. Sunt încă în starea mea de psihanalist. „Crime încrucișate", îmi spun. În ultima vreme am ținut multe monologuri. Asta trebuie să-i dea de gândit lui dr. Fielding.

Sau poate *La nord, prin nord-vest*.

Sau *Femeia dispăr*...

Un țipăt, intens și îngrozit, din gât.

Mă întorc spre ferestrele de la bucătărie.

Încăperea este cufundată în tăcere. Inima îmi bate cu putere.

De unde a venit?

Lumina serii se contureaz afară în valuri de culoarea mierii, iar vântul se mişcă prin copaci. Venea de pe stradă sau...

Şi apoi din nou, scos din adânc, sfâşiind aerul, viguros şi frenetic: strigătul acela. Venind de la numărul 207. Ferestrele de la salon sunt deschise, cu perdelele mişcându-se în bătaia vântului.

E cald azi afară, spusese Bina. *Ar trebui să deschizi un geam.*

Mă uit fix spre casă, iar privirea mi se mişcă repede de la bucătărie la salon, ridicându-se spre dormitorul lui Ethan şi înapoi spre bucătărie.

Este agresiv cu ea? *Foarte autoritar.*

Nu am numărul lor. Îmi scot iPhone-ul din buzunar, îl scap pe podea – *La naiba!* – şi sun la serviciul de informaţii.

– Ce adresă?

Un ton rezervat. Răspund; o clipă mai târziu, o voce automată recită zece cifre şi se oferă să le repete în limba spaniolă. Închid, formez numărul.

Ţârâitul telefonului îmi murmură în ureche.

Încă un apel.

Al treilea.

Al pa...

– Alo?

Ethan. Nesigur, tăcut. Cercetez cu atenţie partea laterală a casei, dar nu-l văd.

– Sunt Anna. De vizavi de parc.

Se aude cum respiră pe nas.

– Bună!

– Ce se întâmplă acolo? Am auzit un ţipăt.

– Oh. Nu... nu. Tuşeşte. E în regulă.

– Am auzit pe cineva ţipând. Era mama ta?

– E în regulă, repetă el. Tata și-a pierdut cumpătul, pur și simplu.

– Aveți nevoie de ajutor?

O pauză.

– Nu.

Două tonuri îmi murmură în ureche. A închis.

Casa lui mă privește neutră.

David... David este acolo astăzi. Sau s-a întors? Bat în ușa de la subsol, îl strig pe nume. Pentru o clipă mă tem că o străină va deschide ușa, îmi va explica somnoroasă că David trebuie să se întoarcă peste puțin timp și mă va întreba dacă mă deranjează că ea se întoarce „la culcare, mulțumesc foarte mult".

Nimic.

El a auzit ce s-a întâmplat? A *văzut*? Îl sun pe mobil.

Patru țârâituri lungi și rare, apoi un salut generic, înregistrat: „Ne pare rău. Persoana apelată..." Vocea unei femei – întotdeauna e o femeie. Poate că noi suntem mai smerite.

Apăs pe butonul Anulare. Mângâi telefonul ca și cum ar fi o lampă magică și un duh va țâșni afară, gata să-și împărtășească înțelepciunea, să-mi îndeplinească dorințele.

Jane a țipat. De două ori. Fiul ei a negat că ar fi ceva în neregulă. Eu nu pot chema poliția; dacă nu vrea să fie sincer cu mine, cu siguranță nu va spune nimic oamenilor în uniformă.

Unghiile parcă îmi sapă niște seceri în palmă.

Nu. Trebuie să vorbesc din nou cu el – sau, și mai bine, cu ea. Apăs butonul cu apelurile recente de pe ecranul meu și apelez numărul familiei Russell. Sună o singură dată înainte să fie ridicat receptorul.

– Da, zice Alistair cu vocea lui plăcută, de tenor.

Brusc, mi se taie respirația.

Ridic privirea: e acolo, în bucătărie, cu telefonul la ureche. Şi cu un ciocan în cealaltă mână. Nu mă vede.

– Sunt Anna Fox, de la numărul 213. Ne-am cunoscut săptămâna...

– Da, îmi amintesc. Bună!

– Bună! spun eu, apoi regret că am spus asta. Am auzit un ţipăt de curând, aşa că am vrut să verific...

Întorcându-se cu spatele la mine, pune ciocanul pe blatul de bucătărie – ciocanul; oare acesta a alarmat-o? – şi se loveşte cu mâna peste ceafă, ca şi cum s-ar consola.

– Scuze... ce ai auzit? întreabă el.

Nu mă aşteptasem la asta.

– Un ţipăt? îi spun. Nu: spune-o pe un ton autoritar. Un ţipăt. Cu un minut în urmă.

– Un *ţipăt?*

De parcă ar fi un cuvânt străin. *Sprezzatura. Schadenfreude. Ţipăt.*

– Da.

– De *unde?*

– Din casa ta.

Întoarce-te. Vreau să-ţi văd faţa.

– Asta e... nu a ţipat nimeni aici, îţi garantez asta.

Îl aud cum râde pe înfundate şi îl văd cum se reazemă de perete.

– Dar eu l-am auzit.

Şi fiul tău a confirmat, îmi spun, deşi lui nu-i voi spune asta – ar putea să-l înfurie şi mai tare, ar putea să-l provoace.

– Cred că mai mult ca sigur ai auzit altceva. Sau l-ai auzit din altă parte.

– Nu, l-am auzit clar din casa ta.

– Eu şi fiul meu suntem singurii oameni care se află aici. Eu nu am ţipat şi sunt destul de sigur că nici el nu a făcut asta.

– Dar *am auzit*...

– Doamnă Fox, îmi pare foarte rău, dar trebuie să închid – mă mai sună cineva. Totul e în regulă aici. Nici un țipăt, vă asigur!

– Tu...

– O zi bună! Bucură-te de vreme!

Mă uit la el cum închide, aud din nou tonul. Ridică ciocanul de pe blatul de bucătărie și iese din cameră pe o ușă îndepărtată.

Mă uit cu gura căscată la telefonul meu, cu neîncredere, de parcă mi-ar putea explica lucrurile.

Și chiar atunci, când mă uit înapoi spre casa familiei Russell, o văd pe treptele din față. Stă nemișcată o clipă, înainte de a coborî treptele, ca o suricată care simte un prădător. Întoarce capul încolo, apoi încoace, apoi încolo din nou; în cele din urmă pornește spre vest, spre bulevard, capului ei conturându-se ca un halou la apusul soarelui.

25

El se reazemă de pragul uşii, cu cămaşa pătată de transpiraţie şi cu părul încâlcit. Într-o ureche i se vede o cască.

- Ce-ai spus?

- Ai auzit ţipătul din casa familiei Russell? repet.

L-am auzit întorcându-se chiar acum, la doar treizeci de minute după ce Jane apăruse pe trepte. Între timp, Nikonul meu şi-a schimbat direcţia de la o fereastră la alta a casei Russell, ca un câine care adulmecă găurile de vulpe.

- Nu, am plecat acum vreo jumătate de oră, spune David. M-am dus la cafenea să-mi iau un sendviş. Îşi ridică poalele cămăşii şi se şterge de transpiraţie pe faţă. Abdomenul lui e ondulat. Ai auzit un ţipăt?

- Două. Tare şi clar. În jurul orei 6?

Se uită la ceas.

- Poate că eram acolo, doar că nu am auzit prea multe, spune el, arătând cu degetul spre casca din ureche; cealaltă i se leagănă pe lângă coapsă. Cu excepţia lui Springsteen.

Este, practic, prima preferinţă personală pe care a exprimat-o vreodată, dar nu e momentul potrivit. Eu continui cu încăpăţânare.

- Domnul Russell nu a spus că ai fi fost acolo. A spus că era doar el și fiul său.

- Înseamnă că probabil plecasem.

- Te-am sunat.

Sună ca o pledoarie.

Se încruntă, își scoate telefonul din buzunar, se uită la el, se încruntă și mai adânc, ca și cum telefonul l-ar fi dezamăgit.

- Oh! Ai nevoie de ceva?

- Deci nu ai auzit pe nimeni țipând.

- N-am auzit pe nimeni țipând.

Mă întorc.

- Ai nevoie de ceva? spune el din nou, dar eu deja mă îndrept spre fereastră cu camera foto în mână.

Îl văd ieșind din casă. Ușa se deschide și, când se închide, apare el. Coboară repede treptele, se întoarce la stânga, o pornește pe trotuar. Spre casa mea.

O clipă mai târziu, când se aude soneria, eu aștept deja lângă interfon. Apăs, îl aud cum intră pe hol, aud ușa de la intrare cum se închide trosnind în spatele lui. Deschid ușa de la hol și îl găsesc stând acolo în întuneric, cu ochii lui roșii și aspri, cu vase de sânge zdrențuite în ei.

- Îmi pare rău, spune Ethan ezitând în prag.

- Să nu-ți pară. Intră.

Se mișcă asemenea unui zmeu de hârtie, prefăcându-se că merge mai întâi spre canapea, apoi spre bucătărie.

- Vrei ceva de mâncare? îl întreb.

- Nu, nu pot să rămân, spune el, clătinând din cap, lacrimile prelingându-i-se cu repeziciune pe față.

De două ori a pus piciorul în casa mea acest copil și de două ori a plâns.

Bineînţeles, sunt obişnuită cu copiii aflaţi în suferinţă: copii care plâng, strigă, lovesc cu pumnii păpuşile, rup cărţi. De multe ori, Olivia era singura pe care o puteam îmbrăţişa. Acum îmi deschid braţele spre Ethan, le desfac larg, ca pe nişte aripi, iar el se îndreaptă spre ele într-un mod ciudat, ca şi cum s-ar lovi de mine.

Pentru o fracţiune de secundă, şi apoi pentru un moment, îmi ţin din nou fiica în braţe – o ţin înaintea primei zile de şcoală, o ţin în piscină, în vacanţa noastră din Barbados, o ţin strâns în toiul căderii tăcute a zăpezii. Inima ei bate lângă a mea, cu diferenţă de o bătaie, un ritm continuu de tobe, sângele curgând năvalnic prin amândouă.

El mormăie ceva de nedesluşit pe umărul meu.

– Ce-ai spus?

– Am spus că îmi pare foarte rău, repetă el, eliberându-se din braţele mele, ştergându-şi nasul cu mâneca. Îmi pare foarte rău.

– E în regulă. Nu mai spune asta. E în regulă. Îmi dau la o parte o şuviţă de păr din ochi, şi fac acelaşi lucru pentru el. Ce se întâmplă?

– Tatăl meu... Se opreşte, se uită pe fereastră la casa lui. În întuneric, străluceşte ca un craniu. Tatăl meu striga şi trebuia să ies din casă.

– Unde e mama ta?

Inspiră zgomotos şi îşi şterge din nou nasul.

– Nu ştiu. Respiră adânc de câteva ori şi mă priveşte în ochi. Scuze. Nu ştiu unde este. Dar e bine.

– Serios?

Strănută, apoi se uită în jos. Punch s-a strecurat printre picioarele lui, frecându-se cu corpul de tibiile lui Ethan. Ethan strănută din nou.

– Scuze. Respiră din nou pe nas. Pisica. Se uită în jur, de parcă ar fi surprins că se află în bucătăria mea. Ar trebui să mă întorc. Tata o să fie supărat.

– Se pare că este deja supărat.

Trag un scaun de la masă şi fac un gest spre el.

El se uită atent la scaun, apoi îşi aruncă privirea înapoi pe fereastră.

– Trebuie să plec. N-ar fi trebuit să vin. Pur şi simplu...

– Trebuia să ieşi din casă, termin eu propoziţia în locul lui. Înţeleg. Dar vei fi în siguranţă dacă te întorci?

Spre surprinderea mea, el râde scurt şi irascibil.

– E numai gura de el. Atâta tot. Nu mi-e frică de el.

– Dar mamei tale îi este.

Nu spune nimic.

Din câte îmi dau seama, Ethan nu afişează nici unul dintre semnele mai evidente ale abuzului asupra copilului: faţa şi antebraţele nu au semne pe ele, comportamentul lui optimist şi sociabil (deşi *a plâns* de două ori, să nu uităm lucrul acesta), igiena lui e mulţumitoare. Dar asta este doar o impresie, doar o privire fugară. Şi, la urma urmei, se află aici, în bucătăria mea, aruncând priviri nervoase la casa lui de dincolo de parc.

Împing scaunul la loc.

– Vreau să-ţi dau numărul meu de mobil, îi spun.

El încuviinţează din cap – cu ranchiună cred, dar e în regulă.

– Poţi să mi-l scrii pe ceva? întreabă el.

– Tu nu ai telefon?

Scutură din cap.

– El... tatăl meu nu mă lasă să am. Respiră cu nasul înfundat. Nici e-mail nu am.

Nu mi se pare surprinzător. Aduc o chitanță veche dintr-un sertar de la bucătărie și mâzgălesc pe ea. Patru cifre, îmi dau seama că scriu vechiul meu număr de la muncă, numărul de urgență pe care l-am rezervat pentru pacienții mei. „1-800-ANNA-ACUM, obișnuia Ed să glumească."

– Scuze. Am greșit numărul.

Îl tai cu o linie, apoi îl scriu pe cel corect. Când îmi ridic din nou privirea, el stă lângă ușa de la bucătărie și se uită spre casa lui de dincolo de parc.

– Nu ești nevoit să mergi înapoi acolo, îi spun eu.

Se întoarce. Ezită. Scutură din cap.

– Trebuie să merg acasă.

Încuviințez printr-un gest din cap și îi dau hârtia. O bagă în buzunar.

– Poți să mă suni oricând, îi spun eu. Și dă-i și mamei tale numărul, te rog.

– Bine.

Se îndreaptă spre ușă, cu umerii trași înapoi, drepți. Își adună forțele pentru luptă, cred.

– Ethan?

Se întoarce, cu o mână pe mâner.

– Vorbesc serios. Oricând.

Încuviințează din cap. Apoi deschide ușa și iese. Mă întorc la fereastră, îl urmăresc cum traversează parcul, urcă treptele, bagă cheia în broască. Se oprește, respiră adânc. Apoi dispare înăuntru.

26

Două ore mai târziu dau pe gât ultimul strop de vin şi aşez sticla pe măsuţa de cafea. Mă ridic încet, apoi mă aplec spre cealaltă parte, precum minutarul unui ceas.

Nu. Târăşte-te spre dormitor. Spre baie.

În timp ce curge duşul, ultimele zile îmi inundă creierul, umplându-i fisurile, umflându-se în golurile acelea: Ethan plângând pe canapea; dr. Fielding şi ochelarii săi sofisticaţi; Bina, cu piciorul ei proptit în coloana mea; acea noapte adâncă precum un abis, când a venit Jane în vizită. Vocea lui Ed în urechea mea. David cu cutterul. Alistair - un om bun, un tată bun. Ţipetele acelea.

Storc un tub de şampon într-o mână şi mi-l întind absentă prin păr. Apa îmi ajunge la glezne.

Şi medicamentele - Dumnezeule, medicamentele!

-Acestea sunt nişte psihotrope puternice, Anna, m-a avertizat dr. Fielding de la bun început, atunci când eram confuză în privinţa analgezicelor. Foloseşte-le cu responsabilitate.

Apăs cu palmele în perete, îmi aplec capul sub para duşului şi faţa mi se ascunde într-o peşteră întunecată de păr. Ceva se întâmplă cu mine, prin mine, ceva

periculos şi nou. A prins rădăcină, un copac otrăvitor; a crescut, răspândindu-se, lujerii înfăşurându-mi-se în jurul stomacului, al plămânilor, al inimii.

– Medicamentele, spun eu, vocea mea fiind moale şi scăzută în mijlocul vuietului, ca şi cum aş vorbi sub apă.

Mâna mea schiţează hieroglife pe sticlă. Mă şterg la ochi şi le citesc. Din nou, dintr-o parte în cealaltă a uşii, am scris numele lui Jane Russell.

JOI,
4 noiembrie

27

Se întinde pe spate. Trec cu un deget de-a lungul gardului de păr întunecat care îi împarte bustul, de la buric la piept.

– Îmi place corpul tău, îi spun.

El oftează și zâmbește.

– Să nu-ți placă, îmi spune.

Apoi, în timp ce mâna mea lenevește în adânciturile gâtului său, își inventariază fiecare defect: pielea uscată care îi transformă spatele într-un mozaic; singura alunită dintre omoplați, ca un eschimos naufragiat pe o întindere de gheață care se desface în fâșii; unghia încovoiată de la degetul mare; încheieturile noduroase de la mâini; cicatricea mică și albă care-i separă nările.

Ating semnul cu degetul. Degetul meu mic îi intră în nas; el pufnește.

– Cum s-a întâmplat? îl întreb.

Îmi răsucește părul pe degetul lui mare.

– Vărul meu.

– Nu știam că ai un văr.

– Doi. Atunci vinovatul a fost vărul meu Robin. Mi-a ținut aparatul de ras lângă nas și mi-a spus că îmi despică nările, astfel încât să am doar una. Și când am scuturat din cap să nu facă asta, lama m-a tăiat.

– Doamne!

El expiră.

– Știu. Dacă aș fi încuviințat doar din cap, ar fi fost bine.

Zâmbesc.

– Câți ani aveai?

– Oh, asta s-a întâmplat marțea trecută.

Acum râd, și la fel face și el.

În timp ce mă dau jos din pat, visul se scurge ca apa. Amintirea, de fapt. Încerc să o țin în palme, dar a dispărut.

Îmi apăs o mână pe frunte, sperând să înlătur mahmureala. Dau cearșafurile la o parte, îmi dau jos pijamaua, în timp ce mă duc spre măsuța de toaletă și verific ceasul de perete: 10.10, o mustață cerată pe fața lui. Am dormit douăsprezece ore.

Ziua de ieri a pălit ca o floare, galbenă și veștejită. O ceartă casnică, neplăcută, dar nu neobișnuită – asta am auzit. Am auzit *fără* să vreau, ce-i drept; nu e treaba mea. Poate că Ed are dreptate, îmi spun în timp ce merg tropăind spre biroul meu.

Bineînțeles că are dreptate. *Foarte multă stimulare*: da, într-adevăr. Prea multă. Dorm prea mult, beau prea mult, gândesc prea mult; prea mult, prea mult. *De trop*. M-am implicat la fel în cazul familiei Miller când s-au întors în august? Nu, ei nu m-au vizitat niciodată, dar eu tot le-am analizat rutina zilnică, le-am urmărit mișcările, i-am însemnat ca pe niște rechini în sălbăticie. Deci nu e vorba de faptul că membrii familiei Russell sunt deosebit de interesanți. Sunt doar deosebit de aproape.

Îmi fac griji pentru Jane, e firesc. Și mai ales pentru Ethan. *El doar și-a ieșit din fire* – mai mult ca sigur că are o fire destul de sălbatică. Dar nu pot lua legătura,

să zicem, cu Serviciul de Protecţie a Copilului; alte dovezi nu mai am. În acest moment ar face mai mult rău decât bine. De asta sunt sigură.

Îmi sună telefonul.

Acest lucru se întâmplă atât de rar încât, pentru o clipă, sunt derutată. Mă uit afară, ca şi cum ar fi un ciripit de pasăre. Telefonul nu este în buzunarele halatului meu; îl aud sunând undeva deasupra mea. Până când ajung în dormitor şi îl găsesc în adâncitura formată de cearşafuri, se opreşte.

Pe ecran scrie Julian Fielding. Apăs Reapelare.

– Alo?

– Bună, dr. Fielding. Aţi închis chiar înainte să răspund.

– Anna. Salut.

– Salut.

Multe urări de tot felul. Capul îmi zvâcneşte de durere.

– Te-am sunat... stai un minut... Vocea i se îndepărtează, apoi se întoarce răsunătoare în urechea mea. Sunt într-un lift. Te-am sunat ca să mă asigur că ai ridicat reţeta.

Ce reţe... ah, da; pastilele pe care Jane mi le-a ridicat de la uşă.

– Da, am luat-o.

– Bine. Sper că nu ai impresia că te tratez de sus prin faptul că te verific.

De fapt, chiar asta cred.

– Nu, deloc.

– Ar trebui să simţi efectele destul de repede.

Ratanul de pe scări îmi zgârie tălpile.

– Rezultate rapide.

– Ei bine, eu le-aş numi mai degrabă efecte decât rezultate.

Nu lasă nimic de la el.

– Te voi ţine la curent, îl asigur, coborând în birou.

– Am fost îngrijorat după ultima noastră şedinţă.

Fac o pauză.

– Eu...

Nu. Nu ştiu ce să spun.

– Speranţa mea este că această schimbare a medicaţiei te va ajuta.

Încă nu spun nimic.

– Anna?

– Da. Şi eu sper.

Vocea i se diminuează din nou.

– Poftim?

O secundă mai târziu se aude cu volumul la maximum.

– Pastilele, spune el, nu trebuie luate cu alcool.

28

În bucătărie alung gustul pastilelor cu merlot. Înțeleg îngrijorarea doctorului Fielding; chiar o înțeleg; recunosc că alcoolul este un deprimant și, ca atare, nepotrivit pentru o persoană depresivă. Înțeleg asta. Am *scris* despre asta – „Depresia juvenilă și abuzul de alcool", *Jurnalul de Psihologie Pediatrică* (volumul 37, numărul 4), coautor Wesley Brill. Pot să citez concluziile noastre, dacă e nevoie. După cum spunea Bernard Shaw, eu mă citez adesea; lucrul ăsta condimentează conversația mea. După cum a spus același Shaw, alcoolul este anestezia prin care îndurăm operația vieții. Bătrânul Shaw.

Așadar, fii serios, Julian: astea nu sunt antibiotice. În plus, mi-am amestecat medicamentele de aproape un an și uită-te acum la mine.

Laptopul meu stă într-un ochi de lumină a soarelui, pe masa din bucătărie. Îl deschid, vizitez Agora, trec doi recruți noi prin antrenament, îmi exprim opiniile într-o altă dezbatere despre droguri. („Nici unul dintre ele nu trebuie luat cu alcool", predic eu.) O dată – o singură dată – arunc o privire rapidă asupra casei Russell. Ethan e acolo, la biroul său – presupun că

joacă un joc sau scrie o lucrare; oricum, nu navighează pe internet –, iar în salon Alistair stă cu o tabletă sprijinită în poală. O familie din secolul douăzeci şi unu. Jane nu e acolo, dar e în regulă. Nu e treaba mea. Prea multă stimulare.

– La revedere, familia Russell, spun eu şi îmi îndrept atenţia spre televizor. *Lumina de gaz* – Ingrid Bergman, niciodată mai voluptuoasă, înnebunind încet.

29

La ceva timp după prânz, mă întorc în fața laptopului și văd că BunicuțaLizzie a intrat în Agora, iconul de lângă numele ei transformându-se într-o față zâmbitoare, ca și cum e o plăcere și o bucurie să fii prezent pe acest forum. Hotărăsc să o abordez eu înainte să o facă ea.

doctorulesteaici: Bună, Lizzie!
BunicuțaLizzie: Bună, doamnă doctor Anna!
doctorulesteaici: Cum e vremea în Montana?
BunicuțaLizzie: E ploioasă. Ceea ce este bine pentru o fată care stă în interior, cum sunt eu!
BunicuțaLizzie: Cum e vremea în New York City?
BunicuțaLizzie: Par provincială dacă întreb asta? Ar trebui să spun doar NYC?
doctorulesteaici: Ambele sunt OK! Aici e însorit. Ce mai faci?
BunicuțaLizzie: Să fiu sinceră, astăzi a fost mai greu decât ieri. Până acum.

Sorb și savurez vinul cu toată bolta palatină.

doctorulesteaici: E firesc să se întâmple așa. Progresul nu se face întotdeauna lin.

BunicuțaLizzie: Mi-am dat seama! Vecinii îmi aduc cumpărăturile acasă.
doctorulesteaici: E grozav să ai în juru tău oameni care te suțin atât de mult.

Două greșeli de scriere. Mai mult de două pahare de vin. Asta e o medie destul de decentă, cred.

– A naibii de decentă, îmi zic eu, sorbind din nou.

BunicuțaLizzie: DAR: Vestea cea mare este că... sâmbătă mă vor vizita fiii mei. Îmi doresc foarte mult să pot ieși afară cu ei. Foarte, foarte mult!
doctorulesteaici: Nu fi dură cu tine dacă nu e menit să se întâmple de data asta.

O pauză.

BunicuțaLizzie: Știu că este un cuvânt dur, dar mi-e greu să nu mă simt ca o „ciudată".

E greu, într-adevăr, și lucrul ăsta mă face să sufăr profund. Sorb ultimele picături din pahar, îmi ridic mânecile de la halat și mă reped cu degetele peste tastatură.

doctorulesteaici: NU ești o ciudată. Ești o victimă a împrejurărilor. Experiența prin care treci e cumplită. Eu stau închisă în casă de zece luni și știu prea bine cât de dificilă e situația asta. TE ROG să nu te gândești vreodată la tine ca la o ciudată sau o ratată sau ca la orice alceva decât o persoană puternică și plină de resurse, care a fost atât de curajoasă încât a cerut ajutor. Fiii tăi ar trebui să fie mândri de tine și tu ar trebui să fi mândră de tine însăți.

Fin. Nu e poezie. Nici măcar o engleză decentă – degetele mi-au alunecat de mai multe ori de pe tastatură –, dar fiecare cuvânt a fost adevărat. Cât se poate de adevărat.

BunicuţaLizzie: Asta e minunat.
BunicuţaLizzie: Mulţumesc.
BunicuţaLizzie: Nu e de mirare că eşti psiholog. Ştii exact ce să spui şi cum să spui.

Simt cum mi se întinde zâmbetul pe buze.

BunicuţaLizzie: Tu ai familie?

Zâmbetul îmi încremeneşte.

Înainte de a răspunde, îmi mai torn nişte vin. Paharul se umple ochi; îmi plec capul şi sorb din el. O picătură mi se rostogoleşte de pe buză în jos, pe bărbie, pe halat. O şterg de materialul pluşat. Bine că nu mă vede Ed. Bine că nu mă vede nimeni.

doctorulesteaici: Am, dar nu locuim împreună.
BunicuţaLizzie: De ce nu?

Într-adevăr, de ce nu? De ce nu trăiţi împreună, Anna? Ridic paharul la gură, apoi îl pun înapoi jos. Scena mi se derulează în faţa ochilor ca un evantai japonez: câmpiile întinse, acoperite cu zăpadă, hotelul ca o cutie cu ciocolată, vechea maşină de gheaţă.

Şi, spre surprinderea mea, încep să-i povestesc.

30

În urmă cu zece zile ne hotărâserăm să ne despărțim. Acesta este începutul, acel „a fost odată ca niciodată". Sau mai degrabă - ca să fiu în totalitate corectă, să spun strict adevărul - Ed hotărâse și, în principiu, eu fusesem de acord. Recunosc că nu credeam că avea să se întâmple, nici măcar atunci când a chemat agentul imobiliar. Ar fi putut să mă păcălească.

Cred că motivul nu ar trebui să constituie o preocupare pentru Lizzie. Așa cum ar putea insista Wesley, acesta nu e un motiv care să constituie preocuparea lui Lizzie; el era maniacul exprimării alambicate. Presupun că încă mai este. Dar nu: motivul nu este important, nu aici. Dar pot explica unde și când s-a întâmplat.

Vermont și, respectiv, decembrie anul trecut, când i-am făcut Oliviei bagajele, am pus-o în Audi și am pornit-o în viteză pe 9A, peste podul Henry Hudson, afară din Manhattan. Două ore mai târziu, trecând prin partea de nord a statului New York, am ajuns pe ceea ce lui Ed îi plăcea să numească drumurile lăturalnice - „cu o mulțime de mici restaurante și localuri unde puteam mânca clătite", i-a promis el Oliviei.

– Mamei nu-i plac clătitele, a spus ea.

– Poate să meargă la un magazin de artizanat.

– Mamei nu-i plac obiectele de artizanat, am spus eu.

După cum s-a dovedit, drumurile lăturalnice din regiunea aceea sunt remarcabil de nedezvoltate atunci când vine vorba de locurile cu clătite şi magazinele de artizanat. Am găsit un singur IHOP[1] singuratic în cea mai estică parte a statului New York, unde Olivia şi-a acoperit vafele cu sirop de arţar (dintr-o sursă locală, aşa pretindea meniul), iar eu şi Ed ne-am aruncat unul altuia priviri la masă. Afară a început să cadă o zăpadă uşoară, cu fulgi mici, fragili, care se loveau ca nişte kamikaze de ferestre. Olivia a arătat cu furculiţa şi a strigat de bucurie.

Mi-am alăturat furculiţa de a ei, ca într-un turnir.

– O să fie şi mai multă la Blue River, i-am spus. Aceasta era destinaţia noastră finală, o staţiune de schi din centrul Vermontului, pe care o vizitase prietena Oliviei. Colega de clasă, nu prietena.

Înapoi în maşină, înapoi pe drum. Călătoria a fost liniştită, în mare parte. Nu-i spusesem nimic Oliviei; nu avea rost să-i stricăm vacanţa, susţinusem eu, iar Ed încuviinţase. Vom continua ca şi până atunci, pentru ea.

Deci, în tăcere, am trecut pe lângă câmpii întinse şi pâraie lăcuite de gheaţă, prin sate uitate şi printr-o uşoară furtună de zăpadă lângă graniţa cu statul Vermont. La un moment dat, Olivia a început să cânte „Peste pajişte şi prin pădure" şi eu mi-am alăturat vocea, încercând şi eşuând să mă armonizez cu ea.

– Tati, vrei să cânţi cu noi? l-a rugat Olivia.

---

[1] Lanţ de restaurante specializat în mâncăruri pentru micul dejun, inclusiv clătite (n.red.)

Ea a făcut întotdeauna asta: a cerut, în loc să poruncească. Lucru neobişnuit pentru un copil. Neobişnuit pentru oricine, mă gândesc câteodată.

Ed şi-a dres vocea şi a cântat.

Doar când am ajuns la Green Mountains, care se conturau ca nişte umeri din pământ, a început el să cânte mai bine. Olivia obosise.

– N-am mai *văzut* niciodată asemenea lucruri, a spus ea răguşită, şi m-am întrebat de unde auzise cuvintele acelea, în ordinea respectivă.

– Îţi plac munţii? am întrebat-o.

– Arată ca o pătură mototolită.

– Aşa e.

– Ca un pat de uriaş.

– Un pat de uriaş? a repetat Ed.

– Da, ca şi cum un uriaş ar dormi sub pătură. De aceea e totul atât de bolovănos.

– Mâine veţi schia pe câţiva dintre munţii ăştia, a promis Ed, în timp ce luam o curbă strânsă. Vom urca sus, sus, sus, cu telescaunul, şi apoi vom coborî jos, jos, jos, pe munte.

– Sus, sus, sus, a repetat ea.

Cuvintele i s-au rostogolit pe buze.

– Ai înţeles.

– Jos, jos, jos.

– Ai înţeles şi de data asta.

– Ăla arată ca un cal. Alea sunt urechile lui.

A arătat cu degetul spre o pereche de vârfuri fusiforme din depărtare. Olivia era la vârsta la care totul îi amintea de un cal.

Ed a zâmbit.

– Ce nume i-ai da unui cal dacă ai avea unul, Liv?

– *Nu* ne luăm cal, am adăugat eu.

- I-aş pune numele Vixen.
- Vixen e nume de vulpe, i-a spus Ed. O vulpe fată.
- Ar fi rapid ca o vulpe.

Ne-am gândit la posibilitatea asta.

- Ce nume i-ai pune unui cal, mamă?
- Nu vrei să-mi spui mami?
- Bine.
- Bine?
- Bine, mami.
- I-aş pune numele Bineînţeles, Bineînţeles.

M-am uitat la Ed. Nimic.

- De ce? a întrebat Olivia.
- Este dintr-o melodie de la televizor.
- Ce melodie?
- Dintr-un spectacol de demult, despre un cal care ştie să vorbească.
- Un cal care vorbeşte? A strâmbat din nas. E o prostie.
- Sunt de acord.
- Tati, ce nume i-ai pune unui cal?

Ed s-a uitat în oglinda retrovizoare.

- Îmi place şi Vixen.
- Uau, a spus Olivia.

Eu m-am întors. Spaţiul se deschisese lângă noi, sub noi, o prăpastie enormă scobită în terenul de dedesubt, un vas uriaş, de nimic; plante veşnic verzi ieşind dintre uscături pe fundul prăpastiei, fuioare de ceaţă prinse în înalt. Eram atât de aproape de marginea drumului încât mi se părea că plutim. Puteam să ne uităm atent în adâncimea pământului.

- Cât de adânc este? a întrebat ea.
- Adânc, i-am răspuns, întorcându-mă spre Ed. Putem merge puţin mai încet?
- Să încetinim?
- Da, să mergem mai încet.

A frânat uşor.

– Putem *încetini* mai mult?

– E bine aşa, a spus el.

– E înfricoşător, a spus Olivia, simţindu-i-se un tremur în voce şi ducându-şi mâinile spre ochi, iar Ed a încetinit şi mai mult.

– Nu te uita în jos, scumpete, i-am spus, răsucindu-mă pe scaun. Uită-te la mami.

A făcut întocmai, cu ochii mari deschişi. Am luat-o de mână şi i-am ţinut degetele strânse într-ale mele.

– Totul e în regulă, i-am spus. Doar uită-te la mami.

Planificaserăm să ne cazăm în afara staţiunii Two Pines, la aproximativ o jumătate de oră de staţiune – „Cel mai bun han istoric din centrul Vermontului", se lăudau cei de la Fisher Arms pe site-ul lor, un colaj lucios plin de şemineuri cu focul arzând în ele şi ferestre dantelate cu zăpadă.

Am lăsat maşina în parcarea mică de acolo. De pe streşinile de deasupra uşii de la intrare, ţurţurii atârnau ca nişte colţi de animale. În interior, decor rustic din New England: tavan înalt, ascuţit, mobilier care încerca să mascheze sărăcia, flăcările jucându-se într-unul din acele şeminee prietenoase pentru fotografii. Recepţionera, o blondă durdulie, pe al cărei ecuson era scris MARIE, ne-a invitat să semnăm în registrul de oaspeţi şi a aranjat irişii de pe birou în timp ce noi semnam. M-am întrebat dacă avea să ni se adreseze cu „oameni buni".

– Voi, oameni buni, aţi venit la schi?

– Da, i-am spus. În Blue River.

– Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi. Marie s-a uitat zâmbitoare la Olivia. Vine furtuna.

– Din nord-est? a sugerat Ed, încercând să imite accentul locului.

Ea și-a exersat zâmbetul ca un laser asupra lui.

– Din nord-est este mai mult o furtună de coastă, domnule.

Ed mai că nu a tresărit.

– Oh!

– Asta e doar o furtună-furtună. Dar va fi ditamai furtuna. Voi, oameni buni, să vă închideți geamurile cu încuietoarea în seara asta.

Am vrut să întreb de ce geamurile ar fi deschise în săptămâna de dinainte de Crăciun, dar Marie mi-a pus cheile în palmă și ne-a dorit nouă, oamenilor buni, o seară plăcută.

Ne-am târât bagajele după noi pe hol – „numeroasele facilități" de la Fisher Arms nu includeau serviciul unei persoane care să care bagajele – și am intrat în apartamentul nostru. Picturi cu fazani încadrau de-o parte și de alta șemineul; straturi de pături așezate pe marginea paturilor. Olivia s-a îndreptat direct spre toaletă, lăsând ușa întredeschisă; îi era frică de băile ciudate.

– E drăguț, am murmurat eu.

– Liv, a strigat Ed, cum e toaleta?

– Friguroasă.

– Care pat îl vrei? m-a întrebat Ed.

În vacanțe dormeam întotdeauna separat, astfel încât Olivia să nu se înghesuie în pat când, inevitabil, se urca peste noi. În unele nopți se muta din patul lui Ed într-al meu și înapoi; el îi spunea Pong, după acel joc Atari cu o minge ieftină care oscilează între două zăbrele.

– Ia-l tu pe cel de lângă fereastră. M-am așezat pe marginea celuilalt pat, mi-am desfăcut valiza. Mai bine asigurați-vă că e închisă fereastra.

Ed şi-a aruncat geanta pe saltea. Am început să despachetăm în tăcere. Dincolo de fereastră, perdelele de zăpadă se cerneau gri şi albe în amurgul care se apropia.

După o clipă, şi-a suflecat o mânecă şi s-a scărpinat pe antebraţ.

– Ştii... a început el.

M-am întors spre el. S-a auzit toaleta şi Olivia a dat buzna în cameră, sărind de pe un picior pe altul.

– Când ne putem trezi să mergem la schi?

Cina avea să constea din sendvişuri preambalate cu unt de arahide şi jeleu şi diverse cutii de suc, deşi pusesem deoparte o sticlă de sauvignon blanc printre puloverele mele. Vinul ajunsese deja la temperatura camerei, iar lui Ed îi plăceau vinurile albe „foarte seci şi foarte reci", aşa cum le cerea mereu chelnerilor. Am sunat la recepţie şi am cerut gheaţă.

– Există o maşinărie pe hol, chiar lângă camera voastră, mi-a spus Marie. Ai grijă să împingi cu forţă capacul.

Am luat găletuşa de gheaţă de la minibarul de sub televizor, am ieşit pe coridor şi am văzut un vechi model Luma Comfort duduind într-o nişă, la câţiva paşi depărtare.

– Scârţâi ca o saltea, i-am spus maşinii de gheaţă.

Am împins cu putere capacul şi acesta a alunecat la loc, maşina expirându-mi în faţă o răceală îngheţată, aşa cum arată respiraţia oamenilor în reclamele cu gumă de mestecat.

Nu era nici o paletă. Am scotocit înăuntru, frigul arzându-mi mâinile şi am pus cuburile în găleată. Mi s-au lipit de piele. Eram sătulă de Luma Comfort.

Ed m-a găsit acolo, cu mâna adâncită în gheață până la încheietură. A apărut brusc dintr-o parte, sprijinindu-se de perete. Pentru o clipă, m-am prefăcut că nu-l văd; m-am uitat în interiorul mașinăriei, ca și cum conținutul ei mă fascina, și am continuat să scot gheața, dorindu-mi ca el să plece, dorindu-mi să mă țină în brațe.

– Interesant?

M-am întors spre el și nu m-am deranjat să mă prefac surprinsă.

– Uite, a spus el și, în mintea mea, am terminat propoziția pentru el. *Să regândim asta*, poate. Ba chiar, *Am reacționat exagerat*.

În schimb, el a tușit – se luptase cu o răceală în ultimele zile, încă din noaptea petrecerii. Am așteptat.

Apoi a vorbit.

– Nu vreau să o fac așa.

Am strâns în pumn niște cuburi de gheață.

– Ce să faci? Inima mea se simțea slăbită. Ce să faci? am repetat.

– *Asta*, a răspuns el aproape șuierând, mișcând un braț prin aer. O întreagă sărbătoare fericită de familie și apoi a doua zi de Crăciun noi...

Inima mi-a încetinit; degetele îmi ardeau.

– Ce vrei să faci? Să-i spunem acum?

El nu a spus nimic.

Mi-am scos mâna din aparat și am închis capacul. Nu cu suficientă „forță"; acesta s-a înțepenit la jumătatea drumului. Mi-am proptit găletușa cu gheață pe șold și am tras de capac. Ed l-a prins și l-a smucit.

Găleata s-a rostogolit de lângă mine, zornăind pe covor și împrăștiind cuburi de-a lungul podelei.

– La naiba!

– Lasă, a spus el. Nu vreau să beau nimic.

– Eu vreau.

M-am aşezat în genunchi, să adun cuburile înapoi în găleată. Ed m-a urmărit.

– Ce ai de gând să faci cu ele? a întrebat el.

– Ar trebui să le las pur şi simplu să se topească?

– Da.

M-am ridicat şi am pus găleata pe maşinărie.

– Chiar vrei să faci chestia asta acum?

El a oftat.

– Nu înţeleg de ce noi...

– Pentru că suntem deja *aici*. Suntem deja...

Am arătat cu degetul spre uşa apartamentului nostru. El a încuviinţat cu o mişcare a capului.

– M-am gândit la asta.

– Te-ai gândit mult în ultima vreme.

– M-am gândit, a continuat el, că...

A tăcut, şi am auzit o uşă trântită în spatele meu. Mi-am întors capul şi am văzut o femeie de vârstă mijlocie care venea pe coridor înspre noi. A zâmbit cu timiditate, întorcându-şi privirea; şi-a croit drum printre cuburile de gheaţă de pe podea şi a mers mai departe, spre hol.

– Am crezut că vrei să începi să te vindeci imediat. Asta i-ai spune unui pacient de-al tău.

– Nu – te rog nu-mi spune ce le-aş zice sau ce nu le-aş zice lor.

El nu a răspuns nimic.

– Şi nu aş vorbi în felul acela cu un copil.

– Ai vorbi în felul acela cu părinţii lor.

– Nu-mi *spune* tu mie cum aş *vorbi* eu. Nimic mai mult. Şi, din câte ştie ea, nu e nimic de vindecat.

Ed a oftat din nou și a atins găleata.

– Anna, adevărul este că – mi-a spus el și am văzut greutatea din ochii lui, acea stâncă lată a frunții lui gata să se prăbușească – pur și simplu nu mai pot suporta situația asta.

Am coborât privirea și m-am uitat în gol, spre cuburile de gheață care se topeau deja pe jos.

Nici unul dintre noi nu a vorbit. Nici unul dintre noi nu s-a mișcat. Nu știam ce să spun.

Apoi mi-am auzit vocea, liniștită și scăzută.

– Nu da vina pe mine când ea e supărată.

O pauză. Și apoi vocea lui, și mai liniștită.

– Ba da, cred că tu ești de vină. A inspirat, apoi a expirat. Te-am considerat cea mai bună prietenă, a spus el. Eram pregătită să aud mai multe. Dar acum abia dacă mă pot uita la tine.

Am strâns din ochi și am inhalat răceala gheții. Și nu m-am gândit la ziua nunții noastre, nici la noaptea în care s-a născut Olivia, ci la dimineața în care am cules merișoare în New Jersey – Olivia strigând și râzând în cizmele ei înalte de cauciuc, unsuroasă de la crema de protecție solară; deasupra noastră, cerul domol și soarele de septembrie care ne moleșea; o întindere vastă de fructe roșii-trandafirii peste tot în jurul nostru. Ed cu mâinile pline, cu ochii luminoși; eu strângând mâna lipicioasă a fiicei noastre. Mi-am amintit de apele mlaștinii adânci până la șold, le-am simțit că îmi inundă inima, îmi năvălesc în vene, mi se ridică în ochi.

Mi-am ridicat privirea, m-am uitat îndelung în ochii lui Ed, ochii aceia căprui-închis; „Ochi total obișnuiți", m-a asigurat el la a doua noastră întâlnire, dar pentru mine erau frumoși. Încă sunt.

M-a privit din nou. Maşina de gheaţă a zăngănit între noi.

Apoi ne-am dus să-i spunem Oliviei.

31

doctorulesteaici: Apoi ne-am dus să-i spunem Oliviei.

Fac o pauză. Cât de mult ar vrea ea să mai ştie? Cât de mult mai suport să-i spun? Inima mea deja suferă, simt durerea în piept.

Un minut mai târziu, încă nu apare nici un răspuns. Mă întreb dacă toate astea sunt atât de aproape de adevăr şi pentru Lizzie; iată-mă vorbind despre o separare de soţul meu când ea l-a pierdut pe al ei în mod irevocabil. Mă întreb dacă...

BunicuţaLizzie a părăsit discuţia.

Rămân gură-cască la ecran. Acum trebuie să-mi amintesc restul poveştii de una singură.

32

– Nu te simţi izolată aici, sus, de una singură?

Mă trezesc din somn zvârcolindu-mă, când mă ia la întrebări o voce categorică, de bărbat. Deschid pleoapele.

– M-am născut singură, presupun.

O femeie acum. Un contralto catifelat.

Lumina şi umbra tremură în faţa ochilor mei. E *Dark Passage* – Bogie şi Bacall, aruncându-şi ocheade la o măsuţă de cafea.

– De aceea vizitezi sălile de judecată unde se judecă crimele?

Pe măsuţa mea de cafea stau rămăşiţele de la cină: două sticle de merlot golite complet şi patru flacoane cu pastile.

– Nu. M-am dus deoarece cazul tău era ca şi al tatălui meu.

Lovesc uşor telecomanda de lângă mine. O lovesc din nou.

– Ştiu că nu el a ucis-o pe mama mea vitre...

Televizorul devine întunecat, şi, odată cu el, se întunecă şi camera de zi.

Cât am băut? Corect: două sticle. Plus ce am băut la prânz. Asta e... foarte mult vin. Recunosc asta.

Şi medicamentele: am luat cantitatea potrivită în această dimineaţă? Am luat *pastilele* potrivite? În ultimul timp am fost neglijentă, ştiu. Nu e de mirare că dr. Fielding crede că starea mea se înrăutăţeşte.

– Ai fost *rea*, mă mustru singură.

Mă uit în flacoane. Unul dintre ele e aproape gol; în el stau înghesuite comprimate duble, mici tablete albe, de o parte şi de alta a sticlei.

Dumnezeule, sunt foarte beată.

Ridic privirea, mă uit la fereastră. E întuneric afară, noapte adâncă. Îmi caut peste tot telefonul, nu-l găsesc. Ceasul bunicului, care se profilează în colţ, ticăie ca şi cum ar încerca să-mi atragă atenţia. Nouă şi cincizeci.

– Nouă şi cincizeci, spun eu. Nu e grozav. Încearcă zece fără zece. Zece fără zece. E mai bine. Dau din cap spre ceas. Mulţumesc, îi spun.

El se uită la mine, cât se poate de solemn.

Acum merg împleticit spre bucătărie. *Merg împleticit* – nu aşa m-a descris Jane Russell în ziua aceea, la uşă? Jigodiile acelea mici, cu ouăle lor? *Mers împleticit*. Majordomul deşirat din *Familia Addams*. Olivia adoră acel cântec tematic. Ţac, ţac.

Ţin strâns para duşului, îmi cufund capul sub ea, mişc mânerul spre tavan. Un jet de apă albă. Mă năpustesc cu gura înainte şi înghit cu lăcomie.

Îmi trec o mână peste faţă şi mă întorc clătinându-mă în camera de zi. Privirea îmi rătăceşte peste casa familiei Russell: se vede strălucirea fantomatică a calculatorului lui Ethan şi băiatul aplecat peste birou; se vede bucătăria goală. Salonul lor, vesel şi luminos. Şi Jane e acolo, într-o bluză albă ca zăpada, aşezată pe scaunul acela dublu, în dungi. Fac cu mâna. Nu mă vede. Fac din nou cu mâna.

Nu mă vede.

Un picior, apoi celălalt, apoi primul picior. Apoi celălalt - nu-l uita pe celălalt. Mă prăbuşesc pe canapea, îmi sprijin capul pe umăr. Închid ochii.

Ce s-a întâmplat cu Lizzie? Am spus ceva greşit? Simt cum mă încrunt.

Balta cu merişoare se întinde în faţa mea, strălucitoare, schimbătoare. Olivia mă prinde de mână.

Găleata cu gheaţă se trânteşte de podea.

Voi urmări restul filmului.

Deschid ochii, scot telecomanda de sub mine. Boxele respiră o muzică de orgă şi pe ecran se vede Bacall, jucând cucu-bau peste umăr.

„Vei fi bine“, îi promite ea. „Ţine-ţi respiraţia, încrucişează-ţi degetele.“ Scena operaţiei - Bogie drogat, vedeniile învârtindu-se înaintea lui, un carusel nefiresc. „E în sângele tău acum.“ Orga cântă în continuare. „Lasă-mă să intru.“ Agnes Moorehead bate în obiectivul camerei. „Lasă-mă să intru.“ O flacără tremură - „Lumină?“ sugerează taximetristul.

Lumină. Îmi întorc capul, mă uit în casa Russell. Jane e încă în camera de zi, acum stă în picioare, strigând în tăcere.

Mă rotesc pe locul unde stau. Coarde, o mulţime de coarde, orga stridentă dedesubt. Nu văd la cine strigă sau spre cine strigă - peretele casei mă împiedică să văd restul încăperii.

„Ţine-ţi respiraţia, încrucişează-ţi degetele.“

Ea zbiară de-adevăratelea, faţa i s-a făcut stacojie. Mă uit la Nikonul de pe blatul de la bucătărie.

„E în sângele tău acum.“

Mă ridic de pe canapea, merg spre bucătărie, apuc aparatul cu o mână. Trec lângă fereastră.

„Lasă-mă să intru. Lasă-mă să intru. *Lasă-mă să intru.*“

Mă aplec spre geam, ridic camera în dreptul ochilor. O pată de negru, apoi Jane îmi apare în fața ochilor, estompată pe margini; o răsucire a obiectivului și acum este clară, strălucitoare – pot să-i văd chiar și medalionul care sclipește. Ochii îi sunt îngustați, gura mare. Lovește aerul cu un singur deget – „Lumină?" –, lovește din nou. O șuviță de păr i se mișcă de pe cap și îi cade pe obraz.

Chiar atunci când eu măresc mai mult imaginea, ea se năpustește spre stânga, ieșind din raza obiectivului.

„Ține-ți respirația."

Mă întorc la televizor. Bacall din nou, aproape murmurând.

– Încrucișează-ți degetele, spun eu împreună cu ea.

Mă întorc din nou cu fața spre fereastră, cu Nikonul la ochi.

Jane intră iar în cadru, dar mergând încet, ciudat. Se clatină. O pată închisă de culoare stacojie i-a pătat partea de sus a bluzei; chiar și în timp ce privesc, i se întinde spre stomac. Mâinile îi bâjbâie la piept. Ceva subțire și argintiu e așezat acolo, ca un mâner.

Este un mâner.

Acum, sângele îi clocotește până la gât, îl spală cu roșu. Gura îi rămâne întredeschisă; fruntea îi este încrețită, ca și cum ar fi nedumerită.

Prinde mânerul cu o mână, fără vlagă. Cealaltă mână o întinde, cu degetul îndreptat spre fereastră.

Arată direct spre mine.

Scap aparatul din mână, simt cum îmi cade de-a lungul piciorului, cureaua agățându-mi-se între degete.

Brațul lui Jane se îndoaie când atinge fereastra. Ochii ei sunt mari, rugători. Rostește ceva ce nu pot auzi, nu pot citi. Și apoi, pe măsură ce timpul încetinește până când aproape că se oprește, ea apasă cu

mâna în fereastră și se prăbușește într-o parte, întinzând o dâră groasă de sânge pe sticlă.

Mă simt ca trăsnită în locul în care mă aflu.

Nu mă pot mișca.

Camera este nemișcată. Lumea este nemișcată.

Și apoi, odată ce timpul începe să se urnească înainte, mă mișc.

Mă rotesc, îmi dau jos cureaua de la aparatul foto, străbat camera în fugă, mă lovesc cu șoldul de masa din bucătărie. Mă împiedic, întind mâna spre blat, trag firul de la telefonul fix din platforma lui. Apăs butonul de alimentare.

Nimic. Mort.

Undeva îmi amintesc că David mi-a spus doar atât. *Nici măcar nu este conectat...*

David.

Las telefonul jos și fug spre ușa de la subsol, îl strig pe nume, îl strig, îl strig. Pun mâna pe mânerul de la ușă, trag tare.

Nimic.

Alerg spre scări. Sus, sus – mă lovesc de perete – o dată – de două ori –, pe lângă palier, mă împiedic de ultima treaptă, mă îndrept spre birou, pe jumătate târându-mă.

Verific biroul. Nici un telefon. Jur că l-am lăsat aici.

Skype.

Mâinile îmi saltă, mă întind după mouse și îl mișc pe birou. Fac dublu-clic pe Skype, dublu-clic din nou, aud cum se derulează tonul de întâmpinare, tastez 911 în tastatura numerică.

Un triunghi roșu strălucește pe ecran. FĂRĂ APELURI DE URGENȚĂ. SKYPE NU ESTE UN ÎNLOCUITOR PENTRU SERVICIUL DE TELEFONIE.

– Naiba să te ia, Skype! strig eu.

Plec în fugă din birou, mă grăbesc în jos pe scări, ocolesc repede palierul, intru pe ușa de la dormitor.

Noptiera din apropiere: pahar de vin, ramă de fotografie. Noptiera din depărtare: două cărți, ochelari de citit.

Patul meu – e din nou în patul meu? Prind plapuma cu ambele mâini, o smucesc cu putere.

Telefonul se lansează în aer ca o rachetă.

Sar înainte să aterizeze, îl lovesc sub fotoliu, întind mâna după el, îl prind strâns în mână, îl deschid. Bat codul de acces. Tremură. Cod greșit. Îl scriu din nou, degetele îmi alunecă.

Apare ecranul de întâmpinare. Lovesc iconul telefonului, lovesc imaginea cu tastatura, apelez 911.

– 911, ce urgență aveți?

– Vecina mea, spun eu, frământându-mă, nemișcată pentru prima dată în nouăzeci de secunde. E... înjunghiată. Oh, Doamne! Ajutați-o!

– Doamnă, luați-o ușurel.

Vorbește rar, tărăgănând cuvintele, ca și cum ar fi din Georgia. E enervant.

– Care este adresa dumneavoastră?

Mă chinui să mi-o scot din creier, din gât, bâlbâindu-mă. Prin fereastră văd salonul vesel al familiei Russell, arcul acela de sânge întins peste fereastra lor ca dungile de vopsea de pe chipurile războinicilor.

El repetă adresa.

– Da. Da.

– Și spuneți că vecina dumneavoastră a fost înjunghiată?

– *Da*. Ajutor! Sângerează.

– Ce?

– Am spus: *Ajutor!*

De ce nu mă ajută? Trag aer în piept, tuşesc, mai trag aer o dată.

– Ajutoarele sunt pe drum, doamnă. Vreau să vă calmaţi. Îmi puteţi spune numele dumneavoastră?

– Anna Fox.

– În regulă, Anna. Cum o cheamă pe vecina ta?

– Jane Russell. Oh, Doamne!

– Eşti cu ea acum?

– Nu. Ea este dincolo de... este în casa de dincolo de parc.

– Anna...

Îmi toarnă cuvintele în ureche ca şi cum ar turna nişte sirop – ce fel de serviciu de dispecerat de urgenţă angajează un vorbitor lent? – când simt că ceva mă mângâie pe gleznă. Mă uit în jos şi-l văd pe Punch cum se freacă de mine cu partea laterală.

– Ce?

– Ţi-ai înjunghiat vecina?

În întunericul ferestrei văd cum rămân cu gura căscată.

– *Nu*.

– În regulă.

– M-am uitat pe geam şi *am văzut-o înjunghiată*.

– În regulă. Ştii cine a înjunghiat-o?

Mă uit pieziş pe geam, privind ţintă în salonul familiei Russell – este o poveste dincolo de puterile mele acum, dar nu văd nimic pe podea, cu excepţia unui covor cu model floral. Îmi fac curaj, ridicându-mă pe degetele de la picioare, şi îmi întind gâtul.

Tot nimic.

Apoi apare: o mână pe pervazul de la fereastră.

Se târăşte în sus, ca un soldat care îşi scoate încet capul deasupra tranşeelor. Urmăresc cum degetele trec peste geam şi trasează linii prin sânge.

E încă în viață.

– Doamnă? Știți cine...?

Dar eu deja mă năpustesc afară din cameră, telefonul cade, pisica se tânguie în spatele meu.

33

Umbrela stă în colțul ei, ghemuită lângă perete, de parcă i-ar fi frică de o amenințare apropiată. Prind mânerul în formă de cârlig, rece și fin, în palma mea umedă.

Ambulanța nu este aici, dar eu sunt, la doar câțiva pași de ea. Dincolo de zidurile acelea, în afara acelor două uși, ea m-a ajutat, a venit în ajutorul meu – și acum are un cuțit înfipt în piept. Jurământul meu de psihoterapeut: *În primul rând nu trebuie să fac nici un rău. Voi promova vindecarea și bunăstarea și voi pune interesele celorlalți deasupra intereselor mele.*

Jane se află pe partea cealaltă a parcului și mâna ei caută prin sânge.

Împing ușa de la hol și o deschid.

E un întuneric gros aici, în timp ce mă îndrept spre ușă. Deschid încuietoarea și apăs arcul umbrelei, simt cum aerul se mișcă atunci când aceasta se deschide în întuneric; vârfurile spițelor sale se prind de perete, trag spre el, ca niște gheare mici.

Unu. Doi.

Pun mâna pe mâner.

Trei.

Răsucesc.

Patru.

Stau acolo, simțind alama rece în pumn.

Nu mă pot mişca.

Simt că exteriorul încearcă să intre - nu aşa spunea Lizzie? Se umflă la uşă, îşi încordează muşchii, loveşte lemnul; îi aud respiraţia, nările îi fumegă, iar dinţii îi scrâşnesc. Mă va călca în picioare; mă va sfâşia; mă va devora.

Împing cu capul în uşă, expir. Unu. Doi. Trei. Patru.

Strada este un canion, adânc şi lat. E prea expus. Nu voi reuşi niciodată.

Jane e la câţiva paşi distanţă. Pe partea cealaltă a parcului.

Pe partea cealaltă a parcului.

Mă retrag din hol, trag umbrela în urma mea şi mă mut în bucătărie. Acolo este, chiar lângă maşina de spălat vase: uşa laterală, care duce direct spre parc. Se împlineşte aproape un an de când e închisă. Am aşezat un coş de gunoi în faţa ei, gâturile sticlelor ieşind din gura coşului ca nişte dinţi sparţi.

Dau la o parte coşul de gunoi - un cor de sticlă zornăitoare se aude din interior - şi deschid încuietoarea.

Dar dacă uşa se închide în spatele meu? Dacă nu mai pot intra? Mă uit la cheia care atârnă pe cârligul de lângă glaful ferestrei. O scot şi mi-o pun în buzunarul halatului de casă.

Învârt umbrela în faţa mea - arma mea secretă; sabia şi scutul meu - şi mă aplec să apăs mânerul cu mâna. Îl întorc.

Împing.

Aerul se loveşte de corpul meu, rece şi tăios. Închid ochii.

Linişte. Întuneric.

Unu. Doi.

Trei.

Patru.

Păşesc afară din casă.

34

Piciorul meu ratează cu totul prima treaptă, căzând greu pe a doua, aşa că mă clatin în întuneric, iar umbrela tremură în faţa mea. Celălalt picior se împiedică după el, alunecă în jos, partea din spate a gambei mi se zgârie de trepte, până când mă prăbuşesc pe iarbă.

Ochii mi se închid brusc. Ating cu capul pânza umbrelei. Aceasta mă înveleşte ca un cort.

Ghemuită acolo, îmi întind braţul înapoi de-a lungul treptelor, în sus, sus, sus, mergând tiptil cu un deget înaintea celuilalt, până când simt treapta de sus. Arunc o privire. Uşa e larg deschisă, bucătăria străluceşte în culoarea aurului. Întind mâna spre ea, ca şi cum aş putea să-mi agăţ degetele în lumină şi să o trag spre mine.

Ea moare acolo.

Îmi întorc capul înapoi la umbrelă. Patru pătrate negre, patru linii de culoare albă.

Apăsând cu mâna pe cărămida aspră a treptelor, mă ridic cu greu în picioare, în sus, sus, sus.

Aud crengile trosnind deasupra capului meu, iau câteva guri mici de aer rece. Uitasem de aerul rece.

Şi - unu, doi, trei, patru - încep să merg. Sunt nesigură, ca un beţiv. *Sunt* beată, îmi amintesc.

Unu, doi, trei, patru.

În al treilea an de rezidenţiat, am întâlnit o fetiţă care, după o intervenţie chirurgicală pentru epilepsie, a manifestat un ansamblu ciudat de comportamente. Înainte de lobectomie, ea era, în toate privinţele, un copil fericit, în vârstă de zece ani, deşi unul predispus la episoade epileptice severe („epilepisoade", a făcut cineva o glumă); după aceea, a devenit retrasă faţă de familia ei, şi-a ignorat fratele mai mic, se zbătea la atingerea părinţilor ei.

Iniţial, profesorii ei au suspectat că e vorba de abuz, dar apoi cineva a observat că fata devenise mult mai prietenoasă faţă de oamenii pe care abia îi cunoştea sau pe care nu-i cunoştea *deloc* - îi lua în braţe pe doctorii ei, îi lua de mână pe trecători, vorbea cu vânzătoarele de parcă erau prietene de demult. Şi, în tot acest timp, cei dragi - cei care îi fuseseră dragi în trecut - se cutremurau.

Nu am identificat niciodată cauza. Dar am numit rezultatul *detaşare emoţională selectivă*. Mă întreb unde este ea acum; mă întreb ce face familia ei.

Mă gândesc la acea fetiţă, la căldura ei faţă de străini, la afinitatea ei faţă de necunoscut, în timp ce trec prin parc, ca să salvez o femeie pe care am întâlnit-o de două ori.

Şi, chiar în timp ce mă gândesc la asta, umbrela se loveşte de ceva şi mă opresc din drum.

Este o bancă.

E *banca*, singura din parc, o suprafaţă mică, scorojită, din lemn, cu mânere răsucite şi o placă in memoriam prinsă în şuruburi în spate. Obişnuiam să-i urmăresc

pe Ed şi pe Olivia din cuibul meu de deasupra casei cum stăteau aici; el pierdea vremea cu o tabletă, ea răsfoia o carte şi apoi făceau schimb.

– Te bucuri de literatura pe care o citesc copiii tăi? îl întrebam după aceea.

– *Expelliarmus*, spunea el.

Vârful umbrelei s-a prins între scândurile băncii. O desfac uşor şi apoi îmi dau seama sau, mai degrabă, îmi amintesc: casa familiei Russell nu are o uşă care să dea înspre parc. Nu poţi intra decât din stradă.

Nu m-am gândit la lucrul ăsta.

Unu. Doi. Trei. Patru.

Sunt în mijlocul unui parc de un hectar, având doar nailon şi bumbac drept armură, îndreptându-mă spre casa unei femei care a fost înjunghiată.

Aud noaptea cum se zbârleşte. Simt că îmi învăluie plămânii şi se linge pe buze.

Pot să fac asta, îmi spun, în timp ce genunchii îmi slăbesc. Haideţi: sus, sus, sus. Unu, doi, trei, patru.

Merg înainte, clătinându-mă – un pas mic, dar e, totuşi, un pas. Îmi urmăresc picioarele, iarba se ridică în jurul papucilor de casă. *Voi promova vindecarea şi bunăstarea.*

Acum noaptea are inima mea în ghearele ei. Se strânge. Voi exploda. Voi exploda.

Şi voi pune interesele celorlalţi deasupra intereselor mele.

Jane, vin. Îmi trag celălalt picior în faţă, corpul mi se scufundă, se scufundă. Unu, doi, trei, patru.

Sirenele se vaită în depărtare, ca nişte bocitoare la un priveghi. Nişte lumini roşii ca sângele îmi inundă cupola umbrelei. Înainte să mă pot opri, mă răsucesc spre zgomotul acela.

Vântul urlă. Farurile mă orbesc.

Unu, doi, trei...

VINERI,
5 noiembrie

35

- Presupun că ar fi trebuit să închidem uşa, a mormăit Ed după ce ea a fugit pe hol.

M-am întors spre el.

- La ce te aşteptai?

- Nu m-am...

- Ce credeai că se va întâmpla? Ce *ţi-am spus* că se va întâmpla?

Fără să aştept un răspuns, am plecat din cameră. Paşii lui Ed m-au urmat, tăcuţi, pe covor.

Pe hol, Marie ieşise din spatele biroului.

- Oameni buni, sunteţi bine? a întrebat ea, încruntându-se.

- Nu, am răspuns, exact când Ed a spus:

- Foarte bine.

Olivia era aşezată într-un fotoliu lângă vatra şemineului, cu faţa spălată de lacrimi, semiopace în lumina focului. Eu şi Ed ne-am aplecat de o parte şi de alta a ei. Flăcările încercau să-mi atingă spatele.

- Livvy, a început Ed.

- Nu, a răspuns ea, mişcându-şi capul în faţă şi în spate.

A încercat din nou, mai delicat.

- Livvy.

– *Du-te dracu'!* a strigat ea.

Ne-am dat amândoi în spate; eu aproape că am atins grătarul. Marie se retrăsese în spatele biroului ei și se străduia din răsputeri să ne ignore pe noi, oamenii buni.

– Unde ai auzit cuvintele astea? am întrebat eu.

– Anna, a spus Ed.

– Nu de la *mine*.

– Nu despre asta e vorba acum.

Avea dreptate.

– Draga mea, i-am spus, netezindu-i părul; iar ea a clătinat din nou din cap, îngropându-și fața într-o pernă.

– Scumpete.

Ed și-a pus mâna pe mâna ei. Ea i-a dat-o la o parte.

El m-a privit, neajutorat.

Un copil plânge în biroul tău. Ce faci? Primul curs de psihiatrie pediatrică, prima zi, primele zece minute. Răspuns: Îi lași să plângă. Asculți, bineînțeles, și încerci să înțelegi, îi oferi mângâiere și îl încurajezi să respire profund – dar îl lași să plângă până la capăt.

– Inspiră adânc, draga mea, am șoptit eu, cuprinzându-i creștetul capului cu palma.

A bolborosit ceva.

A trecut o clipă. Simțeam că e rece în cameră; flăcările tremurau în șemineul din spatele meu. Apoi a vorbit în pernă.

– Ce? a întrebat Ed.

Ridicându-și capul, cu obrajii uzi de lacrimi, Olivia a spus ceva, uitându-se spre fereastră.

– Vreau să merg acasă.

M-am uitat la fața ei, la buza care îi tremura, la nasul care îi curgea; și apoi m-am uitat la Ed, la cutele de pe fruntea lui, la adânciturile de sub ochi.

Eu am făcut asta?

Zăpadă dincolo de fereastră. Am urmărit-o cum cade, ne-am văzut pe toți trei reflectați în geam: eu, soțul meu și fiica mea, ținuți unul lângă altul de focul din șemineu.

O tăcere scurtă.

M-am ridicat și m-am dus la birou. Marie și-a ridicat privirea și și-a potrivit buzele într-un zâmbet strâns. Am zâmbit și eu.

– Furtuna, am început.

– Da, doamnă...

– E... cât de aproape este? Se poate conduce în siguranță?

Ea s-a încruntat, a bătut cu degetele peste tastatură.

– Căderea puternică de zăpadă e preconizată doar peste câteva ore, a spus ea. Dar...

– Atunci, am putea... am întrerupt-o eu. Scuze.

– Tocmai voiam să spun că furtunile de iarnă sunt greu de anticipat. Aruncă o privire peste umărul meu. Voi, oameni buni, vreți să plecați?

M-am întors, m-am uitat la Olivia care stătea pe fotoliu, iar Ed era ghemuit lângă ea.

– Cred că da.

– În acest caz, a spus Marie, aș zice că acum este momentul să plecați.

Am încuviințat din cap.

– Ne puteți face nota, vă rog?

Ea a răspuns ceva, dar nu am auzit decât vuietul strident al vântului și trosnetul flăcărilor.

36

Foşnetul unei perne apretate prea mult.

Zgomot de paşi în apropiere.

Apoi tăcere - dar o tăcere ciudată, o tăcere diferită.

Ochii mi se deschid brusc.

Sunt întinsă pe o parte, privesc spre un calorifer.

Şi deasupra caloriferului, o fereastră.

Şi dincolo de fereastră, zidărie, zigzagul unei scări de incendiu, cutiile aparatelor de aer condiţionat.

O altă clădire.

Sunt într-un pat dublu, acoperită cu nişte cearşafuri strânse în jurul meu. Mă răsucesc, mă ridic în şezut.

Mă las înapoi pe pernă, cercetez încăperea. E mică, mobilată simplu - abia dacă are ceva mobilă: un scaun de plastic rezemat de un perete, o masă din lemn de nuc lângă pat, o cutie de şerveţele de culoare roz pal pe masă. O veioză. O vază subţire, goală. Podea acoperită cu linoleum spălăcit. O uşă în faţa mea, închisă, cu sticlă mată. Deasupra, un tavan de stuc şi lumini fluorescente...

Frământ aşternutul cu degetele.

Acum începe.

Peretele îndepărtat alunecă, dându-se înapoi; uşa din el se micşorează. Mă uit la pereţii laterali şi

urmăresc cum se depărtează unul de celălalt. Tavanul se cutremură, scrâşneşte, se desface în fâşii ca o conservă de sardele, ca un acoperiş smuls de un uragan. Aerul merge cu el, scos repede din plămânii mei. Podeaua se zguduie. Patul tremură.

Iată-mă întinsă, pe această saltea ridicată, în această încăpere dezolantă, fără aer ca să pot respira. Mă înec în pat, mor în pat.

– Ajutor! strig, dar e doar o şoaptă, care mi se târăşte de-a lungul gâtului, întinzându-se peste limba mea. Aju-*tor!* încerc din nou; de data asta dinţii mei intră în acţiune, scânteile mi se revarsă din gură de parcă am mestecat un fir sub tensiune şi vocea mea ia foc precum o siguranţă şi explodează.

Ţip.

Aud voci agitându-se, urmăresc cum o încăierare de umbre se înghesuie prin uşa aceea îndepărtată, se năpustesc asupra mea, sărind cu nişte paşi imposibili de-a lungul încăperii nesfârşite, cu adevărat nesfârşite.

Ţip din nou.

Umbrele se împrăştie într-o mulţime, flutură în jurul patului meu.

– *Ajutor!* mă tângui eu, cu ultima gură de aer din corp.

Apoi un ac îmi intră în braţ. O mână pricepută – abia dacă simt ceva.

Un val se rostogoleşte deasupra mea, silenţios şi neted. Plutesc, suspendată, într-un abis strălucitor, adânc, răcoros. Cuvintele fug în jurul meu ca peştii.

– Îşi revine acum, murmură cineva.

– ... stabilă, spune altcineva.

Şi apoi, în mod clar, de parcă tocmai am ieşit la suprafaţă, iar apa tocmai mi s-a scurs din ureche:

– Exact la timp.

Mişc capul. Mi se loveşte leneş de pernă.

– Eram pe punctul de a pleca.

Acum îl văd sau văd cea mai mare parte din el – îmi ia o clipă să-l analizez dintr-o parte în alta, pentru că sunt drogată de medicamente (ştiu suficiente lucruri pentru a-mi da seama de asta) şi pentru că el este al naibii de imens, un munte de bărbat: piele neagră-albăstrie, umeri bolovănoşi, piept lat, un desiş de păr gros, închis la culoare. Costumul stă agăţat de el cu un fel de disperare, nepotrivit pentru rolul pe care îl are, dar încercând să se descurce al naibii de bine.

– Salut, spune el, cu vocea lui dulce şi joasă. Sunt detectivul Little.

Clipesc. La cotul lui – practic, *pe* cotul lui – stăruie o femeie tânără într-un halat galben, de asistentă.

– Înţelegi ce-ţi spunem? întreabă ea.

Clipesc din nou, apoi încuviinţez din cap. Simt aerul cum se mişcă în jurul meu, ca şi cum ar fi aproape vâscos, parcă sunt încă sub apă.

– Suntem la Morningside aici, explică asistenta. Poliţia te-a aşteptat toată dimineaţa să-ţi revii.

Aşa cum ai mustra pe cineva că nu ţi-a răspuns la sonerie.

– Cum te numeşti? Poţi să ne spui numele tău? întreabă detectivul Little.

Deschid gura, vocea îmi este piţigăiată. Gâtul mi s-a uscat. Mă simt de parcă aş fi dat afară un nor de praf.

Asistenta înconjoară patul, se concentrează la măsuţa laterală. Eu o urmez cu privirea, îmi întorc încet capul şi văd cum îmi pune o ceaşcă în mâini. Sorb. Apă călduţă.

– Eşti sedată, îmi spune; acum parcă aproape că îşi cere scuze. Te agitai un pic mai devreme.

Întrebarea detectivului rămâne suspendată în aer, fără răspuns. Îmi întorc privirea înapoi spre Muntele Little[1].

- Anna, îi spun eu, iar silabele mi se împiedică în gură, ca și cum limba mea ar fi un obstacol limitator de viteză.

Ce naiba au pompat în mine?

- Ai un nume de familie, Anna? întreabă el.

Mai sorb o dată.

- Fox.

Cuvântul sună prelungit în urechile mele.

- Îhî.

Scoate un carnețel din buzunarul de la piept și îl cercetează atent.

- Și poți să-mi spui unde locuiești?

Îmi recit adresa.

Little, încuviințând din cap:

- Știi de unde ai fost ridicată aseară, doamnă Fox?

- Doctor, îi spun eu.

Asistenta tresare lângă mine.

- Doctorul va veni în curând.

- Nu. Scutur din cap. Sunt doctor.

Little se holbează la mine.

- Sunt dr. Fox.

Un zâmbet i se lățește pe față. Dinții îi sunt de un alb aproape fosforescent.

- *Doctor* Fox, continuă el, bătând cu degetul în carnețel. Știi de unde te-au luat noaptea trecută?

Îmi beau apa, îl analizez. Asistenta se agită lângă mine.

- Cine? spun eu.

---

[1] Joc de cuvinte: în engleză, *little* înseamnă „mic". (n.red.)

Exact: voi pune şi eu întrebări. Oricum, o să-i enervez.

- Cei de la Urgenţe. Apoi, înainte de a putea răspunde: Te-au luat din parcul Hanover. Erai inconştientă.

- Inconştientă, repetă asistenta, în caz că nu am înţeles de prima dată.

- Ai sunat la puţin timp după zece şi treizeci, spune Little. Te-au găsit în halatul de baie, cu asta în buzunar. Deschide o mână masivă şi văd cheia de la casă cum străluceşte în palma lui. Şi asta lângă tine.

Ţine umbrela mea pe genunchi, închisă.

Începe undeva în burta mea, apoi trece repede de plămâni, peste inimă, în gât, şi se destramă în spatele dinţilor mei:

- Jane.

- Ce anume?

Little se încruntă la mine.

- Jane, repet.

Asistenta se uită la Little.

- A spus „Jane", traduce ea, mereu de ajutor.

- Vecina mea. Am văzut cum e înjunghiată.

E nevoie de o epocă de gheaţă, cuvintele mi se dezgheaţă în gură înainte de a le putea scuipa afară.

- Da. Am auzit apelul la 911, îmi spune Little.

911. Aşa este: dispecerul cu accent sudist. Şi apoi drumul afară, pe uşa laterală, în parc, ramurile mişcându-se deasupra capului meu, luminile învârtindu-se ca o poţiune nesănătoasă în cupola umbrelei. Vederea mi se înceţoşează. Respir cu dificultate.

- Încearcă să rămâi calmă, îmi porunceşte asistenta.

Respir din nou, mă sufoc.

- Uşor, se agită asistenta.

Îl privesc direct în ochi pe Little.

- E în regulă, spune el.

Mă plâng lui, şuier spre el, îmi ridic capul de pe pernă, gâtul mi se întinde, trag guri mici de aer pe gură.

Şi, în timp ce plămânii mi se fac mai mici, mă întreb: de unde ştie *el* cum mă simt eu? Un *poliţist* – am întâlnit eu măcar un poliţist până acum? Ciudatul proces-verbal de contravenţie, presupun.

Lumina străluceşte înaintea ochilor mei, slabă, ca dintr-un stroboscop, cu dungi întunecate, ca de tigru, care trec prin faţa ochilor mei. Ochii lui nu mă părăsesc niciodată, nici măcar atunci când privirea mea îi urcă pe faţă şi alunecă, asemenea unui excursionist care se chinuie să escaladeze. Pupilele lui sunt aproape absurd de uriaşe. Buzele lui sunt pline, binevoitoare.

Şi, în timp ce mă holbez la Little, în timp ce degetele mele netezesc păturile, descopăr că mi se relaxează corpul, pieptul mi se umflă, vederea mi se limpezeşte. Orice mi-ar fi dat, îşi face efectul. Sunt într-adevăr în regulă.

– E în regulă, spune Little, încă o dată.

Asistenta mă mângâie pe articulaţiile degetelor. Fată cuminte.

Întorc capul înapoi, închid ochii. Mă simt epuizată. Mă simt îmbălsămată.

– Vecina mea a fost înjunghiată, şoptesc. Numele ei este Jane Russell.

Aud scaunul lui Little cum se vaită când se apleacă spre mine.

– Ai văzut cine a atacat-o?

– Nu.

Deschid pleoapele, ca pe nişte uşi de garaj ruginite. Little stă cocoşat peste carneţelul lui, cu fruntea încreţită de riduri. Se încruntă şi încuviinţează din cap în acelaşi timp. Mesaje mixte.

– Dar ai văzut-o sângerând?

– Da.

Aş vrea să nu mi se mai împleticească limba în gură. Aş vrea să nu mă mai interogheze.

– Ai băut?

Mult.

– Puţin, recunosc eu. Dar asta e... Inspir, şi acum simt cum mă străbate un nou val de panică. Trebuie să o ajutaţi. Ea e... ar putea fi moartă.

– Voi chema doctorul, zice asistenta, îndreptându-se spre uşă.

Când pleacă, Little încuviinţează din nou.

– Ştii cine ar vrea să-i facă rău vecinei tale?

Înghit în sec.

– Soţul ei.

El încuviinţează iarăşi din cap, se încruntă şi mai mult, îşi scutură încheietura mâinii, închide brusc carneţelul.

– Uite cum stă treaba, Anna Fox, spune el dintr-odată, dur, pe un ton oficial. M-am dus să vizitez familia Russell în dimineaţa asta.

– Ea e bine?

– Aş vrea să te întorci cu mine pentru a da o declaraţie.

Doctorul este o femeie tânără, hispanică, atât de frumoasă încât îmi pierd din nou respiraţia, deşi nu acesta este motivul pentru care îmi injectează Lorazepam.

– Vrei să contactăm pe cineva? întreabă ea.

Sunt pe punctul să-i dau numele lui Ed, apoi mă controlez. Nu are rost.

– Nu are rost, îi spun eu.

– Poftim?

– Pe nimeni, insist. Nu am... Sunt bine. Rostesc cu grijă fiecare cuvânt, ca și cum ar fi origami. Dar...

– Nici un membru al familiei?

Se uită la verigheta mea.

– Nu, îi spun, iar mâna mea dreaptă se strecoară peste cea stângă. Soțul meu... nu sunt... nu suntem împreună. Nu mai suntem.

– Un prieten?

Scutur din cap. Pe cine ar putea să sune? Nu pe David, cu siguranță nu pe Wesley; poate pe Bina, doar că eu chiar sunt foarte bine. Jane nu este.

– Dar un doctor?

– Julian Fielding, răspund automat, înainte să mă întrerup. Nu. Nu pe el.

O urmăresc schimbând priviri cu asistenta, care apoi schimbă priviri cu Little, care își îndreaptă privirea spre doctoriță. E ca un meci remiză. Îmi vine să chicotesc. N-o fac. Jane.

– După cum știi, erai inconștientă într-un parc, continuă doctorița, iar cei de la Urgențe nu te-au putut identifica, așa că te-au adus la Morningside. Când ai venit, aveai un atac de panică.

– Unul mare, intervine asistenta.

Doctorița încuviințează din cap.

– Unul mare. Se uită atentă la clipboardul ei. Și s-a întâmplat din nou azi-dimineață. Am înțeles că ești doctor?

– Nu practic medicina, îi spun eu.

– Ce fel de doctor?

– Sunt psiholog. Lucrez cu copiii.

– Ai...

– O femeie a fost înjunghiată, spun eu, iar vocea îmi crește în intensitate. Asistenta face un pas în spate,

ca şi când aş fi dat cu pumnul. De ce nu face nimeni nimic?

Doctoriţa îi aruncă o privire lui Little.

– Ai antecedente de atacuri de panică? mă întreabă ea.

Şi astfel, cu Little care asistă binevoitor de pe scaunul lui şi asistenta care tremură ca o pasăre colibri, îi spun doctoriţei – le spun tuturor – despre agorafobia mea, despre depresia mea şi da, despre tulburarea mea de panică; le spun despre regimul meu de medicamente, despre cele zece luni petrecute în casă, despre dr. Fielding şi despre terapia lui aversivă. Îmi ia ceva timp, cu vocea mea încă nesigură; cu fiecare minut, dau mai multă apă pe gât, se prelinge dincolo de cuvintele mele, pe măsură ce acestea fac bulbuci din interior şi mi se revarsă peste buze.

Odată ce am terminat, odată ce mă las înapoi pe pernă, doctoriţa îşi consultă clipboardul pentru o clipă. Face un gest uşor aprobator cu capul.

– În regulă, spune ea. Încuviinţează mai vioi din cap. În regulă. Se uită în sus. Dă-mi voie să vorbesc cu domnul detectiv. Domnule detectiv, vreţi să...

Face un gest spre uşă.

Little se ridică, iar scaunul scârţâie în timp ce face asta. Îmi zâmbeşte, o urmează pe doctoriţă afară din încăpere.

Absenţa lui lasă un gol. Acum am rămas doar eu şi asistenta.

– Mai bea apă, sugerează ea.

Se întorc câteva minute mai târziu. Sau poate că durează mai mult; nu există ceas aici.

– Domnul detectiv s-a oferit să te escorteze acasă, spune doctoriţa. Mă uit la Little; el îmi zâmbeşte. Şi îţi

dau un Ativan pe care să îl iei mai târziu. Dar trebuie să ne asigurăm că nu ai un atac înainte de a ajunge acolo. Aşa că cel mai rapid mod de a face asta...

Ştiu cel mai rapid mod de a face asta. Şi asistenta îşi etalează deja acul.

37

– Am crezut că era o farsă, explică el. Ei bine, ei au crezut. Ar trebui să spun *noi* – sau cred că *noi ar trebui* să spunem *noi* – pentru că *noi* lucrăm cu toții împreună. Ştii, „ca o echipă“. Pentru binele comun. Sau ceva de genul. Cuvinte în acest sens. Accelerează. Dar eu nu eram acolo. Deci nu am crezut că era o farsă. Nu ştiam despre asta. Dacă mă urmăreşti.

Nu-l urmăresc.

Alunecăm pe bulevard în berlina lui neinscripţionată; soarele înceţoşat de după-amiază clipeşte prin ferestre ca o piatră care sare peste un iaz. Mă lovesc cu capul de geam, îmi văd faţa reflectată lângă mine, halatul mi se adună la gât. Little debordează pe scaunul lui, cotul lui ajunge până la mine. Mă simt întârziată, cu trup şi creier.

– Bineînţeles, atunci te-au văzut chircită pe iarbă. Asta au spus ei, aşa te-au descris. Şi au văzut uşa casei tale deschisă, aşa că au crezut că acolo a avut loc incidentul, dar, când s-au uitat înăuntru, locul era gol. Trebuia să verifice înăuntru, ştii tu. Din cauza a ceea ce au auzit la telefon.

Încuviinţez din cap. Nu-mi amintesc exact ce am spus în acel apel.

– Ai copii?

Încuviințez din nou.

– Câți?

Ridic un singur deget.

– E singur la părinți, nu? Eu am patru. Ei bine, voi avea patru în ianuarie. Avem unul comandat.

El râde; eu, nu. Abia îmi pot mișca buzele.

– Patruzeci și patru de ani și al patrulea copil pe drum. Cred că patru e numărul meu norocos.

Unu, doi, trei, patru, mă gândesc. Inspir și expir. Simt cum Lorazepamul îmi zboară prin vene, ca un stol de păsări.

Câteva atingeri ușoare pe claxon și mașina din fața noastră mărește viteza.

– Aglomerația de la prânz, spune el.

Ridic privirea spre geam. Au trecut aproape zece luni de când am fost pe străzi, sau într-o mașină, sau într-o mașină pe străzi. Zece luni de când am văzut orașul de oriunde în afară de casa mea; e un sentiment nepământean, ca și cum aș explora un teritoriu extraterestru, ca și cum trec ușor printr-o civilizație viitoare. Clădirile se profilează imposibil de înalte, înălțându-se ca degetele unor mâini pe un cer albastru spălăcit. Indicatoarele și magazinele se strecoară pe lângă mine, colorate: 99 cenți PIZZA PROASPĂTĂ!!!, Starbucks, Whole Foods (când s-a deschis magazinul *acela?*), o stație de pompieri veche, reamenajată drept clădire de apartamente (DE LA 1,99 $/MP). Alei întunecate, liniștite; ferestre orbite de lumina soarelui. Sirenele intense în spatele nostru, iar Little trage mașina într-o parte, în timp ce o ambulanță trece pe lângă noi.

Ne apropiem de o intersecție, încetinim și oprim. Analizez semaforul strălucind ca un ochi malefic și

urmăresc fluxul de pietoni cum curge de-a lungul străzii: două mame în blugi împingând cărucioarele, un bătrân îndoit de spate aplecat peste un baston, adolescenți cocoșați sub niște rucsacuri roz bombon, o femeie într-o burka turcoaz. Un balon verde, eliberat de la o tarabă cu covrigi, se ridică amețitor. Sunetele invadează mașina: un strigăt buimac, huruitul traficului ca pe fundul unui ocean, sunetul unui clopoțel de bicicletă. O furie de culori, o revoltă de sunete. Mă simt ca și cum aș fi într-un recif de corali.

– Pornim, murmură Little, și mașina demarează în față.

Asta am ajuns? O femeie care se uită cu gura căscată, ca un pește guppy, la ora prânzului, într-o zi obișnuită? Un vizitator dintr-o altă lume, uluit de miracolul unui nou magazin alimentar? Undeva, în adâncul creierului meu înghețat, zvâcnește ceva, ceva furios și înfrânt. Ca un răsărit, o roșeață îmi apare în obraji. Asta am devenit. Asta sunt eu.

Dacă nu ar fi medicamentele, aș țipa până când s-ar spulbera ferestrele.

38

– Acum, spune Little, aici întoarcem noi.

Încetinim chiar pe strada noastră. Strada mea.

Strada mea, așa cum nu am văzut-o de aproape un an. Cafeneaua de pe colț: e încă acolo, probabil că încă mai vinde aceeași fiertură mult prea amară. Casa de lângă ea: roșie ca focul, așa cum a fost mereu, cu jardinierele ei pline cu crizanteme. Magazinul de antichități, chiar peste drum: acum e întunecat și posac, cu un anunț pe care scrie SPAȚIU COMERCIAL DE ÎNCHIRIAT lipit în vitrină. Școala St. Dymphna, lăsată în paragină pentru totdeauna.

Și, pe măsură ce strada se deschide în fața noastră, în timp ce mergem spre vest pe sub o boltă de ramuri desfrunzite, simt că lacrimile mi se adună în ochi. Strada mea, patru anotimpuri mai târziu. *Ciudat*, mă gândesc.

– Ce e ciudat? spune Little.

Probabil că am gândit cu voce tare.

Când mașina se apropie de capătul îndepărtat al străzii, mi se taie respirația. Acolo e casa noastră – casa mea: ușa neagră de la intrare, numerele 2-1-3 lucrate în alamă deasupra inelului de metal; vitraliile de o parte și de alta a ușii, felinarele duble de lângă ele,

cu lumina lor electrică, portocalie; patru niveluri de ferestre care privesc monoton înainte. Piatra este mai puţin lucioasă decât îmi amintesc, cu cascade de pete sub ferestre, ca şi cum ar plânge, iar pe acoperiş văd o bucată putrezită de spalier. Toate geamurile ar trebui spălate - chiar şi de pe stradă poate vedea murdăria.

„Cea mai frumoasă casă de pe strada asta", obişnuia să spună Ed, şi eu obişnuiam să fiu de acord.

Am îmbătrânit, eu şi casa. Am decăzut.

Trecem pe lângă ea, dincolo de parc.

- Este acolo, îi spun lui Little, dând din mână spre scaunul din spate. Casa mea.

- Aş vrea să te duc să vorbeşti cu vecinii tăi, explică el, parcând maşina lângă bordură şi oprind motorul.

- Nu pot. Scutur din cap. Nu înţelege? Trebuie să merg acasă.

Scap de centura de siguranţă, apoi îmi dau seama că este imposibil ca situaţia asta să ducă undeva.

Little se uită la mine. Mângâie volanul.

- Cum vom face chestia asta? întreabă el mai mult pentru sine decât pe mine.

Nu-mi pasă. Nu-mi pasă. Eu vreau să merg acasă. Poţi să îi aduci la mine acasă. Înghesuie-i pe toţi la mine. Dă o nenorocită de petrecere pe toată strada. Dar du-mă acasă acum. Te rog!

Încă mă priveşte fix şi îmi dau seama că am vorbit din nou cu el. Mă ascund în mine.

O bătaie în geam, rapidă şi clară. Mă uit în sus; este o femeie cu nasul ascuţit, cu pielea măslinie, într-un pulover pe gât şi cu o haină lungă.

- Stai puţin, spune Little.

Începe să-mi coboare geamul, dar eu mă dau înapoi şi mă vait, iar el îl ridică la loc înainte să se desfacă din

centură de pe scaunul şoferului şi să pună piciorul pe stradă, închizând uşor portiera în spatele lui.

El şi femeia îşi vorbesc peste acoperişul maşinii. Urechile mele cern cuvintele lor – *înjunghiere*, *confuză*, *doctor* – în timp ce mă scufund sub apă, închid ochii, mă cuibăresc în scobitura din scaunul pentru pasageri; aerul devine calm şi liniştit. Bancurile de peşti trec pe lângă mine – *psiholog*, *casă*, *familie*, *singură* –, şi mă îndepărtez, purtată de curent. Cu o mână mângâi alene cealaltă mânecă; degetele îmi înoată în halat şi ciupesc un colăcel de piele bombat de pe abdomenul meu.

Sunt captivă într-o maşină de poliţie şi îmi mângâi grăsimea. Încă un record negativ de-al meu.

După un minut – sau să fie o oră? – vocile se estompează. Întredeschid un ochi, văd femeia cum se uită insistent la mine, mă săgetează cu privirea. Închid din nou ochiul.

Scârţâitul portierei şoferului când o deschide Little. Aerul rece alunecă înăuntru, îmi linge picioarele, rătăceşte prin maşină şi se instalează ca acasă.

– Detectivul Norelli este partenera mea, îl aud că îmi spune, cu o mică scânteie în vocea aceea întunecată a lui. I-am spus ce se întâmplă cu tine. Va aduce nişte oameni în casa ta. E în regulă?

Îmi cobor bărbia, apoi o ridic.

– Da.

Maşina gâfâie când el se aşază pe scaun. Mă întreb ce greutate are. Mă întreb ce greutate am *eu*.

– Vrei să deschizi ochii? sugerează el. Eşti bine?

Îmi las din nou bărbia în jos.

Uşa se închide zgomotos şi el porneşte din nou motorul, bagă schimbătorul de viteze în marşarier, dă cu spatele – înapoi, înapoi, înapoi –, autovehiculul îşi pierde respiraţia în timp ce rulează peste o îmbinare

din pavaj, până când frânăm. Îl aud pe Little că oprește din nou motorul.

– Am ajuns, anunță el când deschid ochii și mă uit pe geam.

Am ajuns. Casa se înalță deasupra mea, cu gura neagră a ușii de la intrare, treptele din față ca o limbă scoasă; cornișele formează niște sprâncene egale deasupra ferestrelor. Olivia vorbește întotdeauna despre casele din cărămidă roșie ca și cum ar avea fețe și, din unghiul acesta, îmi dau seama de ce.

– Frumoasă casă, comentează Little. *Mare*. Patru niveluri? Acela este un subsol?

Încuviințez din cap.

– Deci *cinci* niveluri. O pauză. O frunză se lovește de fereastra mea, apoi se îndepărtează. Și tu ești singură acolo?

– Am un chiriaș, îi spun.

– Unde locuiește? La subsol sau la mansardă?

– La subsol.

– Chiriașul tău e aici?

Ridic din umeri.

– Câteodată.

Tăcere. Little bate ușor cu degetele pe bord. Mă întorc spre el. Mă surprinde că mă uit, rânjește.

– De acolo te-au ridicat, îmi amintește el, făcând o mișcare cu bărbia către parc.

– Știu, bolborosesc eu.

– E un parc mic și drăguț.

– Presupun că da.

– O stradă drăguță.

– Da. Totul este drăguț.

Râde din nou.

– Bine, spune el, apoi se uită dincolo de mine, peste umărul meu, în ochii casei. Asta e și ușa de la intrare

sau doar uşa pe care au intrat cei de la Urgenţe noaptea trecută?

Scutură cheia casei mele într-un deget, brelocul prins de încheietură.

- Şi una, şi alta, îi spun.

- Bine, atunci. Roteşte cheia în jurul degetului. Vrei să te duc eu în braţe?

39

Nu mă duce în brațe, dar mă ridică din mașină, mă conduce pe poartă, mă sprijină să urc scările, cu brațul meu întins peste spatele lui cât un teren de fotbal și cu picioarele pe jumătate târându-mi-se în spate, cârligul umbrelei sărind pe una din încheieturile de la mână, ca și cum am fi ieșit la o plimbare. O plimbare prostească și drogată.

Soarele aproape îmi sapă în pleoape. Pe palier, Little strecoară cheia în încuietoare și împinge; ușa se deschide larg, trântindu-se atât de tare încât sticla tremură.

Mă întreb dacă vecinii se uită. Mă întreb dacă doamna Wasserman tocmai a văzut un bărbat de culoare, bine făcut, care mă trage după el în casă. Pun pariu că îi sună pe polițiști chiar acum.

Nu prea e loc pentru amândoi în hol - sunt înghesuită într-o parte, țintuită acolo, cu umărul apăsat de perete. Little închide ușa cu piciorul și, dintr-odată, e amurg. Închid ochii, întorc capul pe brațul lui. Cheia zgârie în cea de-a doua încuietoare.

Și apoi simt: căldura camerei de zi.

Și miros: aerul închis al casei mele.

Și aud: mieunatul pisicii.

Pisica. Uitasem complet de Punch.

Deschid ochii. Totul este la fel cum a fost atunci când m-am avântat afară: mașina de spălat vase larg deschisă; mormanul de pături învălmășite pe canapea; televizorul strălucind, meniul de la DVD-ul *Dark Passage* înghețat pe ecran; și pe măsuța de cafea, cele două sticle de vin golite, incandescente în lumina soarelui, și cele patru flacoane de pilule, unul dintre ele răsturnat, ca și cum s-ar fi băut din el.

Acasă. Inima aproape îmi explodează în piept. Aș putea plânge în hohote de ușurare.

Umbrela îmi alunecă de pe braț și cade pe podea.

Little mă conduce spre masa de la bucătărie, dar eu fac un semn cu mâna spre stânga, ca un motociclist, și ne abatem de la traseu spre canapea, unde Punch și-a făcut culcuș în spatele unei perne.

– Am ajuns, spune Little și mă așază pe perne.

Motanul ne observă. Când Little face un pas în spate, el se întoarce spre mine, căutându-și drumul printre pături, înainte de a-și întoarce capul ca să sâsâie la însoțitorul meu.

– Salutare și ție, îl întâmpină Little.

Mă trântesc pe canapea, simt cum îmi încetinește inima, aud sângele cum îmi cântă ușor în vene. Trece o clipă; îmi prind halatul cu mâinile, mă regăsesc. Acasă. În siguranță. În siguranță. Acasă.

Panica se scurge din mine ca apa.

– De ce au intrat oameni în casa mea? îl întreb pe Little.

– Ce vrei să spui?

– Ai spus că cei de la Urgențe au intrat în casa mea.

Ridică din sprâncene.

– Te-au găsit în parc. Au văzut ușa de la bucătărie deschisă. Trebuiau să vadă ce se întâmplă.

Înainte de a răspunde, se întoarce spre fotografia lui Livvy de pe măsuţa laterală.

– Fiica ta?

Schiţez un gest de aprobare, cu capul.

– E aici?

Scutur din cap.

– Cu tatăl ei, bolborosesc eu.

E rândul lui să încuviinţeze din cap.

Se întoarce, se opreşte, analizează lucrurile împrăştiate pe măsuţa de cafea.

– Dă cineva vreo petrecere?

Inspir, expir.

– A fost pisica, îi spun eu.

De unde a venit asta? *Vai mie! Păi ce-a fost asta? Tăcerea să se lase, a fost pisica.* Shakespeare? Mă încrunt. Nu e Shakespeare. E prea drăguţ.

Se pare că şi eu sunt prea drăguţă, pentru că Little nici măcar nu rânjeşte.

– Toate astea sunt ale tale? întreabă el, analizând sticlele de vin. Merlot de calitate.

Mă foiesc în locul în care stau. Mă simt ca un copil obraznic.

– Da, recunosc. Dar...

Arată mai rău decât este? Este, de fapt, mai rău decât arată?

Little caută în buzunar tubul de capsule Ativan pe care le-a prescris doctoriţa aceea tânără şi drăguţă. Îl pune pe măsuţa de cafea. Bolborosesc un „mulţumesc".

Şi apoi, adânc în albia creierului meu, ceva se desprinde, se scufundă în curentul de adâncime, se ridică la suprafaţă.

E un corp.

Este Jane.

Deschid gura.

Pentru prima dată observ pistolul din teaca de la șoldul lui Little. Îmi amintesc că Olivia s-a uitat odată gură-cască la un polițist călare, în Midtown; i-a făcut ochi dulci cam zece secunde înainte să-mi dau seama că ea se uita la arma lui, nu la calul lui. Apoi am zâmbit, am râs pe seama ei, dar iată o armă în fața mea, foarte aproape de mine, și nu zâmbesc.

Little mă vede. Își trage haina peste pistol, ca și cum aș fi aruncat o privire sub cămașa lui.

– Și vecina mea? întreb eu.

Își scoate telefonul din buzunar, îl apropie de ochi. Mă întreb dacă e miop. Apoi îl verifică și își lasă mâna pe lângă corp.

– În toată casa asta stai doar tu, așa-i? Merge spre bucătărie. Și chiriașul tău, adaugă el înainte să pot face eu asta. Asta duce jos?

Împinge cu degetul ușa de la subsol.

– Da. Cum rămâne cu vecina mea?

Își verifică din nou telefonul – apoi se oprește, se apleacă. Când se ridică, îndreptându-și corpul uriaș, ține vasul cu apă al pisicii în mâna dreaptă și, în stânga, firul de telefonie fixă. Se uită la unul, apoi la celălalt, ca și cum le-ar cântări.

– Probabil că îi este sete pisicii, spune el, mergând spre chiuvetă.

Mă uit la reflexia lui de pe ecranul televizorului și aud jetul robinetului. Într-una din sticle a rămas un strop de merlot. Mă întreb dacă aș putea să-l dau de dușcă fără ca el să mă vadă.

Vasul cu apă zăngăne pe podea, iar acum Little pune telefonul fix la locul lui și mijește ochii ca să citească afișajul.

– Bateria e descărcată, spune el.

- Ştiu.
- Îţi spuneam doar. Se apropie de uşa de la subsol. Pot să bat în asta? mă întreabă el.
Îi fac semn cu capul că poate.
Se joacă cu încheieturile degetelor în lemn - ritmul normal al bătăilor în uşă - şi aşteaptă.
- Cum îl cheamă pe chiriaşul tău?
- David.
Little bate din nou. Nimic.
Se întoarce spre mine.
- Deci unde e telefonul tău, dr. Fox?
Clipesc.
- Telefonul meu?
- Telefonul tău mobil. Mi-l arată pe al lui. Ai aşa ceva?
Încuviinţez din cap.
- Ei bine, nu l-au găsit asupra ta. Majoritatea oamenilor s-ar duce direct să-şi caute telefonul dacă ar fi fost plecaţi toată noaptea.
- Nu ştiu. Unde *este*? Nu-l folosesc prea mult.
Little nu spune nimic.
M-am săturat. Îmi stabilizez picioarele pe covor şi mă ridic. Camera se învârte în jurul meu, ca o farfurie rotitoare; dar, după o clipă, se linişteşte şi îi întâlnesc privirea lui Little.
Punch mă felicită cu un mic mieunat.
- Eşti în regulă? întreabă Little apropiindu-se de mine. Ţi-e bine?
- Da. Mi s-a deschis halatul; îl adun în jurul corpului, leg cordonul strâns. Ce se întâmplă cu vecina mea?
Dar el s-a oprit brusc, cu ochii la telefon.
Repet:
- Ce...

– Bine, spune el, bine. Sunt pe drum spre noi. Şi brusc, se năpusteşte prin bucătărie ca un val uriaş, privirea lui dând roată încăperii. Aceea este fereastra de la care ţi-ai văzut vecina?

Arată cu degetul.

– Da.

Merge apăsat spre chiuvetă, dintr-un salt al picioarelor lui lungi, îşi sprijină palmele pe blatul de bucătărie şi se uită afară. Îi analizez spatele care umple fereastra. Apoi mă uit la măsuţa de cafea şi încep să strâng lucrurile de pe ea.

Se întoarce.

– Lasă-le pe toate acolo, spune el. Lasă şi televizorul pornit. Ce film e ăla?

– Un thriller vechi.

– Îţi plac thrillerele?

Mă agit. Mai mult ca sigur că efectul Lorazepamului e pe sfârşite.

– Sigur. Dar de ce nu pot să curăţ masa?

– Pentru că vom dori să vedem exact ce se întâmpla cu tine când ai fost martoră la atacul asupra vecinei tale.

– Nu contează mai mult ce se întâmpla cu *ea*?

Little mă ignoră.

– Mai bine pune pisica aia undeva, spune el. Pare-se că are personalitate. Nu vreau să zgârie pe nimeni. Se învârte înapoi spre chiuvetă, umple un pahar cu apă. Bea asta. Trebuie să rămâi hidratată. Ai avut un şoc.

Traversează camera, îmi pune paharul în mână. E ceva aproape sensibil în gestul lui. Aproape că mă aştept să mă mângâie pe obraz.

Duc paharul la buze.

Sună soneria.

40

– L-am adus pe domnul Russell cu mine, anunţă detectivul Norelli, fără să fie nevoie.

Vocea ei e uşoară, ca de fetişcană; nu se potriveşte cu puloverul pe gât şi haina de piele extravagantă. Cercetează camera dintr-o ochire, apoi îmi aruncă o privire care ar tăia şi sticla. Nu se prezintă. Ea este poliţista cea rea, fără îndoială, şi, cu dezamăgire, îmi dau seama că atitudinea lui Little e, mai mult ca sigur, o iluzie.

Alistair o urmează, revigorat şi binedispus, în pantaloni kaki şi pulover, deşi i se vede o bucată de piele cutată la gât. Poate că întotdeauna e aşa. Se uită la mine, zâmbeşte.

– Bună, spune el, aproape deloc surprins.

Nu mă aşteptam la asta.

Mă clatin. Mă simt incomod. Organismul meu este încă lent, ca un motor înfundat cu zahăr; iar acum vecinul meu tocmai m-a contracarat cu un rânjet.

– Eşti bine?

Little închide uşa de la hol în spatele lui Alistair şi vine lângă mine.

Îmi rotesc capul. Da. Nu.

El îmi strecoară un deget sub cot.

- Hai să vă...

- Doamnă, sunteți bine? se încruntă Norelli.

Little ridică o mână.

- E bine... e bine. A luat sedative.

Obrajii îmi iau foc.

Mă îndreaptă spre nișa din bucătărie, mă așază la masă - aceeași masă la care Jane a aprins o întreagă cutie de chibrituri, unde am jucat șah, amețite, și am vorbit despre copiii noștri, unde mi-a spus să fotografiez apusul soarelui. Aceeași masă la care a vorbit despre Alistair și despre trecutul ei.

Norelli se mută lângă fereastra bucătăriei, cu telefonul în mână.

- Doamnă Fox, spune ea.

Little o întrerupe:

- Doctor Fox.

Asemenea unui calculator, recunoaște eroarea, apoi repornește.

- Dr. Fox, înțeleg de la detectivul Little că ați văzut ceva aseară.

Arunc o privire spre Alistair, care stă încă timid lângă ușa de la hol.

- Am văzut-o pe vecina mea înjunghiată.

- Cine este vecina dumneavoastră? întreabă Norelli.

- Jane Russell.

- Și ați văzut asta pe fereastră?

- Da.

- Care fereastră?

Arăt cu degetul dincolo de ea.

- Aceea.

Norelli îmi urmărește degetul. Are ochi opaci, netezi și întunecați; îi urmăresc cum cercetează atent casa Russell, de la stânga la dreapta, ca și cum ar citi rândurile unui text.

– Ați văzut cine v-a înjunghiat vecina?

Încă privește afară.

– Nu, dar am văzut-o sângerând și am văzut ceva înfipt în pieptul ei.

– Ce era înfipt în pieptul ei?

Îmi schimb poziția pe scaun.

– Ceva argintiu.

Ce importanță are?

– Ceva argintiu?

Încuviințez din cap.

Și Norelli face la fel; se întoarce, se uită la mine, apoi dincolo de mine, în camera de zi.

– Cine a fost cu dumneavoastră noaptea trecută?

– Nimeni.

– Deci toate chestiile care sunt pe masă sunt ale dumneavoastră?

Mă mișc din nou.

– Da.

– Bine, dr. Fox, dar îl privește pe Little. Vă voi...

– Soția lui... încep ridicând o mână, în timp ce Alistair se apropie de noi.

– Așteptați o clipă. Norelli pășește în față, își așază telefonul pe masă, în fața mea. Vă voi pune să ascultați apelul făcut aseară la ora 10.33 la 911.

– *Soția* lui...

– Cred că acesta va răspunde la o mulțime de întrebări.

Trece cu un deget lung peste ecran și o voce îmi explodează în urechi, dincolo de difuzoarele mici:

– 911, ce...

Norelli începe, atinge cu degetul mare controlul volumului, îl reduce.

– ... urgență aveți?

– Vecina mea. – Ce sunet strident. – E... înjunghiată. Oh, Doamne! Ajutați-o!

Sunt eu, știu – cuvintele mele, oricum –, dar nu și vocea mea; parcă e nedeslușită, topită.

– Doamnă, luați-o ușurel. Exasperant, chiar și acum. Care este adresa dumneavoastră?

Mă uit la Alistair, la Little. Ei se uită la telefonul lui Norelli. Norelli se uită la mine.

– Și spuneți că vecina dumneavoastră a fost înjunghiată?

– *Da*. Ajutor! Sângerează.

Tresar. Aproape neinteligibil.

– Ce?

– Am spus: *Ajutor!*

O tuse umedă cu expectorație. Aproape că îmi dau lacrimile.

– Ajutoarele sunt pe drum, doamnă. Vreau să vă calmați. Îmi puteți spune numele dumneavoastră?

– Anna Fox.

– În regulă, Anna. Cum o cheamă pe vecina ta?

– Jane Russell. Oh, Doamne!

Scot un sunet răgușit.

– Ești cu ea acum?

– Nu. Ea este dincolo de... este în casa de dincolo de parc.

Simt privirea lui Alistair ațintită asupra mea. I-o întorc, la fel.

– Anna, ți-ai înjunghiat vecina?

O pauză.

– Ce?

– Ți-ai înjunghiat vecina?

– *Nu*.

Acum și Little mă urmărește. Toți trei se uită în jos la mine. Mă înclin în față și mă uit la celularul

lui Norelli. Ecranul se estompează și devine negru, în timp ce vocile continuă.

- În regulă.

- M-am uitat pe geam și *am văzut-o înjunghiată.*

- În regulă. Știi cine a înjunghiat-o?

O altă pauză, mai lungă.

- Doamnă? Știți cine...?

Un scârțâit și un foșnet. Telefonul scăpat pe jos. Sus acolo, pe covorul din birou - acolo trebuie să rămână, ca un corp abandonat.

- Doamnă?

Tăcere.

Îmi întind gâtul, mă uit la Little. Nu mă mai urmărește.

Norelli se apleacă peste masă, trece un deget de-a lungul ecranului.

- Dispecerul a rămas pe fir timp de șase minute, spune ea, până când cei de la Urgențe au confirmat că au ajuns la fața locului.

La fața locului. Și ce-au găsit *la fața locului?* Ce s-a întâmplat cu Jane?

- Nu înțeleg.

Brusc mă simt obosită, obosită ca și cum aș fi goală pe interior. Arunc o privire înceată de jur împrejurul bucătăriei, la tacâmurile care stau înfipte în mașina de spălat vase, la sticlele distruse din coșul de gunoi.

- Ce s-a întâmplat cu...?

- Nu s-a întâmplat nimic, dr. Fox, spune Little încet. Cu nimeni.

Mă uit la el.

- Ce vrei să spui?

Își ridică pantalonii pe coapse și se așază lângă mine.

– Cred că – îmi spune el –, cu tot merlotul acela drăguț pe care l-ai băut și cu medicamentele pe care le-ai luat și cu filmul pe care îl urmăreai, poate că te-ai emoționat puțin prea tare și ai văzut ceva ce nu era acolo.

Mă uit fix la el. El clipește către mine.

– Crezi că mi-am imaginat asta?

Vocea mea sună înțepat.

Scuturând din capul lui masiv, îmi spune:

– Nu, doamnă, cred că ai luat, pur și simplu prea multe stimulente, și totul ți s-a urcat puțin la cap.

Rămân cu gura căscată.

– Medicamentele tale au efecte secundare? insistă el.

– Da, îi spun eu. Dar...

– Poate halucinații?

– Nu știu.

Deși *chiar* știu, și știu că pot crea halucinații.

– Doctorița de la spital a spus că halucinațiile pot fi un efect secundar al medicamentelor pe care le iei.

– Nu am avut halucinații. Știu bine ce am văzut.

Mă ridic, ezitând. Pisica sare de sub scaun și se repede în camera de zi. Little ridică mâinile, cu palmele lui bătătorite, late și plate.

– Ei bine, tocmai ai auzit convorbirea telefonică. Vorbeai cu mare dificultate.

Norelli face un pas în față.

– Când te-au verificat cei de la spital, aveai o alcoolemie în sânge de 0,22, îmi spune ea. Asta e aproape de trei ori limita legală.

– Și ce-i cu asta?

În spatele ei, privirea lui Alistair trece de la unul la altul.

– Nu am avut *halucinații*, le spun eu șuierând. Cuvintele mi se rostogolesc în timp ce îmi ies din gură

şi se aşază de o parte şi de alta a lor. Nu mi-am *imaginat* lucruri. Nu sunt *nebună*.

– Înţeleg că familia dumneavoastră nu locuieşte aici, doamnă? spune Norelli.

– E o întrebare?

– E o întrebare.

Alistair:

– Fiul meu spune că eşti divorţată.

– Despărţită, îl corectez automat.

– Şi, din ceea ce ne spune domnul Russell, intervine Norelli, nimeni din cartier nu te vede vreodată. Se pare că nu ieşi prea des din casă.

Eu nu spun nimic. Nu fac nimic.

– Deci iată o altă teorie, continuă ea. Căutai puţină atenţie.

Mă dau un pas în spate şi mă lovesc de blatul de la bucătărie. Mi se desface halatul.

– Fără prieteni, familia este în altă parte, bei prea mult şi hotărăşti să faci puţin scandal.

– Crezi că *am inventat chestia asta?* îi spun eu, aplecându-mă în faţă şi urlând.

– Eu asta cred, confirmă ea.

Little îşi drege glasul.

– Cred că, spune el, cu vocea lui moale, că poate ai înnebunit puţin închisă aici şi – noi nu spunem că ai făcut lucrul ăsta cu intenţie...

– Voi sunteţi cei care vă imaginaţi lucruri. Le arăt un deget nesigur şi îl flutur ca pe o baghetă. Voi sunteţi cei care *inventează lucruri*. Eu am văzut-o *acoperită de sânge* prin *fereastra aceea*.

Norelli închide ochii, oftează.

– Doamnă, domnul Russell spune că soţia lui a fost plecată din oraş. Spune că nu aţi întâlnit-o niciodată.

Tăcere. Încăperea pare electrizată.

– A fost aici, spun eu, încet şi clar, *de două ori*.

– E...

– Prima dată m-a ajutat să mă ridic de pe stradă. Apoi m-a vizitat din nou. Şi – spun eu uitându-mă urât spre Alistair – el a venit să o *caute*.

El încuviinţează din cap.

– Îl căutam pe fiul meu, nu pe soţia mea. Înghite în sec. Şi tu ai spus că nu a fost nimeni aici.

– Am minţit. A stat la masa aceea. Am jucat şah.

Se uită la Norelli, neajutorat.

– Şi ai făcut-o să ţipe, spun eu.

Acum, Norelli se întoarce spre Alistair.

– Spune că a auzit un ţipăt, explică el.

– *Chiar* am auzit un ţipăt. Acum trei zile. E corect? Poate că nu. Şi Ethan mi-a spus că ea a ţipat.

Nu este întru totul adevărat, dar pe aproape.

– Să-l lăsăm pe Ethan afară din discuţie, spune Little.

Mă uit ţintă la ei, împrăştiaţi în jurul meu, precum acei trei copii care au aruncat cu ouă, şmecherii ăia trei. O să le arăt eu lor!

– Atunci unde este? întreb, încrucişându-mi mâinile pe piept. Unde este Jane? Dacă e bine, aduceţi-o aici.

Schimbă priviri unul cu celălalt.

– Haideţi! Îmi strâng halatul în jurul meu, trag de cordon, îmi încrucişez din nou braţele. Mergeţi şi aduceţi-o.

Norelli se întoarce spre Alistair.

– Vreţi să... murmură ea, iar el încuviinţează din cap, se retrage în camera de zi şi îşi scoate telefonul din buzunar.

– Şi apoi, îi spun lui Little, vreau să ieşiţi toţi din casa mea. *Voi* credeţi că delirez. El tresare. Şi că mint. Norelli nu reacţionează. Şi *el* spune că nu am întâlnit

niciodată o femeie pe care am întâlnit-o *de două ori*. Alistair mormăie în telefon. Şi vreau să ştiu exact cine a intrat aici, când, unde – mă încurc în propriile cuvinte. Mă opresc, îmi revin. Vreau să ştiu cine altcineva a fost aici.

Alistair se întoarce spre noi.

– Durează doar o clipă, spune el, punându-şi telefonul la loc în buzunar.

Îl privesc direct în ochi.

– Pun pariu că va fi o clipă lungă.

Nimeni nu vorbeşte. Ochii mei analizează încăperea: Alistair îşi priveşte ceasul; Norelli urmăreşte liniştită pisica. Doar Little mă studiază.

Trec douăzeci de secunde.

Încă douăzeci.

Oftez, îmi desfac braţele.

Situaţia asta este ridicolă. Femeia a fost...

Se aude slab soneria.

Mă întorc spre Norelli, apoi spre Little.

– Deschid eu, spune Alistair şi se întoarce spre uşă.

Mă uit, neclintită, cum apasă butonul interfonului, răsuceşte mânerul, deschide uşa de la hol, se dă la o parte.

O secundă mai târziu, Ethan intră aplecat, cu privirea în jos.

– L-ai cunoscut pe fiul meu, spune Alistair. Şi aceasta este soţia mea, adaugă el, închizând uşa după ea.

Mă uit la el. Mă uit la ea.

N-am văzut-o pe această femeie în viaţa mea.

41

Este înaltă, dar cu trăsături fine, cu părul întunecat, lins, care încadrează o faţă sculptată. Sprâncenele ei sunt subţiri, ascuţite, arcuite deasupra unei perechi de ochi verzi-cenuşii. Mă priveşte cu răceală, apoi traversează bucătăria şi întinde o mână.

– Nu cred că ne-am întâlnit, spune ea.

Vocea ei este joasă şi amplă, seamănă foarte mult cu a lui Bacall. Mi se încheagă în urechi.

Nu mă mişc. Nu pot.

Mâna ei rămâne acolo, împinsă spre pieptul meu. După o clipă, îi fac semn să o dea la o parte.

– Cine este ea?

– Este vecina ta.

Vocea lui Little e aproape tristă.

– Jane Russell, spune Norelli.

Mă uit la ea, apoi la el. Apoi la femeie.

– Nu, nu eşti, îi spun eu.

Ea îşi retrage mâna.

Înapoi la detectivi:

– Nu, nu este. Ce tot *spuneţi?* Ea nu este Jane.

– Jur, începe Alistair, ea este...

– Nu trebuie să juraţi nimic, domnule Russell, îi spune Norelli.

– Are vreo importanță dacă îți jur *eu*? întreabă femeia.

Mă reped la ea, fac un pas înainte.

– Cine *ești* tu?

Vocea mea sună aspră, dură și sunt bucuroasă să îi văd pe ea și pe Alistair dându-se înapoi împreună, ca și cum ar fi legați cu cătușe la gleznă.

– Dr. Fox, spune Little, să ne calmăm.

Își pune o mână pe brațul meu.

Mă smucesc. Mă întorc de lângă el, departe de Norelli, iar acum sunt în centrul bucătăriei, detectivii profilându-se lângă fereastră, iar Alistair și femeia înapoi în camera de zi.

Mă întorc spre ei și înaintez.

– Am întâlnit-o pe Jane Russell de două ori, spun eu încet, simplu. Tu nu ești Jane Russell.

De data asta ea nu se dă înapoi.

– Îți pot arăta permisul meu de conducere, se oferă ea, băgând o mână în buzunar.

Eu clatin din cap, simplu, încet.

– Nu vreau să-ți văd permisul de conducere.

– Doamnă, strigă Norelli, și mă uit peste umăr. Se apropie, face un pas între noi. E suficient.

Alistair mă urmărește cu ochii mari. Mâna femeii este încă înfundată în buzunar. În spatele lor, Ethan s-a retras pe șezlong, Punch e încolăcit la picioarele lui.

– Ethan! spun eu, și privirea lui alunecă spre mine, ca și cum ar fi așteptat să fie chemat. Ethan! Mă împing între Alistair și femeie. Ce se întâmplă?

El se uită la mine. Se uită într-o parte.

– Nu este mama ta. Îl ating pe umăr. Spune-le asta.

El lasă capul în jos, își îndepărtează privirea spre stânga. Își încleștează maxilarul și înghite în sec. Își roade o unghie.

– Tu nu ai întâlnit-o niciodată pe mama mea, murmură el.

Îmi dau mâna la o parte. Mă întorc încet, uluită. Apoi toți vorbesc deodată, ca un mic cor:

– Putem să... întreabă Alistair, dând din cap spre ușa de la hol, chiar în clipa în care Norelli spune:

– Am terminat aici, iar Little mă invită să „mă odihnesc".

Eu clipesc spre ei.

– Putem să... încearcă Alistair din nou.

– Mulțumesc, domnule Russell, spune Norelli. Și dumneavoastră, doamnă Russell.

El și femeia mă privesc cu precauție, ca și cum aș fi un animal care tocmai a fost tranchilizat, apoi merg la ușă.

– Hai! zice Alistair, aspru.

Ethan se ridică, cu ochii fixați în podea, și trece peste pisică.

În timp ce ei ies pe ușă unul câte unul, Norelli se aliniază după ei.

– Dr. Fox, este o faptă penală să faci rapoarte false la poliție, spune ea. Înțelegeți?

Mă uit țintă la ea. Cred că schițez un salut cu capul.

– Bine. Își aranjează gulerul. Asta-i tot ce am să vă spun.

Ușa se închide în spatele ei. Aud ușa exterioară deschizându-se.

Am rămas doar eu și Little. Mă uit la pantofii lui cu model perforat, negri, cu vârfuri ascuțite, și îmi amintesc (cum? de ce?) că am ratat lecția de franceză cu Yves, de astăzi.

Doar eu și Little. *Les deux*.

Se aude trosnetul ușii de la intrare când se închide.

– Pot să te las singură? întreabă el.

Încuviinţez din cap, neatentă.

– Este cineva cu care să vorbeşti?

Încuviinţez din nou.

– Uite, spune el, scoţând o carte de vizită din buzunarul de la piept şi apăsându-mi-o în mână. O examinez. Hârtie subţire. DETECTIV CONRAD LITTLE, NYPD. Două numere de telefon. O adresă de e-mail. Dacă ai nevoie de ceva, poţi să mă suni. Hei! Îmi ridic privirea. Poţi să mă suni. Bine?

Încuviinţez din cap.

– Bine?

Cuvântul mi se rostogoleşte pe limbă, înghionteşte alte cuvinte de o parte.

– Bine.

– Bine. Chiar dacă e ziua sau noaptea. Îşi trece telefonul dintr-o mână în alta. Am copii. Eu nu dorm.

În prima mână din nou. Mă surprinde că mă uit şi se potoleşte.

Ne uităm unul la celălalt.

– Rămâi cu bine, dr. Fox.

Little se îndreaptă spre uşa de la hol, o deschide, apoi o închide uşor în urma lui.

Din nou, uşa de la intrare se deschide cu un trosnet. Din nou, se închide trântindu-se.

42

Linişte bruscă, intensă. Lumea s-a oprit.

Sunt singură, pentru prima dată pe ziua de azi.

Cercetez încăperea. Sticlele de vin, strălucitoare în razele oblice ale soarelui. Scaunul înclinat lângă masa de bucătărie. Pisica patrulând pe canapea.

Particule de praf care se plimbă prin lumină.

Mă duc alene până la uşa de la hol, o închid.

Mă răsucesc cu faţa spre cameră.

Chestia asta tocmai s-a întâmplat?

Ce s-a întâmplat?

Merg până în bucătărie, scot o sticlă de vin. Înşurubez tirbuşonul şi scot dopul de plută. Torn vin într-un pahar. Mi-l duc la buze.

Mă gândesc la Jane.

Beau tot paharul, apoi îmi apăs sticla de gură şi o înclin puternic. Beau prelung şi adânc.

Mă gândesc la femeia aceea.

Acum îmi croiesc drum până în camera de zi, câştigând viteză; îmi pun două pilule în palmă. Îmi dansează pe gât în jos.

Mă gândesc la Alistair. *Şi aceasta este soţia mea.*

Stau acolo sorbind, plescăind, până când mă înec.

Şi, când las jos sticla din nou, mă gândesc la Ethan şi la cum şi-a ferit privirea de mine, cum şi-a întors capul. Cum a înghiţit înainte de a-mi răspunde. Cum şi-a scărpinat unghia. Cum a mormăit.

Cum a minţit.

Pentru că *a minţit*. Privirea întoarsă, faptul că se tot uita spre stânga, răspunsul întârziat, agitaţia – toate sunt semnele unui mincinos. Am ştiut înainte să deschidă gura.

Totuşi, maxilarul era încordat: e un semn al altui lucru.

E un semn de frică.

43

Telefonul este pe podeaua din birou, chiar acolo unde l-am scăpat. După ce mă întorc cu flacoanele de pastile din dulapul de medicamente din baie, deschid ecranul. Dr. Fielding, sunt conştientă de asta, este cel cu un doctorat în medicină şi un carneţel cu reţete, dar nu mă va putea ajuta în situaţia de faţă.

- Poţi să vii la mine? îi spun imediat ce răspunde la telefon.

O pauză.

- Ce?

Pare uluită.

- Poţi să vii la mine?

Mă duc spre pat, mă urc în el.

- Chiar acum? Nu sunt...

- Te rog, Bina!

O altă pauză.

- Pot să ajung la tine pe la... nouă, nouă şi jumătate. Am planuri pentru cină, adaugă ea.

Nu-mi pasă.

- Bine.

Mă întind, iar perna îmi intră în ureche. Dincolo de geam, ramurile freamătă, lepădându-şi frunzele ca pe nişte tăciuni aprinşi; scânteiază când ating sticla, apoi zboară în depărtare.

- Etotrglă?

- Ce?

Temazepamul îmi înfundă creierul. Simt cum se ard circuitele.

- Am spus: E totul în regulă?

- Nu. Da. O să-ţi explic când vii încoace.

Pleoapele mi se lasă în jos şi cad.

- Bine. Nevedemînsearaasta.

Dar eu deja mă dezintegrez în somn.

Este întuneric şi fără vise, puţină uitare, iar când soneria zbiară jos, mă trezesc extenuată.

44

Bina se holbează la mine, cu gura strâmbă.

În cele din urmă şi-o închide încet, dar ferm, ca o capcană pentru muşte. Nu spune nimic.

Suntem în biblioteca lui Ed, eu stând dezorientată în scaunul înalt cu spătar, iar Bina întinsă pe fotoliul de piele, cel în care stă dr. Fielding. Picioarele ei ca nişte burlane sunt îndoite sub scaun, iar Punch se învârte în jurul gleznelor ei ca un fum.

În şemineu arde un foc mocnit.

Acum îşi mută privirea şi se uită la valul mic de flăcări.

– Cât ai băut? întreabă ea dându-se înapoi, de parcă aş putea s-o lovesc.

– Nu suficient pentru a avea *halucinaţii*.

Ea încuviinţează din cap.

– Bine. Şi pastilele...

Prind pătura de pe genunchi şi o strâng în mâini.

– Am întâlnit-o pe Jane. De două ori. În zile diferite.

– Bine.

– Am văzut-o cu familia ei în casa lor. În mod repetat.

– Bine.

– Am văzut-o pe Jane sângerând. Cu un cuţit în piept.

– Sigur era un cuțit?

– Doar nu era o nenorocită de *broșă*.

– Eu doar... Bine, bine.

– Am văzut-o prin obiectivul aparatului foto. Foarte clar.

– Dar nu i-ai făcut o fotografie.

– Nu, nu i-am făcut o fotografie. Am încercat să o ajut, nu... să fac un documentar despre ea.

– Bine. Își mângâie alene o șuviță de păr. Și acum ei spun că n-a fost nimeni înjunghiat.

– *Și* încearcă să spună că Jane e altcineva. Sau că altcineva este Jane.

Își înfășoară părul în jurul unui deget lung.

– Ești sigură... începe ea, iar eu devin tensionată, pentru că știu ce urmează. Ești categoric sigură că nu există vreo posibilitate ca toată chestia asta să fie o neînțelegere...

Mă aplec în față.

– Știu ce am văzut.

Bina își lasă mâna jos.

– Nu... știu ce să spun.

Vorbesc încet, de parcă îmi croiesc drumul prin sticlă măcinată:

– Ei nu cred că s-a întâmplat ceva cu Jane, îi spun eu, până când vor crede că femeia pe care ei o consideră Jane nu este ea.

O încurcătură de cuvinte, dar ea încuviințează din cap.

– Doar că... poliția nu i-ar cere femeii ăsteia, pur și simplu, un act de identitate?

– Nu, nu. Ar crede doar cuvântul... ar crede doar cuvântul „soțului" ei. Nu-i așa? De ce n-ar face asta? Motanul traversează țanțoș covorul și se tolănește sub scaunul meu. Și nimeni nu a mai văzut-o înainte. Sunt aici de numai o săptămână. Ar putea fi oricine.

Ar putea fi o rudă. Ar putea fi o amantă. Ar putea fi o mireasă comandată prin poştă. Mă duc să-mi iau paharul cu vin, apoi îmi aduc aminte că nu mi-am turnat unul. Dar am văzut-o pe Jane *cu familia ei*. I-am văzut medalionul cu poza lui Ethan în el. Am văzut... L-a trimis aici cu o lumânare cadou, pentru numele lui Dumnezeu!

Bina încuviinţează, din nou, din cap.

– Şi soţul ei nu se purta...?

– Ca şi cum tocmai ar fi înjunghiat pe cineva? Nu.

– A fost cu siguranţă el cel care...

– Care ce?

Ea se răsuceşte.

– Care a înjunghiat-o.

– Cine altcineva să fie? Copilul lor este un înger. Dacă ar... avea de gând să înjunghie pe cineva, acela ar fi tatăl lui. Întind mâna după pahar încă o dată şi dau cu mâna prin aer. Şi l-am văzut la calculatorul lui chiar înainte, aşa că, dacă el nu a dat buzna jos, să-şi hăcuiască mama, cred că e nevinovat.

– Ai mai spus altcuiva despre asta?

– Încă nu.

– Doctorului tău?

– O să-i spun.

Şi lui Ed. Vorbesc cu el mai târziu.

Se lasă tăcerea – doar trosnetul flăcărilor din vatră se aude.

Privind-o, privindu-i pielea arămie cum îi străluceşte în lumina focului, mă întreb dacă râde pe seama mea, dacă se îndoieşte de ceea ce îi spun. Este o poveste incredibilă, nu-i aşa? *Vecinul meu şi-a ucis soţia şi acum o impostoare se prezintă drept soţia lui. Şi fiul lor este prea înspăimântat ca să spună adevărul.*

– Unde crezi că e Jane? întreabă Bina, încet.

Linişte.

– Nu aveam nici cea mai vagă idee că există măcar, spune Bina sprijinindu-se de umărul meu, cu părul ei ca o perdea între mine şi veioza de pe masă.

– Model renumit în anii '50, murmur eu. Apoi, un militant serios pro-viaţă.

– Ah!

– Avort eşuat.

– Oh!

Suntem la biroul meu, parcurgând douăzeci şi două de pagini de fotografii despre Jane Russell – împodobită cu bijuterii (*Domnii preferă blondele*), într-un neglijeu, pe o căpiţă de fân (*Proscrisul*), învârtind o fustă ţigănească (*Hot Blood*). Am intrat şi pe Pinterest. Am săpat tranşee în Instagram. Am căutat prin toate ziarele şi site-urile din Boston. Am vizitat galeria foto a lui Patrick McMullan. Nimic.

– Nu-i aşa că e uimitor, spune Bina, cum, potrivit internetului, unii oameni ar putea la fel de bine să nu existe?

Cu Alistair este mai uşor. Iată-l, ca un crenvurst, într-un costum prea strâns, dintr-un articol din *Consulting Magazine*, în urmă cu doi ani; RUSSELL SE MUTĂ LA ATKINSON, explică titlul. Profilul lui de LinkedIn prezintă aceeaşi fotografie. Un portret într-un buletin informativ al absolvenţilor din Dartmouth, ridicând un pahar la un eveniment caritabil.

Dar nici o urmă de Jane.

Chiar mai ciudat: nici o urmă de Ethan.

Nu este pe Facebook – sau pe Foursquare sau oriunde altundeva – şi Google nu oferă nimic altceva decât nişte linkuri cu un fotograf cu acelaşi nume.

– Nu sunt majoritatea copiilor pe Facebook? întreabă Bina.

– Tatăl lui nu vrea să-l lase. Nici măcar telefon mobil nu are. Ridic o mânecă ce îmi atârnă pe braț. Și face școală la domiciliu. Probabil că nu cunoaște mulți oameni aici. Probabil că nu cunoaște pe *nimeni*.

– Totuși, cineva trebuie să-i cunoască *mama*, spune ea. Cineva din Boston sau, pur și simplu, *cineva*. Se duce la fereastră. Nu ar trebui să existe fotografii? Nu a fost poliția la ei acasă astăzi?

Mă gândesc la chestia asta.

– Ar putea avea fotografii cu cealaltă femeie. Alistair ar fi putut să le arate pur și simplu orice, să le spună orice. Nu le vor percheziționa casa. Au lăsat să se înțeleagă asta foarte clar.

Ea încuviințează din cap, se întoarce, se uită la casa Russell.

– Jaluzelele sunt lăsate, spune ea.

– Ce?

Mă duc lângă ea la fereastră și mă conving cu ochii mei: bucătăria, salonul, dormitorul lui Ethan – fiecare are jaluzelele trase.

Casa și-a închis ochii. Îi ține strâns închiși.

– Vezi? îi spun eu. Nu mai vor să mă uit eu.

– Nu-i condamn.

– Sunt atenți. Asta nu dovedește ceva?

– E suspect, ba da. Ea își înclină capul. Își lasă des jaluzelele jos?

– Niciodată. Niciodată. Totul a fost la vedere.

Ea ezită.

– Crezi... crezi că ai putea fi... în pericol?

Nu mă gândisem la asta.

– De ce? întreb încet.

– Pentru că, dacă ceea ce ai văzut s-a întâmplat cu adevărat...

Tresar.

– S-a întâmplat.

– ... Atunci ești... martor.

Trag aer în piept, apoi mai trag o dată.

– Vrei, te rog, să rămâi peste noapte?

Își ridică sprâncenele.

– Asta *este* o propunere indecentă.

– Te plătesc.

Se uită la mine cu ochii pe jumătate închiși.

– Nu e vorba de *asta*. Mâine trebuie să mă trezesc devreme și toate lucrurile mele sunt acasă...

– Te rog! Mă uit adânc în ochii ei. Te rog!

Ea oftează.

45

Întuneric – dens, gros. Întuneric ca într-un adăpost antiatomic. Întuneric ca în adâncul spaţiului.

Apoi, departe, o stea îndepărtată, un punct de lumină.

Mă mut mai aproape.

Lumina tremură, se măreşte, pulsează.

O inimă. O inimă mică. O inimă care bate. Radiază.

Îndepărtează întunericul din jurul ei, devine limpede pe o buclă de lanţ fin ca mătasea.

O bluză, albă ca o fantomă. Doi umeri auriţi de lumină. O linie a gâtului. O mână, degetele jucându-se lângă inima mică, tremurătoare.

Şi deasupra ei, o faţă: Jane. Adevărata Jane, cea radioasă. Se uită la mine. Zâmbeşte.

Îi zâmbesc înapoi.

Şi acum un panou de sticlă alunecă în faţa ei. Îl apasă cu o mână, îl imprimă cu hărţi minuscule ale degetelor ei.

Şi în spatele ei, dintr-odată, întunericul se ridică deasupra unei scene: canapeaua dublă, străbătută de linii albe şi roşii; veiozele gemene care acum luminează puternic; covorul, o grădină înflorită.

Jane se uită în jos, la medalion, îl atinge cu delicatețe. La cămașa ei strălucitoare. La pata de sânge care se răspândește, se umflă, se înfășoară în jurul gulerului ei, arzându-i parcă pielea.

Și, când se uită din nou în sus, la mine, are chipul celeilalte femei.

SÂMBĂTĂ,
6 noiembrie

46

Bina pleacă la câteva minute după ora şapte, chiar atunci când lumina îşi înfăşoară degetele în jurul perdelelor. Sforăie, am descoperit asta, scoate fornăieli uşoare, ca nişte valuri îndepărtate. Neaşteptat.

Îi mulţumesc, îmi scufund capul în pernă, mă întorc la somn. Când mă trezesc, îmi verific telefonul. E aproape unsprezece.

Preţ de o clipă, mă uit fix la ecran. Un minut mai târziu vorbesc cu Ed. De data aceasta, nu mai aud „Ghici cine-i!"

– E incredibil, spune el, după o pauză.

– Şi totuşi s-a întâmplat.

Face încă o pauză.

– Nu spun că nu s-a întâmplat. Dar – mă pregătesc – *chiar* ai luat extrem de multe medicamente în ultima vreme. Deci...

– Deci nici *tu* nu mă crezi.

Un oftat.

– Nu, nu e vorba că nu te cred. Doar...

– Ştii cât de *frustrantă* e chestia asta? strig eu.

El tace. Eu continui.

– Am văzut cum s-a întâmplat. Da, am fost sub medicaţie şi... da. Dar nu mi-am *imaginat* asta. Nu iei

o grămadă de pastile și îți *imaginezi* așa ceva. Inspir repede. Nu sunt o elevă de liceu care joacă jocuri video violente și îi împușcă pe toți din școală. *Știu ce am văzut.*

Ed încă tace.

Apoi:

– Ei bine, în primul rând, doar ca să fim exacți, ești sigură că a fost el?

– El cine?

– Soțul. Cel care... a făcut-o.

– Bina a spus același lucru. Bineînțeles că sunt sigură.

– Nu ar fi putut fi cealaltă femeie?

Tac.

Vocea lui Ed se înviorează, așa cum o face când gândește cu voce tare.

– Să spunem că ea este amanta, după cum spui tu. Vine din Boston sau de oriunde altundeva. Se ceartă. Scoate cuțitul. Sau ce-o fi. Înfige cuțitul în piept. Soțul nu e implicat.

Mă gândesc. Mă opun ideii, dar... poate. Doar că:

– Este irelevant cine a făcut-o, insist eu. Deocamdată. Ideea e că fapta a fost comisă, iar *problema* este că nimeni nu mă crede. Am impresia că nici măcar Bina nu mă crede. Nu cred că *tu* mă crezi.

Tăcere. Observ că am urcat pe scări și am intrat în dormitorul Oliviei.

– Nu-i spune lui Livvy despre asta, adaug.

Ed râde, de fapt scoate un *Ha!* sonor precum alama.

– N-am de gând să-i spun. Tușește. Ce spune dr. Fielding?

– N-am vorbit cu el.

Ar trebui.

– Ar trebui.

– Voi vorbi.

O pauză.

– Şi ce se întâmplă cu restul străzii?

Îmi dau seama că nu am idee. Familia Takeda, familia Miller, chiar şi cei din familia Wasserman – nici măcar nu i-am văzut săptămâna trecută. O perdea a căzut peste stradă; casele de peste drum sunt acoperite, dispărute; tot ceea ce există este casa mea, casa Russell şi parcul dintre noi. Mă întreb ce s-a întâmplat cu contractorul Ritei. Mă întreb ce carte a selectat doamna Gray pentru grupul ei de lectură. Obişnuiam să înregistrez fiecare activitate a vecinilor mei, obişnuiam să le înregistrez fiecare intrare şi ieşire. Am capitole întregi din vieţile lor depozitate pe cardul meu de memorie. Dar acum...

– Nu ştiu, recunosc.

– Ei bine, spune el, poate că e cel mai bine aşa.

După ce am vorbit, verific din nou ceasul de la telefon. Unşpe a unşpea. Ziua mea de naştere. Şi a lui Jane.

47

Începând de ieri am evitat bucătăria și parterul în întregime. Acum, totuși, mă aflu încă o dată la fereastră, uitându-mă fix la casa de dincolo de parc. Îmi torn puțin vin într-un pahar.

Eu știu ce am văzut. Sângerare. Implorare.

Situația asta nu e nici pe departe terminată.

Beau.

48

Din câte văd, jaluzelele sunt ridicate.

Casa se holbează la mine, cu ochii mari, de parcă ar fi surprinsă să descopere că o privesc la rândul meu. Măresc imaginea, cuprind toată fereastră cu privirea, mă concentrez pe salon.

Imaculat. Nimic. Canapeaua dublă. Veiozele ca nişte paznici.

Trecând la bancheta de la fereastră, mişc obiectivul în sus, spre camera lui Ethan. Ca un gargui, stă cocoţat la birou, în faţa calculatorului.

Măresc mai mult. Practic pot să înţeleg textul de pe ecran.

Mişcare pe stradă. O maşină lucioasă ca un rechin merge până într-un loc din faţa trotuarului casei Russell şi parchează. Uşa şoferului se deschide ca o aripă şi apare Alistair într-o haină de iarnă.

Merge apăsat spre casă.

Fac o fotografie.

Când ajunge la uşă, mai fac una.

Nu am vreun plan. (Am eu vreodată vreun plan, mă întreb?) Nu mă aştept să-i văd mâinile spălate în sânge. Nu va bate la uşa mea să mărturisească.

Dar pot să urmăresc.

Intră în casă. Obiectivul meu sare în bucătărie şi, iată-l, el apare acolo o clipă mai târziu. Aruncă cheile pe blat, îşi dă jos haina. Pleacă din încăpere.

Nu se întoarce.

Mişc aparatul un etaj mai sus, în salon.

Şi, imediat ce fac asta, apare ea, uşoară şi strălucitoare, într-un pulover verde-crud: „Jane".

Reglez obiectivul. Ea devine clară, zveltă, în timp ce se mişcă mai întâi spre o veioză, apoi spre cealaltă, aprinzându-le. Mă uit la mâinile ei fine, la gâtul lung şi la părul căzut pe obraz.

Mincinoasa!

Apoi pleacă, şoldurile ei subţiri mişcându-se în timp ce iese pe uşă.

Nimic.

Salonul e gol. Bucătăria e goală. La etaj, scaunul lui Ethan e gol, ecranul computerului devenind o cutie neagră.

Sună telefonul.

Capul mi se răsuceşte aproape ca al unei bufniţe, şi camera foto îmi cade în poală.

Sunetul este în spatele meu, dar telefonul e lângă mâna mea.

E linia fixă.

Nu telefonul fix din bucătărie, care zace jos în suportul lui, ci telefonul din biblioteca lui Ed. Uitasem complet de el.

Sună din nou, îndepărtat, insistent.

Nu mă mişc. Nu respir.

Cine mă sună? Nimeni nu a mai sunat la telefonul fix de... nu-mi amintesc. Cine să aibă numărul acesta? Abia dacă mi-l amintesc eu.

Mai sună o dată.

Şi încă o dată.

Tremur cu paharul în mână, încep să mă simt slăbită acolo, în frig. Îmi imaginez camerele casei mele, una câte una, cum vibrează la zgomotul ăla.

Un alt apel.

Mă uit peste drum de parc.

Ea e acolo, în fereastra salonului, cu un telefon la ureche.

Privind direct spre mine, cu asprime.

Sar de pe scaun, iau aparatul foto într-o mână, mă retrag la biroul meu. Ea își menține privirea, gura ei semănând cu o linie subțire.

Cum a obținut numărul ăsta?

Dar cum de am eu numărul ei?

Serviciul de informații telefonice.

Mă gândesc la ea cum a sunat, a spus numele meu, cerând să i se facă legătura. Cu mine. Invadându-mi casa, capul.

Mincinoasa!

O privesc. Mă uit urât.

Se uită și ea la fel.

Încă un apel.

Și apoi un alt sunet - vocea lui Ed.

– Ați sunat la Anna și Ed, spune el, cu o voce groasă și dură, ca o voce care anunță reclama unui film. Îmi amintesc când a înregistrat mesajul; „Ai o voce ca a lui Vin Diesel“, i-am spus, iar el a râs și și-a coborât și mai mult vocea.

– Suntem plecați acum, dar lăsați-ne un mesaj și vă vom contacta noi cât de curând. Și îmi amintesc cum, de îndată ce a terminat, de îndată ce a apăsat butonul Stop, a adăugat cu un îngrozitor accent cockney: „Când om avea chef să vă sunăm înapoi“.

Pentru o clipă, închid ochii și-mi imaginez că mă sună el.

Dar e vocea ei cea care umple aerul, umple casa.

- Cred că ştii cine sunt. O pauză. Deschid ochii, descopăr că se uită la mine, mă uit la gura ei cum formează acele cuvinte plictisitoare pentru urechile mele. Efectul e neobişnuit. Nu mai fotografia casa noastră sau voi suna la poliţie.

Îşi ia telefonul de la ureche şi şi-l pune în buzunar. Mă priveşte ţintă. Şi eu o privesc la fel.

Totul este tăcut.

Apoi plec din cameră.

49

Girlpool te-a provocat!

Este programul meu de şah. Îi arăt ecranului degetul mijlociu şi apăs telefonul pe ureche. Mesajul de salut al mesageriei vocale a doctorului Fielding, fragil ca o frunză moartă, mă invită să las un mesaj. Fac asta, pronunţând cuvintele cu atenţie.

Sunt în biblioteca lui Ed, laptopul îmi încălzeşte coapsele, soarele de amiază face o baltă pe covor. Un pahar de merlot stă pe masă, lângă mine. Un pahar şi o sticlă.

Nu vreau să beau. Vreau să rămân cu mintea limpede; vreau să mă gândesc. Vreau să *analizez*. Ultimele treizeci şi şase de ore se estompează deja, se evaporă, ca un banc de ceaţă. Simt deja casa cum îşi îndreaptă umerii, scuturându-se de lumea de afară.

Trebuie să beau ceva.

Girlpool. Ce nume stupid. Girlpool. *Whirlpool*. Tierney. Bacall. *E în sângele tău acum*.

Cu siguranţă că e. Înclin paharul spre buze, simt şuvoiul de vin care îmi curge cu repezeală pe gât, efervescenţa din venele mele.

Ţine-ţi respiraţia, încrucişează-ţi degetele.

Lasă-mă să intru!

Vei fi bine.

Vei fi bine. Mă pufnește râsul.

Mintea mea este o mlaștină adâncă și sălcie, adevărul și minciuna se întrepătrund și se amestecă. Cum se numesc copacii ăia care cresc în teren mlăștinos puternic sedimentat? Cei cu rădăcinile la vedere? Ma... mă... mătrăgună? Ma-ceva, categoric.

David.

Paharul mi se clatină în mână.

În graba, în agitația creată, am uitat de David. Care a lucrat în casa familiei Russell. Care ar fi putut – *mai mult ca sigur* – să o întâlnească pe Jane.

Așez paharul pe masă, mă ridic în picioare. Ies pe hol, clătinându-mă. O iau pe scări în jos, intru în bucătărie. Arunc o privire la casa Russell – nimeni la vedere, nimeni nu mă urmărește –, apoi bat în ușa de la subsol, ușor la început, apoi cu forță. Îl strig pe nume.

Nici un răspuns. Mă întreb dacă doarme. Dar e mijlocul după-amiezii.

Îmi trece o idee prin minte.

E greșită, știu, dar *e* casa mea. Și e urgent. E foarte urgent.

Mă duc la biroul din camera de zi, deschid sertarul și o găsesc acolo, plictisitor de argintie și crestată cu zimți: cheia.

Mă întorc la ușa de la subsol. Mai bat o dată – nimic –, apoi împing cheia în încuietoare. O răsucesc.

Deschid ușa.

Parcă se vaită. Tresar.

Dar totul este liniștit când mă uit în jos, pe scări. Cobor în întuneric, încet, în papucii mei alunecoși, trecând cu o mână de-a lungul tencuielii nefinisate a zidului.

Ajung la podea. Jaluzelele sunt trase; este noapte aici. Degetele ating întrerupătorul de pe perete, apasă pe el. În cameră năvălește lumina.

Au trecut două luni de când am vizitat locul ăsta ultima dată, două luni de când a sosit David să-l vadă. El l-a analizat în întregime, cu ochii lui întunecați ca lemnul dulce – zona de locuit, cu planșeta de desen a lui Ed în față și în centru; nișa îngustă pentru dormit; chicineta în culoarea cromului și a nucului; baia – și a dat din cap aprobator, o dată.

Nu a făcut prea multe modificări. Abia dacă a modificat *ceva*. Canapeaua lui Ed este la locul ei; planșeta de desen a rămas montată, deși acum e goală. Pe suprafața ei se odihnește o farfurie, cu furculița și cuțitul de plastic încrucișate peste ea, ca un blazon. Cutiile cu unelte sunt stivuite pe peretele îndepărtat, lângă ușa exterioară. În cutia cea mai de sus zăresc cutterul împrumutat, cu lama lui mică strălucind sub rafturi. Lângă el, o carte cu cotorul rupt. *Siddhartha*.

Pe peretele opus atârnă o fotografie într-o ramă neagră, subțire. Eu și Olivia, la vârsta de cinci ani, pe treptele de la intrare, cu brațele mele înfășurate în jurul ei. Zâmbim larg amândouă, Olivia cu dinții ei de vară – „vară aici, vară acolo", îi plăcea lui Ed să spună.

Uitasem de fotografia aia. Inima îmi zvâcnește puțin. Mă întreb de ce încă mai atârnă acolo.

Mă duc spre nișă.

– David? întreb încet, deși sunt sigură că nu este aici.

Cearșafurile sunt mișcate la baza saltelei. Cute adânci în perne, ca și cum ar fi fost lovite de foarfece. Fac inventarul patului: resturi de mâncare, cu tăiței întăriți care se înfășoară pe o pernă; un flacon de aspirină așezat între pat și perete; hieroglife de transpirație uscată, sau spermă, întipărite pe pijamale; un

laptop subțire la baza saltelei. Un cordon de pachete de prezervative înfășurat în jurul unei veioze de pe pardoseală. Un cercel strălucind pe noptieră.

Mă uit în baie. Chiuveta e pătată cu peri de la bărbierit, toaleta, larg deschisă. În duș, o sticlă subțire de șampon și o bucată de săpun.

Mă retrag, mă întorc în camera principală. Trec cu o mână de-a lungul planșetei de desen.

Ceva îmi stăruie în creier.

Prind ideea, apoi o pierd.

Cercetez camera încă o dată. Nu există albume de fotografii, deși presupun că nimeni nu mai ține albume foto (*Jane ținea*, îmi aduc aminte); nici o cutie cu CD-uri sau vreun suport de DVD-uri, dar cred că acestea sunt și ele dispărute. *Nu-i așa că e uimitor cum, potrivit internetului, unii oameni ar putea la fel de bine să nu existe?* a întrebat Bina. Toate amintirile lui David, toată muzica lui, tot ceea ce ar putea scoate la iveală acest bărbat – au dispărut. Sau, mai degrabă, totul este în jurul meu, plutind în eter, dar invizibile, fișiere și pictograme, cifre de unu și zero. Nimic lăsat la vedere în lumea reală, nici un semn, nici un indiciu. *Nu-i așa că e uimitor?*

Mă uit din nou la fotografia de pe perete. Mă gândesc la dulapul meu din camera de zi, plin de carcase de DVD-uri. Sunt o relicvă. Am rămas în urmă.

Mă întorc să plec.

Și, când fac asta, aud o zgârietură în spatele meu. Este ușa exterioară.

Când mă uit, ușa se deschide și David stă în fața mea, privindu-mă fix.

50

- Ce dracu' faci?

Tresar. Nu l-am auzit niciodată înjurând. Abia dacă l-am auzit vreodată vorbind.

- Ce *dracu'* faci?

Mă dau înapoi, deschid gura.

- Eu doar...
- Ce te face să crezi că poţi să vii, pur şi simplu, aici jos?

Fac încă un pas înapoi, mă împiedic.

- Îmi pare foarte rău...

El înaintează, uşa din spatele lui larg deschisă. Se învârte lumea cu mine.

- Îmi pare foarte rău. Respir adânc. Căutam ceva.
- Ce?

Respir din nou.

- Te căutam pe tine.

Ridică mâinile şi le dă drumul de-a lungul corpului, iar cheile i se clatină între degete.

- Iată-mă-s. Schiţează un gest cu capul. De ce?
- Pentru că...
- Ai fi putut să mă strigi.
- N-am crezut că...
- Nu, ai crezut că poţi să vii, pur şi simplu, aici jos.

Încep să încuviinţez din cap, apoi mă opresc. Aceasta este aproape cea mai lungă conversaţie pe care am avut-o vreodată.

– Poţi să închizi uşa? îl întreb.

Se uită fix, se întoarce, o împinge. Uşa se închide cu o trosnitură.

Când se uită înapoi la mine, trăsăturile i s-au înmuiat. Dar vocea îi este încă aspră:

– De ce anume ai nevoie?

Mă simt ameţită.

– Pot să mă aşez?

El nu se mişcă.

Mă duc încet spre canapea, mă scufund în ea. Pentru o clipă, el rămâne nemişcat ca o statuie, cu cheile învălmăşite într-o palmă; apoi şi le îndeasă în buzunar, îşi scoate jacheta şi şi-o aruncă în dormitor. O aud cum aterizează pe pat şi alunecă pe podea.

– Asta nu e în regulă.

Scutur din cap.

– Nu, ştiu asta.

– Nu ţi-ar plăcea dacă aş intra în spaţiul tău. Neinvitat.

– Nu. Ştiu asta.

– Ai fi, la naiba... ai fi supărată rău de tot.

– Da.

– Şi dacă eu aş fi fost aici cu cineva?

– Am bătut la uşă.

– Asta ar trebui să îndrepte lucrurile?

Nu spun nimic.

Mă urmăreşte încă o clipă, apoi merge în bucătărie şi-şi scoate bocancii. Deschide uşa frigiderului, scoate un Rolling Rock de pe raft. Îl desface pe marginea blatului şi capacul sare pe jos. Se loveşte de podea şi se rostogoleşte sub calorifer.

Când eram mai tânără, lucrul ăsta m-ar fi impresionat.

Ține sticla apăsată la gură, soarbe și se întoarce încet înapoi spre mine. Înclinându-și corpul lung spre planșetă, soarbe din nou.

– Ei bine? spune el. Sunt aici.

Încuviințez din cap și mă uit lung la el.

– Ai întâlnit-o pe femeia care stă de cealaltă parte a parcului?

Își încrețește fruntea.

– Pe cine?

– Pe Jane Russell. De dincolo de parc. Numărul...

– Nu.

Drept ca orizontul.

– Dar ai lucrat acolo.

– Da.

– Așa că...

– Am lucrat pentru domnul Russell. Nu i-am cunoscut soția. Nici măcar nu știam că are o soție.

– Are un fiu.

– Tipii singuri pot avea copii. Își leagănă berea. Nu că m-aș fi gândit atât de departe. Asta era întrebarea ta?

Încuviințez. Mă simt minusculă. Îmi analizez mâinile.

– De asta ai venit aici jos?

Încuviințez din nou.

– Ei bine, ai primit răspunsul.

Stau acolo.

– Oricum, de ce vrei să știi?

Mă uit în sus la el. N-o să mă creadă.

– N-am vreun motiv anume, spun eu.

Îmi împing pumnul în brațul fotoliului și încerc să mă ridic.

El îmi oferă mâna. O iau, îi simt palma dură pe palma mea, şi mă ridică în picioare, uşor şi rapid. Mă uit la fasciculele musculare cum se mişcă în antebraţul lui.

- Chiar îmi pare rău că am venit aici jos, îi spun.

El dă din cap.

- Nu se va mai întâmpla.

Dă din nou din cap.

Mă îndrept spre scări. Îi simt privirea aţintită asupra spatelui meu.

După trei paşi în sus, îmi amintesc ceva.

- Nu cumva... nu ai auzit un ţipăt în ziua în care lucrai acolo? întreb eu, întorcându-mă, cu umărul lipit de perete.

- M-ai întrebat deja asta. Ţii minte? Nici un ţipăt? Springsteen.

L-am întrebat?

Mă simt de parcă aş cădea prin propria minte.

51

Când intru în bucătărie şi uşa de la subsol se închide cu zgomot în spatele meu, sună dr. Fielding.

– Am primit mesajul tău vocal, îmi spune el. Păreai îngrijorată.

Îmi desfac buzele. Fusesem pregătită să împărtăşesc întreaga poveste, să mă eliberez, dar nu are rost, nu-i aşa? *El este* cel care sună îngrijorat, întotdeauna, în legătură cu toate; el e cel care îmi schimbă, într-un mod aproape magic, medicamentul până la punctul în care... ei bine...

– Nu era nimic important, îi spun eu.

El tace.

– Nimic?

– Nu. Adică, am avut o întrebare despre – trag aer în piept – pastile.

Aceeaşi tăcere.

Continui:

– Mă întrebam dacă aş putea să iau unele mai ieftine. Pastile mai ieftine.

– Medicamente, mă corectează el automat.

– Medicamente, asta voiam să spun.

– Ei bine, da.

Nu pare convins.

- Ar fi minunat. Doar pentru că tratamentul devine costisitor.

- A reprezentat asta o problemă?

- Nu, nu. Dar nu vreau să *devină* o problemă.

- Înţeleg.

Nu înţelege.

Tăcere. Deschid un dulap lângă frigider.

- Ei bine, continuă el, să discutăm despre asta marţi.

- Bine, spun eu, selectând o sticlă de merlot.

- Poate să aştepte până atunci, presupun?

- Da, absolut.

Desfac dopul sticlei.

- Şi eşti sigură că te simţi bine?

- Categoric.

Aduc un pahar din chiuvetă.

- Nu le amesteci cu alcool?

- Nu.

Torn.

- Bine. Păi, ne vedem atunci.

- Ne vedem atunci.

Legătura se întrerupe, iar eu sorb din pahar.

52

Fac o călătorie la etaj. În biblioteca lui Ed găsesc paharul şi sticla pe care le-am abandonat acum douăzeci de minute, pline ochi de lumina soarelui. Le iau şi le duc pe toate în biroul meu.

Mă aşez la birou. Şi mă gândesc.

Întinsă pe ecran în faţa mea este o tablă de şah, cu piesele deja aranjate, precum armatele nopţii şi ale zilei, pregătite pentru luptă. Regina albă: îmi amintesc cum i-am luat-o pe a lui Jane. Jane, în bluza ei albă ca zăpada, îmbibată cu sânge.

Jane. Regina albă.

Din computer se aude un zbârnâit.

Mă uit la casa Russell. Nici un semn de viaţă.

BunicuţaLizzie: Bună, doctor Anna.

Tresar, mă uit fix.

Unde lăsaserăm lucrurile? *Când* lăsaserăm lucrurile? Măresc caseta de conversaţii, derulez în sus. *BunicuţaLizzie a părăsit discuţia.* La 4:46 P.M. joi, 4 noiembrie.

Aşa este, la momentul când eu şi Ed i-am dat vestea Oliviei. Îmi amintesc cum îmi bătea inima.

Şi, şase ore mai târziu, am sunat la 911.

Şi de atunci încoace... călătoria afară din casă. Noaptea în spital. Întrevederea cu Little, cu doctoriţa. Injecţia. Călătoria prin Harlem, soarele care îmi intră puternic în ochi. Agitaţia dinăuntru. Punch, care se cuibăreşte în poala mea. Norelli, care mă înconjoară. Alistair în casa mea. Ethan în casa mea.

Femeia în casa mea.

Şi Bina, căutările noastre pe internet şi sforăiturile ei afectate din timpul nopţii. Şi astăzi: Ed, neîncrezător; telefonul de la „Jane"; apartamentul lui David, furia lui David; vocea doctorului Fielding orăcăind în urechea mea.

Doar două zile au trecut?

doctorulesteaici: Bună! Ce mai faci?

Mi-a închis cu indiferenţă, dar eu voi face ceea ce simt că trebuie făcut.

BunicuţaLizzie: Sunt bine, dar, mai presus de orice, îmi pare FOARTE rău că am plecat atât de brusc ultima dată când am vorbit.

Bine.

doctorulesteaici: Nu e nici o problemă! Avem cu toţii lucruri de făcut!

BunicuţaLizzie: Nu a fost vorba de asta, ÎŢI JUR. Internetul meu şi-a dat obştescul sfârşit! Odihneşte-te în pace, internetule!

BunicuţaLizzie: Asta se întâmplă la fiecare două luni, dar, de data asta, a fost într-o joi şi compania nu a putut trimite pe nimeni aici până la sfârşitul săptămânii.

BunicuțaLizzie: Îmi pare FOARTE rău, nu-mi pot imagina ce gândești probabil despre mine.

Duc paharul la gură, beau. Îl pun jos și sorb din celălalt pahar. Presupusesem că Lizzie nu voia să audă povestea mea lacrimogenă. Eu, cea cu credință puțină.

doctorulesteaici: Te rog, nu-ți cere scuze! Lucruri de genul ăsta se întâmplă!
BunicuțaLizzie: Ei bine, chiar mă simt prost!!
doctorulesteaici: Nu e cazul.
BunicuțaLizzie: Mă ierți?
doctorulesteaici: Nu e nimic de iertat! Sper că ești bine.
BunicuțaLizzie: Da, sunt bine. Fiii mei sunt în vizită :-)
doctorulesteaici: :-) într-adevăr! Ce bine de tine!
BunicuțaLizzie: E minunat să îi am aici.
doctorulesteaici: Cum îi cheamă pe fiii tăi?
BunicuțaLizzie: Beau
BunicuțaLizzie: și William.
doctorulesteaici: Grozave nume.
BunicuțaLizzie: Grozavi băieți. Au fost întotdeauna un ajutor imens. Mai ales când Richard era bolnav. I-am crescut cum trebuie!
doctorulesteaici: Așa pare!
BunicuțaLizzie: William mă sună în fiecare zi din Florida. Îmi spune SALUT cu cea mai iubitoare voce a lui și eu zâmbesc. Mă copleșește de fiecare dată.

Zâmbesc și eu.

doctorulesteaici: Ai mei spun întotdeauna „Ghici cine-i!" atunci când vorbesc cu ei!
BunicuțaLizzie: Oh, îmi place asta!

Mă gândesc la Livvy şi la Ed, le aud vocile în minte. Gâtul mi se umflă. Mai iau o înghiţitură de vin.

doctorulesteaici: Trebuie să fie foarte frumos să-i ai pe fiii tăi cu tine.
BunicuţaLizzie: Anna, este FOARTE frumos. S-au întors în dormitoarele lor de demult şi ne simţim ca „în vremurile de demult".

Pentru prima dată de zile întregi, mă simt relaxată, simt că deţin controlul asupra lucrurilor. Utilă, chiar. Aproape ca şi cum m-aş fi întors pe strada 88 Est, în biroul meu, şi ajut un pacient. *Pur şi simplu, conectaţi-vă.*

S-ar putea ca eu să am nevoie de asta mai mult decât are nevoie Lizzie.

Şi, astfel, în timp ce afară lumina scade în intensitate şi umbrele se estompează pe tavanul meu, vorbesc cu o bunică singuratică la mii de kilometri distanţă. Lizzie adoră să gătească, aşa îmi spune ea; mâncarea preferată a băieţilor este „faimoasa mea friptură înăbuşită (nu foarte faimoasă)", şi coace „negrese cu cremă de brânză pentru brigada de pompieri", în fiecare an. A avut o pisică – moment în care eu îi spun despre Punch – dar acum are un iepure, „o fată maro, pe nume Petunia". Deşi nu este expertă în filme, lui Lizzie îi plac „emisiunile culinare şi Urzeala tronurilor". Cea de-a doua alegere mă surprinde – destul de curajoasă.

Vorbeşte despre Richard, desigur. „Tuturor ne lipseşte foarte mult." A fost profesor, diacon metodist, iubitor de trenuleţe („cu o colecţie impresionantă de machete în pivniţa noastră"), un părinte iubitor – „un om bun".

Un om bun și un tată bun. Dintr-odată, îmi vine în minte Alistair. Mă cutremur, mă pierd mai adânc în paharul cu vin.

BunicuțaLizzie: Sper că nu te plictisesc...
doctorulesteaici: Deloc.

Aflu că Richard nu era numai amabil, ci și responsabil, și se ocupa de toată treaba în casă: întreținere, electronice („William mi-a adus un «apple TV» care nu știu cum funcționează", se agită Lizzie), grădinărit, facturi. În absența lui, explică văduva, „mă simt copleșită. Mă simt ca o bătrână".

Bat cu degetele în mouse. Nu este tocmai sindromul Cotard, dar pot să îi propun câteva soluții rapide. „Hai să rezolvăm chestia asta", îi spun – și, instantaneu, simt că mi se încălzește sângele, așa cum se întâmplă atunci când îmi ajut un pacient să rezolve o problemă.

Scot un creion din sertar, scriu câteva cuvinte pe un post-it. La birou foloseam o agendă Moleskine și un stilou. E același lucru.

Întreținere: „Interesează-te dacă există prin preajmă un om priceput la toate, care să poată să te viziteze săptămânal" – poate să facă asta?

BunicuțaLizzie: Îl știu pe Martin, care lucrează la biserica mea.
doctorulesteaici: Grozav!

Electronice: „Majoritatea tinerilor se pricep la calculatoare și televizoare." Nu sunt sigură câți adolescenți cunoaște Lizzie, dar...

BunicuţaLizzie: Soţii Robert, de pe strada mea, au un fiu care are un iPad.
doctorulesteaici: Iată omul de care ai nevoie!

Facturile (o provocare deosebită pentru ea, din câte se pare; „Plata on-line este dificilă, prea multe nume de utilizator şi parole diferite"): „Ar trebui să alegi nume coerente şi uşor de reţinut pentru ambele - propriul nume, sugerez eu, sau ziua de naştere a unei persoane iubite", dar să schimbi câteva litere cu numere şi simboluri. W1LL1@M, de exemplu.

O pauză.

BunicuţaLizzie: Numele meu ar fi L1221E

Zâmbesc din nou.

doctorulesteaici: Asta da şmecherie!
BunicuţaLizzie: Laughing Out Loud.
BunicuţaLizzie: La ştiri se spunea că ar putea să mă atace „hackerii"; ar trebui să-mi fac griji din cauza asta?
doctorulesteaici: Nu cred că îţi va sparge cineva codul!

Oricum, sper că nimeni nu o va face. E o septuagenară din Montana.

În cele din urmă, *munca în aer liber*: „Iernile sunt extrem de reci aici", remarcă Lizzie, aşa că va avea nevoie de cineva care să-i cureţe zăpada de pe acoperiş, să împrăştie sare grunjoasă pe poteca din faţă, să cureţe ţurţurii de la jgheaburi... „Chiar dacă pot să ies

afară, e nevoie de foarte multă muncă să mă pregătesc pentru iarnă."

doctorulesteaici: Ei bine, să sperăm că te întorci în lume până atunci. Dar, oricum, poate Martin de la biserică te-ar putea ajuta. Sau nişte puşti din cartier. Chiar şi elevii tăi. Nu subestima puterea a 10 $ pe oră!
BunicuţaLizzie: Da. Bune idei.
BunicuţaLizzie: Mulţumesc foarte mult, doctor Anna. Mă simt CU MULT mai bine.

Problema rezolvată. Pacientul a fost ajutat. Mă simt de parcă strălucesc. Îmi beau vinul.

Şi apoi mă întorc la friptura înăbuşită şi la iepuri, la William şi Beau.

O lumină în salonul familiei Russell. Mă uit pe furiş pe lângă marginea ecranului de la calculator şi o văd pe femeia aceea intrând în cameră. Îmi dau seama că nu m-am mai gândit la ea de mai mult de o oră. Sesiunea mea cu Lizzie îmi face bine.

BunicuţaLizzie: William s-a întors de la cumpărături. Sper că a cumpărat gogoşile pe care i le-am cerut!
BunicuţaLizzie: Trebuie să-l opresc să nu le mănânce.
doctorulesteaici: Te rog, fă asta!
BunicuţaLizzie: Btw, ai reuşit să ieşi din casă?

Btw. Învaţă limbajul de pe internet.

Îmi desfac degetele, le întind ca un evantai peste tastatură. Da, am reuşit să ies din casă. De fapt, de două ori.

doctorulesteaici: Mi-e teamă că n-am avut noroc.

Nu e nevoie să intru în detalii.

BunicuţaLizzie: Sper că vei putea să ieşi în curând...
doctorulesteaici: Sper să putem ieşi amândouă!

Ea părăseşte convorbirea şi eu îmi beau paharul până la fund. Îl pun pe birou.

Împing cu un picior în podea şi las scaunul să se rotească încet. Pereţii se învârt în faţa ochilor mei.

Voi promova vindecarea şi bunăstarea. Asta am făcut astăzi.

Închid ochii. Am ajutat-o pe Lizzie să se pregătească pentru viaţă, am ajutat-o să o trăiască puţin mai din plin. Am ajutat-o să găsească alinare.

Voi pune interesele altora deasupra intereselor mele. Ei bine, da, dar am beneficiat şi eu: timp de aproape nouăzeci de minute, familia Russell s-a retras din creierul meu. Alistair, femeia aceea, chiar şi Ethan.

Chiar şi Jane.

Scaunul se opreşte. Când deschid ochii, mă uit pe uşă, în hol, în biblioteca lui Ed.

Şi mă gândesc la ceea ce nu i-am spus lui Lizzie, la ceea ce nu am apucat să-i spun.

53

Olivia a refuzat să se întoarcă în cameră, așa că Ed a rămas cu ea cât timp eu am împachetat, cu inima bubuindu-mi în piept. Mi-am târât picioarele înapoi pe hol, unde flăcările ardeau încet în șemineu, iar Marie mi-a trecut cartea de credit printr-un cititor de carduri. Ne-a urat nouă, oamenilor buni, o seară plăcută, cu zâmbetul ei absurd de larg și cu ochii mari.

Olivia a întins mâna după mine. M-am uitat la Ed; el a luat bagajele, și le-a atârnat câte unul pe fiecare umăr. Eu am luat mâna fierbinte a fiicei mele.

Parcaserăm în colțul îndepărtat al parcării; când am ajuns la mașină, eram acoperiți cu fulgi. Ed a deschis portbagajul și a îndesat lucrurile înăuntru, în timp ce eu am șters parbrizul cu brațul. Olivia a urcat pe bancheta din spate, trântind ușa după ea.

Eu și Ed am rămas acolo, la capetele opuse ale mașinii, în timp ce zăpada cădea pe noi, între noi.

L-am văzut mișcându-și buzele.

- Ce? am întrebat.

A vorbit din nou, mai tare.

- Tu conduci.

Eu am condus.

Am ieșit din parcare, cu cauciucurile scârțâind pe gheață. Am mers cu mașina pe drum, fulgii de zăpadă

lovindu-se cu putere de geamuri. Am condus pe autostradă, în noapte, în albul zăpezii.

Totul era cufundat în tăcere, cu excepția zgomotului motorului. Lângă mine, Ed privea în gol, înainte. Am verificat oglinda retrovizoare. Olivia era întinsă pe scaunul ei, cu capul sprijinit de umăr; nu dormea, dar stătea cu ochii pe jumătate închiși.

Am luat încet o curbă. Am prins volanul cu mai multă putere.

Şi, deodată, prăpastia s-a deschis lângă noi, acea groapă uriaşă scobită în pământ; acum, sub lună, copacii de jos străluceau ca nişte fantome. Fulgi de zăpadă, argintii şi întunecați, s-au răsturnat în defileu, în jos, mai în jos, pierduți pentru totdeauna, ca nişte marinari înecați în adânc.

Mi-am ridicat piciorul de pe accelerație.

În oglinda retrovizoare am văzut-o pe Olivia cum privea pe fereastră. Fața ei era strălucitoare; plânsese din nou, în tăcere.

Inima mea era sfâşiată.

A sunat telefonul.

Cu două săptămâni înainte participaserăm la o petrecere, eu şi Ed, la casa de dincolo de parc, la familia Lord – cocktailuri de sărbătoare, tot felul de băuturi fine şi crenguțe de vâsc. Au fost acolo familia Takeda şi familia Gray (cei din familia Wasserman, mi-a spus gazda noastră, au refuzat invitația); unul dintre copiii din familia Lord a apărut şi el, cu iubita. Şi colegii lui Bert de la bancă, în număr foarte mare. Casa era o zonă de război, un câmp minat, sărutările fiind transmise prin aer la fiecare pas, cu râsete ca nişte bubuituri de tun şi reacții ca nişte bombe.

La mijlocul serii, la jumătatea celui de-al patrulea pahar, Josie Lord s-a apropiat de mine.

– Anna!

– Josie!

Ne-am îmbrăţişat. Mâinile i-au tremurat pe spatele meu.

– Ia uite ce rochie frumoasă ai, am spus eu.

– Nu-i aşa?

N-am ştiut cum să răspund.

– Aşa *este.*

– Dar uită-te la tine cât de bine îţi stă în pantaloni!

Am făcut un semn spre pantalonii mei.

– Da.

– A trebuit să-mi scot şalul cu o clipă în urmă; Bert şi-a vărsat... – oh, mulţumesc, Anna, mi-a spus când i-am îndepărtat o scamă de pe mănuşă – ... şi-a vărsat vinul pe tot umărul meu.

– Bert cel rău!

Am sorbit din băutură.

– I-am spus că o să dea de necaz mai târziu. Aceasta este a doua oară... oh, mulţumesc, Anna – când i-am îndepărtat o altă scamă de pe rochie. Ed a spus mereu că sunt o beţivancă interactivă. E a doua oară când îmi face aşa ceva cu şalul.

– Acelaşi şal?

– Nu, nu.

Avea dinţii rotunzi şi albicioşi; mi-a adus aminte de foca lui Weddell care, aflasem recent dintr-o emisiune despre natură, îşi foloseşte colţii pentru a săpa găuri pe câmpurile de gheaţă din Antarctica. „Dinţii ei, subliniase naratorul, se uzează foarte tare." Imaginea focii care îşi înfige fălcile în zăpadă. „Focile lui Weddell mor de tinere", a adăugat naratorul pe un ton sinistru.

– Cine te-a sunat toată noaptea? a întrebat foca lui Weddell din fața mea.

Am rămas neclintită. Telefonul meu sunase constant toată seara, vibrând lângă șold. Eu mi-l strecuram în palmă, îmi aruncam privirea spre ecran, scriam un răspuns cu degetul mare. Fusesem discretă, așa crezusem eu.

– Este o chestiune legată de muncă, i-am explicat.

– Dar de ce ar putea avea nevoie un copil la ora asta? a întrebat Josie.

Am zâmbit.

– E confidențial. Înțelegi.

– Oh, desigur, desigur. Ești foarte profesionistă, draga mea.

Cu toate astea, în toiul vuietului aceluia, chiar în timp ce îmi cercetam suprafața creierului, formulam întrebări și răspunsuri, chiar în timp ce vinul curgea și colindele răsunau – chiar și atunci mă gândeam numai la el.

Telefonul a sunat din nou.

Mâinile mi-au sărit de pe volan pentru o clipă. Așezasem telefonul în suportul pentru pahare dintre scaunele din față, unde acum vibra lângă plastic.

M-am uitat la Ed. Se uita la telefon.

Un alt apel. Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Olivia se uita pierdută pe fereastră.

Liniște. Am mers mai departe.

Țârâitul telefonului.

– Ghici cine-i! a spus Ed.

Nu am răspuns.

– Pariez că el este.

Nu l-am contrazis.

Ed a luat telefonul în mână și s-a uitat atent la ecran. A oftat.

Am continuat drumul. Am luat un viraj.

- Vrei să răspunzi?

Nu m-am putut uita la el. Privirea mea a trecut prin parbriz. Am scuturat din cap.

- Atunci o să răspund eu.

- *Nu*.

Am dat să smulg telefonul. Ed îl ținea departe de mine.

Suna în continuare.

- Vreau să răspund eu, a spus Ed. Vreau să vorbesc cu el.

- *Nu*.

I-am doborât telefonul din mână. Acesta a căzut sub picioarele mele.

- Încetați! a strigat Olivia.

M-am uitat în jos, am văzut ecranul vibrând pe podea, i-am văzut numele pe ecran.

- Anna, a spus Ed pe nerăsuflate.

M-am uitat în sus. Drumul dispăruse.

Zburam dincolo de marginea defileului. Navigam prin întuneric.

54

O bătaie în uşă.

Am aţipit. Mă ridic, ameţită. Camera e cufundată în întuneric; e noapte dincolo de ferestre.

Încă o bătaie în uşă. Jos. Nu este la uşa de la intrare; e la cea de la subsol.

Mă duc până la scări. David aproape întotdeauna foloseşte uşa de la intrare când vine în vizită. Mă întreb dacă este vreun oaspete de-al lui.

Dar, când aprind luminile din bucătărie şi deschid uşa de la subsol, de cealaltă parte e însuşi David, privindu-mă de pe două trepte mai jos.

– Am crezut că poate acum ar trebui să încep să vin pe aici, spune el.

Mă opresc, apoi îmi dau seama că încearcă să glumească.

– Mi se pare corect.

Mă dau la o parte şi el trece pe lângă mine în bucătărie.

Închid uşa. Ne privim în ochi. Cred că ştiu ce are de gând să spună. Cred că o să-mi spună despre Jane.

– Am vrut... vreau să-mi cer scuze, începe el. Încremenesc. Pentru mai devreme, spune el.

Îmi mişc capul într-o parte, părul mi-e liber în jurul umerilor.

– Eu sunt cea care ar trebui să-ţi ceară scuze.

– Te-ai scuzat deja.

– Mă bucur să-ţi cer scuze din nou.

– Nu, nu asta voiam să zic. Vreau să spun că îmi pare rău. Pentru că am ţipat. Dă din cap. Şi pentru că am lăsat uşa deschisă. Ştiu că asta te deranjează.

E puţin spus, dar îi datorez cel puţin asta.

– E în regulă.

Vreau să aud despre Jane. Pot să-l întreb din nou?

– Eu doar... Mângâie insula din bucătărie cu o mână şi se sprijină de ea. Devin teritorial. Probabil că ar fi trebuit să-ţi spun dinainte de chestia asta, dar...

Propoziţia se termină acolo. Îşi leagănă un picior în faţa celuilalt.

– Dar? spun eu.

Îşi ridică privirea de sub sprâncenele acelea întunecate. Dură şi pregătită.

– Ai vreo bere?

– Am vin. Mă gândesc la cele două sticle de pe biroul meu de sus, la cele două pahare. Probabil că ar trebui să le golesc. Vrei să deschid o sticlă?

– Sigur.

Trec pe lângă el ca să ajung la dulap – miroase a Ivory – şi scot o sticlă de vin roşu.

– Merlot e bun?

– Nici măcar nu ştiu ce-i ăla.

– Este un vin roşu, drăguţ.

– Sună bine.

Deschid o altă uşă a dulapului. Gol. Mă duc la maşina de spălat vase. Două pahare mi se ciocnesc în mână; le aşez pe insulă, scot dopul de plută din sticlă şi torn.

El trage uşor un pahar spre el, îl înclină spre mine.

– Noroc! spun eu şi sorb.

– Chestia e că, spune el, rotind paharul în mână, am petrecut ceva timp după gratii.

Încuviinţez din cap, apoi simt că ochii mi se fac mai mari. Nu cred că am mai auzit vreodată pe cineva folosind acea expresie. Nimeni cu excepţia celor din filme, oricum.

– După gratii, mă aud spunând prosteşte.

El zâmbeşte.

– După gratii.

Înclin încă o dată din cap.

– Ce ai făcut... pentru ce ai stat după gratii?

Mă priveşte calm.

– Pentru atac. Apoi: Asupra unui bărbat.

Mă uit fix la el.

– Asta te nelinişteşte, spune el.

– Nu. Minciuna rămâne atârnată în aer. Sunt, pur şi simplu, surprinsă, îi spun.

– Ar fi trebuit să spun ceva. Se scarpină pe maxilar. Adică, înainte de a mă muta. Înţeleg dacă vrei să eliberez locuinţa.

Nu ştiu dacă vorbeşte serios când spune asta. Oare îmi doresc să elibereze locuinţa?

– Ce... s-a întâmplat? îl întreb.

El suspină uşor.

– O bătaie într-un bar. Nimic spectaculos. Ridică din umeri. Doar că am avut un antecedent. Acelaşi lucru. Două bătăi.

– Am crezut că au fost trei.

– Depinde cine eşti.

– Mmm, zic, ca şi cum aceste gânduri înţelepte nu ar trebui să fie puse la îndoială.

– Şi avocatul meu era un beţivan.

– Mmm, repet, încercând să înțeleg. *Avocat din oficiu.*

– Așa că am făcut paisprezece luni.

– Unde a fost asta?

– Bătaia sau închisoarea?

– Amândouă.

– Amândouă în Massachusetts.

– Oh!

– Vrei să știi detalii?

Vreau.

– Oh, nu!

– Au fost doar lucruri prostești. Prostii din cauza băuturii.

– Înțeleg.

– Dar acolo am învățat să... știi tu. Să am grijă de... spațiul meu.

– Înțeleg.

Stăm acolo, cu ochii plecați, ca doi adolescenți la un bal.

Îmi schimb greutatea pe celălalt picior.

– Când... când ai stat după gratii?

Dacă este cazul, folosește vocabularul pacientului.

– Am ieșit în aprilie. Am stat în Boston pe perioada verii, apoi am venit aici.

– Înțeleg.

– Tot repeți chestia asta, spune el, dar pe un ton prietenos.

Zâmbesc.

– Ei bine. Îmi dreg glasul. Eu ți-am invadat spațiul și n-ar fi trebuit să fac asta. Bineînțeles că poți să rămâi.

Oare chiar am vorbit serios când am spus asta? Cred că da.

El își bea vinul.

– Am vrut doar să ştii. Iar chestia asta e destul de bună, adaugă el ridicând paharul spre mine.

– Nu am uitat de tavan, să ştii.

Suntem pe canapea, am băut deja trei pahare, trei pentru el, patru pentru mine, deci am băut deja şapte pahare dacă numărăm, ceea ce nu facem, şi îmi trebuie o secundă să înţeleg ce vrea să spună.

– Care tavan?

El arată cu degetul.

– Acoperişul.

– Corect. Mă uit în sus, ca şi cum aş putea privi prin oasele casei, spre acoperiş. Oh, corect. Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

– Tu ai spus că, odată ce vei putea să ieşi din casă, o să te urci acolo. Să verifici ce e acolo sus.

Am spus eu asta?

– Nu se va întâmpla o vreme, îi spun foarte clar. Cât pot eu de clar. Nici măcar nu pot să merg dintr-o parte în alta a grădinii.

Un zâmbet forţat, o înclinare a capului.

– Atunci, într-o bună zi. Îşi pune paharul pe măsuţa de cafea şi se ridică. Unde e toaleta?

Eu mă răsucesc pe scaun.

– Acolo.

– Mersi.

Se îndreaptă agale spre camera roşie.

Mă întorc împleticindu-mă pe canapea. Perna îmi şopteşte în ureche în timp ce îmi clatin capul dintr-o parte în alta. *Mi-am văzut vecina înjunghiată. Femeia aceea pe care nu ai cunoscut-o niciodată. Femeia aceea pe care nimeni nu a cunoscut-o vreodată. Te rog să mă crezi.*

Pot să aud jetul de urină cum loveşte în vasul de toaletă. Ed obişnuia să facă asta, să urineze atât de puternic încât se auzea chiar şi cu uşa închisă, ca şi cum ar fi făcut o gaură prin porţelan.

Trage apa. Robinetul şuieră.

E cineva în casa ei. Cineva care pretinde că este ea.

Uşa de la baie se deschide, apoi se închide.

Fiul şi soţul mint. Toţi mint. Mă adâncesc şi mai mult în pernă.

Mă uit lung la tavan, la luminile ca nişte gropiţe. Închid ochii.

Ajută-mă să o găsesc.

O scăpare. Un pont, undeva. Poate că David s-a întors jos la el. Mă înclin într-o parte.

Ajută-mă să o găsesc.

Dar, când deschid ochii, o clipă mai târziu, s-a întors şi se trânteşte pe canapea. Mă îndrept, zâmbesc. Zâmbeşte şi el, se uită dincolo de mine.

– Drăguţ copil.

Mă răsucesc. E Olivia, zâmbind dintr-o ramă de argint.

– Ai o fotografie cu ea jos, îmi amintesc. Pe perete.

– Da.

– De ce?

Ridică din umeri.

– Nu ştiu. N-am avut cu ce s-o înlocuiesc. Îşi goleşte paharul. Oricum, ea unde este?

– Cu tatăl ei.

Înghite vinul.

O pauză.

– Ţi-e dor de ea?

– Da.

– Ţi-e dor de el?

– Să-ţi spun adevărul, da.

– Vorbeşti mult cu ei?

– Tot timpul. De fapt, chiar ieri am vorbit.

– Când o să te mai întâlneşti cu ei?

– Probabil n-o să mă întâlnesc o vreme. Dar, în curând, sper.

Nu vreau să vorbesc despre asta, despre ei. Vreau să vorbesc despre femeia de dincolo de parc.

– Crezi că ar trebui să verificăm tavanul ăla?

Treptele se răsucesc în întuneric. Eu merg în faţă; David mă urmează.

În timp ce trecem pe lângă birou, ceva se unduieşte pe lângă piciorul meu. Punch, furişându-se jos.

– Aia a fost pisica? întreabă David.

– Aia a fost pisica, răspund eu.

Urcăm şi trecem pe lângă dormitoare, ambele cufundate în întuneric, şi ajungem pe palierul cel mai de sus. Pun mâna pe perete, găsesc comutatorul. În lumina bruscă, văd privirea lui David aţintită asupra mea.

– Nu arată mai rău, spun eu arătând spre pata de deasupra, răspândită peste trapă, ca o vânătaie.

– Nu, îmi dă el dreptate. Dar o să ajungă acolo. O să mă ocup de ea săptămâna asta.

Tăcere.

– Eşti foarte ocupat? Ai mult de lucru?

Nimic.

Mă întreb dacă aş putea să-i *spun* despre Jane. Mă întreb ce-ar spune.

Dar, înainte de a mă putea hotărî, el mă sărută.

55

Suntem pe podeaua de pe palier şi simt mocheta aspră pe pielea mea; apoi el mă ridică şi mă duce spre cel mai apropiat pat.

Gura lui îmi acoperă gura; barba lui abia mijită e ca un şmirghel pe obrajii şi pe bărbia mea. O mână îmi trece dur prin păr, în timp ce cealaltă îmi trage eşarfa. Îmi sug burta când halatul mi se desface, dar el, pur şi simplu, mă sărută mai mult, pe gât, pe umeri.

Afară zbură pânza şi pluti în larg;
Oglinda crăpă dintr-o parte în alta;
„Pe jumătate m-am săturat de umbre",
Strigă doamna din Shalott.

De ce Tennyson? De ce acum?

Nu am mai simţit aşa ceva de atât de mult timp. Nu am mai *simţit* de atât de mult timp.

Vreau să simt asta. Vreau să simt. M-am săturat atât de mult de umbre.

Mai târziu, în întuneric, degetele mele îi mângâie pieptul, abdomenul, linia de păr care îi coboară de la buric ca o siguranţă electrică.

El respiră liniştit. Şi apoi eu plec încet. Şi visez pe jumătate apusuri de soare şi pe Jane; şi, la un moment dat, aud un zgomot fin de paşi pe palier şi, spre surprinderea mea, sper că se va întoarce în pat.

DUMINICĂ,
7 noiembrie

56

Când mă trezesc, mă doare capul, iar David a plecat. Perna lui e rece. Îmi aplec fața spre ea; miroase a sudoare.

Mă întorc pe partea mea, departe de fereastră, de lumină.

Ce naiba s-a întâmplat?

Beam vin - bineînțeles că beam; strâng din ochi - și apoi ne-am îndreptat spre ultimul etaj. Am stat sub trapă. Și așa am ajuns în pat. Sau nu: mai întâi am stat pe podeaua palierului. Apoi în pat.

Patul Oliviei.

Deschid ochii mari.

Sunt în patul fiicei mele, cu păturile ei înfășurate în jurul corpului meu dezgolit, cu perna ei cu sudoarea uscată a unui bărbat pe care abia îl cunosc. Dumnezeule, Livvy, îmi pare rău!

Mă uit chiorâș la ușă, la lumina palidă de pe hol; apoi mă ridic, cu cearșafurile lipite de sâni - cearșafurile Oliviei, cu imprimeuri cu ponei mici. Preferații ei. A refuzat să doarmă pe altceva.

Mă întorc spre fereastră. E înnorat afară, burniță de noiembrie, ploaia se scurge de pe frunze, din streșini.

Arunc o privire dincolo de parc. De aici pot să văd direct în dormitorul lui Ethan. Nu este acolo.

Mă trec fiorii.

Halatul meu e întins pe podea ca o urmă de frânare pe şosea. Mă dau jos din pat, îl adun în mâini – de ce tremură? – şi mă înfăşor în el. Un papuc stă abandonat sub pat; pe celălalt îl găsesc pe palier.

În capul scărilor trag aer în piept. Aerul e închis. David are dreptate: ar trebui să aerisesc. Nu voi face asta, dar ar trebui.

Cobor pe scări. La următorul palier, mă uit într-o parte, apoi în cealaltă, ca şi cum aş fi pe punctul de a traversa o stradă; dormitoarele sunt liniştite, cearşafurile mele sunt încă dezordonate de la noaptea mea cu Bina. *Noaptea mea cu Bina*. Sună obscen.

Sunt mahmură.

Mai cobor un şir de trepte şi mă uit în bibliotecă, în birou. Casa Russell se holbează înapoi spre mine. Mă simt ca şi cum m-ar urmări când mă mişc prin casă.

Îl aud înainte de a-l vedea.

Şi când îl văd, e în bucătărie, bând apă dintr-un pahar mare. Încăperea e formată din umbre şi sticlă, la fel de palide ca lumea de dincolo de fereastră.

Îi analizez mărul lui Adam cum i se mişcă în sus şi-n jos în gât. Are părul ciufulit la ceafă; un şold subţire îi iese de sub îndoitura cămăşii. Pentru o clipă, închid ochii şi-mi aduc aminte cum am atins şoldul acela cu mâna şi gâtul cu buzele.

Când îi deschid din nou, el se uită la mine, cu ochii întunecaţi şi plini în lumina cenuşie.

– Ce ne-am mai cerut scuze, nu-i aşa? Simt că mă înroşesc la faţă. Sper că nu te-am trezit. Ridică

paharul. Am simţit nevoia să alimentez. Trebuie să plec într-o clipă.

Înghite cu lăcomie restul de apă şi aşază paharul în chiuvetă. Se şterge cu mâna peste buze.

Nu ştiu ce să spun.

El pare că simte asta.

- N-o să te mai supăr, spune el, şi vine spre mine.

Mă crispez, dar el se îndreaptă spre uşa de la subsol; mă dau într-o parte ca să-l las să treacă. Când suntem umăr lângă umăr, îşi întoarce capul, vorbeşte cu o voce scăzută.

- Nu sunt sigur dacă ar trebui să-ţi mulţumesc sau să-ţi cer scuze.

Îl privesc în ochi şi-mi caut cuvintele.

- Nu e nici o problemă. Îmi aud vocea răguşită. Nu-ţi face griji.

El se gândeşte la ce-am spus, dă din cap.

- Se pare că ar trebui să-ţi cer scuze.

Cobor privirea. El trece pe lângă mine şi deschide uşa.

- Plec în seara asta. Am ceva de lucru în Connecticut. Ar trebui să mă întorc mâine.

Eu nu spun nimic.

Când aud uşa închisă în spatele meu, răsuflu uşurată. La chiuvetă, umplu cu apă paharul lui şi mi-l duc la buze. Cred că îl pot gusta pe el încă o dată.

57

Deci: s-a întâmplat.

Nu mi-a plăcut niciodată expresia asta. E prea facilă. Dar eu sunt aici și asta este:

S-a întâmplat.

Cu paharul în mână, mă duc alene spre canapea, unde îl găsesc pe Punch ghemuit pe pernă, mișcându-și coada încoace și încolo. Mă așez lângă el, îmi pun paharul între coapse și îmi las capul pe spate.

Lăsând etica la o parte - deși nu e tocmai o chestiune de etică, nu-i așa? Mă refer la sexul cu un chiriaș -, nu-mi vine să cred că am făcut ceea ce am făcut în patul fiicei mele. Ce-ar spune Ed? Îmi vine să mă ascund de rușine. Nu va afla, bineînțeles, și totuși. Și totuși. Vreau să dau foc la cearșafuri. Cu tot cu ponei.

Casa respiră în jurul meu, bătaia constantă a ceasului bunicului se simte ca un puls slab. Întreaga cameră este cufundată în umbră, un amestec de nuanțe. Mă văd pe mine însămi, îmi văd sinele fantomatic, reflectat pe ecranul televizorului.

Ce aș face dacă aș fi pe ecranul acela, un personaj într-unul din filmele mele? Aș pleca de acasă să investighez, ca Teresa Wright în *Îndoiala*. Aș chema un prieten, ca Jimmy Stewart în *În spatele ferestrei*.

Nu aş sta aici, într-o baltă creată de propriul halat, întrebându-mă încotro să mă îndrept în continuare.

Sindromul persoanei izolate în casă. Printre cauze se numără accidentul vascular cerebral, leziuni ale trunchiului cerebral, scleroză multiplă, chiar otrăvirea. Cu alte cuvinte, cauza o reprezintă o suferinţă neurologică, nu una psihologică. Şi, cu toate astea, iată-mă, complet, literalmente blocată înăuntru – cu uşile zăvorâte şi ferestrele încuiate, în timp ce mă sperii şi mă feresc de lumină, iar o femeie este înjunghiată dincolo de parc şi nimeni nu observă, nimeni nu ştie. În afară de mine – eu, cea umflată de băutură, despărţită de familia ei, care *şi-o trage cu chiriaşul*. Pentru vecini sunt o ciudată. Pentru poliţişti, o glumă. Un caz special pentru doctorul ei. Un caz de milă pentru kinetoterapeutul ei. O izolată. Nu sunt un erou. Nu sunt un detectiv.

Sunt închisă aici. Sunt izolată de exterior.

La un moment dat, mă ridic, mă duc până la scări, pun un picior în faţa celuilalt. Sunt pe palier, pe punctul să intru în birou, când o observ. Uşa de la cămară este întredeschisă. Doar puţin, dar întredeschisă.

Inima mi se opreşte o clipă.

Dar de ce să se întâmple aşa ceva? E doar o uşă deschisă. Am deschis-o eu, alaltăieri. Pentru David.

...Doar că eu am închis-o la loc. Aş fi observat dacă ar fi fost lăsată deschisă – pentru că acum tocmai *am observat* că a fost lăsată deschisă.

Stau acolo, tremurând ca o flacără. Am încredere în mine?

Da, în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

Mă duc spre cămară. Pun mâna pe mâner, cu grijă, ca şi când s-ar putea răsuci în mâna mea. Trag de el.

E întuneric în interior, întuneric beznă. Mişc mâna deasupra capului, găsesc firul uzat, trag de el. Camera e invadată de lumină, un alb orbitor, precum interiorul unui bec.

Mă uit în jur. Nimic nou, nimic nu a dispărut. Cutiile cu vopsea, scaunele de plajă.

Şi acolo, pe raft, se află cutia cu unelte a lui Ed.

Şi ştiu, cumva, ce este înăuntru.

Mă apropii, întind mâna după ea. Desfac o încuietoare, apoi pe cealaltă. Ridic capacul, încet.

Este primul lucru pe care îl văd. Cutterul, înapoi la loc, cu lama strălucind în lumina becului.

58

Întinsă pe scaunul cu spătar înalt din bibliotecă, las gândurile să mi se învălmăşească în creier. M-am aşezat la birou puţin mai devreme, dar apoi femeia aceea a apărut în bucătăria lui Jane; am simţit cum tresar şi am fugit din cameră. Acum există zone interzise în propria mea casă.

Mă uit la ceasul de deasupra şemineului. E aproape douăsprezece. N-am băut nimic astăzi. Presupun că este un lucru bun.

Poate că nu sunt eu flexibilă - *nu* sunt flexibilă -, dar pot să ies din situaţia asta. Este o tablă de şah. Sunt bună la şah. Concentrează-te; gândeşte. Fă următoarea mutare.

Umbra mea se întinde de-a lungul covorului, de parcă ar încerca să se desprindă de mine.

David a spus că nu a cunoscut-o pe Jane. Iar Jane nu a spus niciodată că s-a întâlnit cu David -, dar poate că nu s-a întâlnit decât mai târziu, abia după maratonul nostru cu patru sticle. Când a împrumutat David cutterul? A fost în aceeaşi zi când am auzit-o pe Jane ţipând? *Nu a fost* atunci? A ameninţat-o cu el? A ajuns să facă mai mult decât atât?

Îmi rod o unghie. Capul meu a fost cândva un dulap de depozitare. Acum este o grămadă de hârtii, care plutesc duse de un curent de aer.

Nu. Oprește-te. Ai răsucit ideile astea până când ți-au ieșit de sub control.

Și totuși.

Ce știu eu despre David? A „stat după gratii" pentru atac. Recidivist. A căutat un cutter.

Iar eu am văzut ceea ce am văzut. Indiferent de ceea ce spune poliția. Sau Bina.

Sau chiar și Ed.

Aud o ușă închizându-se jos. Mă dau la o parte, merg încet până la palier, apoi spre birou. Nu se vede nimeni în casa Russell.

Mă apropii de fereastră, mă uit în jos: iată-l, pe trotuar, cu mersul acela indolent, blugii lăsați sub talie și un rucsac aruncat peste umăr. Merge spre est. Îl urmăresc cum se face nevăzut.

Mă retrag din dreptul pervazului și stau acolo, scăldată în lumina palidă a amiezii. Mă uit din nou dincolo de parc. Nimic. Camere goale. Dar sunt tensionată, aștept ca ea să apară, aștept ca ea să mă privească.

Îmi simt halatul lejer pe mine. S-a desfăcut. *Și-a pierdut controlul*. Acesta era numele unei cărți, cred. N-am citit-o niciodată.

Doamne, mi se învârte capul. Îmi prind craniul cu ambele mâini și apăs cu putere. Gândește!

Apoi, ca o jucărie pe arcuri, îmi vine ideea, cu o asemenea detunătură, că mă dau un pas în spate: cercelul.

Asta mi-a frământat mintea ieri – cercelul care scânteia pe noptiera lui David, strălucind pe lemnul închis la culoare.

Trei perle mici. Sunt sigură de asta.

Sunt aproape sigură de asta.

Oare i-a aparținut lui Jane?

În noaptea aceea ca nisipurile mișcătoare. *Cadou de la un iubit de demult*. Atingându-și lobul urechii cu vârfurile degetelor. *Mă îndoiesc că Alistair știe*. Vinul roșu îmi vine înapoi pe gât. Acele trei perle mici.

Nu i-a aparținut lui Jane?

Sau este chestia asta produsă de un creier încins? Ar putea fi un alt cercel. Ar putea fi al altcuiva. Dar eu încuviințez deja din cap, și părul îmi zgârie obrajii: *Trebuie* să fie al lui Jane.

În cazul ăsta...

Bag mâna în buzunarul de la halat, hârtia mi se freacă de piele. Scot cartea de vizită: CONRAD LITTLE, DETECTIV, NYPD.

Nu. Pune-l deoparte.

Mă întorc, ies din cameră. Bâjbâi până la parter prin întuneric, două etaje, nesigură pe picioare, chiar dacă sunt trează. În bucătărie, mă apropii de ușa de la subsol. Încuietoarea geme când o deschid.

Mă dau înapoi, cercetez ușa. Apoi mă întorc la scară. Un etaj mai sus, deschid debaraua, trag sfoara de lângă bec. O găsesc sprijinită de peretele îndepărtat: o scară pliantă.

Înapoi în bucătărie, proptesc scara de ușa de la subsol și o fixez cu putere sub clanță. Îi lovesc picioarele cu șuturi din papuc până când nu se clintește. O lovesc mai tare. Mă lovesc la degetul mare. Lovesc din nou.

Încă o dată și mă retrag în spate. Ușa este baricadată. Asta înseamnă o cale de acces în minus.

Desigur, este și o cale de ieșire în minus.

59

Venele îmi sunt atât de uscate încât ar putea lua foc. Am nevoie de băutură.

Mă învârt de la uşă şi mă împiedic de castronul lui Punch; acesta alunecă pe podea, apa se varsă pe jos. Înjur, apoi mă abţin. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să gândesc. O gură de merlot mă va ajuta.

Îl simt catifelat pe gât, somptuos şi pur, şi simt cum îmi răcoreşte sângele când pun jos paharul. Cercetez camera, vederea îmi este clară, creierul afumat. Sunt o maşinărie. O maşinărie de gândit. Aceasta a fost porecla, nu-i aşa, a unui personaj dintr-un roman poliţist vechi, scris de un oarecare Jacques – o deţinătoare a titlului de doctor, nemilos de logică, care ar putea rezolva orice mister prin exercitarea raţiunii. Autorul, din câte îmi amintesc, a murit pe *Titanic*, după ce şi-a dus soţia într-o barcă de salvare. Martorii l-au văzut împărţind o ţigară cu Jack Astor în timp ce nava se scufunda, respirând fumul la lumina lunii în descreştere. Presupun că este un scenariu din care nu ai cum să-ţi găseşti ieşirea.

Şi eu am titlul de doctor. Şi eu pot fi nemilos de logică.

Următoarea mişcare.

*

Cineva trebuie să poată confirma ce s-a întâmplat. Sau, cel puţin, cui i s-a întâmplat. Dacă nu pot începe cu Jane, atunci voi începe cu Alistair. El este cel care are cea mai adâncă amprentă. El este cel cu o istorie.

Mă duc până la birou, planul evoluând în mintea mea cu fiecare pas. Până în momentul în care arunc o privire dincolo de parc - ea apare din nou, în salon, cu telefonul argintiu la ureche; tresar înainte de a mă aşeza la birou - am un scenariu, am o strategie. În plus, sunt stăpână pe picioarele mele (îmi spun eu, în timp ce mă aşez).

Mouse. Tastatură. Google. Telefon. Instrumentele mele. Mai arunc o privire spre casa Russell. Acum îi văd spatele, ca pe un perete de caşmir. Bine. Ţine-o tot aşa. Aceasta este casa mea; aceasta este priveliştea mea.

Introduc parola de acces pe ecranul computerului; un minut mai târziu, găsesc ceea ce caut on-line. Dar, înainte de a introduce codul de deblocare a ecranului telefonului, mă opresc: ar putea ei să identifice numărul?

Mă încrunt. Pun jos telefonul. Iau mouse-ul; cursorul se mişcă pe ecran, apoi merge în jos, până la pictograma Skype.

O clipă mai târziu, mă întâmpină o voce alto, clară.

- Atkinson.

- Bună, spun eu, apoi îmi dreg glasul. Bună. Caut biroul lui Alistair Russell. Doar că, adaug eu, aş vrea să vorbesc cu asistentul lui, nu cu Alistair. O pauză la celălalt capăt al liniei. Este o surpriză, îi explic eu.

Încă o pauză. Aud zgomotul unei tastaturi. Apoi:

- Contractul de angajare al lui Alistair Russell a fost reziliat luna trecută.

- Reziliat?

– Da. Doamnă.

A fost instruită să spună asta. Sună ranchiunos.

– De ce?

Ce întrebare prostească.

– Nu am nici o idee. Doamnă?

– Mi-ați putea face legătura în biroul lui?

– După cum am spus...

– Adică fostul lui birou.

– Vă referiți la biroul din Boston.

Are o voce din aceea de femeie tânără, pițigăiată la sfârșitul unei propoziții. Nu-mi dau seama dacă este o întrebare sau o afirmație.

– Da, Boston...

– Vă fac legătura acum.

Intră muzica – o nocturnă de Chopin. Cu un an în urmă, v-aș fi putut spune care anume. Nu: nu-ți pierde concentrarea. Gândește. Lucrul ăsta ar fi mai ușor cu un pahar de băutură.

Dincolo de parc, ea se îndepărtează din raza vizuală. Mă întreb dacă vorbește cu el. Aș vrea să pot citi pe buze. Aș vrea...

– Atkinson.

Un bărbat de data asta.

– Caut biroul lui Alistair Russell.

Imediat:

– Mi-e teamă că domnul Russell...

– Știu că nu mai este acolo, dar aș vrea să vorbesc cu asistentul său. Sau fostul lui asistent. Este o chestiune personală.

După un moment, el vorbește din nou.

– Vă pot face legătura cu biroul lui.

– Asta ar fi...

Încă o dată se aude pianul, o mică revărsare de note. Numărul 17, cred, în si major. Sau să fie numărul 3? Sau numărul 9? Cândva *știam* asta.

Concentrează-te. Îmi scutur capul, umerii, ca un câine ud.

– Bună, Alex la telefon.

Un alt bărbat, cred, deși vocea este atât de ușoară și de fragilă, încât nu sunt absolut sigură, iar numele nu îmi este de ajutor.

– Sunt... Am nevoie de un nume. Îmi dau seama prea târziu de asta. Alex. Tot Alex mă cheamă.

Dumnezeule! Doar atât am putut.

Dacă există o strângere de mână secretă între mai mulți Alex, acest Alex nu întinde mâna.

– Cum pot să te ajut?

– Ei bine, sunt o veche prietenă de-a lui Alistair – de-a domnului Russell – și tocmai am încercat să dau de el la biroul lui din New York, dar se pare că a părăsit compania.

– Așa este.

Alex trage aerul pe nas.

– Tu ești...

Asistentul lui? Secretara?

– Am fost asistentul lui.

– Oh! Ei bine, mă întrebam... câteva lucruri, de fapt. Când a plecat?

Trage din nou aerul pe nas.

– Acum patru săptămâni. Ba nu, cinci.

– E atât de ciudat, îi spun eu. Am fost atât de entuziasmați pentru el când s-a mutat în New York.

– Știi, spune Alex, și aud în vocea lui căldura unui motor care își mărește turația – există bârfe care trebuie împărtășite.

– A plecat la New York, dar nu s-a transferat. Era totul pregătit să rămână în companie. Au cumpărat o casă şi tot ce trebuie.

– Serios?

– Da. Una mare, în Harlem. Am găsit-o on-line. Am spionat puţin pe internet. Oare unui bărbat i-ar face atât de multă plăcere conversaţia asta pe la spate? Poate că Alex este o femeie. Cât sunt de sexistă! Dar nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu cred că a plecat altundeva. El îţi poate spune mai multe decât mine. Trage aer pe nas. Scuze. Am răcit. De unde îl cunoşti?

– Pe Alistair?

– Da.

– Oh, suntem prieteni vechi, din colegiu.

– De la Dartmouth?

– Da. Nu mi-am amintit de asta. Deci – îmi pare rău că mă exprim în felul ăsta, dar a sărit sau a fost împins?

– Nu ştiu. Va *trebui* să aflaţi ce s-a întâmplat. Totul e *super*misterios.

– O să-l întreb.

– A fost atât de *apreciat* aici, spune Alex. Un tip *atât* de bun. Nu-mi vine să cred că l-ar concedia sau ceva de genul ăsta.

Scot un sunet înduioşător.

– Mai am o altă întrebare pentru tine, despre soţia lui.

Trage aer pe nas.

– Jane.

– N-am întâlnit-o niciodată. Alistair tinde să îşi împartă viaţa în compartimente. Vorbesc ca un psihiatru. Sper că Alex nu observă. Aş vrea să-i ofer un mic cadou de „bun venit în New York“, dar nu sunt sigură ce îi place. Trage aer pe nas. Mă gândeam la o eşarfă, doar că nu ştiu ce culori îi plac. Înghit în sec. Sună jalnic. Sună jalnic, ştiu.

– De fapt, spune Alex, cu vocea scăzută, nici eu nu am întâlnit-o niciodată. Ei bine. Poate că Alistair *într-adevăr* își împarte viața în compartimente. Sunt un psihiatru atât de bun. Pentru că el *categoric* își împarte viața în compartimente! continuă Alex. Acestea sunt cuvintele cele mai potrivite.

– Știu! aprob eu.

– Am lucrat pentru el aproape șase luni și nu am întâlnit-o niciodată. Jane. L-am întâlnit doar pe copilul lor o dată.

– Ethan.

– Drăguț băiat. Un pic cam timid. L-ai cunoscut?

– Da. Acum foarte mult timp.

– Drăguț băiat. A venit o dată, ca să plece împreună la un meci al celor de la Bruins[1].

– Deci nu-mi poți spune nimic despre Jane, îi amintesc lui Alex.

– Nu. Oh – dar ai vrut să știi cum arată, nu-i așa?

– Da.

– Cred că este o fotografie în biroul lui.

– O fotografie?

– Am avut o cutie cu lucruri pe care să le trimitem la New York. Încă o mai avem. Nu suntem siguri ce să facem cu ea. Trage aer pe nas și tușește. Dă-mi voie să merg să verific.

Aud zgomotul receptorului pe birou când Alex îl așază – fără Chopin de data asta. Îmi mușc buza, arunc o privire pe fereastră. Femeia aceea este în bucătărie, se uită fix în adâncurile congelatorului. Într-un moment de nebunie, mi-o imaginez pe Jane

---

[1] Boston Bruins – echipă de hochei americană (n.red.)

împachetată acolo, corpul ei acoperit cu gheaţă, ochii strălucitori şi îngheţaţi.

Zgomotul receptorului.

– O am în faţă, spune Alex. Fotografia, vreau să spun.

Mi se opreşte respiraţia în gât.

– Are părul negru şi pielea deschisă la culoare.

Expir. Amândouă au părul negru şi piele deschisă la culoare, şi Jane, şi impostoarea. Nu-mi este de ajutor. Dar nu pot să întreb de greutatea ei.

– Bine, în regulă, spun eu. Altceva? Ştii ce – ai putea să scanezi fotografia? Şi să mi-o trimiţi? O pauză. O văd pe femeia de dincolo de parc închizând uşa congelatorului şi ieşind din bucătărie. Îţi dau adresa mea de e-mail, îi spun eu.

Nimic. Apoi:

– Ai spus că eşti prietenă cu...

– Cu Alistair. Da.

– Ştii, nu cred că ar trebui să-i împărtăşesc materialele personale cu nimeni. Va trebui să-l întrebi pe el de chestia asta. De data asta nu mai trage aerul pe nas. Ai spus că te numeşti Alex?

– Da.

– Alex şi mai cum?

Deschid gura, apoi apăs butonul de terminare a apelului.

Camera este cufundată în tăcere. De dincolo de hol, aud bătaia ceasului din biblioteca lui Ed. Îmi ţin respiraţia.

Oare Alex îl sună pe Alistair chiar acum? Oare îmi va descrie vocea? Poate să mă sune pe telefonul fix, chiar şi pe mobil? Mă uit la telefonul de pe birou, îl privesc pentru un moment ca şi cum ar fi un animal

adormit; aştept să se mişte, inima mea lovindu-se cu putere de coaste.

Telefonul stă acolo, imobil.

Un mobil imobil. Ha!

Concentrează-te!

60

Jos, în bucătărie, picăturile de ploaie se sparg de fereastră, iar eu îmi torn mai mult merlot într-un pahar. Iau o înghițitură lungă. Aveam nevoie de asta.

Concentrează-te!

Ce știu acum și nu știam până acum? Alistair și-a ținut munca și viața personală separate. Seamănă cu profilul multor infractori violenți, dar, altfel, informația asta nu-mi este utilă. Mai departe: a fost pregătit să se mute la filiala firmei sale din New York, a cumpărat chiar și o locuință, și-a transportat toată familia spre sud... dar apoi ceva a mers prost și nu s-a mai stabilit nicăieri.

Ce s-a întâmplat?

Carnea se înfioară pe mine. E rece aici. Mă târăsc până la șemineu, răsucesc mânerul de lângă grătar. Înflorește o mică grădină de flăcări.

Mă las pe canapea, în perne, cu vinul înclinându-se în pahar, cu halatul înfășurat în jurul meu. I-ar prinde bine o spălare. Nici *mie* nu mi-ar strica să mă spăl.

Degetele îmi alunecă în buzunar. Din nou, ating cartea de vizită a lui Little. Din nou, îi dau drumul.

Și, din nou, mă uit la mine însămi, la sinele meu în umbră, pe ecranul televizorului. Cufundată în perne,

în halatul meu plictisitor, arăt ca o fantomă. Mă *simt* ca o fantomă.

Nu. Concentrează-te! Următoarea mutare. Aşez paharul pe măsuţa de cafea, îmi sprijin coatele de genunchi.

Şi îmi dau seama că nu am o mişcare următoare. Nici măcar nu pot dovedi existenţa, prezentă sau trecută, a lui Jane – Jane a mea, adevărata Jane –, cu atât mai puţin dispariţia ei. Sau moartea.

Sau moartea.

Mă gândesc la Ethan, prins în casa aceea ca într-o capcană. *Drăguţ băiat.*

Degetele mele îşi croiesc drum prin părul meu, ca şi cum ar ara un câmp. Mă simt ca un şoarece într-un labirint. Mă simt, din nou, ca la cursul de psihologie experimentală: acele creaturi micuţe, cu ochii lor ca nişte înţepături şi cozile ca nişte sfori de la baloane, care gonesc spre o primă fundătură, apoi spre alta.

– Haide! îi îndemnam noi de deasupra, râzând şi făcând pariuri.

Acum nu râd. Mă întreb încă o dată dacă ar trebui să vorbesc cu Little.

Dar, în schimb, vorbesc cu Ed.

– Deci, încet-încet, te ţicneşti, nu-i aşa, gagico?

Suspin, îmi târăsc picioarele pe covorul din birou. Am tras jaluzelele în jos, astfel încât femeia aceea să nu se poată uita la mine; camera e vărgată cu dâre de lumină slabă, ca o cuşcă.

– Mă simt complet inutilă. Mă simt de parcă aş fi la un film şi filmul s-a terminat, şi luminile s-au aprins, şi toată lumea a ieşit din sala de cinema, şi eu încă stau acolo, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

El chicoteşte.

– Ce? Ce e amuzant?

– Doar că îți stă în fire să asemeni chestia asta cu un film.

– Serios?

– Serios.

– Ei bine, punctele mele de referință sunt oarecum limitate zilele astea.

– Bine, bine.

Nu am spus nimic despre noaptea trecută. Chiar și când mă gândesc la asta, mi se face rușine. Dar restul se desfășoară ca o bandă de celuloid: mesajul de la impostor, cercelul din apartamentul lui David, cutterul, conversația la telefon cu Alex.

– Pare ca o secvență dintr-un film, repet eu. Și ar trebui să fii mai alarmat.

– În legătură cu ce?

– În primul rând, cu faptul că chiriașul meu are în dormitor o bijuterie care aparține unei femeie moarte.

– Nu știi că e a ei.

– Ba da. Sunt sigură de asta.

– Nu ai cum să fii. Nici măcar nu ești sigură că e...

– Cum?

– Știi tu.

– Cum?

Acum oftează.

– În viață.

– *Nu* cred că e în viață.

– Vreau să spun că nici măcar nu ești sigură că există sau dacă...

– *Ba da, sunt. Sunt sigură. Nu delirez.*

Tăcere. Îi ascult respirația.

– Nu crezi că ești paranoică?

Și înainte ca el să poată termina întrebarea, vorbesc peste el:

– Nu e paranoia dacă se întâmplă cu adevărat.

Tăcere. De data asta, el nu continuă.

Când vorbesc din nou, vocea îmi sună discordant.

– E foarte frustrant să fiu interogată așa. E foarte, *foarte* frustrant să fiu blocată aici. Mi se pune un nod în gât. În casa asta și în....

Vreau să spun *cerc*, dar, până să găsesc cuvântul, intervine el.

– Știu.

– Nu *știi*.

– Atunci îmi imaginez. Uite, Anna, continuă el înainte ca eu să pot interveni. Ai funcționat la o viteză amețitoare timp de două zile consecutive. Tot sfârșitul de săptămână. Acum spui că David ar putea să aibă ceva de-a face cu... mă rog. Tușește. Singură îți creezi supărarea. Poate că diseară te uiți doar la un film, sau citești, sau ceva de genul ăsta. Du-te la culcare mai devreme. Tușește. Îți iei medicamentele cum trebuie?

Nu.

– Da.

– Și stai departe de băutură?

Bineînțeles că nu.

– Da.

O pauză. Nu-mi dau seama dacă mă crede.

– Ai ceva să-i spui lui Livvy?

Respir ușurată.

– Da.

Ascult cum ploaia bate darabana în geam. Și, o clipă mai târziu, îi aud vocea delicată și șoptită.

– Mami?

Zâmbesc.

– Bună, scumpete.

– Bună. Ești bine?

– Da.

– Mi-e dor de tine.

– Mmm.

– Ce înseamnă asta?

– Am spus „mmm".

– Asta înseamnă: „Şi mie mi-e dor de tine, mami"?

– Da. Ce se *întâmplă* acolo?

– Unde?

– În New York City.

Ea aşa i-a spus întotdeauna acestui oraş. Atât de formal.

– Vrei să spui acasă?

Inima mi se umflă: *acasă*.

– Da, acasă.

– Doar o chestiune cu vecinii cei noi. Noii noştri vecini.

– Ce este?

– Nu e mare lucru, scumpete. Doar o neînţelegere.

Apoi îl aud din nou pe Ed.

– Uite, Anna... îmi pare rău că te întrerup, puştoaico... dacă eşti îngrijorată din cauza lui David, ar trebui să iei legătura cu poliţia. *Nu* pentru că el e, ştii tu... neapărat implicat în orice s-ar întâmpla acolo, dar... are cazier şi nu ar trebui să-ţi fie frică de propriul chiriaş.

Încuviinţez cu o mişcare a capului.

– Da.

– Bine?

Încuviinţez din nou.

– Ai numărul poliţistului aceluia?

– Îl cheamă Little. Îl am.

Arunc o privire rapidă prin jaluzele. Se vede o mişcare vagă dincolo de parc. Uşa de la intrare a familiei Russell s-a deschis larg, ca o pată strălucitoare de alb în burniţa gri.

- Bine, spune Ed, dar eu nu mai ascult.

Când uşa se închide, femeia a apărut pe verandă. Poartă un palton până la genunchi, roşu ca flacăra unei torţe, şi, deasupra capului ei, se leagănă o umbrelă transparentă, în formă de semilună. Întind mâna după aparatul foto de pe birou şi îl ridic în dreptul ochilor.

- Ce-ai zis? îl întreb pe Ed.

- Am spus că vreau să ai grijă de tine.

Mă uit prin vizorul aparatului. Dâre de apă de ploaie, ca nişte vene varicoase, alunecă în jos pe umbrelă. Cobor obiectivul, măresc imaginea: nasul cu vârful înclinat, pielea lăptoasă. Nori întunecaţi clocotesc sub ochii ei. Nu a dormit.

Până când îmi iau eu rămas-bun de la Ed, ea coboară încet treptele de la intrare, în cizmele ei înalte. Se opreşte, îşi scoate telefonul din buzunar, îl studiază; apoi îl pune la loc şi se întoarce spre est, spre mine. Faţa ei este înceţoşată în spatele cupolei umbrelei.

Trebuie să vorbesc cu ea.

61

Acum, cât timp e singură. Acum, în timp ce Alistair nu poate să intervină. Acum, în timp ce sângele îmi bubuie în tâmple.

Acum.

Zbor până pe hol, cobor repede scările. Dacă nu mă gândesc, pot să fac chestia asta. Dacă nu gândesc. *Nu gândi!* Gândirea nu m-a adus nicăieri până acum. „Definiția nebuniei, Fox", obișnuia Wesley să-mi reamintească, parafrazându-l pe Einstein, „este să faci același lucru în mod repetat și să aștepți un rezultat diferit". Așa că încetează să mai gândești și începe să acționezi!

Desigur, am acționat cu doar trei zile în urmă - am acționat exact în același fel - și am sfârșit într-un pat de spital. Să mai încerc din nou *așa ceva* ar fi o nebunie.

Oricum, sunt nebună. Foarte bine. Trebuie să aflu. Și nu mai sunt sigură că locuința mea e în afara pericolului.

Papucii îmi alunecă pe podeaua de la bucătărie când mă năpustesc pe ea și ocolesc canapeaua. Flaconul acela de Ativan e pe măsuța de cafea. Îl desfac, scot trei pastile în palmă și îmi duc mâna la gură. Le dau pe gât. Mă simt precum Alice care înghite poțiunea BEA-MĂ.

Alerg spre uşă. Îngenunchez să-mi recuperez umbrela. Mă ridic, deschid încuietoarea şi dau uşa de perete. Acum sunt pe hol, iar prin vitralii se scurge o lumină apoasă. Respir – unu, doi – şi apăs butonul umbrelei cu degetul mare. Cu un sunet ca o respiraţie bruscă, umbrela se deschide în întuneric. O aduc la nivelul ochilor, bâjbâi după broasca de la uşă cu cealaltă mână. Şmecheria este să continui să respir. Şmecheria este să nu mă opresc.

Nu mă opresc.

Încuietoarea apare în mâna mea. Următorul e mânerul, care se roteşte. Închid pleoapele şi trag. O rafală de aer rece. Uşa îndoaie umbrela; îmi fac loc pe uşă.

Acum, mă cuprinde frigul, mă îmbrăţişează. Alerg pe trepte în jos. *Unu, doi, trei, patru*. Umbrela împinge aerul, avansează anevoios, ca prova unei nave; cu ochii strâns închişi, simt cum pluteşte în curenţi tăioşi de-o parte şi de alta a mea.

Fluierele picioarelor ţin piept aerului. Metal. Poarta. Mişc mâna până când o prind şi o deschid, apoi păşesc în stradă. Tălpile papucilor mei ating, lovesc betonul. Sunt pe trotuar. Simt acele de ploaie cum mi se prind de păr şi-mi înţeapă pielea.

E ciudat: în toate lunile în care am făcut experimente cu această tehnică ridicolă cu umbrela, nu ne-a trecut niciodată prin minte mie sau (presupun) lui dr. Fielding că aş putea, pur şi simplu, să închid ochii. Nu are rost să rătăcesc prin jur oarbă, presupun. Simt schimbarea în presiunea barometrică şi îmi furnică simţurile; ştiu că cerul este vast şi adânc, un ocean răsturnat... dar strâng pleoapele şi mai tare şi mă gândesc la casa mea: biroul meu, bucătăria mea, canapeaua mea. Pisica mea. Calculatorul meu. Fotografiile mele.

Mă învârt spre stânga. Spre est.

Merg cu ochii închişi pe trotuar. Trebuie să mă orientez. Trebuie să mă uit. Încet, deschid un ochi. Lumina mi se strecoară prin desişul genelor.

Pentru o clipă încetinesc, aproape că mă opresc. Mă uit chiorâş la măruntaiele încrucişate ale umbrelei. Patru bucăţi negre, patru linii albe. Îmi imaginez că liniile acelea explodează de energie, umflându-se ca un monitor al bătăilor inimii, care se înalţă şi coboară odată cu ritmul sângelui meu. *Concentrează-te!* Unu, doi, trei, patru.

Înclin umbrela în sus cu câteva grade, apoi cu încă câteva. Iat-o, strălucitoare ca lumina reflectoarelor, roşie ca un semafor: haina aceea stacojie, cizmele acelea închise la culoare, semiluna din plastic, transparentă, care dă din cap deasupra ei. Între noi se întinde un tunel de ploaie şi trotuar.

Ce voi face dacă se întoarce?

Dar nu se întoarce. Las umbrela jos şi închid din nou pleoapa. Fac un pas înainte.

Încă un pas. Al treilea. Al patrulea. Până când mă împiedic de o crăpătură din trotuar cu papucii plini de apă; corpul îmi tremură, sudoarea alunecă în jos, pe spate, m-am hotărât să risc şi să mă mai uit o dată. De data aceasta deschid celălalt ochi, ridic umbrela până când ea îmi apare din nou în faţa ochilor, ca o flacără lungă. Arunc o privire spre stânga – la St. Dymphna, şi acum la casa roşie ca focul şi la ferestrele sale ca nişte cutii cu crizanteme care palpită. Arunc o privire la dreapta: ochii mărgelaţi ai unei camionete care vine în jos, pe stradă, cu farurile furioase în întuneric. Încremenesc. Maşina trece prin apă, pe lângă mine. Îmi ţin ochii strâns închişi.

Când îi deschid din nou, a dispărut. Şi când mă uit în jos, pe trotuar, văd că şi ea a dispărut.

*

Dispărută. Trotuarul e gol. În depărtare, prin ceață, desluşesc un nod de trafic la intersecție.

Ceața se îngroaşă şi îmi dau seama că vederea mea se îngroaşă şi se iuțeşte.

Genunchii îmi opun rezistență, apoi cedează. Încep să mă scufund în pământ. Şi, în timp ce fac asta, chiar dacă ochii mi se învârt în cap, îmi imaginez că mă privesc de deasupra, tremurând în halatul meu ud, cu părul lipit de spate şi o umbrelă înclinată inutil în fața mea. O siluetă singură pe un trotuar singuratic.

Mă scufund mai mult şi simt că mă topesc în beton.

Dar...

...nu are cum să fi *dispărut*. Nu ajunsese la capătul străzii. Închid ochii, îmi imaginez spatele ei, părul care îi mângâie gâtul; apoi mă gândesc la Jane cum stătea lângă chiuveta mea, cu o coadă lungă, împletită, căzându-i între umeri.

Şi, când Jane se întoarce cu fața spre mine, genunchii mi se sprijină unul de celălalt. Simt cum îmi târăsc halatul de-a lungul trotuarului, dar nu m-am prăbuşit încă.

Rămân nemişcată, cu picioarele înțepenite.

Mai mult ca sigur că a dispărut în... analizez încă o dată harta din creierul meu. Ce este dincolo de casa aceea roşie? Magazinul de antichități e situat de cealaltă parte a străzii - îmi amintesc că acum e gol - şi alături de casă e...

Cafeneaua, desigur. Trebuie să fie în cafenea.

Ridic din nou capul, cu bărbia spre cer, ca şi cum aş putea să mă îndrept brusc în poziție verticală. Mă împing în coate. Picioarele depărtate apasă în trotuar. Mânerul de la umbrelă mi se clatină în pumn. Întind o mână în afară pentru echilibru. Şi, în timp ce ploaia

mă învăluie ca o ceață și traficul șuieră în depărtare, mă ridic - sus, sus, sus - până când stau din nou în picioare.

Nervii îmi trosnesc. Inima mi se aprinde. Simt Ativanul în vasele-mi sangvine, curățându-le ca apa curată care trece printr-un furtun nefolosit.

Unu. Doi. Trei. Patru.

Întind încet un picior în față. Un moment mai târziu, urmează celălalt. Mă târăsc. Nu pot să cred că fac asta. Chiar fac asta.

Acum aud traficul vuind mai aproape, mai tare. Continuă să mergi! Mă uit la umbrelă; îmi umple vederea, mă înconjoară. Nu există nimic în afara ei.

Până când se smucește spre dreapta.

-Oh... scuze.

Tresar. Ceva - cineva - s-a ciocnit de mine, a dat umbrela la o parte; trece în grabă pe lângă mine, o pată albastră de blugi și un palton și, când mă întorc să mă uit, mă văd într-un geam de sticlă: părul încâlcit, pielea udă, o umbrelă zdrențuită care se înalță din mâna mea ca o floare enormă.

Și în spatele reflexiei mele, pe cealaltă parte a ferestrei, o văd pe femeia aceea.

Sunt la cafenea.

Mă uit în gol. Vederea mi se deformează. Marchiza de deasupra capului atârnă spre mine. Închid ochii, apoi îi deschid din nou.

Intrarea e aproape. Întind brațul, degetele îmi tremură. Înainte ca ele să poată prinde mânerul, ușa se deschide brusc și apare un tânăr. Îl recunosc. Băiatul familiei Takeda.

A trecut mai mult de un an de când l-am văzut de aproape - în persoană, adică, nu printr-o lentilă. Acum e mai înalt, bărbia și obrajii îi sunt ca un tufăriș

de păr aspru, închis la culoare, dar încă mai radiază aceeași inefabilă bunătate de copil pe care am învățat să o identific în tineri, o aură secretă, care parcă le orbitează în jurul capului. Livvy are așa ceva. Și Ethan are așa ceva.

Băiatul – tânărul, presupun (și de ce nu-mi pot aminti numele lui?) – ține ușa deschisă cu un cot, îmi face semn să intru. Îi observ mâinile, mâinile acelea subțiri, de violoncelist. Probabil că par abandonată, și totuși, el mă tratează astfel. Părinții lui l-au crescut bine, cum ar spune BunicuțaLizzie. Mă întreb dacă mă recunoaște. Presupun că și eu abia dacă m-aș recunoaște.

Când trec pe lângă el, intrând în magazin, memoria mi se dezgheață. Obișnuiam să trec pe aici de câteva ori pe săptămână, în diminețile acelea când eram prea grăbită să fac cafea acasă. Cafeaua magazinului avea un gust destul de amar – presupun că încă mai are –, dar mi-a plăcut ambianța locului: oglinda crăpată, cu specialitățile zilei scrise cu markerul, tejghelele cu petele lor care semănau cu inelele olimpice. „Un decor lipsit de pretenții", a remarcat Ed prima dată când l-am adus acolo.

– Nu poți spune cuvintele alea în aceeași propoziție, i-am spus eu.

– Atunci, doar lipsit de pretenții.

Și neschimbat. Camera spitalului mă făcea să simt că mă sufoc, dar asta e diferită – asta e terra cognita. Mișc repede din gene. Mă uit peste mulțimea de clienți, studiez meniul prins deasupra casei de marcat. Acum o ceașcă costă 2,95 dolari. Asta înseamnă o creștere de cincizeci de cenți de când am fost eu ultima dată aici. Inflația e afurisită.

Umbrela se mișcă până jos, pe lângă picioarele mele, îmi zgârie gleznele.

Sunt atât de multe lucruri pe care nu le-am văzut de mult timp. Atât de mult nu am simţit, nu am auzit, nu am *mirosit* – căldura radiantă a corpurilor umane, muzica pop din ultimele decenii, zgomotul boabelor măcinate. Întreaga scenă se desfăşoară cu încetinitorul, într-o lumină aurie. Pentru o clipă închid ochii, inspir, îmi amintesc.

Îmi amintesc cum e să treci prin lume ca şi cum te mişti prin aer. Îmi amintesc cum intram în cafeneaua aceasta, cu o haină de iarnă înfăşurată în jurul meu sau cu o rochie de plajă care mi se ridica în valuri, în dreptul genunchilor; îmi amintesc cum mă loveam de oameni, le zâmbeam, vorbeam cu ei.

Când deschid din nou ochii, lumina aurită se estompează. Sunt într-o încăpere întunecoasă, lângă nişte ferestre spălate de ploaie. Bătăile inimii mi se accelerează.

Văd un fulger de flăcări roşii lângă vitrina cu produse de patiserie. E ea, se uită atentă la prăjituri. Îşi ridică bărbia, se vede în oglindă. Îşi trece o mână prin păr.

Mă apropii mai mult. Simt privirile aţintite asupra mea – nu privirea ei, ci ale clienţilor care mă măsoară din ochi – femeia asta în halat de baie, mişcând în faţa ei o umbrelă în formă de ciupercă. Îmi croiesc un culoar prin mulţime, prin zgomot, pe măsură ce înaintez cu greu spre vitrină. Apoi se reiau discuţiile, ca şi cum apa s-ar închide peste mine în timp ce mă scufund.

E la câţiva metri distanţă de mine. Un pas în faţă şi pot să întind mâna şi să o ating. Să îi prind părul între degete. Să trag de el.

În acel moment, ea se întoarce uşor, bagă o mână în buzunar şi scoate tacticos iPhone-ul ei enorm. În oglindă văd cum degetele ei dansează pe ecran şi observ o licărire pe faţa ei. Îmi imaginez că îi scrie lui Alistair.

– Poftiţi, spune barmanul.

Femeia e concentrată la telefon.

– Poftiți.

Și acum – ce fac? – îmi dreg glasul.

– Tu urmezi, mormăi eu.

Ea se oprește și dă din cap în direcția mea.

– Oh, spune ea, apoi se întoarce spre bărbatul din spatele tejghelei.

– O cafea cu lapte, medie.

Nici măcar nu s-a uitat la mine. Mă uit la mine în oglindă, văd cum stau în spatele ei ca o fantomă, ca un înger răzbunător. Am venit după ea.

– Cafea cu lapte, medie. Vreți și ceva de mâncare?

Mă uit la oglindă, îi văd gura – mică, tăiată cu precizie, atât de diferită de gura lui Jane. Un val mic de furie se ridică în interiorul meu, se umflă în mine, atinge apogeul la baza creierului meu.

– Nu, spune ea după o secundă. Apoi, cu un zâmbet strălucitor, ca o seceră: Nu, mai bine nu.

În spatele nostru, un cor de scaune zgârie podeaua. Mă uit peste umăr; un grup de patru persoane se îndreaptă spre ușă. Mă întorc.

Barmanul, acoperind zgomotul cu vocea lui:

– Numele?

Apoi, eu și femeia ne privim în ochi în oglindă. Își mișcă umerii. Zâmbetul i se topește.

Pentru o clipă, timpul îngheață, acel moment fără suflare atunci când ieși de pe drum, în defileu.

Și, fără să se întoarcă, fără să-și ferească privirea, răspunde cu același ton clar:

– Jane.

Jane.

Numele bolborosește pe buzele mele înainte să-l pot înghiți. Femeia se întoarce și mă săgetează cu privirea.

– Sunt surprinsă să te văd aici. Tonul vocii e la fel de rece ca privirea. Ochi ca de rechin, îmi spun eu, reci, duri. Vreau să-i spun că şi eu sunt surprinsă că mă aflu aici, dar cuvintele îmi alunecă pe limbă. Am crezut că eşti... bolnavă, continuă ea.

Mă fulgeră cu privirea.

Scutur din cap. Ea nu mai spune nimic.

Îmi dreg, din nou, gâtul. *Unde e ea şi cine eşti tu?* vreau să întreb. *Cine eşti tu şi unde e ea?* Vocile se învârt în jurul meu, se amestecă cu cuvintele din capul meu.

– Ce?

– Cine eşti? reuşesc s-o întreb.

– Jane.

Nu e vocea ei, ci a barmanului de dincolo de tejghea, care o atinge pe Jane pe umăr.

– Cafea cu lapte pentru Jane.

Ea continuă să se uite la mine, să mă urmărească, de parcă aş putea s-o lovesc. *Sunt un psiholog apreciat*, aş putea să-i spun, ar trebui să-i spun. *Şi tu eşti o mincinoasă şi o impostoare.*

– Jane? Barmanul, încercând a treia oară. Cafeaua cu lapte?

Se întoarce, acceptă ceaşca în ambalajul ei practic, din carton.

– Ştii cine sunt, îmi spune ea.

Scutur încă o dată din cap.

– Eu o cunosc pe Jane. Am întâlnit-o. Am văzut-o în casa ei.

Vocea mea e nesigură, dar clară.

– Este casa mea şi nu ai văzut pe nimeni altcineva.

– Ba da.

– Ba *nu*, spune femeia.

– Eu...

– Am auzit că eşti o beţivă. Şi că eşti pe pastile.

Acum se mişcă, îmi dă târcoale, aşa cum face o leoaică. Încet, mă întorc odată cu ea, încercând să țin pasul. Mă simt ca un copil. Conversațiile din jurul nostru s-au oprit, e linişte; o tăcere fragilă. Cu coada ochiului, într-un colț al cafenelei, îl văd pe băiatul familiei Takeda, încă oprit lângă uşă.

– Îmi urmăreşti casa. Mă *urmăreşti* pe mine.

Scutur din cap, mi-l trag înainte şi înapoi, încet, prosteşte.

– Chestia asta trebuie să înceteze. Nu putem trăi aşa. Poate că *tu* poți, dar noi nu putem.

– Doar spune-mi unde este, îi şoptesc.

Am ajuns de unde am plecat.

– Nu ştiu despre cine sau despre ce vorbeşti. Şi chem poliția.

Îşi face loc pe lângă mine, se loveşte cu umărul de umărul meu. O urmăresc în oglindă cum pleacă, făcând manvere printre mese ca şi cum ar fi nişte balize.

Clopoțelul sună când deschide uşa şi încă o dată când se trânteşte în urma ei.

Stau acolo. Încăperea e liniştită. Privirea îmi coboară spre umbrelă.

Mi se închid ochii. *E ca şi cum exteriorul ar încerca să intre în casă.* Mă simt tulburată, golită. Şi, încă o dată, nu am aflat nimic.

În afară de asta: ea nu se certa cu mine – oricum, nu făcea *doar* asta.

Cred că se justifica.

62

– Dr. Fox?

O voce liniștită, chiar în spatele meu. O mână blândă pe cotul meu. Mă întorc, deschid o pleoapă.

Este băiatul familiei Takeda.

Încă nu-mi pot aminti numele lui. Închid ochiul.

– Aveți nevoie de ajutor?

Oare am nevoie de ajutor? Sunt la câteva sute de metri de casă și mă clatin în halatul meu, cu ochii strâns închiși în mijlocul unei cafenele. Da, am nevoie de ajutor. Înclin din cap.

Strânsoarea lui se intensifică.

– Să mergem pe aici, spune el.

Mă conduce prin cafenea, umbrela lovindu-se de scaune și genunchi, ca și cum ar fi bastonul unui orb. Ne înconjoară murmurul încet al discuțiilor din cafenea.

Apoi clopoțelul sună și un curent de aer se năpustește spre de mine, iar mâna lui coboară pe șalele mele; mă împinge pe ușă.

Afară, aerul este liniștit – ploaia măruntă a încetat. Îl simt apropiindu-se să-mi ia umbrela, dar eu îl împing.

Mâna lui se întoarce la cotul meu.

– Dați-mi voie să vă conduc acasă, spune el.

În timp ce mergem, el își ține o mână strânsă ferm în jurul brațului meu, ca un aparat de măsurat tensiunea arterială. Îmi imaginez că poate să-mi simtă arterele clocotind. E ciudat să fii însoțit astfel; mă face să mă simt bătrână. Vreau să deschid ochii, să mă uit la fața lui. Dar nu fac asta.

Înaintăm firesc și băiatul familiei Takeda se adaptează ritmului meu; strivim frunzele sub tălpi. Aud sunetul unei mașini trecând încet prin stânga. Undeva sus, un copac scutură picături de ploaie pe capul meu, pe umeri. Mă întreb dacă femeia se află pe trotuar, înaintea noastră. Îmi imaginez că își întoarce capul și se uită dacă o urmăresc.

Apoi:

– Părinții mei mi-au spus ce s-a întâmplat, spune el. Îmi pare foarte rău.

Încuviințez din cap, cu ochii încă închiși. Înaintăm.

– A trecut ceva vreme de când nu ați ieșit din casă, nu-i așa?

Surprinzător de des în ultima vreme, mă gândesc eu, dar încuviințez, din nou, cu o mișcare a capului.

– Ei bine, aproape că am ajuns acasă. O pot vedea.

Inima mi se umple de bucurie.

Ceva se lovește de genunchiul meu – îmi dau seama că e umbrela lui, o are agățată de braț.

– Scuze, spune el.

Nu mă deranjez să răspund.

Ultima dată când am vorbit cu el – când a fost asta? De Halloween, cred, acum mai bine de un an. Așa e: el a răspuns la ușă când am bătut, eu și Ed în hainele noastre de weekend, Olivia îmbrăcată ca un camion de pompieri. El a felicitat-o pentru costum și i-a umplut

rucsacul cu bomboane. Ne-a urat petrecere plăcută de Halloween. Un băiat atât de drăguț.

Iar acum, douăsprezece luni mai târziu, mă conduce pe stradă în timp ce eu mă târâi în halatul meu, cu ochii sigilați de lume.

Un băiat atât de drăguț.

Ceea ce mă duce cu gândul mai departe:

– Cunoști familia Russell?

Vocea mea sună îndoită, dar neînvinsă.

Se oprește. Poate că e surprins că am vorbit.

– Familia Russell?

Presupun că reacția lui îmi răspunde la întrebare, dar încerc din nou:

– De vizavi.

– Oh, spune el. Noii... nu. Mama mea tot intenționează să-i viziteze, dar nu cred că a făcut-o încă. O altă lovitură. Am ajuns, spune el, mișcându-mă încet spre dreapta.

Ridic umbrela și, deschizându-mi pleoapele, mă trezesc în fața porții, casa înălțându-se deasupra mea. Tremur.

Vorbește din nou.

– Ușa dumneavoastră e deschisă.

Are dreptate, bineînțeles: văd până în livingul luminat de veioză, strălucind ca un dinte de aur în fața casei. Umbrela îmi tremură în mână. Închid din nou ochii.

– Ați lăsat-o deschisă?

Încuviințez din cap.

– Bine.

Mâna lui alunecă până la umărul meu și mă împinge înainte cu blândețe.

– Ce faci?

Nu e vocea lui. Prinsoarea lui devine apăsătoare; ochii mi se deschid înainte să-i pot opri.

Alături de noi, îmbrăcat într-un hanorac enorm și palid în întuneric, e Ethan. Un coș discret îi deranjează o sprânceană. Degetele i se mișcă agitate în dreptul buzunarelor.

Îmi aud vocea cum îi murmură numele.

Băiatul familiei Takeda se întoarce spre mine.

- Vă cunoașteți?

- Ce faci? repetă Ethan, pășind în față. Nu ar trebui să ieși din casă.

„Mama" ta poate să îți povestească totul despre asta, mă gândesc eu.

- E în regulă? întreabă el.

- Cred că da, răspunde băiatul familiei Takeda.

Cumva, dintr-odată, îmi aduc aminte că îl cheamă Nick.

Încet, îmi mut privirea de la unul la altul. Mai mult ca sigur că au aproape aceeași vârstă, dar însoțitorul meu este deja un tânăr pe deplin format și lucrat în marmură; Ethan - neîndemânatic, cu umerii lui subțiri și cu fruntea brăzdată - arată ca un copil pe lângă el. *Este* un copil, îmi reamintesc eu.

- Pot... pot să o conduc înăuntru? spune el, privindu-mă.

Nick face același lucru. Încuviințez din nou cu o mișcare a capului.

- Cred că da, consimte el.

Ethan face încă un pas spre noi și își pune o mână pe spatele meu. Pentru o clipă, sunt încadrată de amândoi, fixați ca niște aripi pe umerii mei.

- Doar dacă vrei să fac asta, adaugă Ethan.

Îl privesc în ochi, acei ochi albi, lichizi.

- Da, răspund, trăgând aer în piept.

Nick îmi dă drumul și se retrage. Eu mimez cuvintele înainte de a le putea rosti.

– Cu plăcere, răspunde el. Către Ethan: Cred că a avut un şoc. Poate ar fi bine să-i dai puţină apă. Se retrage pe stradă. Vrei să trec pe aici mai târziu?

Scutur din cap. Ethan ridică din umeri.

– Poate. Să vedem cum merge.

– Bine. Nick ridică o mână şi schiţează o mişcare ca un val. La revedere, dr. Fox.

În timp ce se îndepărtează, o rafală de ploaie cade pe noi, udându-ne capetele şi stropind umbrela.

– Să intrăm, spune Ethan.

63

Focul încă arde în şemineu, ca şi cum ar fi fost proaspăt aprins. L-am lăsat să ardă în tot acest timp. Câtă iresponsabilitate.

Totuşi, în casă e cald, chiar dacă luna noiembrie suflă pe la uşă. Odată ce am ajuns în camera de zi, Ethan îmi ia umbrela din mână, o lasă jos, o îndeasă în colţ, iar eu mă îndrept spre vatră, flăcările fluturând spre mine, atrăgându-mă. Mă las în genunchi.

Pentru o clipă, aud trosnetul flăcărilor. Mă aud cum respir.

Îi simt privirea aţintită asupra spatelui meu.

Ceasul bunicului bate de trei ori.

Apoi el se duce în bucătărie. Umple un pahar la chiuvetă. Mi-l aduce.

Respiraţia îmi este deja profundă şi uniformă. El aşază paharul pe podea, lângă mine; acesta se loveşte de gresie.

– De ce ai minţit? îl întreb eu.

Urmează o pauză. Mă uit îndelung spre flăcări şi aştept să-mi răspundă.

În schimb, îl aud mişcându-se în locul în care stă. Mă îndrept spre el, încă în genunchi. El se uită de sus la mine, subţire ca scândura, cu faţa înroşită în lumina focului.

– În legătură cu ce? întreabă el în cele din urmă, privindu-şi picioarele.

Deja scutur din cap.

– Ştii tu cu ce.

O altă pauză. Închide ochii, iar genele îi cad ca nişte evantaie peste obraji. Dintr-odată arată foarte tânăr, chiar mai tânăr decât înainte.

– Cine este femeia aceea? insist eu.

– Mama mea, spune el cu o voce scăzută.

– Eu am cunoscut-o pe mama ta.

– Nu, tu... eşti confuză. Acum el scutură din cap. Nu ştii despre ce vorbeşti. Asta... Se opreşte. Asta spune tatăl meu, conchide el.

Tatăl meu. Îmi întind mâinile pe podea şi mă împing în sus până când stau în picioare.

– Asta mi-a spus toată lumea. Chiar şi prietenii mei. Înghit în sec. Chiar şi soţul meu. Dar eu ştiu ce am văzut.

– Tatăl meu spune că eşti nebună.

Nu-i răspund.

Se retrage un pas.

– Trebuie să plec. N-ar trebui să fiu aici.

Fac un pas înainte.

– Unde este mama ta?

El nu spune nimic, doar mă priveşte, cu ochii mari. *Foloseşte o abordare fină*, ne-a sfătuit Wesley întotdeauna, numai că eu am trecut de punctul acela.

– Mama ta e moartă?

Nimic. Văd lumina focului cum i se reflectă în ochi. Pupilele îi sunt ca nişte mici scântei.

Atunci îngână ceva ce nu pot să aud.

– Ce?

Mă aplec, îl aud şoptind câteva cuvinte:

– Mi-e frică.

Şi, înainte să pot răspunde, el o ia la fugă spre uşă şi o deschide brusc. Uşa camerei de zi se balansează în timp ce uşa de la intrare geme, apoi se închide cu zgomot.

Am rămas în picioare lângă şemineu, simţind căldură în spate şi frigul de pe hol în faţa mea.

64

După ce am închis bine uşa, ridic paharul cu apă de pe podea şi arunc conţinutul în chiuvetă. Sticla de merlot sună melodios pe marginea paharului, în timp ce torn vin în el. Din nou acelaşi zgomot. Mâinile îmi tremură.

Beau adânc, gândesc profund. Mă simt epuizată, exaltată. M-am aventurat afară - am *umblat* pe afară - şi am supravieţuit. Mă întreb ce va spune dr. Fielding. Mă întreb ce ar trebui să-i spun. Poate nimic. Mă încrunt.

În plus, acum ştiu mai multe. Femeia aceea intră în panică. Ethan este înspăimântat. Jane este... ei bine. Nu ştiu ce e cu Jane. Dar este mai mult decât am ştiut înainte. Mă simt de parcă am luat un pion. Eu sunt Maşinăria Gânditoare.

Beau mai mult. Eu sunt Maşinăria de Băut.

Beau până când nervii mei încetează să mai facă spasme - o oră, după ceasul bunicului. Mă uit la minutar cum trece peste faţa lui, îmi imaginez cum venele mi se umplu cu vin, devin protuberante şi groase, răcorindu-mă, întărindu-mă. Apoi urc scările, parcă plutind. Mă uit atentă la motanul aflat pe palier; el mă observă şi merge tiptil în birou. Îl urmez.

Pe birou, ecranul telefonului devine luminos. Nu recunosc numărul. Pun paharul pe birou. După cel de-al treilea apel, ating ecranul.

- Dr. Fox.

O voce guturală.

- Detectivul Little la telefon. Ne-am întâlnit vineri, dacă îţi aminteşti.

Mă opresc, apoi mă aşez la birou. Împing paharul mai încolo.

- Da, îmi amintesc.

- Bine, bine. Pare mulţumit; îmi imaginez că se întinde pe spate, pe scaunul lui, şi îşi duce o mână la ceafă. Ce mai face doctoriţa cea bună?

- Bine, mulţumesc.

- Mă întrebam dacă o să mă mai suni.

Nu spun nimic.

- Ţi-am luat numărul din Morningside şi am vrut să văd ce mai faci. Cum te simţi?

Tocmai i-am spus că bine.

- Bine, mulţumesc.

- Mă bucur. Familia e bine?

- Da. Toţi sunt bine.

- Mă bucur.

Ce vrea de fapt?

Apoi vocea lui îşi schimbă tonalitatea.

- Uite cum stă treaba: m-a sunat vecina ta cu puţin timp în urmă.

Bineînţeles. Târfa. Ei bine, ea m-a avertizat. Târfă de încredere. Întind mâna, iau paharul de vin.

- Spune că ai urmărit-o la o cafenea de pe stradă. Aşteaptă să-i răspund. Nu-i răspund. Presupun că nu ţi-ai ales tocmai ziua de azi să mergi să-ţi iei un espresso cu lapte. Presupun că nu ai întâlnit-o acolo dintr-o pură coincidenţă.

Deşi nu mă aştept, aproape că zâmbesc.

– Ştiu că a fost o perioadă grea pentru tine. Ai avut o săptămână dificilă. Mă trezesc că încuviinţez din cap. E un om foarte plăcut. Ar fi un psihiatru bun. Dar să faci lucruri de genul ăsta nu ajută pe nimeni, nici pe tine. Nu i-a pronunţat încă numele. Oare o va face? Ceea ce ai spus vineri chiar i-a deranjat pe câţiva oameni. Rămâne între noi doi, dar doamna Russell – despre ea este vorba – pare destul de stresată.

Pun pariu că e foarte stresată, mă gândesc eu. *Se dă drept o femeie moartă.*

– Şi cred că nici copilul ei nu era prea fericit de chestia asta.

Deschid gura.

– Am vorbit...

– Aşa că... Se opreşte. Ce-a fost asta?

Mă bosumflu.

– Nimic.

– Eşti sigură?

– Da.

Mormăie.

– Voiam să te rog să o iei mai uşor pentru o vreme. Mă bucur să aud că ieşi din casă.

E o glumă?

– Ce mai face motanul? E tot atât de ţâfnos?

Nu răspund. El nu pare să observe.

– Şi chiriaşul tău?

Îmi muşc buza. La parter, e scara aceea mobilă sprijinită de uşa de la subsol; acolo am văzut cercelul unei femei moarte pe noptiera lui David.

– Domnule detectiv... Ţin telefonul strâns. Trebuie să mai aud încă o dată lucrul acesta. Chiar nu mă crezi?

O tăcere lungă, apoi oftează adânc şi mormăie.

– Îmi pare rău, doamnă doctor Fox. Sunt convins că dumneavoastră credeţi ceea ce spuneţi că aţi văzut. Dar eu... eu nu cred.

Nu mă aşteptam la altceva. E bine. Totul e în regulă.

– Ştii, dacă vrei să vorbeşti vreodată cu cineva, avem aici consilieri buni care pot să te ajute. Sau doar să te asculte.

– Mulţumesc, domnule detectiv, îi spun, pe un ton rigid.

Din nou tăcere.

– Fii calmă, bine? O să-i transmit doamnei Russell că am vorbit.

Tresar. Şi închid înainte ca el să mai spună ceva.

65

Îmi beau vinul, iau telefonul şi merg încet în hol. Vreau să uit de Little. Vreau să uit de familia Russell.

Agora. O să-mi verific mesajele. Mă duc jos, pun paharul în chiuveta de la bucătărie. Mă îndrept spre camera de zi, tastez codul pe ecranul telefonului.

Cod de acces incorect.

Mă încrunt. Ce degete stângace! Tastez a doua oară.

Cod de acces incorect.

– Poftim?

Camera de zi s-a întunecat la amurg; întind mâna spre veioză şi o aprind. Încă o dată, cu atenţie, cu ochii aţintiţi la mişcările mâinilor: 0-2-1-4.

Cod de acces incorect.

Telefonul pulsează. Accesul îmi este restricţionat. Nu înţeleg.

Când a fost ultima oară când am introdus parola? Nu am avut nevoie de ea ca să răspund la apelul lui

Little de mai devreme; înainte am folosit Skype-ul ca să sun în Boston. Mintea îmi este încețoșată.

Enervată, mă întorc repede în birou, la calculator. Oare nu mi-e blocat și accesul la e-mail? Introduc parola de la calculator, accesez pagina de pornire Gmail. Numele meu de utilizator este preîncărcat în câmpul de adresă. Tastez parola încet.

Da – am intrat. Procesul de restabilire a accesului pentru telefon e suficient de simplu; în șaizeci de secunde, un cod de înlocuire îmi apare în căsuța de e-mail. Îl introduc pe ecranul telefonului, îl schimb înapoi la 0214.

Dar ce naiba? Poate că a expirat codul – se poate întâmpla așa ceva? L-am *schimbat* eu? Sau, pur și simplu, mi-au bâjbâit degetele pe ecran? Îmi rod o unghie. Memoria mea nu mai este ceea ce era pe vremuri. Nici abilitățile mele motorii. Mă uit la paharul cu vin.

În inbox mă așteaptă un mic calup de mesaje; unul este o rugăminte de la un prinț nigerian, restul sunt trimise de grupul meu din Agora. Îmi petrec o oră răspunzând. Mitzi din Manchester a schimbat recent medicamentele de anxietate. Kala88 este logodită. Și BunicuțaLizzie, se pare, condusă de fiii ei, a reușit să iasă puțin din casă în această după-amiază. *Și eu*, îmi spun.

E trecut de șase și, dintr-odată, oboseala mă copleșește, mă îngroapă. Mă aplec în față, ca o pernă turtită, și îmi odihnesc fruntea pe birou. Trebuie să dorm. Voi dubla doza de Temazepam în seara asta. Și mâine pot să mă apuc de Ethan.

Unul dintre pacienții mei mai precoce obișnuia să înceapă fiecare ședință cu cuvintele „Este extrem de ciudat, dar..." – și apoi continua să descrie experiențe care erau cât se poate de obișnuite. Dar acum mă simt

şi eu aşa. E extrem de ciudat. Este extrem de ciudat, dar ceea ce părea urgent cu doar o clipă în urmă - ceea ce părea urgent de joi încoace - s-a diminuat, a scăzut, ca o flacără în frig. Jane. Ethan. Femeia aceea. Chiar şi Alistair.

Funcţionez pe aburi. *Aburi de struguri*, îl aud pe Ed glumind. Ha-ha!

Voi vorbi şi cu ei. Mâine. Cu Ed. Cu Livvy.

LUNI,
8 noiembrie

66

- Ed.

Apoi, o clipă mai târziu - sau poate peste o oră:

- Livvy.

Vocea mea era ca un abur de respirație. L-am văzut, un mic spirit care plutea în fața mea, un alb fantomatic în aerul înghețat.

Undeva în apropiere, aud un ciripit repetat fără încetare - un singur ton, asemănător cu chemarea unei păsări înnebunite.

Apoi s-a oprit.

Privirea mea înota într-un val roșu. Capul îmi zvâcnea. Coastele mă dureau. Simțeam că spatele mi-era rupt. Și că îmi ardea gâtul.

Stăteam cu fața în airbagul mototolit. Bordul strălucea stacojiu. Parbrizul era crăpat și aplecat spre mine.

M-am încruntat. Din spatele ochilor mei pornea în mod repetat un proces, un sistem care se defecta, se auzea un bâzâit în mașinărie.

Am respirat, am simțit că mă sufoc. M-am auzit văitându-mă de durere. Mi-am înclinat capul, mi-am

simțit vârful craniului răsucindu-se pe tavan. Era un lucru neobișnuit, nu-i așa?

Și puteam gusta saliva care mi se aduna în cerul gurii. Cum a fost...

Bâzâitul s-a oprit.

Eram cu capul în jos.

M-am înecat din nou. Mâinile mi-au atârnat în jos, s-au îngropat în materialul din jurul capului meu, ca și cum ar fi putut să pună mașina pe picioare, să mă împingă în sus. Mă auzeam cum mă vait, cum bolborosesc.

Mi-am întors capul mai departe. Și l-am văzut pe Ed, departe de mine, nemișcat. Din ureche îi curgea sânge.

L-am strigat pe nume sau am încercat să fac asta, o singură silabă îngânată în frig, un mic nor de fum. Mă durea traheea. Centura de siguranță îmi era strânsă tare în jurul gâtului.

Mi-am lins buzele. Limba mi s-a scufundat într-un gol în gingia de sus. Pierdusem un dinte.

Centura de siguranță îmi tăia talia, încordată ca o sârmă. Cu mâna dreaptă, am apăsat închizătoarea, am apăsat și mai tare, am răsuflat ușurată când s-a auzit un pocnet. Centura mi-a alunecat de pe corp și am căzut pe plafon.

Ciripitul acela. Alarma de la centura de siguranță, întrerupându-se. Apoi liniște.

Aerul mi se revărsa din gură, roșu în lumina de pe bord, când mi-am întins mâinile pe plafon. Le-am sprijinit de el. Mi-am rotit capul.

Olivia era legată în scaunul din spate, suspendată acolo, iar coada i se legăna în gol. Mi-am îndoit gâtul, mi-am sprijinit umărul în plafon, am întins mâna spre obrazul ei. Degetele îmi tremurau.

Pielea ei era rece ca gheața.

Cotul mi s-a îndoit; picioarele mi-au căzut într-o parte și s-au prăbușit cu putere pe sticla de la trapă, acoperită cu pânze de păianjeni. A scârțâit sub mine. Am încercat să mă îndrept, mi-am apropiat genunchii unul de celălalt și m-am târât spre ea în timp ce inima îmi bătea puternic în piept. I-am prins umerii cu mâinile. Am scuturat-o.

Am țipat.

Am mișcat-o cu putere. Ea s-a mișcat odată cu mine, în timp ce părul i se legăna în jos.

– Livvy, am strigat, cu gâtul arzându-mă ca o flacără și gustând sângele din gura mea, de pe buze. Livvy, am strigat, și lacrimile mi s-au revărsat pe obraji. Livvy, am tras aer în piept, iar ochii ei s-au deschis.

Inima mea s-a oprit o clipă.

S-a uitat la mine, înăuntrul meu, și a rostit un singur cuvânt:

– Mami.

Mi-am băgat degetul mare în dispozitivul de prindere a centurii de siguranță. Centura s-a desfăcut cu un șuierat și i-am prins capul în mâini în timp ce s-a lăsat în jos, apoi i-am prins corpul în brațe; membrele ei atârnau și se loveau unele de altele ca niște clopoței de vânt. Prin mânecă, i-am simțit un braț atârnând.

– Șșș, i-am spus, deși nu scosese nici un sunet, chiar dacă ochii îi erau din nou închiși. Arăta ca o prințesă. Hei! Am scuturat-o de umăr. S-a mai uitat o dată la mine. Hei! am repetat.

Am încercat să zâmbesc. Îmi simțeam fața amorțită.

M-am repezit spre portieră, am apucat mânerul, am tras de el. Am tras din nou. Am auzit încuietoarea. Am împins fereastra, mi-am întins degetele pe geam. Portiera s-a deschis larg, fără nici un sunet, alunecând în întuneric.

M-am întins înainte şi m-am apăsat cu mâinile pe pământ, afară, am simţit fierbinţeala zăpezii pe palme. Mi-am adâncit coatele în zăpadă, mi-am fixat genunchii şi am tras. Mi-am tras corpul din maşină şi m-am prăbuşit pe gheaţă. Aceasta a scârţâit sub mine. M-am târât în continuare. Şoldurile. Coapsele. Genunchii. Gambele. Picioarele. Marginea pantalonilor mi s-a agăţat într-un cârlig pentru haine; m-am eliberat şi am ieşit din maşină.

Şi m-am rostogolit pe spate. Mi-am simţit coloana vertebrală electrocutată de durere. Am tras aer în piept. Am tresărit. Capul mi s-a învârtit, ca şi cum mi-ar fi cedat gâtul.

Nu este timp. Nu este timp. M-am adunat, mi-am adunat picioarele, le-am reasamblat în stare de funcţionare şi am îngenuncheat lângă maşină. M-am uitat împrejur.

M-am uitat în sus. Am simţit că se învârte lumea cu mine.

Cerul era un vas cu stele şi spaţiu. Luna se profila uriaşă cât o planetă – uriaşă, luminoasă ca soarele, iar dedesubt, canionul radia cu umbre şi lumini, exact ca o gravură în lemn. Zăpada aproape că încetase să mai cadă, doar câţiva fulgi vagabonzi pluteau prin aer. Arăta ca o nouă lume.

Şi sunetul...

E linişte. O linişte definitivă, completă. Nici o suflare de vânt, nici o mişcare a ramurilor. Un film mut, o fotografie statică. M-am întors pe genunchi, am auzit zăpada scârţâind sub ei.

Înapoi pe pământ. Maşina era aruncată în faţă, cu botul turtit de sol, iar partea din spate era orientată uşor în sus. I-am văzut şasiul expus precum partea

inferioară a unei insecte. M-am înfiorat. Am simțit un spasm în coloană.

M-am lăsat în jos înapoi prin deschizătura portierei, am prins cu degetele partea de jos a hainei în care era îmbrăcată Olivia. Și am tras. Am tras-o prin trapă, am tras-o peste tetieră, am tras-o afară din mașină. Am cuprins-o în brațe; corpul ei mic era inert ca o cârpă în brațele mele. I-am spus numele. Din nou. A deschis ochii.

– Bună, i-am spus.

Pleoapele i s-au închis.

Am întins-o lângă mașină, apoi am tras-o înapoi, ca să nu se răstoarne. Capul i-a căzut spre umăr; i l-am ținut – ușor, ușor – și i-am întors fața spre cer din nou.

M-am oprit, plămânii mei lucrau din greu. M-am uitat la copilul meu, un înger în zăpadă. I-am atins brațul rănit. Nu a reacționat. Am atins-o din nou, cu mai multă fermitate, și am văzut o tresărire strâmbându-i fața.

Urma Ed.

M-am târât înăuntru încă o dată, înainte să-mi dau seama că nu exista nici o posibilitate să-l trag prin bancheta din spate. M-am întors înapoi, târându-mi picioarele; am ieșit din mașină; am ajuns la mânerul portierei din față. Am apăsat. Am apăsat din nou. Încuietoarea a cuplat, a trosnit. Portiera s-a deschis, trântindu-se.

Ed era acolo, pielea îi era roșie în lumina amețitoare, ca de ambulanță, de pe bord. M-am mirat de lumina aceea, cum supraviețuise bateria impactului, în timp ce i-am desfăcut centura de siguranță. S-a aplecat spre mine, desprinzându-se, ca un nod tras. L-am prins de subsuori.

Şi l-am târât, capul meu lovindu-se de schimbătorul de viteze, trupul lui fiind târât de-a lungul plafonului. Când am ieşit din maşină, i-am văzut chipul spălat de sânge.

M-am ridicat, l-am tras, m-am împleticit înapoi, până am ajuns lângă Olivia, apoi l-am aşezat lângă ea. Ea s-a mişcat. El, nu. I-am luat mâna, i-am tras mâneca de pe încheietura mâinii, am apăsat cu degetele pe piele. Avea un puls slab.

Ieşiserăm din maşină, toţi sub întinderea plină de stele, pe podeaua universului. Am auzit un pufăit constant, mişcător - propria-mi respiraţie. Gâfâiam. Transpiraţia îmi curgea pe faţă, se prelingea pe gât.

Mi-am dus un braţ la spate, am pipăit cu atenţie, degetele urcându-mi pe coloana vertebrală ca pe o scară. Între umeri, vertebrele mă ardeau de durere.

Am inspirat, apoi am expirat. Priveam cum aerul ieşea încet din gura Oliviei, din gura lui Ed.

M-am întors.

Ochii mei măsurau ceea ce arăta ca aproximativ o sută de metri de stâncă abruptă, luminată fluorescent de lumina lunii. Drumul se întindea nevăzut undeva, deasupra capului, dar nu aveai cum să urci spre el, nu aveai cum să urci nicăieri. Ne prăbuşiserăm pe o platformă mică, un mic pervaz de stâncă care ieşea în afară de pe marginea muntelui; dincolo de acesta şi dedesubt se întindea uitarea. Stele, zăpadă, spaţiu. Tăcere.

Telefonul.

Mi-am pipăit buzunarele - din faţă, din spate, din haină - şi apoi mi-am amintit cum el l-a prins şi mi l-a luat repede; cum se învârtise pe podea şi dansase acolo, zăngănind între picioarele mele, numele acela apărând strident pe ecran.

M-am cufundat în maşină pentru a treia oară, am şters plafonul cu mâinile, l-am găsit în cele din urmă lângă parbriz, cu ecranul intact. A fost un şoc să-l văd atât de curat; soţul meu sângera, fiica mea era rănită, corpul meu rănit, maşina noastră distrusă – dar telefonul supravieţuise neatins. O relicvă dintr-o altă epocă, de pe un alt pământ. Arăta ora 10:27 P.M. Ieşiserăm de pe drum de aproape o jumătate de oră.

Ghemuindu-mă în partea din faţă a maşinii, am trecut cu degetul mare peste ecran – 911 – şi mi-am ridicat telefonul la ureche; am simţit cum îmi tremură lângă obraz.

Nimic. M-am încruntat.

Am încheiat apelul, m-am retras din maşină, am analizat ecranul. FĂRĂ SEMNAL. Am îngenuncheat în zăpadă. Am sunat din nou.

Nimic.

Am format de încă două ori.

Nimic. Nimic.

M-am ridicat, am apăsat tare butonul difuzorului, mi-am înălţat braţul în aer. Nimic.

Am înconjurat maşina, poticnindu-mă în zăpadă. Am sunat din nou. Şi din nou. De patru ori, de opt ori, de treisprezece ori. Nu mai ştiam de câte ori.

Nimic.

Nimic.

Nimic.

Am ţipat. A izbucnit din mine, curăţându-mi gâtul, crăpând noaptea ca pe o întindere de gheaţă, estompându-se într-o mulţime de ecouri. Am ţipat până când m-a ars limba, până când vocea nu mi-a mai rezistat.

M-am învârtit în jur. Am ameţit. Am aruncat telefonul pe jos. S-a scufundat în zăpadă. L-am ridicat, ecranul era parcă înrourat, şi l-am aruncat din nou,

mai departe. Mă cuprinsese panica. Am sărit înainte, am săpat prin gheață. L-am prins cu mâna. Am scuturat zăpada de pe el, am sunat din nou.

Nimic.

M-am întors la Olivia și la Ed; stăteau întinși acolo, unul lângă altul, nemișcați, sub lumina lunii.

Un suspin și-a găsit drumul spre gura mea, disperat după aer, și mi-a trecut dincolo de buze. Genunchii mi s-au strâns sub mine, îndoiți ca niște bricege. M-am lăsat în jos. M-am târât între soțul meu și fiica mea. Am început să plâng.

Când m-am trezit, degetele îmi erau reci și vinete, strânse în jurul telefonului. 12:58 A.M. Bateria era golită, mai rămăsese doar 11%.

Nu avea importanță, m-am gândit eu; nu puteam să sun la 911, nu puteam să sun pe nimeni.

Oricum, am încercat. Nimic.

Mi-am rotit capul spre stânga, spre dreapta: Ed și Livvy, de-o parte și de alta a mea, respirația lor slabă, dar constantă, chipul lui Ed acoperit cu sânge uscat, șuvițe de păr întinse pe obrajii Oliviei. Am atins-o cu mâna pe frunte. Era rece. Ar fi fost mai bine să ne adăpostim în mașină? Dar dacă... nu știam; dacă s-ar fi rostogolit? Dacă ar fi *explodat*?

M-am ridicat. În picioare. M-am uitat la matahala aceea de mașină. Am cercetat cerul – luna aceea plină, baia de stele. Încet, mi-am întors privirea spre munte.

Când m-am apropiat, mi-am scos telefonul și l-am ținut în fața mea, ca pe o baghetă. Am trecut cu degetul mare în sus pe ecran, am apăsat butonul lanternei. Lumină dură, o stea minusculă în mâna mea.

Peretele de stâncă, în strălucirea aceea, părea plat și fără cusur. Nicăieri nu-mi puteam înfige degetele, nimic

de care să mă prind, nici o buruiană sau o ramură, nici o stâncă ieşită în afară - doar pământ şi pietriş, inaccesibile, ca un zid. Am mers pe lăţimea micii noastre stânci, cercetând fiecare centimetru. Am îndreptat lumina în sus până când noaptea a înăbuşit-o.

Nimic. Totul devenise nimic.

10% baterie în telefon. 1:11 A.M.

Când eram copil, îmi plăceau constelaţiile, am făcut un studiu despre ele, am cartografiat întregul cer pe suluri de hârtie de împachetat, în curtea din spate, în serile de vară, cu albăstrelele dormitând în jurul meu şi iarba moale sub coate. Acum stelele defilau deasupra capului meu, eroii iernii împrăştiaţi ca nişte paiete pe cerul nopţii: Orion, strălucitor şi înţepenit; Canis Major, urmându-l cu paşi mari; Pleiadele, întinse ca nişte bijuterii de-a lungul umărului Taurului. Gemenii. Perseus. Cetus.

Cu vocea mea rănită le-am murmurat numele ca o vrajă pentru Livvy şi Ed, capetele lor înălţându-se şi coborând pe pieptul meu, cu fiecare respiraţie a mea. Degetele mele le mângâiau părul, buzele lui, obrajii ei.

Toate stelele acelea parcă fumegau de frig. Noi tremuram sub ele. Am dormit.

4:34 A.M. M-am trezit tremurând. I-am cercetat pe amândoi - mai întâi pe Olivia, apoi pe Ed. I-am pus nişte zăpadă pe faţă. Nici nu s-a clintit. Am frecat-o de pielea lui, îndepărtând sângele uscat; a tresărit.

– Ed, i-am spus, scuturându-l de umăr.

Nici un răspuns. I-am verificat din nou pulsul. Mai rapid, mai slab.

Stomacul meu dădea semne de foame. Noi nu luam niciodată cina, mi-am amintit. Mai mult ca sigur că erau înfometați.

M-am ghemuit înapoi în mașină, unde lumina din tabloul de bord se diminuase, aproape dispăruse. Era acolo, strivită la fereastra pasagerului din spate: geanta în care pusesem cutiile cu sendvișuri cu unt de arahide și jeleu și sucurile. Când am prins breteaua în pumn, lumina s-a stins complet.

Înapoi afară, am desfăcut folia de plastic de pe un sendviș și am dat-o la o parte; o pală de vânt a prins-o, iar eu m-am uitat cum plutea în sus și departe, delicată, ca o zână, o himeră. Am rupt un colț de pâine, i l-am adus Oliviei.

– Hei! am murmurat, jucându-mă cu degetele pe obrazul ei și ochii i s-au deschis. Uite!

I-am oferit pâinea și i-am dus-o la gură. Buzele i s-au desfăcut; pâinea a rămas acolo, ca un înotător pe cale să se înece, înainte să îi alunece pe limbă. Am luat paiul de pe cutia de suc și l-am introdus în cutie. Limonada a început să iasă prin el și s-a scurs pe zăpadă. Mi-am împins un braț sub capul Oliviei și i-am ridicat fața spre pai, apoi am strâns cutia. I s-a revărsat în gură. A dat lichidul afară.

I-am ridicat și mai mult capul și a început să bea cu înghițituri mici, ca un colibri. După o clipă, și-a lăsat capul moale în mâna mea și ochii i s-au închis. Am așezat-o încet pe pământ.

A urmat Ed.

Am îngenuncheat lângă el, dar nu voia să-și deschidă gura, nici măcar să-și deschidă ochii. Am atins ușor bucata de pâine de buzele lui, i-am mângâiat obrazul, ca și cum lucrul acesta l-ar fi făcut să-și desfacă maxilarul, și, cu toate acestea, nu s-a mișcat. Panica

creştea în sufletul meu. Mi-am lipit capul de faţa lui. Respiraţia lui, slabă ca o adiere, dar insistentă, mi-a încălzit pielea. Am expirat uşurată.

Dacă nu putea să mănânce, putea, cu siguranţă, să bea. I-am frecat buzele uscate cu puţină zăpadă, apoi i-am strecurat paiul în gură. Mi-am încleştat degetele în jurul cutiei. Sucul i s-a scurs de-o parte şi de alta a bărbiei şi i s-a întărit în barba abia ieşită.

– Haide, l-am rugat eu, dar lichidul se grăbea în continuare în jos pe maxilar.

Am scos paiul şi i-am pus o altă bucată de zăpadă îngheţată pe buze, apoi pe limbă. Am lăsat-o să i se topească în gât.

M-am aşezat din nou pe zăpadă, am băut din pai. Limonada era prea dulce. Am băut tot, oricum.

Din maşină am tras o sacoşă groasă de pânză, umplută cu geci şi pantaloni de schi. Le-am scos afară, le-am întins pe Livvy şi pe Ed.

Mi-am ridicat privirea spre cer. Era imposibil de mare.

Lumina s-a aşezat pe pleoapele mele ca o greutate. Le-am deschis.

Şi m-am uitat chiorâş. Deasupra noastră se întindea cerul, neîntrerupt, nesfârşit, o mare adâncă de nori. Fulgii de zăpadă se cerneau în jos ca nişte flori de păpădie şi se loveau de pielea mea. Am verificat telefonul. 7:28 A.M. 5% baterie.

Olivia se mişcase uşor în somn, se aplecase pe braţul stâng, în timp ce braţul drept îi atârna lejer de-a lungul ei. Obrazul îi era aşezat pe sol. Am aşezat-o din nou pe spate, i-am şters zăpada de pe piele. Uşor i-am curăţat şi urechea.

Ed nu se mişcase. M-am aplecat spre faţa lui. Încă mai respira.

Îmi lăsasem telefonul în buzunarul de la blugi. Acum l-am scos, l-am strâns tare în mână, să am noroc, şi am format din nou 911. Pentru o secundă în care mi s-a tăiat respiraţia, mi-am imaginat că sună, aproape că îl auzeam făcând triluri în urechea mea.

Nimic. M-am uitat îndelung la ecran.

La maşina rostogolită pe spate ca o ţestoasă neputincioasă, ca un animal rănit. Părea neobişnuită, chiar ruşinată.

M-am uitat la valea de sub noi, plină de copaci, ca nişte ţepi, şi cu un râu ca o panglică subţire de argint ce se desfăşura în depărtare.

M-am ridicat. M-am întors.

Muntele se înălţa impunător peste mine. În lumina zilei, mi-am dat seama că am aproximat greşit cât de mult căzuserăm – eram la aproape două sute de metri de şoseaua de deasupra, iar versantul de piatră arăta şi mai de netrecut, mai imposibil decât îmi păruse noaptea trecută. Sus, sus, sus s-a ridicat privirea mea, până când a ajuns în vârf.

Mâna mi-a rătăcit spre gât. Căzuserăm de la înălţimea aceea. Şi supravieţuiserăm.

Mi-am înclinat capul şi mai mult pe spate, ca să cuprind imensitatea cerului. Şi m-am uitat chiorâş. Totul părea prea vast, cumva, prea masiv. M-am simţit ca o miniatură într-o casă de păpuşi. M-am putut vedea din afară, de departe, mică, o fărâmă. M-am întors împrejur, m-am clătinat pe picioare.

Vederea mi se înceţoşa. Ceva mi-a făcut picioarele să tremure.

Am scuturat din cap, m-am frecat la ochi. Lumea a dispărut, s-a retras în graniţele sale.

Câteva ore am ațipit lângă Ed și Olivia. Când m-am trezit – 11:10 AM –, zăpada se prăbușea peste noi în valuri, vântul bătea ca niște biciuri deasupra capetelor noastre. Un bubuit lung de tunet a răsunat în apropiere. Mi-am șters fulgii de pe față, m-am ridicat brusc în picioare.

Aceeași mișcare spasmodică a vederii mele, ca niște valuri în apă, și, de data aceasta, genunchii mi s-au lovit unul de celălalt, ca și cum ar fi fost atrași de un magnet. Am simțit că mă prăbușesc spre pământ.

– Nu, am spus eu, cu o vocea iritată și înghețată. Am întins o mână spre zăpadă și m-am sprijinit să mă ridic.

Ce era în neregulă cu mine?

Nu mai era timp. Nu mai era timp. M-am împins în sol, m-am ridicat. I-am văzut pe Ed și pe Olivia la picioarele mele, pe jumătate acoperiți de zăpadă.

Și am început să-i târăsc spre mașină.

Cum s-a scurs timpul? Părea că, în anul următor, lunile treceau mai repede decât acele ore cu Ed și Livvy pe acel plafon răsturnat, zăpada ridicându-se pe lângă ferestre ca valurile la flux, parbrizul scârțâind și trosnind sub greutatea zăpezii.

I-am cântat cântece pop, cântece pentru copii, melodii pe care le-am inventat eu, în timp ce zgomotul de afară devenea mai puternic și lumina din interior se făcea tot mai slabă. I-am analizat spiralele urechii, i le-am atins cu degetul, i-am fredonat în urechi. L-am cuprins în brațe, mi-am împletit picioarele cu ale lui, mi-am împreunat mâinile cu ale lui. Am înfulecat un sendviș și am dat pe gât o cutie de suc. Am desfăcut

o sticlă de vin înainte să-mi aduc aminte că mă va deshidrata. Dar voiam să beau. Chiar voiam.

Eram sub pământ, aşa mă simţeam; ne-am ascuns într-un loc secret şi întunecos, într-un loc protejat de lume. Nu ştiam când vom ieşi. Cum vom ieşi. Dacă vom ieşi vreodată.

La un moment dat, telefonul meu s-a închis. Am adormit la 3:40 P.M., 2% baterie, şi când m-am trezit, ecranul se întunecase deja.

Lumea era tăcută, cu excepţia strigătului vântului şi a lui Livvy, care inspira sacadat, şi a lui Ed, care scotea un hârâit slab din gât. Iar mie suspinelele îmi străbăteau tot corpul.

Linişte. Linişte absolută.

Mi-am recăpătat conştienţa în pântecele acelei maşini, cu ochii înceţoşaţi. Dar apoi am văzut lumina pătrunzând în maşină, am văzut lumina slabă din spatele parbrizului şi am auzit tăcerea aşa cum auzisem zgomotul. Locuia în maşină ca un lucru viu.

M-am îndreptat şi am întins mâna după mânerul portierei. Acesta a pocnit reconfortant, dar portiera nu se clintea.

Nu!

M-am târât pe genunchi, m-am rostogolit pe spatele care mă durea, mi-am îndesat picioarele în portieră şi am împins. Aceasta s-a clintit în zăpadă, apoi s-a oprit. Am lovit geamul şi l-am presat cu călcâiele. Portiera s-a deschis. În maşină s-a adunat o mică avalanşă.

M-am târât afară pe burtă, închizându-mi ochii la vederea luminii. Când i-am deschis din nou, am văzut zorii ivindu-se peste munţii îndepărtaţi. M-am ridicat în genunchi şi am cercetat lumea din jurul meu: valea

îmbibată în alb; râul acela îndepărtat; zăpada pufoasă de sub picioarele mele.

M-am clătinat pe genunchi. Apoi am auzit un trosnet şi am ştiut că parbrizul se prăbuşeşte.

Mi-am adâncit un picior, apoi celălalt în zăpadă, am ieşit împleticindu-mă în faţa maşinii, am văzut sticla spartă înăuntru. Înapoi la uşa pasagerului, înapoi înăuntru. Încă o dată i-am tras din maşina răsturnată, mai întâi pe Livvy, apoi pe Ed; încă o dată i-am aranjat unul lângă altul pe jos.

Şi, în timp ce stăteam deasupra lor, cu respiraţia aburindu-mi în faţă, vederea mi s-a înceţoşat din nou. Cerul părea că se proiectează în afară, spre mine, apăsându-mă; m-am încovoiat, pleoapele mi s-au încleştat, inima a început să-mi bată ca un ciocan în piept.

Am urlat, ca un animal sălbatic. M-am întors pe burtă, mi-am întins braţele în jurul Oliviei şi al lui Ed, i-am strâns la piept în timp ce mă văitam în zăpadă.

Aşa ne-au găsit.

67

Când mă trezesc luni dimineața, vreau să vorbesc cu Wesley.

M-am răsucit în cearşafuri, trebuie să mi le desprind de pe corp precum coaja de pe mere. Soarele se revarsă prin ferestre luminând lenjeria de pat. Pielea mea strălucește de căldură. Mă simt ciudat de frumoasă.

Telefonul e pe perna de lângă mine. Pentru o clipă, în timp ce aud sunetul în ureche, mă întreb dacă și-ar fi putut schimba numărul, dar apoi aud cum vocea îi bubuie în telefon, incredibil de asurzitoare, ca întotdeauna:

– Lăsați un mesaj, poruncește el.

Nu las. În schimb, încerc la biroul lui.

– Anna Fox la telefon, îi spun femeii care răspunde.

După voce, pare tânără.

– Dr. Fox. Sunt Phoebe.

Am greșit.

– Îmi pare rău, spun eu. Phoebe – am lucrat cu ea aproape un an. Categoric nu este tânără. Nu te-am recunoscut. Vocea ta...

– E în regulă. Cred că am răcit, deci probabil că sună diferit. E politicoasă. Tipic pentru Phoebe. Ce mai faci?

– Sunt bine, mulțumesc. Pot vorbi cu Wesley?

Desigur, Phoebe e destul de protocolară şi probabil îl va suna.

- Dr. Brill, spune ea, are şedinţe toată dimineaţa, dar îi pot transmite să te sune mai târziu.

Îi mulţumesc, îi dau numărul meu.

- Da, îl avem înregistrat, spune ea, iar eu închid.

Mă întreb dacă el mă va suna înapoi.

68

Mă duc jos. Fără vin astăzi, am hotărât, sau, cel puțin, nu în dimineața aceasta; trebuie să am mintea limpede pentru Wesley. Dr. Brill.

Să începem cu ceea ce este mai important: vizitez bucătăria, găsesc scara cea mică așa cum am lăsat-o, sprijinită de ușa subsolului. În lumina dimineții, aproape incandescent de strălucitoare, pare fragilă, absurdă; David putea să o dărâme cu o lovitură de umăr. Pentru o clipă, în creierul meu se strecoară îndoiala: deci el are cercelul unei femei pe noptieră; și ce-i cu asta? *Nu știi că e al ei*, a spus Ed, și este adevărat. Trei perle mici - cred că am și eu o pereche asemănătoare.

Mă uit la scară ca și cum ar putea să vină spre mine pe picioarele ei fusiforme, din aluminiu. Țintesc cu privirea sticla de merlot care strălucește pe blatul de bucătărie, lângă cheia de la casă, așezată în cârligul ei. Nu, fără băutură. În plus, mai mult ca sigur că locul e plin deja cu pahare de vin. (Unde am mai văzut așa ceva? Da, thrillerul acela, *Semne* - un film mediocru, o coloană sonoră splendidă, în stilul lui Bernard Herrmann. O fiică precoce împrăștie peste tot pahare cu apă pe jumătate băute și acestea sfârșesc prin a descuraja invadatorii spațiali. „De ce ar veni extratereștrii pe *Pământ*, dacă sunt alergici la *apă*?" îl critica Ed, înverșunat. Era a treia noastră întâlnire.)

Încep să-mi pierd concentrarea. Sus, în birou cu mine!

Mă opresc la biroul meu, îmi arunc telefonul lângă mouse pad, îl conectez la calculator ca să se încarce. Verific ceasul de pe calculator: e puțin trecut de ora unsprezece. Mai târziu decât am crezut. Temazepamul acela chiar m-a anesteziat. Temazepamurile acelea, de fapt. La plural.

Mă uit pe fereastră. Pe cealaltă parte a străzii, chiar la țanc, doamna Miller iese pe ușa din față, închizând-o fără zgomot în spatele ei. Văd că în această dimineață poartă un palton de culoare închisă și din gura ei se revarsă o respirație albă. Apăs aplicația pentru vreme de pe telefonul meu. Minus unsprezece grade afară. Mă ridic și ating termostatul de pe palier.

Mă întreb ce face soțul Ritei. A trecut foarte mult timp de când l-am văzut, de când l-am căutat.

Înapoi la biroul meu, mă uit prin cameră, prin parc, la casa Russell. Ferestrele par goale. *Ethan*, mă gândesc eu. *Trebuie să ajung la Ethan*. Am simțit că ezită aseară; „Mi-e frică“, spusese el, cu ochii mari, aproape sălbatici. Un copil aflat în primejdie. Este datoria mea să-l ajut. Orice s-a întâmplat cu Jane, orice s-a ales de ea, trebuie să-l protejez pe fiul ei.

Care este următoarea mișcare? Îmi mușc buza. Intru pe forumul de șah. Încep să joc.

O oră mai târziu, e trecut de amiază și nu mi-a venit nici o idee.

Tocmai am făcut ca sticla să sărute din nou paharul cu vin – încă o dată, e trecut de prânz –, și mă gândesc. Problema mi-a rămas în minte ca zgomotul ambiental: cum să ajung la Ethan? La fiecare câteva minute, mă uit dincolo de parc, ca și cum răspunsul ar putea fi mâzgălit pe peretele casei. Nu pot să-l sun pe telefonul

fix; el nu are telefonul lui personal; dacă aş încerca cumva să-i dau un semn de viaţă, tatăl său - sau femeia aceea - m-ar putea vedea înaintea lui. Mi-a spus că nu are nici adresă de e-mail, nici cont de Facebook. *Ar putea la fel de bine să nici nu existe.*

E aproape la fel de izolat ca mine.

Mă las cu spatele pe scaun, sorb din vin. Pun jos paharul. Văd lumina de amiază cum se târăşte peste pervazul ferestrei. Computerul piuie. Mut un cal, îl fac să cotească pe tabla de şah. Aştept o altă mişcare.

Ceasul de pe ecran arată 12:12. Nici un semn de la Wesley - chiar va suna? Sau ar trebui să încerc din nou? Mă întind după telefon, îl aduc la viaţă.

Un sunet pe desktop - Gmail. Iau mouse-ul, ghidez cursorul departe de tabla de şah. Dau clic pe browser. Cu cealaltă mână, duc spre buze paharul cu vin. Acesta străluceşte în lumina soarelui.

Peste marginea paharului, mă uit la inboxul gol, cu excepţia unui singur mesaj, rândul cu subiectul lăsat necompletat, numele expeditorului, cu caractere aldine.

Jane Russell.

Dinţii mi se lovesc de pahar.

Mă holbez la ecran. Aerul din jurul meu devine, brusc, rarefiat.

Îmi tremură mâna când aşez paharul pe birou şi, odată cu ea, şi vinul dinăuntru. Mouse-ul se umflă în palma mea când îl apuc. Am încetat să mai respir.

Cursorul se îndreaptă spre numele ei. Jane Russell.

Dau clic.

Mesajul se deschide, un câmp alb. Nu există text, doar o pictogramă, semn că mesajul are un fişier ataşat, o mică agrafă de hârtie. Dau dublu-clic pe ea.

Ecranul devine negru. Apoi, o imagine începe să se încarce încet, bucată cu bucată. Bare granulate de un gri-închis.

Am încremenit. Încă nu pot respira.

Rând după rând de întuneric pe ecran, ca o perdea care cade încet. Trece o clipă. Încă una.

Apoi...

...apoi o amestecătură de... crengi? Nu: păr întunecat și încâlcit, în prim-plan.

Un detaliu de piele albă.

Un ochi, închis, vertical, mărginit de gene.

E cineva culcat pe o parte. Mă uit la o față adormită.

Mă uit la fața *mea* adormită.

Imaginea se mărește brusc, ieșind la iveală jumătatea inferioară – și iată-mă, capul meu, în întregime. O șuviță de păr întinsă peste fruntea mea. Ochii închiși strâns, gura ușor deschisă. Obrajii cufundați în pernă.

Sar în picioare. Scaunul se răstoarnă în spatele meu.

Jane mi-a trimis o fotografie cu mine dormind. Ideea se descarcă lent în creierul meu, așa cum s-a descărcat imaginea, apărând cu greu, linie după linie.

Jane a fost noaptea în casa mea.

Jane a fost în dormitorul meu.

Jane m-a urmărit cum dorm.

Stau acolo uluită, într-o tăcere asurzitoare. Și apoi văd cifrele fantomatice în colțul din dreapta jos. Un marcaj temporal – data de astăzi, 02:02 A.M.

În noaptea asta. Ora două. Cum e posibil așa ceva? Mă uit la adresa de e-mail pusă în paranteze lângă numele expeditorului:

guesswhoanna@gmail.com

69

Deci nu a fost Jane. Cineva care se ascunde în spatele numelui ei. Cineva care își bate joc de mine.

Gândurile mele țintesc ca o săgeată direct la subsol. David, în spatele acelei uși.

Mă înfășor în halat. Gândește! Nu intra în panică! Fii calmă!

A forțat ușa? Nu - am găsit scara exact așa cum am lăsat-o.

Deci - mâinile îmi tremură pe lângă corp; mă aplec în față, le pun pe masă - și-a făcut o copie după cheia mea? Am auzit zgomote pe palier în noaptea aceea, când l-am condus în pat; oare a cotrobăit prin casă, a furat cheia din bucătărie?

Doar că am văzut-o pe cârlig acum o oră și am blocat ușa de la subsol imediat după ce a plecat - nu avea cum să intre.

Doar dacă... dar bineînțeles că putea intra: ar fi putut pătrunde ușor în casă oricând dorea, folosind o copie după cheie. A înlocuit originalul.

Dar el a plecat ieri. În Connecticut.

Cel puțin asta mi-a spus.

Mă uit la mine pe ecran, la semilunile genelor mele, la linia dinților care mi se vede în spatele buzei

superioare: complet ignorantă, complet neînarmată. Mă trec fiorii. Acidul îmi urcă undeva în gât.

guesswhoanna. Cine, dacă nu David? Şi de ce să-mi spună mie? Nu doar că cineva a intrat ilegal în casa mea, în dormitorul meu, m-a înregistrat dormind - dar cineva vrea ca eu să şi ştiu acest lucru.

Cineva care ştie de Jane.

Mă întind după pahar cu ambele mâini. Beau, beau adânc. Îl pun jos şi iau telefonul.

Vocea lui Little este ondulată şi moale, ca o faţă de pernă. Poate că dormea. Nu contează.

- Cineva a intrat la mine în casă, îi spun.

Acum sunt în bucătărie, într-o mână ţin telefonul, în cealaltă paharul şi mă uit ţintă la uşa de la subsol; când spun cu voce tare acele cuvinte imposibile, par să fie goale, neconvingătoare. Ireale.

- Dr. Fox, spune el, vesel. Tu eşti?

- Cineva a intrat la mine în casă azi-dimineaţă la ora două.

- Stai puţin. Îl aud cum îşi trece telefonul în cealaltă mână. A fost cineva în casa ta?

- La două dimineaţa.

- De ce nu ai anunţat mai devreme?

- Fiindcă dormeam la ora aia.

Vocea i se încălzeşte. Crede că m-a prins.

- Atunci de unde ştii că a fost cineva în casa ta?

- Pentru că mi-a făcut o fotografie şi mi-a trimis-o prin e-mail.

O pauză.

- Ce fotografie?

- O fotografie cu mine. Dormind.

Când vorbeşte din nou, pare să fie mai apropiat.

- Eşti sigură?

– Da.

– Şi... ascultă, nu vreau să te sperii...

– Deja sunt speriată.

– Eşti sigură că acum casa e goală?

Tac. La asta nu m-am gândit.

– Dr. Fox? Anna?

– Da. Categoric nu e nimeni aici. Cu siguranţă aş fi ştiut deja.

– Poţi... eşti în stare să ieşi?

Aproape că râd. În schimb, doar suflu:

– Nu.

– Bine. Doar... stai acolo. Nu... doar stai acolo. Vrei să rămân pe fir cu tine?

– Vreau să vii aici.

– Venim.

La plural. Norelli va fi cu el. Bine – vreau ca ea să fie aici şi să vadă asta. Pentru că este real. Acest lucru este incontestabil.

Little încă mai vorbeşte, respiraţia lui se aude puternic în telefon.

– Ştii ce aş vrea să faci, Anna? Să te duci la uşa de la intrare. În cazul în care trebuie să ieşi. Putem ajunge acolo în curând, doar în câteva minute, dar, în caz că trebuie să ieşi...

Mă uit la uşa de la hol, mă mişc în direcţia aceea.

– Suntem în maşină. Ajungem repede.

Încuviinţez din cap încet, urmăresc cum se apropie uşa.

– Ai văzut ceva filme de curând, dr. Fox?

Nu-mi pot face curaj să o deschid. Nu pot călca în zona aceea crepusculară. Scutur din cap. Părul îmi atinge faţa.

– Vreun thriller vechi de-al tău?

Scutur capul din nou şi vreau să-i spun că nu am văzut, când îmi dau seama că încă ţin paharul de vin

în mână. Intrus sau nu - şi nu cred că există vreunul -, nu voi răspunde la uşă aşa. Trebuie să scap de pahar.

Dar îmi tremură mâna şi vinul îmi curge pe partea din faţă a halatului, făcând o pată roşie ca sângele, chiar deasupra inimii. Arată ca o rană.

Little încă vorbeşte în urechea mea...

- Anna? Eşti bine acolo? ... în timp ce mă întorc în bucătărie, cu telefonul apăsat la tâmplă, şi pun paharul în chiuvetă. ... totul e în regulă? întreabă Little.

- Da, îi spun.

Deschid robinetul, îmi scot halatul, îl pun sub jetul de apă, în timp ce stau acolo în tricou şi pantaloni de trening. Pata de vin parcă fierbe sub apă sângerând, subţiindu-se, făcându-se un roz pal. O strâng în mână şi degetele mi se albesc de frig.

- Poţi veni la uşa de la intrare?

- Da.

Opresc robinetul. Scot halatul din chiuvetă şi îl storc.

- Bine. Stai acolo.

Scuturând halatul ca să se usuce, văd că nu mai am prosoape de hârtie - suportul este gol. Mă duc la sertarul cu feţe de masă, îl deschid. Şi înăuntru, peste un teanc de prosoape împăturite, mă văd din nou.

Nu adormită profund, într-un prim-plan, nu pe jumătate cufundată într-o pernă, ci dreaptă, luminoasă, cu părul dat pe spate, cu ochii strălucitori şi dornici - varianta mea din hârtie şi cerneală.

O şmecherie grozavă, spusesem eu.

Un desen Jane Russell original, îmi răspunsese ea.

Şi apoi se semnase.

70

Hârtia îmi tremură în mână. Mă uit la semnătura mâzgălită în colţ.

Aproape că mă îndoisem de ea. Aproape că mă îndoisem de autoarea ei. Şi totuşi, iată-l, un suvenir din noaptea aceea dispărută. Un memento. Memento mori. *Aminteşte-ţi că trebuie să mori.*

Aminteşte-ţi.

Şi îmi amintesc: îmi amintesc şahul şi ciocolata; îmi amintesc ţigările, vinul, turul casei. Mai presus de toate, îmi amintesc de Jane, ţipând şi trăgând la măsea, în elementul ei; plombele ei argintii; felul în care s-a aplecat pe fereastră când şi-a văzut casa în splendoarea ei – „Ce loc remarcabil!", murmurase ea.

Ea a fost aici.

– Aproape că am ajuns, spune Little.

– Am... Îmi dreg glasul. Am...

Mă întrerupe.

– Virăm pe...

Dar nu aud unde sunt, pentru că, prin fereastră, îl urmăresc pe Ethan cum iese pe uşa din faţă. Probabil că a fost înăuntru în tot acest timp. Am aruncat ocheade spre casa lui timp de o jumătate de oră,

privirea mutându-mi-se de la bucătărie spre salon şi spre dormitor; Nu ştiu cum l-am ratat.

– Anna?

Vocea lui Little sună măruntă, micşorată. Mă uit în jos, văd telefonul în mâna mea, lângă şold; văd halatul căzut la picioarele mele. Apoi pun telefonul pe blatul de bucătărie şi aşez desenul lângă chiuvetă. Bat cu degetele în sticlă, cu putere.

– Anna?

Little strigă din nou. Îl ignor.

Bat mai tare. Ethan a trecut pe trotuar acum, îndreptându-se spre casa mea. Da.

Ştiu ce trebuie să fac.

Degetele mele prind cadrul mobil al ferestrei. Le tensionez, bat din ele, le îndoi. Închid ochii. Şi ridic.

Aerul rece îmi înconjoară corpul atât de dur încât îmi simt inima slăbită; îmi ia hainele cu asalt, le face să tremure în jurul meu. Urechile mele se umplu cu sunetul vântului. Mă cuprinde frigul, sunt copleşită de frig.

Chiar şi aşa, îi strig numele, un singur vuiet, două silabe, izvorâte de pe limba mea, propulsate ca nişte ghiulele în lumea exterioară: *E-than!*

Aud cum este spintecată tăcerea. Îmi imaginez stoluri de păsări zburând, trecători care se opresc din drumul lor.

Şi apoi, cu ultima gură de aer: *Ştiu.*

Ştiu că mama ta era femeia pe care am cunoscut-o eu; ştiu că a fost aici; ştiu că minţi.

Trântesc geamul jos, mă aplec cu fruntea pe geam. Deschid ochii.

El e acolo pe trotuar, încremenit, purtând un palton lung, prea mare, şi nişte blugi nu suficient de mari, părul vâlvoi fluturându-i în bătaia vântului. Se uită la

mine, respirația adunându-se ca un nor în fața lui. Mă uit în spate, pieptul mi se umflă, inima îmi bate cu o viteză amețitoare.

El scutură din cap. Continuă să meargă.

71

Îl urmăresc cu privirea până când îl pierd din vedere, plămânii mi se dezumflă, umerii îmi cad, aerul rece bântuind bucătăria. Doar atât am putut să-l urmăresc. Cel puţin nu s-a dus repede acasă.

Şi totuşi. Şi totuşi. Detectivii vor ajunge aici imediat. Am portretul – acolo, cu faţa în jos pe podea, suflat de curentul de aer. Mă aplecat să-l ridic, să-mi iau halatul, îl simt umed în mână.

Sună soneria. E Little. Mă îndrept de spate, iau telefonul, mi-l bag în buzunar; mă grăbesc spre uşă, lovesc butonul interfonului cu pumnul, răsucesc încuietoarea. Mă uit la geamul îngheţat. Apare o umbră care se concretizează într-o siluetă.

Bucata de hârtie îmi tremură în mână. Nu mai am răbdare. Întind mâna spre mâner, îl răsucesc, deschid uşa, smucind-o.

E Ethan.

Sunt prea surprinsă ca să-l mai salut. Stau acolo, cu hârtia între degete, iar halatul îmi atârnă spre picioare.

Obrajii îi sunt roşii de frig. Părul lui ar trebui tuns; îi trece peste sprâncene, i se răsuceşte în jurul urechilor. Face ochii mari.

Ne uităm unul la celălalt.

– Nu poţi să ţipi pur şi simplu la mine, spune el, cu voce scăzută.

Nu mă aşteptam la asta. Înainte să mă pot controla, îi spun:

– Nu ştiam cum altfel să îţi atrag atenţia, îi spun eu.

Picături de apă îmi cad pe picioare, pe podea. Îmi mut halatul sub braţ.

Punch se strecoară în cameră de pe scări şi se îndreaptă direct spre gambele lui Ethan.

– Ce vrei? întreabă el privind în jos.

Nu-mi dau seama dacă vorbeşte cu mine sau cu pisica.

– Ştiu că mama ta a fost aici, îi spun.

El oftează şi neagă, cu o mişcare a capului.

– Cred că... delirezi.

Cuvântul parcă îi iese de pe limbă împleticit, ca şi cum nu ar fi familiarizat cu el. Nu e nevoie să mă întreb unde l-a auzit. Sau în legătură cu cine.

Scutur şi eu din cap.

– Nu, îi spun eu, şi simt că buzele mi se curbează într-un zâmbet. Nu. Am găsit asta.

Îi arăt portretul.

Se uită la el.

Nu se aude nici un zgomot în casă, cu excepţia lui Punch, care se freacă de blugii lui Ethan.

Îl urmăresc. Se uită cu gura căscată la portret.

– Ce e asta? întreabă el.

– Eu sunt.

– Cine l-a desenat?

Îmi înclin capul, păşesc în faţă.

– Poţi să citeşti semnătura.

El ia hârtia. Mijeşte ochii.

– Dar...

Soneria ne face pe amândoi să tresărim. Întoarcem capul spre uşă. Punch merge repede spre canapea.

În timp ce Ethan mă urmăreşte, ajung la interfon şi apăs butonul. Se aud paşi pe hol şi Little intră în cameră, un bărbat ca un val de maree, iar Norelli îl urmează.

Îl văd mai întâi pe Ethan.

– Ce se întâmplă aici? întreabă Norelli, neştiind la care dintre noi doi să se uite mai atentă.

– Ai spus că a fost cineva în casa ta, spune Little.

Ethan se uită la mine şi aruncă o privire spre uşă.

– Tu rămâi aici, îi spun.

– Poţi pleca, îi spune Norelli.

– Stai, urlu eu, şi Ethan nu se mişcă.

– Ai verificat casa? întreabă Little.

Scutur din cap.

El îi face un semn cu capul lui Norelli, care traversează bucătăria şi se opreşte lângă uşa de la subsol. Se uită la scară, mă priveşte.

– Chiriaşul, îi spun eu.

Înaintează spre scara care duce la etaj fără să spună vreun cuvânt.

Mă întorc la Little. Mâinile îi sunt adâncite în buzunare; privirea îi este aţintită asupra mea. Trag o gură de aer.

– Atât de multe... atât de multe s-au întâmplat, îi spun eu. Mai întâi am primit acest... – bag mâna în buzunarul de la halat şi îmi scot telefonul – ... acest mesaj.

Halatul aterizează pe podea, pleoştindu-se.

Dau clic pe e-mail, măresc imaginea. Little îmi ia telefonul, îl ţine în mâna lui masivă.

În timp ce inspectează ecranul, încep să tremur – e răcoare aici şi sunt îmbrăcată subţire. Părul meu, ştiu,

este încâlcit, ca şi cum tocmai m-aş fi dat jos din pat. Mă simt jenată.

La fel şi Ethan, se pare, căci îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Alături de Little, el arată imposibil de delicat, aproape fragil. Îmi doresc să-l ţin în braţe.

Detectivul atinge ecranul telefonului.

- Jane Russell.

- Dar nu este, îi spun. Uită-te la adresa de e-mail.

Se uită chiorâş.

- guesswhoanna@gmail.com, recită el, cu atenţie.

Încuviinţez din cap.

- Făcută la 2:02 dimineaţa. Little se uită la mine. Şi mesajul ăsta a fost trimis la 12:11 azi după-amiază.

Încuviinţez din nou din cap.

- Ai primit vreodată vreun mesaj de la această adresă în trecut?

- Nu. Dar nu puteţi... să o localizaţi?

Ethan intervine, din spatele meu:

- Ce este?

- Este o fotografie, încep să spun, dar Little continuă:

- Cum ar intra cineva în casa ta? Nu ai alarmă?

- Nu. Eu sunt întotdeauna aici. De ce aş avea nevoie de... Mă retrag. Răspunsul este în mâna lui Little. Nu, repet eu.

- A cui este fotografia? întreabă Ethan.

De data aceasta, Little îl priveşte, îl fixează cu o privire lungă.

- Ajunge cu întrebările, spune el, şi Ethan se întoarce. Du-te acolo.

Ethan se îndreaptă spre canapea şi se aşază lângă Punch.

Little intră în bucătărie, spre uşa laterală.

- Deci cineva ar fi putut intra aici.

Pare ironic. Învârte încuietoarea, deschide ușa, o închide. O adiere de aer rece pătrunde în cameră.

– Cineva *chiar* a intrat aici, insist eu.

– Fără să pornească vreo alarmă, asta voiam să spun.

– Da.

– A fost luat ceva din casă?

Acest lucru nu mi-a trecut prin minte.

– Nu știu, recunosc. Computerul și telefonul meu sunt încă aici, dar poate... nu știu. Nu m-am uitat. M-am speriat, adaug eu.

Expresia feței îi devine mai prietenoasă.

– Cred. Apoi mai încet. Ai vreo idee cine te-ar fi putut fotografia?

Mă opresc.

– Singura persoană care are cheie... singura persoană care ar putea avea cheie este chiriașul meu. David.

– Și el unde este?

– Nu știu. A spus că pleacă din oraș, dar...

– Deci are cheie sau ar putea avea cheie?

Îmi încrucișez brațele.

– Ar putea. Apartamentul lui... apartamentul are o cheie diferită, dar poate că el... a furat-o pe a mea.

Little încuviințează din cap.

– Ai probleme cu David?

– Nu. Adică... nu.

Little încuviințează din nou din cap.

– Altceva?

– Era... el... A împrumutat o lamă. Un cutter, vreau să spun. Și apoi l-a pus înapoi fără să-mi spună.

– Și nimeni altcineva nu ar fi putut intra?

– Nimeni.

– Doar gândeam cu voce tare. Acum, el trage cu putere aer în piept și ridică vocea așa tare, că nervii mei tremură: Hei, Val?

– Sunt încă sus, strigă Norelli.

– E ceva de văzut acolo?

Linişte. Aşteptăm.

– Nimic, strigă ea.

– Ceva în dezordine?

– Nimic.

– E cineva în dulap?

– Nu e nimeni în dulap. Aud sunete de paşi pe scări. Vin jos.

Little se întoarce spre mine.

– Deci vorbim despre cineva care intră – nu ştim cum – şi îţi face o fotografie, dar nu ia altceva.

– Da.

Oare se îndoieşte de mine? Arăt încă o dată cu degetul spre telefonul din mâna lui, ca şi cum acesta ar putea să-i răspundă la întrebări. *Poate* să-i răspundă la întrebări.

– Îmi pare rău, spune el, şi mi-l dă înapoi.

Norelli intră în bucătărie, cu paltonul fluturând în spatele ei.

– Suntem în regulă? întreabă Little.

– Suntem cu toţii în regulă.

Îmi zâmbeşte.

– Nu e nici un pericol, spune el.

Eu nu răspund.

Norelli se îndreaptă spre noi.

– Care e treaba?

Întind telefonul spre ea. Nu îl ia, ci se uită la ecran.

– Jane Russell? întreabă ea.

Arăt spre adresa de e-mail de lângă numele lui Jane. Faţa lui Norelli străluceşte.

– Ţi-au mai trimis ceva înainte?

– Nu. Tocmai îi spuneam... nu.

– Este o adresă de Gmail, subliniază ea.

O văd schimbând o privire cu Little.

– Da, spun și îmi încrucișez brațele la piept. Nu puteți să o localizați? Sau să o identificați?

– Ei bine, spune ea, dându-se înapoi, asta este o problemă.

– De ce?

Își înclină capul spre partenerul ei.

– Este Gmail, spune el.

– Da. Și?

– Și Gmail ascunde adresele de IP.

– Nu știu ce înseamnă asta.

– Înseamnă că nu există nici o posibilitate să urmărești un cont de Gmail, continuă el.

Mă uit țintă spre el.

– Ai fi putut să-ți trimiți chiar tu asta, explică Norelli.

Mă întorc să mă uit la ea. Stă cu brațele încrucișate la piept. Îmi scapă un râset.

– *Ce?* spun eu, pentru că ce altceva poate fi spus?

– Ai fi putut trimite acel e-mail de pe telefonul acela și noi nu am fi în stare să o dovedim.

– De ce... *de ce?*

Mă încurc în cuvinte. Norelli se uită lung la halatul ud. Mă aplec să îl ridic, doar ca să fac ceva, doar ca să restabilesc un sentiment de ordine.

– Această fotografie mi se pare că arată ca un selfie făcut la miezul nopții.

– În fotografie dorm, susțin eu.

– Ai ochii închiși.

– Pentru că dorm.

– Sau pentru că ai vrut să pară că dormi.

Mă întorc spre Little.

– Privește lucrurile din punctul acesta de vedere, dr. Fox, zice el. Nu găsim nici un semn că ar fi cineva

aici. Nu pare să lipsească nimic. Uşa de la intrare e în regulă, şi aia e în regulă... Arată cu un deget spre uşa laterală... Şi ai spus că nimeni altcineva nu are cheie.

– Nu, mă refeream la chiriaşul meu care ar fi *putut* face o cheie.

Nu asta am spus? Simt că îmi fierbe mintea. Tremur din nou; aerul pare a fi drogat de un val de frig.

Norelli arată spre scară.

– Care-i treaba cu chestia aia?

– O dispută cu chiriaşul, răspunde Little înainte să pot eu vorbi.

– Vrei să o întrebi de... ştii tu, de soţ? E ceva în tonul ei ce nu pot înţelege, o nuanţă minoră. Ridică o sprânceană. Apoi mă înfruntă. Doamnă Fox... De data asta nu o corectez. Eu te-am avertizat că îţi pierzi...

– Nu eu sunt cea care pierde timpul, mă răstesc la ea. Tu îl pierzi. *Tu* îl pierzi. Cineva a fost în casa mea şi ţi-am dat dovada şi tu stai acolo spunându-mi că sunt invenţii. Ca şi ultima oară. Am văzut o femeie *înjunghiată* şi nu m-ai crezut. Ce trebuie să fac ca să...?

Portretul.

Mă întorc, îl găsesc pe Ethan lipit de canapea, cu Punch pe genunchi.

– Vino aici! îi spun eu. Adu-mi desenul ăla!

– Să nu-l implicăm pe el în asta, mă întrerupe Norelli, dar Ethan se îndreaptă deja spre mine, ţinând pisica într-o mână şi bucata de hârtie în cealaltă. Mi-o oferă aproape ceremonios, aşa cum ai aduce azima la o împărtăşanie.

– Vedeţi asta? îi întreb, împingând desenul în faţa lui Norelli, ca să facă un pas înapoi. Uitaţi-vă la semnătură, adaug eu.

Norelli se încruntă.

Şi, pentru a treia oară astăzi, se aude soneria.

72

Little se uită la mine, apoi merge spre uşă şi se uită atent la interfon. Apasă butonul.

- Cine e? întreb, dar el deschide deja uşa.

Se aude sunetul unui mers cadenţat şi intră Alistair Russell, îmbrăcat într-un cardigan, cu faţa roşie de frig. Pare mai în vârstă decât atunci când l-am văzut ultima dată.

Privirea lui examinează încăperea, ca a unui şoim. Se opreşte asupra lui Ethan.

- Du-te acasă! îi spune fiului său. Ethan nu se mişcă. Pune pisica jos şi pleacă.

- Vreau să vezi asta, încep eu, agitând fotografia spre el, dar el mă ignoră şi i se adresează lui Little.

- Mă bucur că sunteţi aici, spune el, arătând mai puţin decât bucuros. Soţia mea spune că a auzit-o pe această femeie *strigând* pe fereastră la fiul meu şi apoi v-am văzut parcând maşina.

Cu ocazia vizitei lui anterioare, îmi amintesc că a fost politicos, chiar amuzat. Acum nu mai este.

Little se apropie.

- Domnule Russell...

- A sunat la mine acasă, ştiaţi asta? Little nu răspunde. Şi la vechiul meu birou. A sunat la vechiul meu *birou*.

Deci Alex m-a pârât.

– De ce ai fost concediat? întreb eu, dar el deja continuă furios, sprijinindu-se pe propriile cuvinte.

– Mi-a urmărit soția ieri – a menționat asta? Nu cred că a făcut-o. A urmărit-o într-o cafenea.

– Știm asta, domnule.

– A încercat să... o *confrunte*. Mă uit pe furiș la Ethan. Se pare că nu i-a spus tatălui său că m-a întâlnit după aceea. E a doua oară când ne aflăm cu toții aici. Vocea lui Alistair a devenit aspră. Mai întâi, susține că a văzut un atac în casa mea. Acum îmi ademenește fiul în casa ei. Acest lucru trebuie să înceteze. Unde se va opri? Se uită direct la mine. E o amenințare.

Împung desenul cu degetul.

– O cunosc pe *soția* ta...

– N-o cunoști pe soția mea! strigă el. Nu-i răspund. Nu cunoști pe *nimeni*! Stai aici în casa ta și *urmărești* oamenii.

Simt cum îmbujorarea mi se întinde de-a lungul gâtului. Îmi las mâna pe lângă corp.

Nu a terminat.

– Ai inventat niște... *întâlniri* cu o femeie care nu este soția mea și nici măcar nu este... Aștept următorul cuvânt, așa cum te-ai aștepta la o lovitură. ... nici măcar nu este *reală*, spune el. Și acum îmi hărțuiești fiul. Ne hărțuiești pe *toți*.

Camera este cufundată în tăcere.

În cele din urmă, vorbește Little.

– În regulă.

– Delirează, adaugă Alistair.

Iată. Mă uit la Ethan; el se uită în jos spre podea.

– În regulă, în regulă, repetă Little. Ethan, cred că e timpul să te întorci acasă. Domnule Russell, dacă ați putea rămâne aici...

Dar acum este rândul meu.

– Rămâi aici, sunt de acord. Poate ne explici asta.

Ridic din nou braţul sus, deasupra capului, la același nivel cu ochii lui Alistair. El întinde mâna după hârtie, o ia.

– Ce este asta?

– Este un desen făcut de soţia ta. Faţa îi devine inexpresivă. Când a fost aici. La masa aceea.

– Ce este? întreabă Little, mutându-se pe partea lui Alistair.

– Jane l-a desenat pentru mine.

– E un portret al tău, spune Little.

Încuviinţez din cap.

– Ea a fost aici. Asta dovedeşte acest lucru.

Alistair s-a repliat.

– Nu dovedeşte nimic, răspunde el. Nu... dovedeşte că eşti efectiv atât de nebună încât încerci să... inventezi dovezi. Îl pufneşte râsul. Ţi-ai pierdut minţile.

Ka-Pow, ţi-ai pierdut minţile, cred. *Copilul lui Rosemary*. Simt cum mă încrunt.

– Cum adică inventez dovezi?

– Ai făcut singură desenul ăsta.

Aflată între noi, Norelli vorbeşte.

– Aşa cum ai fi putut face fotografia aceea şi să ţi-o trimiţi, şi noi nu am fi putut dovedi lucrul acesta.

Mă clatin pe spate, ca şi cum aş fi primit un pumn.

– Eu...

– Eşti bine, dr. Fox? spune Little, venind spre mine.

Halatul îmi cade din nou din mână, se întinde pe podea.

Ameţesc. Camera se învârte în jurul meu ca un carusel. Alistair mă priveşte ameninţător; privirea lui Norelli s-a întunecat; mâna lui Little se mişcă peste umărul meu. Ethan se dă înapoi, cu pisica încă îndoită

peste brațul lui. Se învârt cu toții în jurul meu, toți; nu e nimeni de care să mă pot agăța, nici un loc unde să mă pot ancora.

– Nu am făcut eu desenul acesta. *Jane* l-a făcut. Chiar aici. Îmi mișc degetele spre bucătărie. Și nu eu am făcut fotografia aia. N-aș fi *putut* s-o fac. Eu... se întâmplă ceva și voi nu mă *ajutați*.

Nu am cum să exprim altfel lucrurile. Încerc să fac încăperea să se oprească; dar nu mă pot agăța de nimic. Mă îndrept șovăind spre Ethan, întind mâna spre el, îi strâng umărul cu mâna mea care tremură.

– Nu te apropia de el! răbufnește Alistair, dar eu mă uit în ochii lui Ethan și ridic vocea:

– Se întâmplă *ceva*.

– Ce se întâmplă?

Ne întoarcem cu toții, dintr-odată.

– Ușa de la intrare era deschisă, spune David.

73

David stă în pragul uşii, cu mâinile în buzunare şi cu o geantă ponosită aruncată pe umăr.

- Ce se întâmplă? întreabă el din nou, când îmi iau mâna de pe Ethan.

Norelli îşi desface braţele.

- Cine eşti?

David şi le încrucişează în schimb.

- Locuiesc jos.

- Deci, spune Little, tu eşti faimosul David.

- Nu ştiu ce să zic.

- Ai un nume de familie, David?

- Majoritatea oamenilor au.

- Winters, zic eu, scormonind în adâncul creierului.

David mă ignoră.

- Cine sunteţi?

- Poliţia, răspunde Norelli. Sunt detectiv Norelli, acesta este detectivul Little.

David se întoarce spre Alistair.

- Pe el îl ştiu.

Alistair încuviinţează din cap.

- Poate ne explici ce este în neregulă cu această femeie.

- Cine spune că e ceva în neregulă cu ea?

Mă cuprinde un val de recunoştinţă. Simt că mi se umplu plămânii. Cineva e de partea mea.

Apoi îmi aduc aminte cine este acel cineva.

– Unde ați fost aseară, domnule Winters? întreabă Little.

– În Connecticut. La muncă. Își trosnește falca. De ce întrebați?

– Cineva i-a făcut o fotografie doamnei doctor Fox în somn. În jur de ora două noaptea. Apoi i-a trimis-o prin e-mail.

Lui David îi scânteiază privirea.

– Ce porcărie. Se uită la mine. A intrat cineva în casă?

Little nu mă lasă să răspund.

– Poate cineva să confirme că ai fost în Connecticut aseară?

David își pune un picior în fața celuilalt.

– Doamna cu care am fost.

– Și cine ar fi aceea?

– Nu i-am reținut numele de familie.

– Are un număr de telefon?

– Ca toată lumea.

– Vom avea nevoie de acel număr, spune Little.

– El este singurul care ar fi putut să-mi facă fotografia aceea, insist eu.

O zvâcnire. David își încrețește fruntea.

– Poftim?

Privindu-l în ochii aceia incredibil de adânci, simt că încep să mă clatin.

– Tu ai făcut fotografia aia?

El zâmbește batjocoritor.

– Crezi că am venit aici și...

– Nimeni nu crede asta, spune Norelli.

– Eu cred, îi spun eu.

– Nu știu despre ce naiba vorbești.

David pare aproape plictisit. Îi oferă telefonul lui Norelli.

– Poftim. Sun-o. Se numește Elizabeth.

Norelli se îndreaptă spre camera de zi.

Nu pot să mai aud un singur cuvânt fără ceva de băut. Plec de lângă Little și mă duc în bucătărie; în spatele meu, îi aud vocea.

– Dr. Fox spune că a văzut o femeie atacată vizavi. În casa domnului Russell. Știți ceva despre asta?

– Nu. De aia m-a întrebat de un țipăt atunci? Nu mă întorc; deja îmi pun vin într-un pahar. După cum am spus, nu am auzit nimic.

– Sigur că nu, spune Alistair.

Mă întorc cu fața spre ei și cu paharul în mână.

– Dar Ethan a spus...

– Ethan, pleacă *naibii* de aici, strigă Alistair. De câte ori...?

– Calmați-vă, domnule Russell. Dr. Fox, chiar nu recomand așa ceva acum, spune Little, fluturând un deget spre mine.

Pun paharul pe blatul de la bucătărie, dar îmi țin mâna în jurul lui. Mă simt sfidătoare.

Se întoarce înapoi la David.

– Ai văzut ceva neobișnuit în casa de dincolo de parc?

– Casa lui? întreabă David, uitându-se la Alistair, care se enervează.

– Chestia asta este... începe el.

– Nu, nu am văzut nimic. Lui David îi alunecă geanta de pe umăr; își îndreaptă spatele, o pune înapoi la loc. Nu m-am uitat.

Little încuviințează din cap.

– Aha. Și ai cunoscut-o pe doamna Russell?

– Nu.

– De unde îl cunoști pe domnul Russell?

– Eu l-am angajat...

Alistair încearcă, dar Little îl oprește cu un gest al mâinii.

– M-a angajat să fac ceva treabă, spune David. Nu m-am întâlnit cu soţia lui.

– Dar aveai cercelul ei în dormitorul tău. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra mea. Am văzut un cercel în dormitorul tău, îi spun eu, strângând paharul în mână. Pe noptiera ta. Trei perle. Acela este cercelul lui Jane Russell.

David suspină.

– Nu, e al lui Katherine.

– Katherine?

El încuviinţează din cap.

– Femeia cu care mă întâlneam. Nici măcar nu eram un cuplu. Femeia care a petrecut noaptea aici de câteva ori.

– Când a fost asta? întreabă Little.

– Săptămâna trecută. Ce contează?

– Nu contează, îl asigură Norelli, întorcându-se spre David.

Îi pune telefonul în mână.

– Elizabeth Hughes spune că a fost cu el în Darien noaptea trecută de la miezul nopţii până la zece dimineaţa.

– Apoi am venit direct aici, spune David.

– De ce erai în dormitorul lui atunci? mă întreabă Norelli.

– Spiona, răspunde David.

Mă înroşesc, îi dau replica imediat.

– Ai luat un cutter de la mine.

El face un pas în faţă. Îl văd pe Little nervos.

– Tu mi l-ai dat.

– Da, dar după aceea tu l-ai pus înapoi la loc fără să spui nimic.

– Da, l-am avut în buzunar când mergeam la toaletă şi l-am pus înapoi de unde l-am luat. Cu plăcere.

-Coincidența face să îl fi pus înapoi chiar după ce Jane...

-*Ajunge!* se răstește Norelli.

Ridic paharul la buze, iar vinul se împroașcă și-mi curge de-o parte și de alta a bărbiei. Îl înghit în timp ce ei se uită la mine.

Portretul. Fotografia. Cercelul. Cutterul. Toate sunt trântite la pământ, toate se ridică precum niște baloane de săpun. Nu a mai rămas nimic.

Nu a mai rămas aproape nimic.

Înghit, respir.

-Știți, a fost la închisoare. În timp ce cuvintele îmi ies din gură, nu-mi vine să cred că le rostesc, nu-mi vine să cred că le aud. A fost la închisoare, repet eu. Mă simt fără substanță. Merg mai departe. Pentru atac.

David își încleștează maxilarul. Alistair se uită furios la el; Norelli și Ethan se uită țintă la mine. Și Little - Little pare nemaipomenit de trist.

-De ce nu îl luați la întrebări? zic eu. Văd cum este ucisă o femeie - îmi flutur telefonul - și spuneți că îmi imaginez. Spuneți că *mint*. Arunc telefonul pe blatul de bucătărie. Vă arăt un desen pe care ea l-a făcut și l-a semnat - arăt cu degetul spre Alistair, spre portretul din mâna lui - și voi spuneți că l-am făcut eu cu mâna mea. Există o femeie în acea casă care *nu* este cine spune ea că este, dar nici măcar nu v-ați deranjat să verificați. Nici măcar nu ați *încercat*. Mă mișc în față, doar un mic pas, dar toți ceilalți se retrag, de parcă aș fi o furtună care se apropie de ei, de parcă aș fi un prădător. Bun. Cineva vine în casa mea când dorm, mă fotografiază și îmi trimite fotografia - și voi mă învinovățiți pe mine. Îmi aud nodul din gât, apoi glasul spart. Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Continui. *Nu* sunt nebună, *nu* inventez nimic din toate astea.

Arăt cu un deget nervos spre Alistair și Ethan. Nu văd lucruri care nu există. Toate astea au început când am văzut-o *înjunghiată* pe soția *lui* și pe mama *lui*. Asta ar trebui să verificați. Acestea sunt întrebările pe care ar trebui să le puneți. Și să nu-mi spuneți că nu am văzut chestia asta, pentru că *eu știu ce am văzut*.

Tăcere. Au încremenit toți, ca într-un tablou. Până și Punch a rămas nemișcat, cu coada înfășurată într-un semn de întrebare.

Îmi șterg fața cu dosul mâinii, apoi mă șterg la nas. Îmi dau la o parte părul din ochi. Ridic paharul la gură și beau tot vinul din el.

Little își revine. Se îndreaptă spre mine, cu un mers lung și lent, curățând jumătate din bucătărie, cu ochii fixați asupra mea. Așez paharul gol pe blatul de bucătărie. Ne privim unul pe altul peste blat.

El își așază mâna peste gura paharului. Îl îndepărtează, ca și cum ar fi o armă.

– Chestia este, Anna, spune el cu voce scăzută, că am vorbit ieri cu medicul tău după ce am avut noi discuția la telefon. Simt că mi se usucă gura. Cu dr. Fielding, continuă el. Ai amintit de el la spital. Am vrut doar să vorbesc cu cineva care te cunoaște. Inima mea își încetinește bătăile. E o persoană căreia îi pasă foarte mult de tine. I-am spus că sunt destul de preocupat de ceea ce mi-ai spus. Ne-ai spus. Și că-mi fac griji pentru tine, singură în casa asta mare, pentru că mi-ai spus că familia ta este departe și nu ai pe nimeni aici cu care să vorbești. Și...

... și. Și. Și știu ce urmează să spună; și sunt atât de recunoscătoare că el este cel care o spune, pentru că este binevoitor, iar vocea lui este caldă și nu aș suporta să fie altfel, nu aș putea suporta...

Dar, în schimb, Norelli îl întrerupe.

– Se pare că soțul tău și fiica ta sunt morți.

74

Nimeni nu a spus-o vreodată aşa, nu a spus cuvintele acelea în ordinea respectivă.

Nici doctorul de la urgenţe, care mi-a spus că *Soţul tău nu a supravieţuit* în timp ce se ocupau de spatele meu rănit, de traheea mea distrusă.

Nici asistenta-şefă care, patruzeci de minute mai târziu, a spus: *Îmi pare atât de rău, doamnă Fox* – nici măcar nu a terminat propoziţia, nici nu a trebuit.

Nici prietenii lui Ed – pentru că am aflat că eu şi Livvy nu aveam mulţi prieteni – care şi-au exprimat condoleanţele, au participat la înmormântări, au luat mai rar legătura cu mine pe măsură ce treceau lunile; *Au dispărut*, spuneau ei, sau *Nu mai sunt cu noi*, sau (de la cei mai tăioşi) *Au murit*.

Nici măcar Bina. Nici măcar dr. Fielding.

Cu toate acestea, Norelli a făcut-o, a spart vraja, a spus ceea ce nu se poate spune: *Soţul tău şi fiica ta sunt morţi*.

Sunt. Da. Nu au supravieţuit, au dispărut, au murit – sunt morţi. Nu neg acest lucru.

– Dar nu vezi, Anna – acum îl aud pe dr. Fielding vorbind, aproape pledând –, despre asta *este* vorba. Despre negare.

Cât se poate de adevărat.

Totuşi:

Cum pot să explic aşa ceva? Oricui - lui Little sau lui Norelli, lui Alistair sau lui Ethan, sau lui David sau chiar lui Jane? Îi *aud*; vocile lor răsună ca un ecou înăuntrul meu, în afara mea. Îi aud când sunt copleşită de durerea absenţei lor, de pierderea lor - pot rosti cuvintele: morţile lor. Îi aud când am nevoie să vorbesc cu cineva. Îi aud când mă aştept mai puţin.

-Ghici cine-i! spun ei, iar eu radiez şi inima îmi cântă.

Şi le răspund.

75

Cuvintele atârnă în aer şi plutesc acolo precum fumul.

În spatele umerilor lui Little, îi văd pe Alistair şi pe Ethan făcând ochii mari; îl văd pe David cu faţa căzută. Norelli, dintr-un motiv oarecare, îşi întoarce privirea spre podea.

– Dr. Fox?

Little. Mă concentrez asupra lui; stă dincolo de blatul de la bucătărie, cu faţa scăldată de lumina plină a după-amiezii.

– Anna, spune el.

Nu mă mişc, nu mă pot mişca.

Ia o gură de aer, o ţine. Expiră.

– Dr. Fielding mi-a povestit.

Închid ochii. Tot ceea ce văd este întuneric. Nu aud decât vocea lui Little.

– Mi-a spus că un poliţist călare te-a găsit la baza unei stânci.

Da. Îmi amintesc vocea lui, acel strigăt adânc, în timp ce cobora pe frânghie, pe versantul muntelui.

– Şi atunci când te-a găsit, petrecuseşi două nopţi afară. Într-o furtună de zăpadă. În mijlocul iernii.

Treizeci şi trei de ore din momentul în care am ieşit de pe şosea până în momentul în care a apărut elicopterul, cu palele lui care se învârteau deasupra ca un vârtej.

– Mi-a spus că Olivia era încă în viaţă când au ajuns la tine.

Mami, a şoptit ea când au încărcat-o pe targă şi i-au acoperit corpul firav cu o pătură.

– Dar soţul tău plecase deja.

Nu, nu plecase. Era acolo, prezent, în timp ce corpul lui se răcea în zăpadă. *Leziuni interne*, aşa mi s-a spus. *Combinate cu expunere la frig. Nu puteai face nimic altfel decât ai făcut-o.*

Sunt atât de multe pe care aş fi putut să le fac altfel.

– Atunci au început problemele tale. Problemele tale ies la suprafaţă. Stresul posttraumatic. Ceea ce eu... eu nu-mi pot imagina.

Doamne, cum m-am ghemuit sub lămpile fluorescente ale spitalului; cum am intrat în panică în maşina de salvare. Cum m-am prăbuşit, în primele dăţi când am ieşit din casă, o dată şi de două ori şi încă de două ori, până când, în cele din urmă, m-am târât înapoi înăuntru.

Şi mi-am zăvorât uşile.

Şi mi-am încuiat ferestrele.

Şi am jurat că voi rămâne ascunsă.

– Ai vrut să fii în siguranţă. Înţeleg asta. Te-au găsit pe jumătate îngheţată. Ai trecut prin iad.

Unghiile îmi zgârie palmele.

– Dr. Fielding a spus că uneori... îi auzi.

Strâng şi mai tare ochii, chinuindu-mă să găsesc şi mai mult întuneric. *Nu sunt – ştii, nu sunt halucinaţii*, i-am spus; *Îmi place pur şi simplu să mă prefac că sunt*

aici, din când în când. Ca să fac față. Știu că prea mult contact nu este sănătos.

– Și că uneori le răspunzi.

Simt cum soarele mă arde pe gât. *E mai bine să nu-ți îngădui prea des aceste conversații*, mă avertizase el. *Nu am vrea să-ți devină un sprijin psihologic.*

– Vezi, am fost puțin confuz, pentru că, din ceea ce spuneai tu, părea că ei doar s-ar fi aflat în altă parte.

Nu vreau să subliniez că, strict vorbind, este adevărat. Nu se mai duce nici o luptă în interiorul meu. Sunt goală ca o sticlă.

– Mi-ai spus că erați despărțiți. Că fiica ta stătea cu soțul tău.

O altă chestie tehnică. Sunt atât de obosită.

– Mi-ai spus același lucru.

Deschid ochii. Lumina înmoaie camera, făcând umbrele să dispară. Cei cinci sunt aranjați înaintea mea ca niște piese de șah. Mă uit la Alistair.

– Mi-ai spus că locuiesc în altă parte, spune el, îndoindu-și buza.

Pare dezgustat. Nu i-am spus, bineînțeles – nu i-am spus niciodată că ei trăiesc undeva. Sunt atentă. Dar nu mai contează. Nimic nu contează.

Little se întinde peste blatul de bucătărie și mă apasă pe mână cu mâna lui.

– Cred că ai avut o perioadă îngrozitoare. Cred că tu ești într-adevăr convinsă că te-ai întâlnit cu această doamnă, așa cum crezi că vorbești cu Olivia și cu Ed.

Se simte o pauză minusculă înaintea ultimului cuvânt, de parcă nu este sigur de numele lui Ed, deși poate că acesta este ritmul lui. Privesc adânc în ochii lui. Sunt fără fund.

– Dar ceea ce tu îți imaginezi aici nu este real, spune el, cu vocea moale, ca zăpada. Și vreau să uiți de asta.

Mă trezesc că încuviințez din cap. Pentru că are dreptate. Am mers prea departe. *Această situație trebuie să înceteze*, a spus Alistair.

– Ştii, sunt oameni cărora le pasă de tine.

Mâna lui Little îmi strânge degetele. Îmi trosnesc încheieturile.

– Dr. Fielding. Şi fizioterapeuta ta.

Şi ce-i cu asta? aş vrea să-i spun. *Şi?*

– Şi...

Pentru o clipă, inima îmi tresare în piept; cui altcuiva îi pasă de mine?

– ... ei vor să te ajute.

Îmi cobor privirea spre blatul de bucătărie, spre mâna mea cuibărită în mâna lui. Analizez aurul spălăcit din care este făcută verigheta lui. Îl analizez pe al meu.

Apoi el îmi spune cu o voce şi mai scăzută:

– Doctorul a spus... mi-a spus că medicamentul pe care îl iei îți poate provoca halucinații.

Şi depresie. Şi insomnie. Şi combustie spontană. Dar acestea *nu sunt* halucinații. Sunt...

– Şi poate că e bine, după părerea ta. Ştiu că, din partea mea, ar fi bine.

Norelli intervine.

– Jane Russell...

Dar Little îşi ridică cealaltă mână, fără să îşi ia privirea de la mine, şi Norelli nu mai spune nimic.

– Se dovedeşte că e ea, spune el. Doamna de la 207. Este cine spune ea că este.

Nu întreb de unde ştiu ei asta. Nu-mi mai pasă. Mă simt foarte, foarte obosită.

– Şi această doamnă cu care credeai că te-ai întâlnit – cred că... nu te-ai întâlnit cu ea.

Spre surprinderea mea, simt cum încuviinţez din cap. *Dar atunci cum...*

Doar că el începe deja să explice:

– Ai spus că te-a ajutat să te ridici de pe stradă. Dar poate că ţi-ai imaginat. Poate că... nu ştiu; ai visat chestia asta.

Dacă visez lucruri când sunt trează... Unde am auzit asta?

Şi îmi imaginez, ca şi cum ar fi un film, în culori vii, cum îmi târăsc corpul de pe trotuar, urcând acele trepte din faţă ca şi cum ar fi nişte stânci. Mă duc cu greu în hol, în casă. Aproape că *îmi amintesc* asta.

– Şi ai spus că ea a fost aici, şi a jucat şah cu tine, şi a desenat. Şi totuşi...

Da, totuşi. Of, Doamne! Totuşi, parcă le văd în faţa ochilor: sticlele; flacoanele cu medicamente; pionii, reginele, armatele în două culori cum avansează una spre cealaltă – mâinile mele cum se întind peste tabla de şah şi plutesc ca nişte elicoptere. Degetele mele pătate cu cerneală, un stilou ţinut strâns între ele. Eu am exersat semnătura aceea, nu-i aşa, i-am mâzgălit numele pe uşa de la duş, printre aburi şi stropi de apă, literele care sângerau pe sticlă în jos, dispărând dinaintea ochilor mei.

– Medicul tău a spus că nu ştie nimic din toate astea.

Face o pauză.

– Mă gândeam că poate nu i-ai spus, pentru că nu ai vrut... să te convingă să renunţi la asta.

Simt cum mi se clatină capul şi îl mişc în semn de aprobare.

– Nu ştiu ce a fost ţipătul acela pe care l-ai auzit...

Eu ştiu. A fost Ethan. El nu a susţinut niciodată că a fost vorba de altceva. Şi, în după-amiaza aceea când

l-am văzut cu ea în salon, nici măcar nu se uita la ea. Se uita în poală, nu la scaunul gol de lângă el.

Arunc o privire spre el acum, îl văd cum îl aşază uşor pe Punch pe podea. Nu-şi desprinde deloc privirea de la mine.

– Nu sunt sigur de chestia cu fotografia. Doctorul Fielding mi-a spus că uneori te exprimi mai mult prin gesturi decât prin cuvinte şi poate că aşa ceri tu ajutor.

Am făcut eu asta? Am *făcut* asta, nu-i aşa? Am făcut-o. Desigur: ghici cine-i! – aşa îi salut pe Ed şi pe Livvy. I-am salutat. guesswhoanna

– Dar, referitor la ceea ce ai văzut în noaptea aceea...

Ştiu ce am văzut în noaptea aceea.

Am văzut un film. Am văzut un thriller vechi readus la viaţă, readus la o nenorocită de viaţă viu colorată. Am văzut *În spatele ferestrei*; am văzut *Dublura*; am văzut *Blow-Up*. Am văzut o filmare de arhivă, reprezentativă, dintr-o sută de thrillere la care să te uiţi cu sufletul la gură.

Am văzut o crimă fără criminal, fără victimă. Am văzut o cameră de zi goală, o canapea liberă. Am văzut ce voiam să văd, ce aveam nevoie să văd. *Nu te simţi singură aici sus?* o întrebase Bogey pe Bacall, pe mine.

M-am născut singură, răspunsese ea.

Eu, nu. Eu am ajuns să fiu singură.

Dacă sunt atât de alienată mintal încât să vorbesc cu Ed şi cu Livvy, cu siguranţă pot înscena o crimă în minte. Mai ales cu puţin ajutor din partea unor substanţe chimice. Şi nu m-am opus eu adevărului în tot acest timp? Nu am disecat şi am răstălmăcit faptele?

Jane – adevărata Jane, Jane cea în carne şi oase: bineînţeles că ea este cine spune că este.

Şi bineînţeles că cercelul din camera lui David îi aparţine lui Katherine sau unei femei oarecare.

Şi desigur că nimeni nu a intrat în casa mea aseară.

Gândul acesta se prăbuşeşte prin mine ca un val. Îmi loveşte ţărmurile, le spală; lasă în urmă numai dungi de praf, arătând ca nişte degete spre mare.

Am greşit.

Mai mult decât atât: m-am lăsat indusă în eroare.

Mai mult decât *atât*: am fost responsabilă. Sunt responsabilă.

Dacă visez lucruri când sunt trează, înseamnă că îmi ies din minţi. Asta a fost. *Lumina de gaz*.

Tăcere. Nici măcar nu-l aud pe Little cum respiră.

Apoi:

– Deci asta se întâmplă.

Alistair dă din cap, cu buzele desfăcute.

– Eu... uau. Doamne! Se uită la mine cu asprime. Adică, *Doamne!*

Înghit în sec.

Se uită insistent la mine încă o clipă, deschide din nou gura, o închide. Încă o mişcare a capului.

În cele din urmă, merge spre fiul său, se îndreaptă spre uşă.

– Plecăm.

În timp ce Ethan îl urmează în hol, se uită în sus, cu ochii strălucitori:

– Îmi pare rău, spune el, cu vocea lui măruntă.

Îmi vine să plâng. Apoi dispare. Uşa se închide cu zgomot în spatele lor.

Rămânem doar noi patru.

David păşeşte înainte, vorbind cu privirea în jos.

– Deci, copila din poza de jos... e moartă?

Nu îi răspund.

– Şi când ai vrut să recuperez schiţele alea, erau pentru un tip mort?

Nu îi răspund.

– Şi...

Arată spre scara sprijinită de uşa subsolului.

Eu nu spun nimic.

El dă din cap, ca şi cum aş fi spus ceva. Apoi îşi aruncă geanta mai sus pe umăr, se întoarce şi iese pe uşă.

Norelli îl urmăreşte cum pleacă.

– E nevoie să vorbim cu el?

– Te deranjează? mă întreabă Little.

Scutur din cap.

– Bine, spune el, eliberându-mi mâna. Eu nu sunt cu adevărat... calificat să mă ocup de ceea ce urmează. Treaba mea e să închid cazul şi să fac în aşa fel încât toată lumea să-şi continue viaţa în siguranţă. Inclusiv tu. Ştiu că ţi-a fost greu. Azi, vreau să spun. Vreau să-i dai un telefon doctorului Fielding. Cred că este important.

N-am mai scos nici un cuvânt de când Norelli a făcut anunţul. *Soţul tău şi fiica ta sunt morţi*. Nu-mi pot imagina cum ar putea suna vocea mea, cum sună efectiv, în această lume nouă în care a fost spusă şi a fost auzită această propoziţie.

Little încă vorbeşte.

– Ştiu că te lupţi şi... Se opreşte o clipă. Când vorbeşte din nou, e calm. Ştiu că te lupţi.

Încuviinţez din cap. La fel şi el.

– Se pare că întreb asta de fiecare dată când suntem aici, dar e în regulă să rămâi singură?

Încuviinţez din nou, încet.

– Anna? Mă fixează cu privirea. Dr. Fox?

Ne-am întors la dr. Fox. Deschid gura.

– Da.

Mă aud ca şi cum aş avea căşti în urechi – îndepărtat, oarecum. Înăbuşit.

– În lumina... începe Norelli, dar, din nou, Little ridică o mână şi, din nou, şi-o retrage treptat.

Mă întreb ce era pe punctul să spună.

– Ai numărul meu, îmi aminteşte el. Cum am spus, dă-i telefon doctorului Fielding. Te rog. Va dori să afle veşti despre tine. Nu ne face să ne îngrijorăm. Pe nici unul dintre noi. Schiţează un gest către colega lui. Inclusiv pe Val. Ea îşi face griji în adâncul sufletului.

Norelli mă urmăreşte.

Little se dă înapoi acum, ca şi când ar fi reticent să se întoarcă.

– Şi, cum am spus, avem o mulţime de oameni buni cu care să vorbeşti, dacă vrei.

Norelli se întoarce, dispare în hol. Îi aud cizmele făcând zgomot pe gresie. Aud uşa de la intrare cum se deschide.

Suntem doar eu şi Little acum. Se uită dincolo de mine, afară, pe fereastră.

– Ştii, spune el, după un moment, nu ştiu ce aş face dacă s-ar întâmpla ceva cu fetele mele. Mă priveşte în ochi. Nu ştiu ce aş face. Îşi drege vocea, ridică o mână. Pa.

Păşeşte pe hol, închide uşa în spatele lui. Un moment mai târziu, aud cum se închide uşa de la intrare.

Stau în bucătărie, urmăresc mici galaxii de praf care se formează şi dispar în lumina soarelui.

Mâna mea se întinde lent spre pahar. Îl ridic cu grijă, îl rotesc în mână.

Îl ridic în faţa mea. Inspir.

Apoi arunc în perete nenorocitul ăla de pahar şi ţip mai tare decât am ţipat vreodată în viaţa mea.

76

M-am aşezat pe marginea patului şi mă uit în gol, drept înainte. Umbrele se joacă pe perete în faţa mea.

Am aprins o candelă mică, marca Diptyque, proaspăt scoasă din cutie, un cadou de Crăciun de la Livvy, în urmă cu doi ani. *Figuier*. Iubeşte smochinele[1].

Le iubea.

Un curent de aer ca o fantomă bântuie camera. Flacăra se mişcă, se fixează de fitil.

Trece o oră. Apoi alta.

Lumânarea arde rapid, cu fitilul pe jumătate înecat într-o piscină moale, de ceară. Rămân prăbuşită pe loc. Degetele îmi sunt prinse între coapse.

Telefonul se luminează, tremură. Julian Fielding. Ar trebui să ne întâlnim mâine. Nu se va întâmpla asta.

Noaptea cade ca o perdea.

Atunci au început necazurile tale, a spus Little. *Problemele tale au început să iasă la suprafaţă.*

La spital, mi-au spus că sunt în stare de şoc. Apoi şocul a devenit frică. Frica s-a transformat, a devenit panică. Şi, până când doctorul Fielding a sosit la faţa

---

[1] În limba engleză, *fig*, „smochină"

locului, eu eram... ei bine, el a spus-o cel mai simplu, a spus-o cel mai bine: *un caz sever de agorafobie.*

Am nevoie de limitele cunoscute ale casei mele – pentru că am petrecut două nopţi în sălbăticia aceea străină, sub acele ceruri uriaşe.

Am nevoie de un mediu pe care să îl pot controla – pentru că mi-am privit familia cum moare încet.

Ai văzut că nu te întreb ce te-a adus în situaţia asta, mi-a spus ea mie. Sau, mai degrabă, eu mi-am spus asta mie însămi.

Viaţa m-a făcut să fiu aşa.

– Ghici cine-i!

Scutur din cap. Nu vreau să vorbesc cu Ed chiar acum.

– Cum te simţi, gagico?

Dar fac din nou un gest cu capul. Nu pot vorbi, nu vreau să vorbesc.

– Mami?

Nu.

– Mami?

Tresar.

Nu.

La un moment dat, mă întorc pe o parte, dorm. Când mă trezesc, mă doare gâtul, flacăra lumânării a scăzut la o pată mică, albastră, strălucind în aerul rece. Camera e cufundată în întuneric.

Mă ridic, stau în picioare, se aude un scârţâit, o podea învechită. Mă duc încet până la baie.

Când mă întorc, văd casa Russell luminată ca o casă de păpuşi. La etaj, Ethan stă la calculatorul lui; în bucătărie, Alistair trece un cuţit peste un tocător. Morcovii strălucesc în lumina puternică a neonului

din bucătărie. Un pahar de vin e aşezat pe blat. Mi se usucă gura.

Şi în salon, pe scaunul cu dungi, e femeia aceea. Presupun că ar trebui s-o numesc Jane.

Jane are un telefon în mână, iar cu cealaltă schiţează tot felul de mişcări pe el. Poate se uită la fotografii de familie. Joacă solitaire sau altceva - jocurile din ziua de azi, toate par că implică fructe.

Sau poate îşi actualizează lista de prieteni. *O ţii minte pe vecina aia ciudată...?*

Simt că mi se înţepeneşte gâtul. Mă duc la fereastră şi trag perdelele.

Şi stau acolo în întuneric: înfrigurată, complet singură, cuprinsă de frică şi plină de dor.

MARȚI,
9 noiembrie

77

Petrec dimineața în pat. La un moment dat, înainte de prânz, cu mintea încețoșată de somn, mă trezesc că degetele mele tastează un mesaj către dr. Fielding: „Nu astăzi“.

Mă sună cinci minute mai târziu, lasă un mesaj vocal. Nu îl ascult.

Ceasul a trecut de amiază; pe la trei, începe să mă doară stomacul. Merg la parter și iau o roșie ofilită din frigider.

În timp ce mușc din ea, Ed încearcă să vorbească cu mine. Apoi Olivia. Le întorc spatele, în timp ce pulpa roșiei mi se scurge pe bărbie.

Hrănesc pisica. Înghit un Temazepam. Apoi încă unul. Apoi al treilea. Mă învelesc și mă bag în pat. Tot ce vreau este să dorm.

MIERCURI,
10 noiembrie

78

Mă trezeşte foamea. În bucătărie, torn nişte cereale Grape Nuts într-un castron, pun lapte, are data expirării azi. Nici măcar nu-mi plac Grape Nuts atât de mult; lui Ed îi plac. Îi plăceau. Cerealele îmi alunecă pe gât ca nişte pietricele, mi le scot din interiorul obrajilor. Nu ştiu de ce le cumpăr în continuare.

Doar că tot o fac.

Vreau să mă retrag în pat, dar, în schimb, îmi îndrept picioarele spre camera de zi, păşesc încet spre consola TV şi trag sertarul să-l deschid. *Vertigo*, mă gândesc eu. Identitate încurcată - sau, mai degrabă, preluată. Ştiu dialogul pe de rost; ciudat, mă va calma.

– Ce se întâmplă cu tine? răcneşte poliţistul la Jimmy Stewart, la mine. Dă-mi mâna!

Apoi îşi pierde echilibrul şi se prăbuşeşte de pe acoperiş.

Ciudat de liniştitor.

La mijlocul filmului, îmi torn un al doilea castron de cereale. Ed îmi şopteşte când închid uşa frigiderului; Olivia spune ceva nedesluşit. Mă întorc la canapea, dau mai tare volumul televizorului.

– Soţia lui? întreabă femeia din Jaguarul verde ca jadul. Biata de ea. Nu am cunoscut-o. Spune-mi, e adevărat că ea chiar a crezut că...

Mă scufund mai adânc în perne. Mă ia somnul.

Mai târziu, în timpul secvenţei cu machiajul („Nu vreau să mă îmbrac ca o moartă!“), telefonul meu se agită, parcă face o criză, făcând paharul să se mişte pe măsuţa de cafea. Dr. Fielding, presupun. Mă întind după telefon.

– Pentru asta sunt eu aici? urlă Kim Novak. Să te fac să simţi că eşti cu o moartă?

Pe ecranul telefonului scrie Wesley Brill.

Mă liniştesc o clipă.

Apoi opresc sonorul filmului, apăs cu degetul mare pe telefon şi glisez. Îl ridic la ureche.

Observ că nu pot vorbi. Dar nu trebuie să fac asta. După un moment de tăcere, el spune:

– Te aud că respiri acolo, Fox. Au trecut aproape unsprezece luni, dar vocea lui e la fel de bubuitoare ca întotdeauna. Phoebe a spus că ai sunat, continuă el. Am vrut să te sun ieri, dar am fost ocupat. Foarte ocupat. Nu spun nimic. Nici el, timp de un minut. *Eşti* acolo, nu-i aşa, Fox?

– Sunt aici.

Nu mi-am auzit propria voce de foarte mult timp. Sună nefamiliară, fragilă, ca şi cum ar vorbi altcineva prin mine.

– Bun. Am bănuit măcar atât. Îşi mestecă cuvintele; ştiu că ţine o ţigară între dinţi. Ipoteza mea a fost corectă.

O rafală de zgomot alb. Scoate fum prin muştiuc.

– Am vrut să vorbesc cu tine, încep eu.

El tace. Îmi dau seama că schimbă vitezele; practic, îl pot *auzi* – e ceva în respirația lui. Este în modul psiholog.

– Voiam să-ți spun....

O pauză lungă. Își drege glasul. Îmi dau seama că e agitat și parcă a primit o lovitură emoțională. Wesley Briliantul, aflat la limită.

– Am avut o perioadă grea.

Poftim, am spus-o.

– Are legătură cu ceva anume? întreabă el.

Are legătură cu moartea soțului și a fiicei mele, vreau să strig.

– Cu...

– Mm-hm.

Trage de timp sau așteaptă să spun mai mult?

– Noaptea aia...

Nu știu cum să termin propoziția. Mă simt ca acul pe o busolă, învârtindu-se, căutând un loc în care să se stabilească.

– La ce te gândești, Fox?

E stilul lui Brill să mă ia așa direct.

Obiceiul meu e să las pacientul să continue în ritmul propriu; Wesley se mișcă mai repede.

– În noaptea aia...

– În noaptea aia, chiar înainte ca mașina noastră să cadă de pe stâncă, m-ai sunat. Nu te învinovățesc. Nu te implic. Vreau doar să știi.

În noaptea aia, totul era deja terminat – patru luni de minciuni: am mințit-o pe Phoebe, care poate ne-a descoperit; l-am mințit pe Ed, care *chiar* ne-a descoperit, fiindcă în acea după-amiază de decembrie i-am trimis lui un mesaj destinat ție.

În noaptea aia am regretat fiecare clipă petrecută împreună: diminețile în hotelul de după colț, când o lumină timidă pătrundea ușor prin perdele; serile în care schimbam mesaje pe telefon ore întregi. Ziua când a început totul, cu paharul acela de vin în biroul tău.

În noaptea aia, am avut casa scoasă la vânzare timp de o săptămână, în timp ce agentul dădea ture, și m-am certat cu Ed, și el s-a străduit din răsputeri să se uite la mine. *Credeam că tu ești fata pe care am admirat-o.*

Noaptea aia...

Dar mă întrerupe.

– Ca să fiu foarte sincer, Anna – și rămân nemișcată, pentru că, deși rareori nu este sincer, foarte rar s-a întâmplat să-mi spună numele mic –, am încercat să las asta în urmă. Se oprește. Am încercat și am reușit, în mare parte.

Oh!

– Nu ai vrut să mă vezi după aceea. În spital. Am vrut – m-am oferit să vin să te văd acasă, amintește-ți, dar nu ai vrut – nu te-ai întors la mine.

I se simte ezitarea în glas, se poticnește, ca un om care se deplasează cu greu prin zăpadă. Ca o femeie care dă ture în jurul mașinii ei distruse.

– Nu am... nu știu dacă ai consultat pe altcineva. Un profesionist, vreau să zic. M-aș bucura să-ți recomand pe cineva. Sau, dacă ți-ai revenit, atunci... ei bine... O altă pauză, mai lungă de data aceasta. În cele din urmă: Nu sunt sigur ce vrei de la mine.

Am greșit. Nu se joacă de-a psihologul; nu speră să mă ajute. I-a luat două zile să mă sune înapoi. Caută o scăpare.

Și *ce* vreau de la el? O întrebare corectă. Nu-l învinovățesc, serios. Nu-l urăsc. Nu-mi lipsește.

Când l-am sunat la birou - a fost asta cu doar două zile în urmă? -, probabil că am vrut ceva. Dar apoi Norelli a spus acele cuvinte magice şi lumea s-a schimbat. Şi acum nu contează.

Probabil că am spus asta cu voce tare.

- Ce nu contează? întreabă el.

Tu, cred. Nu spun asta.

În schimb, închid.

JOI,
11 noiembrie

79

La 11 fix sună cineva la uşă. Mă ridic cu greu din pat, mă uit prin ferestrele din faţă. Bina e la uşă, cu părul ei negru strălucind în lumina soarelui de dimineaţă. Am uitat de vizita ei de azi. Am uitat cu totul de ea.

Mă dau înapoi, cercetez casele de vizavi, analizându-le de la est la vest: Surorile Gray, familia Miller, familia Takeda, casa aceea dublă, abandonată. Imperiul meu de la sud.

Sună din nou.

Cobor la parter, merg până la uşa din hol, o văd încadrată de ecranul interfonului. Apăs difuzorul.

- Nu mă simt bine azi, îi spun eu.

O urmăresc cum vorbeşte.

- Să intru?

- Nu, sunt bine.

- *Pot* să intru?

- Nu. Mulţumesc. Chiar trebuie să fiu singură.

Îşi muşcă buza.

- E totul în regulă?

- Doar trebuie să fiu singură, repet.

Ea încuviinţează din cap.

- Bine.

Aştept să plece.

– Dr. Fielding mi-a spus despre ce s-a întâmplat. A auzit de la poliţie.

Nu spun nimic, doar închid ochii. Urmează o pauză lungă.

– Ei bine... păi, ne vedem săptămâna viitoare, spune ea. Miercuri, ca de obicei.

Poate că nu.

– Da.

– Şi o să mă suni dacă ai nevoie de ceva?

Nu.

– Da.

Deschid ochii, o văd cum schiţează, din nou, un gest cu capul. Se întoarce, coboară pe trepte.

E rezolvată şi treaba asta. Mai întâi, dr. Fielding, acum Bina. Altcineva? *Oui:* Yves, mâine. Îi voi scrie ca să anulez. *Je ne peux pas...*

Îi voi scrie în engleză.

Înainte să mă întorc spre scări, umplu bolurile de mâncare şi de apă ale lui Punch. El vine în grabă, îşi înmoaie limba în Fancy Feast, apoi ciuleşte urechile – se aude apa în ţevi.

David, jos. Nu m-am mai gândit la el de ceva vreme.

Mă opresc lângă uşa de la subsol, iau scara şi o mut într-o parte. Bat la uşă, îl strig pe nume.

Nimic. Îl strig din nou.

De data asta, aud paşi. Desfac încuietoarea şi ridic vocea.

– Am deschis uşa. Poţi să vii sus. Dacă vrei, adaug.

Înainte să termin, uşa se deschide şi el stă în faţa mea, cu două trepte mai jos, într-un tricou confortabil şi nişte blugi spălăciţi. Ne uităm unul la celălalt.

Eu vorbesc mai întâi.

– Am vrut să...

– Eliberez locuința, spune el.

Clipesc.

– Lucrurile au devenit... ciudate.

Încuviințez din cap.

Scormonește în buzunarul de la spate, scoate o bucată de hârtie. Mi-o dă.

O iau fără vreo vorbă, o desfac.

Nu merge. Îmi pare rău că te-am supărat. Am lăsat cheia sub ușă.

Încuviințez din nou din cap. Aud bătăile ceasului bunicului în întreaga cameră.

– Ei bine, spun eu.

– Uite cheia, spune el, oferindu-mi-o. Ușa se va închide după mine.

O iau de la el. O altă pauză.

El mă privește în ochi.

– Cercelul acela...

– Oh, nu e nevoie să...

– A aparținut unei doamne numită Katherine. Cum am spus. Nu o cunosc pe soția tipului aceluia, Russell.

– Știu, spun eu. Îmi pare rău.

Acum el dă din cap. Și închide ușa.

O las descuiată.

Înapoi în dormitor, îi trimit doctorului Fielding un mesaj concis: „Sunt bine. Ne vedem luni". Mă sună imediat. Telefonul sună, apoi se oprește.

Bina, David, dr. Fielding. Golesc casa.

Mă opresc în pragul ușii de la baia principală, uitându-mă la duș așa cum cineva ar evalua un tablou într-o galerie; hotărăsc că nu e pentru mine sau, cel

puţin, nu astăzi. Caut un halat (trebuie să-l spăl pe cel pătat, îmi reamintesc mie însămi, deşi până acum acea pată de vin s-a imprimat în ţesătură) şi merg jos, în birou.

Au trecut trei zile de când n-am mai stat la calculator. Pun mâna pe mouse, îl mişc într-o parte. Ecranul se luminează, cere parola. O introduc.

Încă o dată, îmi văd faţa adormită.

Mă legăn cu scaunul pe spate. În tot acest timp, în spatele întunericului ecranului s-a ascuns un secret urât. Mâna mea loveşte mouse-ul ca un şarpe: duc cursorul în colţ, închid imaginea.

Acum mă uit la e-mailul de unde a fost trimisă. guesswhoanna.

Ghici cine-i! Nu-mi amintesc să fi făcut asta, asta... despre ce a spus Norelli că era vorba? ... Despre „micul selfie de la miezul nopţii"? Cu mâna pe inimă, nu îmi amintesc nimic. Totuşi, acelea sunt cuvintele mele, cuvintele *noastre*; iar David are un alibi (un *alibi* – până acum n-am cunoscut niciodată pe cineva cu un alibi, de altfel, nici fără alibi); şi nimeni altcineva nu ar fi putut avea acces în dormitor. Nimeni nu mă *trage pe sfoară*.

Doar că fotografia nu ar fi încă pe cardul din aparat?

Mă încrunt.

Ba da, ar fi. Doar dacă nu m-am gândit să o şterg, dar... ei bine. Totuşi.

Nikonul meu este aşezat pe marginea biroului, iar cureaua atârnă în lateral. Întind mâna după ea, o trag spre mine. Îl pornesc şi verific arhiva cu poze.

Fotografia cea mai recentă: Alistair Russell, înfăşurat într-un palton, urcând treptele de la intrarea casei sale. Data: sâmbătă, 6 noiembrie.

Nimic de atunci încoace. Opresc aparatul foto, îl pun pe birou.

Dar, pe de altă parte, Nikonul este prea voluminos pentru selfie-uri, în orice caz. Îmi scot telefonul din buzunarul halatului, introduc codul de acces, ating pictograma Fotografii.

Şi este acolo, prima imagine: aceeaşi fotografie, înghesuită pe ecranul iPhone-ului. Gura deschisă, părul desfăcut, perna bombată - şi ora: 02:02 A.M.

Nimeni altcineva nu are codul de deblocare.

Mai există un test, dar ştiu deja răspunsul.

Deschid browserul web, tastez gmail.com. Se încarcă instantaneu, iar câmpul cu numele de utilizator este deja completat: guesswhoanna.

Chiar mi-am făcut singură asta. Ghici cine-i! Anna.

Şi mai mult ca sigur că am fost eu. Nimeni altcineva nu ştie parola computerului.

Chiar dacă altcineva s-ar fi aflat în casă - chiar dacă David ar fi ajuns până aici -, sunt singura care ştie codul.

Capul îmi cade pe birou.

Jur că nu-mi amintesc nimic din chestia asta.

80

Îmi pun telefonul înapoi în buzunar, inspir şi mă loghez la Agora.

Mă aşteaptă o mulţime de mesaje. Mă uit peste ele. Majoritatea sunt cele obişnuite, de verificare: DiscoMickey, Pedro din Bolivia, Talia din Bay Area. Chiar şi Sallynr.4 – „gravidă!!!" scrie ea. „nasc în aprilie!!!"

Mă uit la ecran pentru o clipă. Mă doare inima.

Trec mai departe la cei nou-veniţi. Patru dintre ei caută ajutor. Degetele îmi trec peste tastatură, apoi îmi coboară în poală. Cine sunt eu să spun altcuiva cum să-şi gestioneze tulburarea?

Selectez toate mesajele. Apăs Şterge.

Tocmai mă deconectez, când apare o casetă de chat.

BunicuţaLizzie: Cum te simţi, doctor Anna?

De ce nu? Am spus la revedere tuturor celorlalţi.

doctorulesteaici: Bună, Lizzie! Fiii tăi sunt încă cu tine?
BunicuţaLizzie: William este!
doctorulesteaici: Minunat! Şi cum progresezi?

BunicuţaLizzie: Destul de bine. Am ieşit în mod regulat din casă. Ce mai faci?
doctorulesteaici: Totul e bine! Este ziua mea de naştere.

Doamne, mă gândesc - e adevărat. Am uitat complet. Ziua mea de naştere. Nu m-am gândit la asta nici măcar o dată în ultima săptămână.

BunicuţaLizzie: La mulţi ani! Un număr important?
doctorulesteaici: Deloc. Doar dacă nu crezi că 39 este important!
BunicuţaLizzie: Ce n-aş da...
BunicuţaLizzie: Mai ai veşti de la familia ta?

Strâng mouse-ul în mână.

doctorulesteaici: Trebuie să fiu sinceră cu tine.
BunicuţaLizzie: ??
doctorulesteaici: Familia mea a murit în decembrie anul trecut.

Cursorul clipeşte.

doctorulesteaici: Într-un accident de maşină.
doctorulesteaici: Am avut o aventură. Eu şi soţul meu ne certam în legătură cu asta şi am ieşit de pe drum.
doctorulesteaici: Eu am ieşit de pe drum.
doctorulesteaici: Am un psihiatru care mă ajută să trec peste sentimentul de vinovăţie şi peste agorafobie.
doctorulesteaici: Vreau ca tu să ştii adevărul.

Trebuie să închei chestia asta.

doctorulesteaici: Trebuie să închid acum. Mă bucur că te descurci bine.
BunicuţaLizzie: Oh draga mea fată

Văd că scrie un alt mesaj, dar nu aştept. Închid caseta de chat şi ies.

Cam asta a fost cu Agora.

81

Am rezistat trei zile fără băutură.

Gândul ăsta îmi trece prin minte în timp ce îmi perii dinții cu periuța. (Corpul meu poate să aștepte să fie curățat, gura mea nu poate.) Trei zile - când m-am abținut ultima dată atât de mult? Nici măcar nu m-am gândit la asta.

Îmi aplec capul, scuip.

Tuburi și flacoane cu pastile îmi umplu dulapul de medicamente. Scot patru.

Mă duc jos, lucarna împrăștie lumina cenușie a serii deasupra capului meu.

Mă așez pe canapea, aleg un flacon, îl înclin și îl deplasez peste măsuța de cafea. O dâră de pastile apare, ca niște firimituri de pâine.

Le studiez. Le număr. Le pipăi în mâna pe care o țin căuș. Le arunc pe masă.

Duc una la buze.

Nu, nu încă.

Noaptea cade rapid.

Mă întorc spre ferestre și arunc o privire lungă dincolo de parc. Casa aceea. Un teatru pentru mintea mea neliniștită. *Cât de poetic*, mă gândesc eu.

Ferestrele sale parcă ard, aprinse de luminile lumânărilor aniversare; camerele sunt goale.

Mă simt ca şi cum m-aş fi eliberat de nebunie. Tremur.

Urc pe scări până în camera mea. Mâine voi revedea câteva dintre filmele mele preferate. *Midnight Lace. Foreign Correspondent* - cel puţin scena cu moara de vânt. *23 Paces to Baker Street*. Poate *Vertigo,* din nou; am dormit la ultima vizionare.

Şi a doua zi...

Stând în pat, somnul îmi umple capul, ascult pulsul casei - jos, ceasul bunicului bate ora nouă; sunetul podelelor.

-La mulţi ani, spun Ed şi Liv în cor.

Mă rostogolesc, mă întorc pe o parte.

E şi ziua de naştere a lui Jane, îmi amintesc. Ziua de naştere pe care i-am dat-o eu. Unşpe a unşpea.

Şi, mai târziu, în toiul nopţii, când am ieşit la suprafaţă pentru un moment, aud pisica dând târcoale prin întunericul în care e cufundată casa scării.

VINERI,
12 noiembrie

82

Soarele se revarsă prin lucarnă scăldând în lumină scările, adunându-se, ca într-o baltă, pe palierul din fața bucătăriei. Când pășesc acolo, mă simt răsfățată.

Altfel, casa este întunecată. Am tras fiecare perdea, am închis toate jaluzelele. Întunericul e gros ca fumul; aproape că îl pot mirosi.

La televizor se vede scena finală din *Funia*. Doi tineri frumoși, un coleg de clasă asasinat, un cadavru împachetat într-un cufăr vechi, în mijlocul salonului, și Jimmy Stewart din nou, toate organizate în ceea ce pare a fi o singură scenă (de fapt, opt segmente de zece minute, legate, dar efectul este destul de unitar, mai ales pentru 1948).

– Șoarecele și pisica, șoarecele și pisica, izbucnește Farley Granger, lațul strângându-se mai tare în jurul lui, dar care este pisica și care este șoarecele?

Spun cuvintele acestea cu voce tare.

Motanul meu stă întins de-a lungul spătarului canapelei, iar coada i se mișcă precum un șarpe fermecat. Și-a scrântit laba stângă din spate; l-am văzut șchiopătând destul de rău în dimineața asta. I-am umplut bolul de mâncare pentru câteva zile, ca să nu...

Se aude soneria.

Mă adâncesc înapoi în perne. Capul mi se întoarce spre uşă.

Cine naiba să fie?

Nu e David; nici Bina. Nici dr. Fielding, cu siguranţă - mi-a lăsat mai multe mesaje vocale, dar mă îndoiesc că ar apărea neanunţat. Doar dacă nu m-a anunţat într-un mesaj vocal pe care l-am ignorat.

Sună din nou. Opresc filmul, pun picioarele pe podea, mă ridic. Mă duc spre ecranul interfonului.

Este Ethan. Cu mâinile îndesate în buzunare; are un fular înfăşurat în jurul gâtului. Părul îi străluceşte în lumina soarelui.

Apăs butonul difuzorului.

– Părinţii tăi ştiu că eşti aici? îl întreb eu.

– E în regulă, spune el.

Fac o pauză.

– E foarte frig, adaugă el.

Apăs butonul.

O clipă mai târziu, el intră în camera de zi, iar aerul rece îl urmăreşte.

– Mulţumesc, gâfâie el, cu respiraţia întretăiată. E atât de frig afară. Se uită în jur. Este foarte întunecat aici.

– Doar pentru că e atât de multă lumină afară, spun eu, dar are dreptate.

Aprind lampadarul.

– Să deschid obloanele?

– Sigur. De fapt, nu, e bine aşa. Nu e?

– E OK, spune el.

Mă aşez pe fotoliu.

– Să stau aici? întreabă Ethan, arătând cu degetul spre canapea.

Să deschid, *să stau*, foarte respectuos pentru un adolescent.

– Sigur.

Se aşază. Punch coboară de pe spătarul canapelei şi se strecoară rapid sub ea.

Ethan cercetează camera.

– Şemineul funcţionează?

– E pe gaz, dar da. Vrei să-l pornesc?

– Nu, mă întrebam doar.

Tăcere.

– Pentru ce sunt toate pastilele astea?

Îmi îndrept repede privirea spre măsuţa de cafea, încărcată cu pastile; patru flacoane, unul gol, stau împreună într-o mică pungă din plastic.

– Le număr doar, îi explic eu. Le pun înapoi.

– Ah, bine.

Mai multă tăcere.

– Am venit... începe el exact în momentul în care îi spun numele.

Continui.

– Îmi pare atât de rău. Îşi ridică privirea. Îmi pare atât de rău. Acum se uită în jos, dar eu insist. Pentru toate necazurile şi pentru că te-am implicat pe tine. Am fost... atât de... *sigură*. Am fost *atât de sigură* că se întâmpla ceva.

El încuviinţează din cap.

– Am avut... a fost un an foarte greu. Închid ochii; când îi deschid din nou, văd că se uită la mine cu ochii lui strălucitori, căutători. Mi-am pierdut copilul şi soţul. Înghit. O spun. Au murit. Sunt morţi. Respiră. Respiră. Unu, doi, trei, patru. Şi am început să beau. Mai mult decât de obicei. Şi am luat medicamente. Ceea ce este periculos şi greşit.

El mă urmăreşte cu atenţie.

– Nu e ca şi cum... nu credeam că vorbeau cu mine propriu-zis... ştii, de...

– De dincolo, spune el, cu vocea scăzută.

– Exact.

Mă mişc pe scaun, mă aplec în faţă.

– Ştiam că au dispărut. Că sunt morţi. Dar mi-a plăcut să îi aud. Şi să simt... Este foarte greu de explicat.

– Cum ar fi, să fii conectat?

Încuviinţez din cap. E un adolescent atât de neobişnuit.

– În ceea ce priveşte restul, nu... Nici măcar nu-mi amintesc prea mult. Cred că am vrut să mă conectez cu alţi oameni. Sau am avut nevoie să fac asta. Părul îmi mângâie obrajii în timp ce mişc din cap. Nu înţeleg chestia asta. Mă uit direct la el. Dar îmi pare foarte rău. Îmi dreg glasul, mă îndrept de spate. Ştiu că nu ai venit aici să vezi un adult plângând.

– Am plâns în faţa ta, subliniază el.

Zâmbesc.

– Destul de corect.

– Am împrumutat filmul de la tine, îţi aminteşti?

Scoate o carcasă din buzunarul din haină şi o pune pe măsuţa de cafea. *Night Must Fall*. Uitasem de asta.

– Ai reuşit să-l vezi? întreb.

– Da.

– Ce zici?

– E înfiorător. Tipul ăla.

– Robert Montgomery.

– El a fost Danny?

– Da.

– Chiar înfiorător. Îmi place partea în care o întreabă pe fată... ăăă...

– Rosalind Russell.

– Ea a fost Olivia?

– Da.

– În care o întreabă dacă îi place de el, și ea zice că nu, și el spune: „Toată lumea mă place".

Chicotește. Zâmbesc.

– Mă bucur ca ți-a plăcut.

– Da.

– Alb-negru nu e așa de rău.

– Nu, a fost bine.

– Ești bine-venit să împrumuți tot ce îți place.

– Mulțumesc.

– Dar nu vreau să ai probleme cu părinții tăi. Acum se uită într-o parte, studiază șemineul. Știu că sunt furioși, continui eu.

Râde înfundat.

– Au ei problemele lor. Se uită înapoi la mine. Sunt dificili. Vreau să spun, foarte dificili.

– Cred că o mulțime de tineri spun asta despre părinții lor.

– Nu, dar ei chiar sunt.

Încuviințez din cap.

– Abia aștept să merg la facultate, spune el. Încă doi ani. Nici măcar atât.

– Știi unde vrei să mergi?

El scutură din cap.

– Nu chiar. Undeva departe. Își îndoaie brațul la spate și se scarpină pe spinare. Oricum, nu am prieteni aici.

– Ai o iubită? îl întreb.

Neagă cu o mișcare a capului.

– Iubit?

Se uită la mine surprins. Ridică din umeri.

– Acum încerc să-mi dau seama cum stau lucrurile, explică el.

– Destul de corect.

Mă întreb dacă părinții lui știu.

Ceasul bunicului bate o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori.

– Ştii, îi spun eu, apartamentul de jos e gol.

Ethan se încruntă.

– Ce s-a întâmplat cu tipul ăla?

– A plecat. Îmi dreg din nou glasul. Dar, dacă vrei, poţi să-l foloseşti. Spaţiul. Ştiu cum e să ai nevoie de propriul spaţiu.

Încerc să mă răzbun pe Alistair şi Jane? Nu cred. Nu *cred*. Dar ar putea fi frumos – *ar fi* frumos, sunt sigură – să mai am pe cineva aici. Un tânăr, oricât de surprinzător ar părea, chiar dacă e un adolescent singuratic.

Continui, ca şi cum ar fi o prezentare promoţională:

– Nu este televizor, dar pot să-ţi dau parola de Wi-Fi. Şi este o canapea acolo. Vorbesc intens, mă conving pe mine însămi. Ar putea fi pur şi simplu un loc în care să te retragi dacă lucrurile sunt dificile acasă.

Face ochii mari.

– Asta ar fi minunat.

Mă ridic înainte să se poată răzgândi. Cheia lui David se află pe blatul de la bucătărie, un obiect mic, argintiu în lumina slabă. O iau, i-o ofer lui Ethan, care se ridică în picioare.

– Minunat, repetă el, punându-şi-o în buzunar.

– Vino oricând, îi spun.

Se uită spre uşă.

– Probabil că ar trebui să plec acasă.

– Desigur.

– Mulţumesc pentru... îşi loveşte uşor buzunarul. Şi pentru film.

– Cu plăcere.

Îl conduc până pe hol.

Înainte de a pleca, se întoarce şi face cu mâna spre canapea.

– Micuţul este timid azi, spune el – şi mă priveşte îndelung. Am telefon, mă anunţă el, cu mândrie.

– Felicitări.

– Vrei să îl vezi?

– Sigur.

Scoate un iPhone rablagit.

– E luat la mâna a doua, dar tot e ceva.

– Este minunat.

– Ce model e al tău?

– N-am idee. Dar al tău?

– Şase. Aproape cel mai nou.

– Ei bine, este minunat. Mă bucur că ai telefon.

– Ţi-am salvat numărul. Vrei numărul meu?

– Numărul tău?

– Da.

– Sigur.

Bate uşor ecranul şi simt că telefonul meu îmi zbârnâie în buzunarul de la halat.

– Acum îl ai, explică el, închizându-l.

– Mulţumesc.

Întinde mâna după clanţă, apoi îşi lasă mâna în jos şi se uită la mine, dintr-odată serios.

– Îmi pare rău pentru tot ce ţi s-a întâmplat, spune el, iar vocea lui este atât de moale încât simt un nod în gât.

Dau din cap.

Pleacă. Închid uşa în urma lui.

Mă duc înapoi pe canapea şi mă uit la măsuţa de cafea, la pastilele împrăştiate pe ea ca nişte stele. Mă întind după telecomandă. Reiau filmul.

– Să-ţi spun drept, zice Jimmy Stewart, chiar mă sperie puţin.

SÂMBĂTĂ,
13 noiembrie

83

E zece şi jumătate şi mă simt diferit.

Poate că datorită somnului (două pastile de Temazepam, douăsprezece ore); poate datorită stomacului – după ce a plecat Ethan, după ce s-a terminat filmul, mi-am făcut un sendviş. Cel mai apropiat lucru de o masă propriu-zisă pe săptămâna aceasta.

Indiferent de situaţie, indiferent de cauză, mă simt diferit.

Mă simt mai bine.

Fac un duş. Stau sub duş; apa îmi înmoaie părul, se loveşte de umerii mei. Trec cincisprezece minute. Douăzeci. O jumătate de oră. Când ies din duş, curată şi şamponată, pielea mea se simte ca nouă. Mă îmbrac în blugi şi pulover. (Blugi, când am purtat ultima dată blugi?)

Mă duc în partea cealaltă a dormitorului, la fereastră, şi desfac perdelele; lumina se revarsă în cameră. Închid ochii, o las să mă încălzească.

Mă simt gata de luptă, pregătită să înfrunt ziua. Pregătită pentru un pahar cu vin. Doar unul.

Merg jos, vizitez fiecare cameră pe lângă care trec, ridic jaluzelele, trag perdelele. Casa este inundată de lumină.

În bucătărie, îmi torn câteva degete de merlot. („Doar scotch-ul se măsoară cu degetele", parcă îl aud pe Ed spunând. Îl alung din minte şi îmi mai torn un deget.)

Acum: *Vertigo*, runda a doua. Mă aşez pe canapea, mă întorc înapoi, la început, la acea secvenţă de aruncare şi săritură letală de pe acoperiş. Jimmy Stewart se ridică în cadru, urcând pe o scară. Am petrecut mult timp cu el în ultima vreme.

O oră mai târziu, în timpul celui de-al treilea pahar:

– Era pregătit să-şi ducă soţia la un ospiciu – intonează magistratul care prezidează ancheta –, unde sănătatea ei mintală ar fi fost în mâinile unor specialişti calificaţi.

Mă agit şi mă ridic să îmi mai pun de băut.

În această după-amiază, m-am hotărât, voi juca şah, voi intra pe site-ul meu de filme clasice, poate voi face curăţenie în casă – camerele de la etaj sunt prăfuite rău. În nici un caz nu-mi voi urmări vecinii.

Nici măcar pe familia Russell.

Mai ales pe familia Russell nu.

Stând la fereastra de la bucătărie, nici măcar nu mă uit la casa lor. Mă întorc cu spatele la ea, mă întorc la canapea, mă întind.

Trec câteva momente.

– Este păcat că, fiind cunoscute tendinţele ei suicidale...

Arunc o privire spre grămada de pastile de pe masă. Apoi mă ridic, îmi fixez picioarele pe covor şi le iau pe toate într-o mână. O mică movilă în pumnul meu.

– Juriul constată că Madeleine Elster s-a sinucis în timp ce nu era în deplinătatea facultăţilor mintale.

Te înşeli, mă gândesc eu. *Nu asta s-a întâmplat.*

Arunc pastilele, una câte una, în flacoanele lor. Înşurubez strâns capacele.

În timp ce mă aşez înapoi, mă trezesc că mă întreb când va veni Ethan. Poate că va dori să mai povestim.

- Până aici am reuşit să ajung, spune Jimmy, profund supărat.

- Până aici am reuşit să ajung, repet eu.

A mai trecut o oră; lumina apusului se strecoară în bucătărie. Deja sunt destul de ameţită. Motanul intră şchiopătând în cameră; se vaită când îi verific labele.

Mă încrunt. M-am gândit la medicul veterinar măcar o dată anul acesta?

- Sunt o iresponsabilă, îi spun lui Punch.

El clipeşte şi se cuibăreşte între picioarele mele.

Pe ecran, Jimmy o forţează pe Kim Novak să urce în turnul clopotniţei.

- N-am putut să o urmez. Dumnezeu mi-e martor că am încercat, strigă el, ţinând-o pe Kim strâns de umeri. Lumea nu primeşte deseori o a doua şansă. *Vreau să nu mai fiu bântuit.*

- Vreau să nu mai fiu bântuită, spun eu.

Închid ochii, o spun din nou. Mângâi pisica. Întind mâna după pahar.

- Şi ea a fost cea care a murit, nu tu. Soţia adevărată, strigă Jimmy. - Mâinile sunt pe gâtul ei. - Tu ai fost copia. Tu ai fost cea contrafăcută.

Ceva sună în creierul meu, ca un şuierat de radar. Un ton blând, înalt şi îndepărtat, moale, dar îmi distrage atenţia.

Numai pentru scurt timp, totuşi. Mă las pe spate, sorb din vin.

O călugăriţă, un ţipăt, dangătul unui clopot, şi filmul se termină.

– Așa vreau să plec și eu, îmi informez pisica.

Mă ridic cu greu de pe canapea, îl așez pe Punch pe podea; el se plânge. Îmi duc paharul la chiuvetă. Trebuie să încep să țin casa în ordine. Se poate ca Ethan să vrea să-și petreacă timpul aici – nu pot să fiu chiar ca domnișoara Havisham[1]. (O altă carte de la clubul de lectură Christine Gray. Ar trebui să aflu ce mai citesc zilele astea. Cu siguranță nu e nimic rău în *așa ceva*.)

La etaj, în birou, vizitez forumul de șah. Trec două ore și afară se lasă noaptea; am câștigat trei partide simple. E timpul să sărbătoresc. Aduc o sticlă de merlot din bucătărie – joc cel mai bine când sunt pilită – și îmi umplu paharul în timp ce urc scările, pătând ratanul cu vin. Îl voi șterge mai târziu.

Încă două ore, încă două victorii. Sunt de neoprit. Torn și ultima picătură din sticlă în pahar. Am băut mai mult decât am vrut, dar mâine voi fi mai bine.

Când începe al șaselea joc, mă gândesc la ultimele două săptămâni, la febra care m-a cuprins. Simțeam că e o hipnoză, ca Gene Tierney în *Whirlpool*; simțeam că e o nebunie, ca Ingrid Bergman în *Lumina de gaz*. Am făcut lucruri pe care nu mi le pot aminti. *Nu am făcut* lucruri pe care mi le *pot* aminti. Clinicianul din mine își freacă mâinile: un episod disociativ autentic? Dr. Fielding va...

La naiba!

Am sacrificat regina din greșeală – am confundat-o cu un nebun. Înjur, spun cuvântul cu F. Au trecut zile întregi de când am înjurat ultima dată. Mă gândesc la cuvânt, îl savurez.

---

[1] Personaj din romanul *Marile speranțe* de Charles Dickens, care trăiește într-o casă aflată în ruină (n.red.)

Totuşi, totuşi. Regina aceea. Rook&Roll izbucneşte, desigur, şi mi-o ia.

„Ce dracu???“ îmi scrie. „Proastă mişcare lol!!!“

„Am crezut că e o altă piesă“, îi explic, şi ridic paharul la gură.

Şi apoi încremenesc.

84

Dar dacă...

Gândeşte!

Se îndepărtează de mine, ca sângele în apă.

Strâng paharul în mână.

Dar dacă...

Nu.

Da.

Dar dacă...

Jane – femeia pe care o cunoşteam sub numele de Jane – nu a fost niciodată Jane?

... Nu.

... Ba da.

Dar dacă...

Dar dacă a fost altcineva în tot acest timp?

Asta mi-a spus Little. Nu – este *jumătate* din ceea ce mi-a spus Little. El a spus că femeia de la numărul 207, femeia cu tunsoarea elegantă şi cu şoldurile subţiri, este cu siguranţă Jane Russell. Foarte bine. Am acceptat.

Dar dacă femeia pe care am cunoscut-o sau am crezut că am cunoscut-o era, de fapt, reală – doar că era o altă persoană care s-a prezentat drept Jane? O piesă pe care am confundat-o cu o altă piesă? Un nebun pe care l-am confundat cu o regină?

Dar dacă *ea* ar fi copia - cea care a murit? Dar dacă ea era cea contrafăcută?

Paharul mi-a alunecat de pe buze. Îl pun pe birou, îl împing la o parte.

Totuşi, de ce?

Gândeşte! Să presupunem că era reală. Da: Respingem ideea lui Little, respingem logica şi presupunem că am avut dreptate în tot acest timp - sau aproape dreptate. A fost reală. A fost aici. A fost *acolo*, în casa lor. De ce familia Russell i-a negat existenţa? De ce *au făcut* asta? Ar fi putut, în mod plauzibil, să susţină că nu era Jane, dar ei au făcut un pas mai departe.

Şi cum putea să ştie atât de mult despre ei? Şi de ce pretindea că e altcineva, de ce pretindea că e Jane?

- Cine ar fi putut fi? întreabă Ed.

Nu. Opreşte-te!

Mă ridic, merg până la fereastră. Îmi ridic privirea spre casa Russell - *casa aceea*. Alistair şi Jane stau în bucătărie, vorbesc; el strânge un laptop într-o mână, ea stă cu braţele încrucişate la piept. Lasă-i să se uite înapoi, îmi spun eu. În întunericul biroului, mă simt în siguranţă. Mă simt misterioasă.

Mişcare în coada ochiului. Arunc o privire sus, la etaj, spre camera lui Ethan.

E la fereastra lui, doar o umbră îngustă în lumina lămpii din spatele lui. Stă cu ambele mâini apăsate pe sticlă, ca şi cum s-ar chinui să vadă prin ea. După o clipă, ridică o mână. Îmi face cu mâna.

Pulsul mi se accelerează. Fac înapoi cu mâna, încet.

Următoarea mişcare.

85

Bina răspunde la primul apel.

- Eşti bine?

- Sunt...

- M-a sunat medicul tău. E foarte îngrijorat din cauza ta.

- Ştiu.

Stau aşezată pe scări, într-o baie slabă de lumină provenită de la razele lunii. E un petic umed lângă piciorul meu, în locul în care am vărsat vinul mai devreme. Trebuie să îl curăţ.

- Spune că a tot încercat să te contacteze.

- M-a contactat. Sunt bine. Spune-i că sunt bine. Ascultă...

- Ai băut?

- Nu.

- Mi se pare că... ţi se împleticeşte limba în gură.

- Nu. Am dormit doar. Ascultă, mă gândeam...

- M-am gândit că dormi.

Ignor ce-mi spune.

- M-am gândit la câteva lucruri.

- Ce lucruri? întreabă ea, cu grijă.

- Oamenii de dincolo de parc. Femeia aceea.

- Oh, Anna, suspină ea. Chestia asta... am vrut să vorbesc cu tine despre asta joi, dar nici măcar nu m-ai lăsat să intru.

– Ştiu. Îmi pare rău. Dar...

– Femeia aia nici măcar nu a *existat*.

– Nu, pur şi simplu nu pot *dovedi* că există. Că a existat.

– Anna. E o nebunie. S-a terminat.

Tac.

– Nu e nimic de demonstrat. Convingătoare, aproape furioasă – nu am auzit-o niciodată vorbind aşa. Nu ştiu ce a fost în mintea ta sau ce... se întâmpla cu tine, dar s-a *terminat*. Îţi transformi viaţa într-o harababură. O ascult cum respiră. Cu cât continui chestia asta, cu atât va dura mai mult să te vindeci.

Tăcere.

– Ai dreptate.

– Chiar crezi asta?

Oftez.

– Da.

– Te rog, spune-mi că nu ai de gând să faci vreo nebunie.

– Nu am de gând.

– Vreau să promiţi.

– Îţi promit.

– Vreau să spui că totul a fost în capul tău.

– Totul a fost în capul meu.

Linişte.

– Bina, ai dreptate. Îmi pare rău. A fost doar... un şoc posttraumatic sau ceva de genul ăsta. Ca atunci când neuronii continuă să funcţioneze după moarte.

– Bine, spune ea, pe un ton mai calm, eu nu ştiu nimic despre *aşa ceva*.

– Îmi pare rău. Ideea este că nu am de gând să fac nici o nebunie.

– Şi *promiţi*.

– Şi îţi promit.

- Deci, când vin la şedinţa de săptămâna viitoare, nu voi auzi nimic... ştii tu. Nimic îngrijorător.

- Nimic, cu excepţia sunetelor îngrijorătoare pe care le fac de obicei.

Parcă aud cum zâmbeşte.

- Dr. Fielding a spus că ai ieşit din nou din casă. Te-ai dus la cafenea.

Cu o eternitate în urmă.

- Da.

- Cum a fost?

- Oh, oribil.

- Încă.

- Încă.

O altă pauză.

- Pentru ultima oară... spune ea.

- Îţi promit. Totul a fost în capul meu.

Ne spunem la revedere. Încheiem convorbirea.

Mă frec cu mâna pe ceafă, aşa cum se întâmplă de multe ori când mint.

86

Trebuie să gândesc înainte de a continua. Nu există marjă de eroare. Nu am aliaţi.

Sau poate am un aliat. Totuşi, nu o să apelez la ajutorul lui încă. Nu pot.

Gândeşte! Trebuie să gândesc. Şi, mai întâi, trebuie să dorm. Poate e din cauza vinului - probabil e din cauza vinului -, dar, dintr-odată, mă simt foarte obosită. Îmi verific telefonul. E aproape zece şi jumătate. Timpul zboară.

Mă întorc în camera de zi, sting veioza. Mă duc la birou, opresc calculatorul (mesaj de la Rook&Roll: „Unde ai plecat???"). Urc, din nou, în dormitor. Punch mă urmăreşte, împiedicându-se. Trebuie să facă ceva cu laba aceea a lui. Poate că Ethan îl poate duce la veterinar.

Arunc o privire în baie. Prea epuizată să mă spăl pe faţă, să-mi periez dinţii. În plus, le-am făcut pe amândouă azi-dimineaţă - le voi face din nou mâine. Îmi dau jos hainele, iau pisica în braţe, mă urc în pat.

Punch dă turul cearşafurilor şi se aşază într-un colţ îndepărtat. Îl ascult cum respiră.

Şi, din nou, poate e din cauza vinului - aproape sigur e din cauza vinului -, dar nu pot dormi. Mă

întind pe spate, uitându-mă în gol, la tavan, la tencuiala scorojită de-a lungul marginilor; mă rostogolesc pe o parte, privesc în întunericul holului. Mă întorc pe burtă, îmi pun fața în pernă.

Temazepamul. E încă în flaconul lui de pe măsuța de cafea. Ar trebui să mă ridic, să mă duc jos. În schimb, mă întorc pe cealaltă parte.

Acum pot vedea dincolo de parc. Casa Russell s-a culcat: bucătăria este cufundată în întuneric; în salon, perdelele sunt trase; camera lui Ethan este luminată numai de strălucirea fantomatică a monitorului de la calculator.

Mă uit la el până când îmi obosesc ochii.

– Ce vrei să faci, mami?

Mă întorc, îmi îngrop fața în pernă, închid pleoapele. Nu acum. Nu acum. Concentrează-te la altceva, la orice altceva!

Concentrează-te la Jane!

Derulez filmul înapoi în minte. Repet conversația cu Bina; mi-l imaginez pe Ethan la fereastră, cu lumina din spate, cu degetele desfăcute pe sticlă. Schimb bobinele, trec prin *Vertigo*, prin vizita lui Ethan. Orele din timpul săptămânii petrecute în singurătate dau buzna în sens invers; bucătăria mi se umple cu vizitatori – mai întâi detectivii, apoi David, apoi Alistair și Ethan. Acum imaginile prind viteză, se estompează, trec pe lângă cafenea, pe lângă spital, pe lângă noaptea când am văzut-o cum moare – când aparatul foto mi-a sărit de pe podea în mâini –, înapoi, înapoi, înapoi la momentul în care s-a întors de la chiuvetă, cu fața spre mine.

Stop. Mă răsucesc pe spate, deschid ochii. Plafonul se întinde deasupra mea ca un ecran de proiecție.

Şi Jane umple cadrul – femeia pe care o ştiam sub numele de Jane. Stă la fereastra de la bucătărie, cu coada aceea împletită atârnându-i între umeri.

Scena mi se derulează încă o dată, cu încetinitorul.

Jane se învârte spre mine şi mă apropii cu aparatul de faţa ei strălucitoare, de ochii electrici, de pandantivul acela strălucitor, din argint. Măreşte distanţa focală acum, panoramează: un pahar cu apă într-o mână, un pahar cu coniac în cealaltă.

– Habar n-am dacă puţin coniac chiar *merge*! se aude vocea ei melodioasă, în sunetul ambiental.

Opresc pe cadrul acela.

Ce-ar spune Wesley? *Să ne perfecţionăm investigaţia, Fox.*

Întrebarea numărul unu: De ce mi se prezintă ea însăşi ca Jane Russell?

... Anexă la prima întrebare: *Oare* asta face? Nu sunt eu cea care vorbeşte mai întâi şi i se adresează pe numele acela?

Derulez din nou, până în clipa când i-am auzit prima dată vocea. Se întoarce înapoi spre chiuvetă. Acţiune: „Tocmai mergeam până în vecini..."

Da. Acela a fost – acela a fost momentul în care am decis cine era. Momentul în care am citit greşit plăcuţa.

Deci, a doua întrebare: Cum răspunde ea? Derulez înainte, mă uit chiorâş la tavan, îmi îndrept atenţia direct spre gura ei în timp ce mă aud pe mine vorbind: „Tu eşti femeia de dincolo de parc, zic eu. Eşti Jane Russell".

Ea se înroşeşte. Buzele i se întredeschid. Spune...

Şi acum aud altceva, ceva în afara ecranului.

Ceva de jos.

Sunetul de sticlă spartă.

87

Dacă sun la 911, cât de repede ajung? Dacă îl sun pe Little, oare va răspunde?

Mâna mea caută repede în jur.

Nici urmă de telefon.

Trântesc perna lângă mine, păturile. Nimic. Telefonul nu este aici.

Gândește! *Gândește!* Când l-am folosit ultima dată? Pe scări, când vorbeam cu Bina. Și apoi... apoi am intrat în camera de zi, ca să sting luminile. Ce am făcut cu telefonul? L-am dus sus în birou? L-am lăsat acolo?

Îmi dau seama că nu contează. Nu îl am.

Sunetul acela rupe tăcerea din nou. Sticlă spartă.

Cobor din pat, cu un picior în fața celuilalt, îmi împing picioarele în covor. Mă ridic în poziție verticală. Găsesc halatul aranjat pe un scaun, îl trag pe mine.

Merg spre ușă.

De afară pătrunde o lumină gri prin lucarnă. Mă strecor pe ușă, mă sprijin cu spatele de perete. Cobor pe scara în spirală, cu respirația ușoară și inima bubuindu-mi în piept.

Mă opresc la următorul palier. Totul este liniștit jos.

Încet... încet... intru în birou, cu pași foarte înceți, simt ratanul sub picioare, apoi covorul. Din ușă, cercetez biroul. Telefonul nu este acolo.

Mă întorc. Sunt la un etaj distanță. Sunt neînarmată. Nu pot cere ajutor.

Sticla se sparge la parter.

Mă cutremur, mă lovesc cu șoldul de clanța ușii de la debara.

Ușa de la debara.

Prind mânerul. Răsucesc. Aud sunetul încuietorii, deschid ușa.

Un întuneric adânc se cască în fața mea. Fac un pas în față.

Înăuntru, bâjbâi cu mâna spre dreapta, mă lovesc cu degetele de un raft. Firul de la bec se lovește de fruntea mea. Să risc? Nu – e prea strălucitor; lumina s-ar revărsa pe scară.

Înaintez în întuneric, cu mâinile întinse în față acum, de parcă m-aș juca baba-oarba. Până când unul dintre degete îl atinge: metalul rece al lăzii cu scule. Caut zăvorul, deschid, bag mâna înăuntru.

Cutterul.

Mă retrag din debara, cu arma în mână și apăs butonul; lama iese afară, strălucind într-o rază rătăcită de lună. Mă duc până în capătul scărilor, cu cotul lipit strâns de corp și cutterul îndreptat în față. Cu cealaltă mână mă prind de balustradă. Pun un picior înainte.

Și apoi îmi amintesc de telefonul din bibliotecă. Linia fixă. La câțiva metri distanță. Mă întorc.

Dar, înainte de a face un pas, aud un alt sunet venind de jos:

– Doamnă Fox, spune cineva. Vino până în bucătărie.

88

Cunosc vocea.

Lama îmi tremură în mână în timp ce mă îndrept în jos, pe scări, cu grijă, simţind balustrada netedă sub palmă. Îmi aud respiraţia. Îmi aud paşii.

– Ai auzit bine. Mai repede, te rog.

Ajung la parter, ezit chiar în faţa uşii. Inspir atât de adânc încât tuşesc, mă înec. Încerc să mă potolesc, chiar dacă ştie că sunt aici.

– Intră.

Intru.

Lumina lunii inundă bucătăria, îmbrăcând în argint blaturile de lucru, umplând sticlele goale de lângă fereastră. Robinetul străluceşte; chiuveta a devenit un bazin luminos. Chiar şi lemnul de esenţă tare străluceşte.

El se sprijină de insula din mijloc, o siluetă în lumina albă, plată ca o umbră. Gunoiul îi sclipeşte la picioare: cioburi şi bucăţi de sticlă împrăştiate pe podea. Pe blatul de lângă el sunt aliniate sticle şi pahare, care strălucesc la lumina lunii.

– Scuze pentru... – face un gest larg cu mâna – mizerie. N-am vrut să fiu nevoit să urc la etaj.

Nu spun nimic, dar îmi încleştez degetele în jurul mânerului cutterului.

– Am avut răbdare, doamnă Fox. Alistair oftează, întorcându-şi capul într-o parte, ca eu să-i văd profilul scăldat de lumină: fruntea înaltă, nasul abrupt. Dr. Fox. Oricum îţi... spui. Cuvintele lui miros a băutură. Îmi dau seama că e foarte beat. Am fost răbdător, repetă el. Am suportat multe. Inspiră pe nas, alege un pahar, îl roteşte între palme. Cu toţii am fost, dar mai ales eu.

Acum îl pot vedea mai clar; jacheta lui e închisă cu fermoar până la guler şi poartă mănuşi de culoare închisă. Simt că mi se pune un nod în gât.

Încă nu-i răspund. În schimb, mă mut spre comutatorul de lumină, întind mâna spre el.

Sticla explodează la câţiva centimetri de mâna mea întinsă. Mă dau înapoi.

– Nu aprinde lumina aia nenorocită! strigă el.

Stau nemişcată, prinzând cu degetele tocul uşii.

– Cineva ar fi trebuit să ne avertizeze în privinţa ta. Dă din cap râzând.

Înghit. Râsul lui se stinge, moare.

– I-ai dat fiului meu cheia de la apartamentul tău. Mi-o arată. Ţi-o dau înapoi. Cheia zornăie când o aruncă pe masa de bucătărie. Chiar dacă nu ţi-ai fi pierdut... *nenorocita* aia de minte, n-aş vrea să-şi petreacă timpul cu o femeie matură.

– Sun la poliţie, şoptesc eu.

Râde zgomotos.

– Dă-i drumul. Poftim telefonul.

Îl ia de pe blat, îl aruncă în sus, o dată, de două ori.

Da... l-am lăsat în bucătărie. Şi, pentru o clipă, aştept să-l arunce pe podea, să-l trântească de perete; dar, în schimb, îl pune înapoi lângă cheie.

– Poliția crede că ești o glumă, spune el, făcând un pas către mine.

Ridic cutterul.

– Oh! Rânjește. *Oh!* Ce vrei să faci cu *ăla?*

Din nou, face un pas în față.

De data asta fac și eu.

– Ieși din casa mea! îi spun.

Brațul mi se clatină; mâna îmi tremură. Lama strălucește în lumină, o mică felie de argint.

Nu se mai mișcă, nu mai respiră.

– Cine a fost femeia aceea? întreb.

Și, dintr-odată, mâna lui se repede la gâtul meu, mi-l prinde. Mă împinge în spate până când mă izbesc de perete și capul îmi trosnește puternic. Strig. Degetele lui apasă în pielea mea.

– Ești nebună!

Răsuflarea lui, înfierbântată de alcool, aruncă flăcări pe fața mea, îmi înțeapă ochii.

– Nu te apropia de fiul meu! Nu te apropia de soția mea!

Mă înec, îmi simt gâtul iritat. Cu o mână mă prind de degetele lui, îmi înfig unghiile în încheietura mâinii lui.

Cu cealaltă apropii lama de el.

Dar ținta mea se depărtează, iar cutterul îmi cade cu zgomot pe podea. Alistair calcă pe el și mă strânge de gât. Mă sufoc.

– Stai *dracului* departe de noi toți, șuieră el lângă mine.

Trece o clipă.

Încă una.

Nu mai văd. Lacrimile îmi curg pe obraji.

Îmi pierd conști...

Îmi dă drumul la gât. Cad pe podea, gâfâind.

Acum se înalță deasupra mea. Își trage piciorul înapoi, brusc, lovește cutterul și îl aruncă într-un colț.

– Să nu uiți asta, spune el, gâfâind, cu vocea răgușită. Nu mă pot uita în sus, la el. Dar îl aud spunând încă două cuvinte scurte, aproape în șoaptă: Te rog.

Tăcere. Mă uit la picioarele lui încălțate cum se întorc, se îndepărtează.

Când trece pe lângă insula din bucătărie, își trece brațul peste ea. Un val de sticlă se prăbușește pe podea, făcându-se țăndări, spulberându-se. Încerc să țip. Gâtul meu doar fluieră.

Merge la ușa de pe hol, o deschide cu putere. Aud cum se deschide ușa de la intrare, apoi cum se închide cu zgomot.

Mă sprijin, cu o mână îmi ating gâtul, iar cu cealaltă îmi țin corpul strâns. Plâng în hohote.

Și, când Punch intră șchiopătând pe ușă și îmi linge mâna precaut, plâng și mai tare.

DUMINICĂ,
14 noiembrie

89

Îmi analizez gâtul în oglinda de la baie. Cinci vânătăi, albastre ca nişte bijuterii, o urmă întunecată în jurul gâtului meu, acolo unde m-a strâns.

Mă uit în jos la Punch, ghemuit pe gresie, îngrijindu-şi laba rănită. Ce pereche!

Nu voi raporta la poliţie cele întâmplate în seara asta. Nu voi face asta şi nu pot face asta. Există dovezi, desigur, amprente reale pe pielea mea, dar ei vor dori să ştie de ce Alistair a fost aici, în primul rând şi adevărul este... ei bine... *Am invitat un adolescent a cărui familie am urmărit-o şi am hărţuit-o să stea în subsolul casei mele. Aşa, ca înlocuitor pentru copilul meu mort şi pentru soţul meu mort.*

Nu ar da bine.

– Nu ar da bine, spun eu, testându-mi vocea. Sună slabă, pierită.

Ies din baie şi cobor scările. Adânc în buzunarul halatului, telefonul mi se loveşte de coapsă.

Mătur cioburile, trupurile sparte ale sticlelor şi paharelor; scot cioburile şi bucăţile sparte din podea, le arunc într-o pungă de gunoi. Încerc să nu mă gândesc la el cum m-a prins de gât, cum m-a strâns. Stând

peste mine. Trecând mândru prin ruinele strălucitoare de sub picioarele lui.

Sub papucii mei, lemnul alb de mesteacăn strălucește ca o plajă.

La masa de bucătărie, răsucesc în mână cutterul, ascult sunetul lamei alunecând încoace și încolo.

Mă uit dincolo de parc. Casa Russell mă privește la rândul ei, cu ferestrele goale. Mă întreb unde sunt. Mă întreb unde este el.

Ar fi trebuit să țintesc mai bine. Ar fi trebuit să îmi iau avânt mai tare. Îmi imaginez cum lama îi pătrunde prin jachetă și îi rupe pielea.

Și atunci ai fi avut un bărbat rănit în casă.

Pun jos cutterul și îmi duc o cană la buze. Nu am ceai în dulap - pe Ed nu l-a interesat niciodată și am preferat să beau alte lucruri -, așa că beau apă caldă cu sare. Îmi arde gâtul. Mă chircesc de usturime.

Mă uit din nou dincolo de parc. Apoi mă ridic, trag jaluzelele peste fereastră.

Noaptea trecută îmi pare ca un vis febril, o buclă de fum. Ecranul filmului de pe tavanul meu. Clinchetul vioi al sticlei. Golul din debara. Scara în spirală. Și el, stând acolo, chemându-mă, așteptându-mă.

Îmi ating gâtul. *Nu-mi spune că a fost un vis, că el nu a venit niciodată aici*. Unde... da: din nou în *Lumina de gaz*.

Pentru că nu a fost un vis. (*Acesta nu este un vis! Chiar se întâmplă cu adevărat!* - Mia Farrow, *Copilul lui Rosemary*.) Casa mea a fost invadată. Proprietatea mea a fost distrusă. Am fost amenințată. Am fost agresată. Și nu pot face nimic în privința asta.

Nu pot să fac nimic în legătură cu *nimic*. Acum știu că Alistair este violent; acum știu de ce este capabil. Dar are dreptate: poliția nu mă va asculta. Dr. Fielding

crede că delirez. I-am spus Binei, i-am promis că o să merg mai departe. Cu Ethan nu pot lua legătura. Wesley a dispărut. Nu am pe nimeni.

– Ghici cine-i!

Este ea, de data aceasta, cu o voce slabă, dar clară.

Nu. Scutur vehement din cap.

Cine a fost femeia aceea? l-am întrebat pe Alistair. Dacă a existat.

Nu ştiu. Nu voi şti niciodată.

90

Petrec restul dimineții în pat, apoi și după-amiaza, încercând să nu plâng, încercând să nu mă gândesc - la noaptea trecută, la ziua de azi, la ziua de mâine, la Jane.

Dincolo de fereastră, norii se adună, își coboară burțile joase și întunecate. Deschid aplicația meteo de pe telefon. Se anunță furtuni mai târziu în seara asta.

Se lasă întunericul sumbru. Trag draperiile și deschid laptopul, îl pun lângă mine; îmi încălzește cearșafurile în timp ce mă uit la *Șarada*.

– Ce trebuie să fac ca să te mulțumesc? întreabă Cary Grant. Să devin următoarea victimă?

Mă trec fiorii.

Până când se termină filmul, sunt pe jumătate adormită. Muzica de final se aude mai tare; întind mâna spre laptop, îl închid.

Ceva mai târziu, mă trezesc la zgomotul telefonului.

Alertă de urgență

Avertizare de inundații în această zonă până la ora 3:00 A.M. Evitați zonele cu inundații. Verificați presa locală. - SMN

Vigilent, Serviciul Meteorologic Național. Chiar intenționez să evit zonele cu inundații. Casc, mă dau jos din pat, îmi târăsc picioarele până la perdele.

E întuneric afară. Încă nu plouă, dar cerul s-a scufundat, norii s-au lăsat mai jos; ramurile de platan se agită. Aud vântul. Mă cuprind cu un braț.

Dincolo de parc, în bucătăria familiei Russell scânteiază o lumină: e el, merge la frigider. Îl deschide, scoate o sticlă – bere, cred. Mă întreb dacă se îmbată din nou.

Degetele mi se opresc la gât. Mă dor vânătăile.

Trag perdeaua și mă întorc în pat. Șterg mesajul de pe telefon, verific ora: 9:29 P.M. Aș putea urmări alt film. Aș putea bea ceva.

Mâna îmi umblă pe ecran, absentă. Un pahar de băutură, mă gândesc eu. Doar unul – mă doare să înghit.

O revărsare de culori la vârful degetelor mele. Mă uit la telefon; am deschis fișierul cu fotografii. Inima îmi încetinește: e fotografia cu mine dormind. Fotografia pe care se presupune că am făcut-o eu.

Mă dau înapoi. După un moment, o șterg.

Imediat apare fotografia anterioară.

Pentru o clipă, nu o recunosc. Apoi îmi amintesc: am făcut-o de la fereastra bucătăriei. Un apus de soare, de un portocaliu ca șerbetul, clădiri îndepărtate, înțepenite în apus, ca niște dinți. Stradă aurie în lumina soarelui. O singură pasăre înghețată pe cer, cu aripile larg deschise.

Și reflectată în pahar este femeia pe care o știam sub numele de Jane.

91

Transparentă, neclar conturată, dar e Jane, fără îndoială, bântuind colțul din dreapta jos ca o fantomă. Se uită în obiectiv, cu privirea îndreptată înainte și buzele întredeschise. Un braț se întinde afară din cadru - stinge o țigară într-un castron, îmi amintesc. Deasupra capului ei se ridică o spirală groasă de fum. Ora scrisă pe poză arată 06:04 P.M., o dată cu aproape două săptămâni în urmă.

Jane. Sunt aplecată peste ecran și abia respir.

Jane.

Lumea este un loc minunat, a spus ea.

Nu uita asta și nu lăsa să treacă viața pe lângă tine, a spus ea.

Bravo! a spus ea.

Chiar a spus aceste lucruri, pe toate, pentru că *a fost* reală.

Jane.

Mă rostogolesc din pat, trag după mine cearșafurile, iar laptopul îmi alunecă pe podea. Sar la fereastră, trag înapoi perdelele.

Acum, luminile sunt aprinse în salonul familiei Russell - acea cameră unde a început totul. Cei doi sunt acolo, stau pe acel scaun dungat: Alistair și soția

lui. El stă gârbovit, cu o sticlă de bere în mână; ea își ține picioarele strânse sub ea, în timp ce își trece o mână prin părul ei lucios.

Mincinoșii.

Mă uit la telefonul din mâna mea.

Ce fac cu asta?

Știu ce ar spune Little: fotografia nu dovedește nimic în afară de existența ei – și aceea a unei femei anonime.

– Dr. Fielding nu te va asculta nici el, spune Ed.

Taci!

Dar el are dreptate.

Gândește! Gândește!

– Cum rămâne cu Bina, mami?

Încetează!

Gândește!

Există o singură mișcare. Privirea mea trece de la salon la dormitorul întunecat de la etaj.

Ia pionul.

– Alo?

O voce de copil, fragilă și slabă. Mă uit prin întuneric la fereastra lui. Nu se vede nicăieri.

– Sunt Anna, spun eu.

– Știu.

Vorbește aproape în șoaptă.

– Unde ești?

– În camera mea.

– Nu te văd.

Într-o clipă apare la fereastră ca o fantomă, subțire și palid, într-un tricou alb. Pun o mână pe geam.

– Mă vezi? întreb eu.

– Da.

– Vreau să vii aici.

– Nu pot. Scutură din cap. Nu am voie.

Îmi cobor privirea spre salon. Alistair şi Jane nu s-au mişcat din loc.

– Ştiu, dar e foarte important. Este *foarte* important.

– Tatăl meu a luat cheia.

– Ştiu.

O pauză.

– Dacă eu te pot vedea...

Nu-şi termină propoziţia.

– Ce?

– Dacă eu te pot vedea, şi ei te pot vedea.

Mă întorc în spate, pe un picior, trag perdelele, lăsând o fâşie între ele. Verific salonul. La fel cum au fost până acum.

– Vino, îi spun eu. Te rog. Nu eşti...

– Ce?

– Eşti... când poţi ieşi din casă?

O altă pauză. Îl văd că îşi cercetează telefonul, îl apasă din nou la ureche.

– Părinţii mei se uită la *Soţia perfectă* la ora zece. Poate că o să pot ieşi atunci.

Acum îmi verific telefonul. Mai sunt douăzeci de minute.

– În regulă. Bine.

– Este totul în regulă?

– Da. Nu-l alarma. *Nu eşti în siguranţă*. Dar trebuie să vorbesc cu tine despre ceva.

– Mi-ar fi mai uşor să vin mâine.

– Nu poate să aştepte. Chiar nu...

Alistair a dispărut.

– Închide telefonul, îi spun, cu vocea alarmată.

– De ce?

– *Închide!*

Gura lui se deschide.

Camera lui e inundată de lumină.

În spatele lui stă Alistair, cu mâna pe comutator.

Ethan se întoarce și își lasă brațul într-o parte. Aud tonul telefonului.

Și urmăresc scena în tăcere.

Alistair stă impunător în pragul ușii, vorbește. Ethan face un pas în față, ridică mâna, agită telefonul în aer.

Pentru o clipă stau nemișcați.

Apoi Alistair se îndreaptă spre fiul său. Ia telefonul de la el. Se uită la telefon.

Se uită la Ethan.

Trece pe lângă el, spre fereastră, se uită furios. Mă retrag mai adânc în dormitorul meu.

Își întinde brațele, închide jaluzelele pe ambele jumătăți ale geamului. Le închide cu putere.

Camera este sigilată.

Șah mat.

92

Mă întorc de lângă perdele şi mă uit îndelung spre dormitorul meu.

Nu-mi pot imagina ce se întâmplă acolo. Din cauza mea.

Îmi târăsc picioarele până la scară. Cu fiecare pas, mă gândesc la Ethan, în spatele acelor ferestre, singur cu tatăl său.

Jos, jos, jos.

Ajung în bucătărie. În timp ce clătesc un pahar la chiuvetă, se aude huruitul înfundat al unui tunet şi mă uit prin jaluzele. Norii se adună mai repede acum, ramurile copacului se mişcă cu putere. Vântul creşte în intensitate. Vine furtuna.

Stau la masă, bând tacticos nişte merlot. *Silver Bay, Noua Zeelandă* scrie pe etichetă, sub o mică gravură a unei corăbii aflate pe o mare zbuciumată. Poate că mă voi muta în Noua Zeelandă, să încep viaţa de la zero acolo. Îmi place cum sună Silver Bay. Mi-ar plăcea să navighez din nou.

Dacă voi părăsi vreodată casa asta.

Mă duc până la fereastră şi ridic o lamelă de jaluzea; ploaia se aude bătând în geam. Mă uit dincolo de parc. Jaluzelele lui sunt încă închise.

Imediat ce mă întorc la masă, sună soneria.

Rupe tăcerea ca o alarmă. Mâna îmi zvâcneşte; vinul se scurge peste marginea sticlei. Mă uit la uşă.

Este el. Este Alistair.

Panica mă cuprinde brusc. Degetele mi se afundă în buzunar, ţin telefonul strâns. Şi cu cealaltă mână iau cutterul.

Mă ridic şi traversez încet bucătăria. Mă apropii de interfon. Îmi fac curaj şi mă uit la ecran.

E Ethan.

Plămânii mei se relaxează.

Ethan, legănându-se pe călcâie, cu braţele înfăşurate în jurul lui. Apăs butonul interfonului şi desfac încuietoarea. O clipă mai târziu este înăuntru, cu părul strălucindu-i de picături de ploaie.

– Ce faci aici?

Se uită ţintă la mine.

– Mi-ai spus să vin.

– M-am gândit că tatăl tău...

Închide uşa, trece pe lângă mine în camera de zi.

– Am spus că a fost un prieten de la înot.

– Nu ţi-a verificat telefonul? îl întreb, urmându-l.

– Ţi-am salvat numărul cu un alt nume.

– Şi dacă m-ar fi sunat înapoi?

Ethan ridică din umeri.

– Nu te-a sunat. Ce e ăla?

Se uită la cutter.

– Nimic.

Îl pun în buzunar.

– Pot să merg la baie?

Încuviinţez din cap.

În timp ce se află în camera roşie, deschid telefonul, îmi pregătesc mişcarea.

Se aude apa de la toaletă, apa de la robinet țâșnește, iar apoi el se îndreaptă din nou spre mine.

- Unde e Punch?

- Nu știu.

- Cum e lăbuța lui?

- Bine. Chiar acum nu-mi pasă. Vreau să îți arăt ceva.

Îi pun telefonul în mână. Apasă aplicația Fotografii.

Se uită la mine, cu fruntea încruntată.

- Deschide aplicația, repet.

În timp ce face asta, mă uit la expresia feței lui. Ceasul bunicului începe să bată ora zece. Îmi țin respirația.

Pentru un moment, nimic. E impasibil.

- Strada noastră. La răsărit, spune el. Sau, stai, acesta e vestul. Deci e la a...

Se oprește.

O vede.

Trece o clipă.

Ridică ochii mari spre mine.

Șase bătăi ale ceasului, șapte.

Deschide gura.

Opt. Nouă.

- Ce... începe el.

Zece.

- Cred că este timpul pentru adevăr, îi spun.

93

Când se aude ultima bătaie a ceasului, el stă în fața mea, abia respirând, până când îl apuc de umăr și îl conduc spre canapea. Ne așezăm, Ethan încă ținând telefonul în mână.

Nu spun nimic, doar mă uit îndelung la el. Inima mea a luat-o razna, ca o muscă aflată în captivitate. Îmi pun mâinile în poală ca să nu-mi tremure.

Ethan spune, șoptind:

- Ce? Își drege glasul. Când ai găsit asta?
- În seara asta, chiar înainte să te sun.

Încuviințează din cap.

- Cine este ea?

Încă se uită la telefon. Pentru un moment, cred că nu m-a auzit.

- Cine este...
- Este mama mea.

Mă încrunt.

- Nu, detectivul a spus că mama ta...
- Mama mea *adevărată*. Biologică.

Sunt uluită.

- Ai fost adoptat?

El nu spune nimic, doar încuviințează din cap, din nou, cu privirea lăsată în jos.

- Deci... Mă aplec înainte, îmi trec mâinile prin păr. Deci...

- Ea... nici măcar nu ştiu cum să încep.

Închid ochii, dau confuzia la o parte. Trebuie să fie îndrumat.

Asta pot face.

Mă aplec spre el, îmi netezesc halatul pe coapse, mă uit la el.

- Când ai fost adoptat? întreb.

Suspină, se aşază pe spate, pernele expirând sub greutatea lui.

- Când aveam cinci ani.

- De ce atât de târziu?

- Pentru că ea era... dependentă de droguri. Se opreşte, ca un mânz care face primii paşi. Mă întreb de câte ori a mai spus chestia asta până acum. Era drogată şi foarte tânără.

Asta explică de ce Jane părea atât de tânără.

- Aşa că m-am dus să locuiesc cu mama şi cu tatăl meu.

Îi analizez faţa: vârful limbii umezindu-i buzele, stropii de ploaie care-i strălucesc la tâmple.

- Unde ai crescut? întreb.

- Înainte de Boston?

- Da.

- În San Francisco. De acolo m-au luat părinţii.

Rezist la impulsul de a-l atinge. În schimb, îi iau telefonul din mână, îl pun pe masă.

- Ea m-a găsit o dată, continuă el. Când aveam doisprezece ani. Ne-a găsit în Boston. A apărut în faţa casei şi l-a întrebat pe tatăl meu dacă poate să mă vadă. El a spus că nu.

- Deci nu ai reuşit să vorbeşti cu ea?

– Nu. Se oprește, respiră adânc, cu ochii strălucitori. Părinții mei au fost atât de supărați! Mi-au spus că, dacă va mai încerca din nou să mă vadă, ar trebui să le spun.

Dau din cap, mă las pe spate. Acum vorbește liber.

– Și apoi ne-am mutat aici.

– Dar tatăl tău și-a pierdut slujba.

– Da.

Pare obosit.

– De ce s-a întâmplat asta?

Se foiește.

– Ceva cu soția șefului său. Nu știu. Se certau foarte mult din cauza asta.

Totul este supermisterios, spusese Alex, răutăcios. Acum știu. O mică aventură. Nimic special. Mă întreb dacă a meritat.

– Imediat după ce ne-am mutat, mama s-a întors în Boston, ca să se ocupe de niște treburi. Și ca să scape de tatăl meu, cred. Și apoi a plecat și el. M-au lăsat singur, doar pentru noaptea aceea. O mai făcuseră înainte. Și a apărut ea.

– Mama ta biologică?

– Da.

– Cum o cheamă?

Trage aer pe nas. Apoi se șterge.

– Katie.

– Și a venit la tine acasă.

– Da.

Un alt smiorcăit.

– Când? Exact.

– Nu-mi amintesc. Schițează un gest cu capul. Nu, stai – a fost de Halloween.

În noaptea în care am cunoscut-o.

– Mi-a spus că e... „curată" – spune el, parcă strângând cuvântul acesta ca pe un prosop umed. Nu mai lua droguri.

Încuviinţez din cap.

– A spus că a citit on-line despre transferul tatălui meu şi a aflat că ne mutăm la New York. Aşa că ne-a urmat aici. Şi aştepta să decidă ce să facă, când părinţii mei au plecat în Boston.

Se opreşte, îşi scarpină o mână cu cealaltă.

– Şi ce s-a întâmplat după aceea?

– Şi apoi... Are ochii închişi acum. Apoi a venit la noi acasă.

– Şi tu ai vorbit cu ea?

– Da. Am lăsat-o să intre.

– Asta s-a întâmplat de Halloween?

– Da. În timpul zilei.

– Eu am cunoscut-o în după-amiaza aceea, îi spun eu.

El încuviinţează cu capul aplecat.

– A mers să ia un album foto de la hotelul ei.

Voia să-mi arate nişte poze vechi. Poze de-ale mele de bebeluş şi alte chestii. Şi apoi, când s-a întors acasă la noi, te-a văzut pe tine.

Mă gândesc la braţele ei care mi-au înconjurat talia, la părul ei, care mi-a atins obrazul.

– Dar ea mi s-a prezentat drept mama ta. Mama... drept Jane Russell.

Din nou, el încuviinţează din cap.

– Ştiai asta.

– Da.

– De ce? De ce mi-ar spune că era o persoană care nu era?

Într-un final, se uită la mine.

– A spus că nu ea a făcut asta. A spus că *tu* i te-ai adresat cu numele mamei mele şi ea n-a găsit nici o

scuză suficient de repede. N-ar fi trebuit să fie acolo, ţine cont de asta. Face un gest larg cu mâinile împrejurul camerei. N-ar fi trebuit să fie *aici*. Face o pauză, se scarpină din nou pe mână. În plus, şi eu cred că îi plăcea să pretindă că este... ştii tu. Mama mea.

Se aude un tunet, ca şi cum s-ar despica cerul. Tresărim amândoi. După o clipă, insist să continue.

– Şi ce s-a întâmplat în continuare? După ce m-a ajutat?

Îşi întoarce privirea spre propriile degete.

– S-a întors în casă şi am vorbit mai mult. Despre cum eram eu când eram bebeluş. Despre ce a mai făcut de când m-a dat. Mi-a arătat fotografii.

– Şi apoi?

– A plecat.

– S-a întors la hotel?

Scutură din cap, o mişcare mai lentă.

– Unde s-a dus?

– Ei bine, nu ştiam pe atunci.

Stomacul mi se strânge.

– Unde s-a dus?

Îşi ridică din nou privirea spre mine.

– A venit aici.

Se aude bătaia ceasului.

– Ce vrei să spui?

– S-a întâlnit cu tipul care locuieşte jos. Sau locuia.

Mă uit surprinsă.

– David?

Încuviinţează din cap.

Mă gândesc la dimineaţa de după Halloween, cum auzisem apa curgând prin ţevi, în timp ce eu şi David am examinat şobolanul mort. Mă gândesc la cercelul de pe noptieră. *A aparţinut unei doamne numită Katherine.*

Katie.

– Ea a fost în subsol la mine, spun eu.

– Nu am aflat decât după aceea, insistă el.

– Cât timp a stat acolo?

– Până când...

Cuvintele i se opresc în gât.

– Până când ce?

Acum își frământă degetele.

– S-a întors a doua zi după Halloween și am vorbit puțin și am zis că o să le spun părinților mei că vreau să mă întâlnesc cu ea, cum ar veni, oficial. Pentru că am aproape șaptesprezece ani și, când voi avea optsprezece, voi putea face orice-mi doresc. Așa că a doua zi i-am sunat pe mama și pe tata și le-am spus. Tatăl meu a explodat, continuă el. Mama a fost nervoasă, dar tatăl meu a fost *furios*. A venit direct înapoi și a vrut să știe unde era ea și, când nu am vrut să-i spun, el...

O lacrimă i se rostogolește din ochi.

Îi pun o mână pe umăr.

– Te-a lovit? întreb.

El încuviințează din cap, fără să spună nimic. Stăm în tăcere.

Ethan trage o gură de aer, apoi alta.

– Știam că ea era cu tine, spune el, ezitând. Te-am văzut acolo – se uită spre bucătărie – din camera mea. I-am spus, în cele din urmă. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Acum plânge.

– Of... spun eu, cu mâna pe spatele lui.

– Trebuia pur și simplu să scap de el.

– Înțeleg.

– Adică... Își trage un deget pe sub nas. Am văzut că ea a ieșit din casa ta. Așa că știam că nu o va găsi. Atunci a venit el aici.

– Da.

– Eu v-am urmărit. Mă rugam să nu se enerveze pe tine.

– Nu, nu s-a enervat. *Voiam doar să știu dacă ai avut vreun vizitator în seara asta*, îmi explicase el. Și mai târziu: *Îmi căutam fiul, nu soția*. Minciuni.

– Apoi, imediat după ce s-a întors acasă, ea... ea a apărut din nou. Nu știa că el era deja acolo. Trebuia să se întoarcă a doua zi. Ea a sunat la ușă și m-a făcut să răspund și să o invit înăuntru. Am fost atât de speriat.

Nu spun nimic, doar ascult.

– Am încercat să vorbim cu el. Amândoi am încercat.

– În salonul vostru, murmur eu.

Clipește.

– Ai văzut?

– Am văzut. Îmi amintesc de ei acolo, Ethan și Jane – Katie – pe canapeaua dungată, Alistair, pe un scaun în fața lor. *Cine știe ce se întâmplă într-o familie?*

– Nu a mers prea bine. Respirația lui se îngreunează acum. Îl apucă sughițurile. Tata i-a spus că, dacă se mai întoarce vreodată, va chema poliția și o vor aresta pentru că ne-a hărțuit.

Încă mă gândesc la acel tablou din fereastră: copil, tată, „mamă". *Cine știe ce se întâmplă*...

Și apoi îmi amintesc altceva.

– A doua zi... încep eu.

El încuviințează din cap, se uită îndelung la podea. Degetele i se chircesc în poală.

– S-a întors. Și tata a spus că o va ucide. A apucat-o de gât.

Tăcere. Cuvintele aproape că au ecou. O *s-o omoare. A prins-o de gât*. Îmi amintesc că Alistair m-a țintuit la perete, m-a strâns cu mâna de gât.

– Și ea a țipat, îi spun, pe un ton liniștit.

– Da.

– Atunci am sunat acasă la tine.

Încuviinţează, din nou, din cap.

– De ce nu mi-ai spus ce se întâmpla?

– El era acolo. Şi eu eram *speriat*, spune el cu voce stridentă, cu obrajii uzi. *Am vrut*. Am venit aici după ce ea a plecat.

– Ştiu. Ştiu că ai făcut asta.

– Am încercat.

– Ştiu.

– Şi apoi mama s-a întors din Boston a doua zi. Îşi trage nasul. Şi la fel a făcut şi ea. Katie. În noaptea aceea. Cred că ea şi-a imaginat că avea să fie mai uşor să vorbească cu mama.

Îşi sprijină faţa în palme, se şterge.

– Deci, ce s-a întâmplat?

Nu spune nimic pentru o clipă, doar mă priveşte cu coada ochiului, aproape suspicios.

– Chiar nu ai văzut?

– Nu. Am văzut-o doar pe... am văzut-o doar pe ea strigând la cineva şi apoi am văzut-o cu... Îmi mişc mâna agitată la piept. ...cu ceva în... Vocea mi se stinge treptat. Nu am văzut pe nimeni altcineva acolo.

Când vorbeşte din nou, vocea lui este mai scăzută, mai fermă.

– Au urcat sus să vorbească. Tatăl meu, mama şi ea. Eu eram în camera mea, dar am auzit totul. Tatăl meu a vrut să cheme poliţia. Ea... a continuat să spună că eu sunt fiul ei, că ar trebui să ne putem vedea unul pe celălalt şi că părinţii mei nu trebuie să ne oprească. Mama ţipa la ea, spunând că o să se asigure că n-o să mă mai vadă niciodată. Apoi, totul s-a liniştit. Şi un minut mai târziu m-am dus jos şi ea era...

Fața i se boțește și vorbește nedeslușit, suspinele îi vin adânc din piept și izbucnesc la suprafață. Se uită spre stânga, se foiește în locul unde stă.

– Era la podea. Ea a înjunghiat-o.

Acum, Ethan este cel care arată spre pieptul lui.

Cu un cuțit pentru deschis scrisorile.

Încuviințez din cap, apoi mă opresc.

– Stai puțin – cine a înjunghiat-o?

El se sufocă.

– Mama mea.

Mă uit uluită.

– A spus că nu voia să mă ia altcineva – un sughiț – și să mă ducă de aici.

Se apleacă și mai mult înainte, mâinile lui transformându-se într-un cozoroc deasupra frunții. Umerii îi saltă și se agită în timp ce plânge.

Mama mea. Am înțeles greșit. Am înțeles cu totul greșit.

– A spus că a așteptat atât de mult să aibă un copil și...

Închid ochii.

– ... și a spus că n-o va lăsa să mă rănească din nou.

Îl aud plângând încet.

Trece un minut, apoi altul. Mă gândesc la Jane, la adevărata Jane; mă gândesc la acel instinct de leoaică-mamă, la același impuls care a pus stăpânire pe mine în defileu. *A așteptat atât de mult să aibă un copil. Nu a vrut ca altcineva să mă ia.*

Când deschid ochii, observ că nu îi mai curg lacrimile. Acum Ethan gâfâie, ca și cum tocmai s-ar fi oprit din alergat.

– A făcut-o pentru mine, spune el. Să mă protejeze.

Mai trece un minut. Își drege vocea. Au dus-o... au dus-o la casa noastră din provincie și au îngropat-o acolo.

Își pune mâinile în poală.

– Acolo este? îl întreb.

Respiră adânc și des.

– Da.

– Și ce s-a întâmplat când a venit poliția a doua zi să întrebe despre asta?

– A fost atât de înfricoșător! spune el. Eu eram în bucătărie, dar i-am auzit vorbind în camera de zi. Au spus că cineva a raportat o tulburare a liniștii cu o noapte înainte. Părinții mei au negat, pur și simplu. Și apoi, când au aflat că era vorba de tine, și-au dat seama că era cuvântul tău împotriva cuvântului lor. Al nostru. Nimeni altcineva nu o văzuse.

– Dar David a văzut-o. El a petrecut... Frunzăresc repede datele din capul meu. ... patru nopți cu ea.

– Nu am știut asta decât după aceea. Când ne-am uitat prin telefonul ei, ca să vedem cu cine ar fi putut vorbi. Și tatăl meu a spus că, oricum, nimeni nu va asculta un tip care trăiește într-un subsol. Deci erau ei împotriva ta. Și tata a spus că tu...

Se oprește.

– Că eu ce?

Înghite în sec.

– Că ești instabilă și bei prea mult.

Nu răspund. Aud ploaia, ca o rafală de împușcături în ferestre.

– Nu am știut de familia ta atunci.

Închid ochii și încep să număr. Unu. Doi.

La trei, Ethan vorbește din nou, cu vocea încordată.

– Simt că am păstrat toate aceste secrete față de toți acești oameni. Nu mai pot face asta.

Deschid ochii. În amurgul camerei de zi, în lumina fragilă a lămpii, arată ca un înger.

– Trebuie să spunem poliției.

Ethan se apleacă înainte, îmbrățișându-și genunchii. Se îndreaptă, se uită la mine o clipă, apoi privește în depărtare.

– Ethan!

– Știu.

Abia dacă se aude ce spune.

Un mieunat în spatele meu. Mă răsucesc. Punch stă în spatele nostru, cu capul înclinat într-o parte. Miaună din nou.

– Uite-l! Ethan întinde mâna peste spătarul canapelei, dar pisica se retrage. Cred că nu mă mai place, spune Ethan încet.

– Uite, îmi dreg glasul. Situația asta este foarte, foarte gravă. O să-l sun pe detectivul Little și îl chem aici, ca să-i poți spune ce mi-ai spus mie.

– Pot să le spun eu? Primul?

Mă încrunt.

– Cui să-i spui?

– Mamei mele. Și tatălui meu.

– Nu, spun eu, scuturând din cap. Noi...

– Oh, te rog! *Te rog!*

Vocea lui se sparge ca un baraj.

– Ethan, noi...

– *Te rog! Te rog!*

Aproape țipă acum. Mă uit țintă la el: îi curg lacrimi din ochi, pielea îi este pătată. Pare pe jumătate cuprins de panică. Să îl las să își verse oful?

Dar deja vorbește, din nou, o revărsare umedă de cuvinte:

– A făcut-o pentru *mine*. Ochii i se umplu de lacrimi. A făcut-o pentru mine. Nu pot... Nu pot să-i fac așa ceva. După ceea ce a făcut ea pentru *mine*.

Respirația mea devine superficială.

– Eu...

– Şi nu va fi mai bine pentru ei dacă se predau ei înşişi? întreabă el.

Analizez posibilitatea asta. E mai bine pentru ei şi atât de bine pentru el. Cu toate astea...

– Au început să se panicheze de când s-a întâmplat. Chiar au luat-o razna. Buza superioară îi străluceşte – sudoare şi muci. Se şterge. Tata i-a spus mamei că ar trebui să meargă la poliţie. Mă vor asculta.

– Eu nu...

– Vor merge. Dă cu fermitate din cap, respirând adânc. Dacă spun că am vorbit cu tine şi tu vei spune totul la poliţie, dacă nu vor spune ei.

– Eşti sigur...

Că poţi avea încredere în mama ta? Că Alistair nu te va ataca? Că nici unul dintre ei nu va veni să se răzbune pe mine?

– Poţi să aştepţi să mă laşi să vorbesc cu ei? Nu pot... dacă las poliţia să vină şi să-i ia acum, nu... Privirea îi coboară spre mâini. Pur şi simplu, nu pot să fac asta. Nu ştiu cum aş... mai *trăi* împăcat cu mine însumi. Vocea i se umflă din nou. Fără să le dau o şansă mai întâi. Ca să se ajute pe ei înşişi. Abia poate vorbi. Ea este *mama* mea.

Se referă la Jane.

Nimic din experienţa mea nu m-a pregătit pentru asta. Mă gândesc la Wesley, la ce ar recomanda el. *Gândeşte, Fox!*

Pot să-l las să se întoarcă în casa aceea? La oamenii aceia?

Dar aş putea să-l condamn să regrete gestul acesta o viaţă întreagă? Ştiu cum se simte; cunosc durerea neîncetată, huruitul constant al acesteia. Nu vreau să simtă aşa ceva.

– În regulă, spun eu.

Clipește.

– E în regulă?

– Da. Spune-le.

Acum mă privește cu gura căscată, ca și cum nu i-ar veni să creadă. După o clipă, își revine.

– Mulțumesc.

– Te rog să fii *foarte* atent.

– Voi fi.

Dă să plece.

– Ce ai de gând să le spui?

Se așază din nou, suspină, în lacrimi.

– Cred... că o să spun că... știi tu. Că ai dovezi. Încuviințează din cap. Voi spune adevărul. Că ți-am spus ce s-a întâmplat și ai spus că trebuie să mergem la poliție. Îi tremură vocea. Înainte să mergi tu. Se freacă la ochi. Ce crezi că li se va întâmpla?

Mă opresc, caut un răspuns.

– Cred că... poliția va înțelege că părinții tăi au fost hărțuiți, că ea, Katie, într-adevăr te urmărea. Și probabil că a încălcat ceea ce au convenit când ai fost adoptat. Dă din cap încet. Și, adaug eu, vor lua în considerare faptul că s-a întâmplat în timp ce se certau. Își mușcă buza. Nu va fi ușor.

Se uită în jos.

– Nu, spune el. Apoi se uită la mine cu o asemenea forță încât mă mișc din locul în care stau. Mulțumesc.

– Ei bine, eu...

– Serios. Înghite în sec. Mulțumesc.

Dau din cap.

– Ai telefonul la tine, da?

Își pipăie buzunarul.

– Da.

– Sună-mă dacă... anunță-mă că totul e în regulă.

– Bine.

Se ridică din nou; mă ridic și eu odată cu el. Se întoarce spre ușă.

– Ethan...

Se răsucește.

– Trebuie să știu: tatăl tău... Mă urmărește. A venit... a venit la mine acasă noaptea?

Se încruntă.

– Da. Noaptea trecută. Am crezut...

– Nu, vreau să spun, săptămâna trecută.

Ethan nu spune nimic.

– Pentru că mi s-a spus că mi-am imaginat că s-a întâmplat ceva în casa voastră și acum știu că nu mi-am imaginat. Și mi s-a spus că am făcut un desen pe care nu l-am făcut. Și vreau... trebuie să știu cine mi-a făcut fotografia aceea. Pentru că – îmi aud vocea tremurând – chiar nu-mi doresc să fi fost eu.

Tăcere.

– Nu știu, spune Ethan. Cum ar fi ajuns el aici?

La întrebarea asta nu pot răspunde.

Mergem spre ușă împreună. Când întinde mâna spre mâner, îl cuprind în brațe, mi-l apropii, îl țin strâns.

– Te rog să ai grijă, șoptesc eu.

Stăm acolo pentru o clipă, în timp ce ploaia cade pe ferestre și vântul șuieră afară.

Se îndepărtează de mine, zâmbește trist. Apoi pleacă.

94

Întredeschid jaluzelele, îl urmăresc cum urcă treptele de la intrare şi bagă cheia în încuietoare. Deschide uşa; când aceasta se închide, Ethan a şi dispărut.

Am făcut bine că l-am lăsat să plece? Ar fi trebuit să-l avertizăm pe Little mai întâi? Ar fi trebuit să-i chemăm pe Alistair şi pe Jane la mine acasă?

Prea târziu.

Privesc îndelung dincolo de parc, la ferestrele goale, la camerele libere. Undeva în adâncurile acelui loc, el vorbeşte cu părinţii săi, parcă înfigând un ciocan cu vârf spintecat în lumea lor. Mă simt aşa cum mă simţeam în fiecare zi din viaţa Oliviei: *Te rog să ai grijă.*

Dacă există un singur lucru pe care l-am învăţat în tot timpul cât am lucrat cu copiii, dacă aş putea să reduc toţi acei ani la o singură revelaţie, ar fi aceasta: sunt extrem de rezistenţi. Ei pot să reziste la neglijenţă; pot supravieţui abuzului; pot să îndure, chiar să prospere acolo unde adulţii s-ar prăbuşi ca nişte umbrele. Inima îmi bate pentru Ethan. Va avea nevoie de această rezistenţă. Trebuie să reziste.

Şi ce poveste – ce poveste diabolică! Tremur în timp ce mă întorc în camera de zi şi sting veioza. Biata femeie! Bietul copil!

Şi *Jane*. Nu Alistair, ci *Jane*.

O lacrimă îmi curge pe obraz. O ating cu degetul şi mi se prinde de piele; mă uit la ea, ciudat. Apoi mă şterg cu mâna de halat.

Pleoapele îmi atârnă. Mă duc în dormitor, să-mi fac griji, să aştept.

Stau la fereastră, urmărind cu atenţie casa de dincolo de parc. Nici un semn de viaţă.

Îmi rod unghia de la degetul mare până când curge sânge.

Mă plimb încoace şi încolo prin cameră, dau ture în jurul covorului.

Mă uit la telefon. A trecut o jumătate de oră.

Am nevoie de ceva să-mi distragă atenţia. Trebuie să-mi liniştesc nervii. Ceva familiar. Ceva liniştitor.

Îndoiala. Scenariul de Thornton Wilder şi preferatul lui Hitch din rândul propriilor filme: o tânără naivă află că eroul ei nu este cine pretinde a fi. Thornton Wilder, scenarist. „Pur şi simplu înaintăm şi nu se întâmplă nimic", se plânge ea. „Suntem într-o rutină îngrozitoare. Mâncăm şi dormim şi cam asta e totul. Nici măcar nu purtăm nişte conversaţii reale." Până când unchiul ei Charlie îi face o vizită.

Rămâne indiferentă prea mult timp ca să fie pe placul meu, sincer.

Îl urmăresc pe laptop în timp ce îmi sug degetul rănit. După câteva minute, motanul intră alene şi se lipeşte de mine pe pat. Îi apăs laba; sâsâie spre mine.

Pe măsură ce povestea devine mai încordată, la fel se întâmplă şi cu ceva din interiorul meu, un sentiment de nelinişte pe care nu îl pot identifica cu exactitate. Mă întreb ce se întâmplă dincolo de parc.

*

Telefonul scoate un sunet, mă întind peste perna de lângă mine să îl iau. Îl apuc.

Mergem la poliție

11:33 P.M. Am adormit.

Mă dau jos din pat și trag perdelele într-o parte. Ploaia îmi bate în ferestre, intensă ca focul de artilerie, transformându-le în niște băltoace.

Dincolo de parc, prin vâltoarea furtunii, casa este întunecată.

– Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știi, atât de multe.

În spatele meu, filmul încă merge.

– Tu trăiești într-un vis, rânjește unchiul Charlie. Ești o somnambulă, oarbă. De unde știi cum este lumea? Știi că, dacă ai smulge fațadele, ai găsi porci? Folosește-ți inteligența. Învață ceva.

Merg aplecată până la baie, în bătaia razei de lumină care cade prin fereastră. Ceva care să mă ajute să mă întorc la somn – melatonină, cred. O să am nevoie de așa ceva în seara asta.

Înghit o pastilă. Pe ecran, corpul cade, trenul țipă și apare genericul.

– Ghici cine-i!

De data aceasta nu-l pot respinge, pentru că dorm, deși sunt conștientă de asta. Un vis lucid.

Totuși, încerc.

– Lasă-mă în pace, Ed.

– Haide! Vorbește cu mine.

– Nu.

Nu-l văd, nu văd nimic. Stai – e o urmă a lui, doar o umbră.

– Cred că trebuie să vorbim.

– Nu. Pleacă de aici!

Întuneric. Tăcere.

– Ceva e în neregulă.

– Nu.

Dar are dreptate – ceva *este* în neregulă. Acea neliniște în interiorul meu.

– Măi, tipul ăla, Alistair, s-a dovedit a fi unul din ciudații săptămânii, nu-i așa?

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Aproape am uitat. Livvy are o întrebare pentru tine.

– Nu vreau să aud întrebarea.

– Doar una. Un străfulgerat de dinți; un zâmbet curbat. O întrebare simplă.

– Nu.

– Hai, scumpete. Întreab-o pe mami.

– Am spus...

Dar gura ei este deja la urechea mea, revărsându-și cuvintele ei micuțe și fierbinți în capul meu, vocea aceea a ei, răgușită, pe care-o folosește atunci când împărtășește un secret.

– Cum este laba lui Punch? întreabă ea.

Sunt trează, cu o luciditate instantanee, de parcă ar fi turnat cineva apă pe mine. Ochii mi se deschid larg. O coloană de lumină trece peste tavanul de deasupra.

Mă rostogolesc din pat și merg tiptil până la perdele, le deschid. Camera se decolorează într-o nuanță de gri în jurul meu; prin ferestre, prin ploaie, văd casa familiei Russell parcă ținând pe umeri un cer nefiresc. O cută zimțată de lumină deasupra. Bubuitul adânc al unui tunet.

Mă întorc în pat. Punch se vaită încet când mă așez.

Cum este laba lui Punch?

Despre asta era vorba - de aceea aveam eu un nod în stomac.

Când Ethan m-a vizitat alaltăieri, când a găsit pisica întinsă în spatele canapelei, Punch s-a lăsat pe podea și s-a făcut ghem sub canapea. Închid ochii, vizualizez încă o dată scena din fiecare unghi posibil. Nu: Ethan nu a văzut - nu avea cum să vadă - piciorul lui rănit.

Dar dacă a putut să vadă? Îl caut cu mâna pe Punch și îmi pun degetele pe coada lui; se zbârlește spre mine. Verific telefonul să văd cât e ora: 1:10 A.M.

Lumina digitală mi se revarsă în ochi. Strâng puternic din ochi, apoi mă uit la tavan.

- De unde știa el despre laba ta? întreb pisica în întuneric.

- Pentru că te vizitez noaptea, spune Ethan.

LUNI,
15 noiembrie

95

Corpul îmi tresaltă din cauza şocului. Îmi întorc capul spre uşă.

Fulgerul îmi aprinde camera, o luminează în alb. Stă în pragul uşii, sprijinindu-se de toc, cu capul ud de ploaie, ca o aureolă, şi eşarfa lejeră la gât.

Cuvintele îmi ies din gură împleticindu-se.

– Am crezut că te-ai dus acasă.

– Da. Vocea îi este scăzută, dar clară. Am spus noapte bună. Am aşteptat ca ei să meargă la culcare. Gura i se curbează într-un zâmbet mic, fin. Apoi m-am întors aici. Am venit aici de foarte multe ori, adaugă el.

– Poftim?

Nu înţeleg ce se întâmplă.

– Trebuie să-ţi spun, începe el, că am întâlnit o mulţime de psihologi, şi tu eşti prima care *nu* m-a diagnosticat cu o tulburare de personalitate. Face un gest de mirare cu sprâncenele. Presupun că nu eşti cel mai bun terapeut din lume.

Gura mea se închide brusc, apoi se deschide, parcă scârţâind ca o uşă defectă.

– Totuşi, tu mi-ai stârnit interesul, spune el. Chiar mi-ai stârnit interesul. De aceea m-am tot întors la tine, chiar şi atunci când ştiam că nu ar trebui. Mă

interesează femeile mai în vârstă. Se încruntă. Scuze, ai luat-o ca pe o insultă?

Nu mă pot mişca.

– Sper că nu. Un oftat. Şeful tatălui meu avea o soţie care mă interesa. Jennifer. Mi-a plăcut de ea. Şi ea m-a plăcut, oarecum. Doar că... Îşi schimbă poziţia corpului său lung şi subţire, se înclină pe cealaltă parte a tocului uşii. A existat... o neînţelegere. Chiar înainte să ne mutăm. M-am dus acasă la ei. Noaptea. Şi ei nu i-a plăcut asta. Sau a spus că nu i-a plăcut. Acum îi strălucesc ochii. Ştia bine ce făcea.

Apoi îi văd pumnul. În el străluceşte un fulger argintiu.

E o lamă. E un cuţit pentru deschis scrisorile.

Privirea lui se mută de la faţa mea la mâna lui şi înapoi. Simt cu mi se pune un nod în gât.

– Pe acesta l-am folosit pentru Katie, explică el, bucuros. Pentru că nu voia să mă lase în pace. I-am spus şi i-am tot spus, de *atâtea* ori, dar ea pur şi simplu... Scutură din cap. Nu voia să se oprească. La fel ca tine.

– Dar, spun eu, cu o voce răguşită, în seara asta, tu...

Vocea mea se usucă, moare.

– Ce?

Îmi ling buzele.

– Mi-ai spus...

– Ţi-am spus suficient cât să – scuze că zic asta – să te fac să taci. Îmi pare rău că o spun aşa, pentru că eşti chiar drăguţă. Dar trebuia să te fac să taci. Până când puteam să mă ocup de anumite treburi. Se agită. Ai vrut să suni la *poliţie*. Aveam nevoie de puţin timp să... ştii tu. Să termin lucrurile.

Mişcare în colţul ochiului meu: pisica se întinde pe lungimea patului. Se uită la Ethan, miaună.

– Pisica aia blestemată, spune el. Mi-a plăcut filmul când eram copil. *Acea pisică blestemată.* Îi zâmbeşte lui Punch. Apropo, cred că i-am rupt laba. Îmi pare rău. Deschizătorul de scrisori străluceşte când îl mişcă spre pat. Mă tot urmărea prin casă noaptea şi, într-un fel, mi-am pierdut puţin firea. Plus că sunt alergic, aşa cum ţi-am spus. N-am vrut să strănut şi să te trezesc. Îmi pare rău că eşti trează *acum*.

– Ai venit aici noaptea?

Face un pas spre mine, iar lama pare fluidă în lumina cenuşie.

– Vin aici aproape în fiecare noapte.

Mă aud cum respir cu dificultate.

– Poftim?

Zâmbeşte din nou.

– Ţi-am luat cheia. Când mi-ai scris numărul de telefon în ziua aceea. Am văzut-o pe cârlig prima oară când te-am vizitat şi apoi mi-am dat seama că nici măcar nu vei observa că lipseşte. Nici nu o foloseşti. Am făcut o copie şi am pus-o înapoi. Un alt zâmbet. A fost uşor.

Chicoteşte, îşi apasă mâna liberă peste gură.

– Îmi pare rău. Doar că *am crezut cu adevărat* că ţi-ai dat deja seama când m-ai sunat în seara asta. Eram... nu ştiam ce să fac. Chiar aveam ăsta în buzunar. Flutură din nou deschizătorul de scrisori. Pentru orice eventualitate. Şi mă înfrânam cât puteam eu de mult. Dar apoi tu ai dat pur şi simplu totul peste cap. „Tatăl meu are un temperament vulcanic.“, „Oh, sunt atât de speriat.“, „Oh, ei nu mă lasă să am telefon.“ Practic, îţi curgeau balele. Cum am spus, nu eşti cel mai grozav psihiatru. Hei! exclamă el. Am o idee: analizează-mă. Vrei să ştii despre copilăria mea, nu? Toţi vor să ştie despre copilăria mea.

Încuviințez din cap prostește.

– Îți va plăcea asta. Acesta este visul oricărui terapeut. *Katie* – practic trântește cuvântul cu dispreț – a fost o drogată. O curvă drogată, lua orice. Curvă dependentă de heroină. Nici măcar nu mi-a spus vreodată cine e tatăl meu. Și, pe bune, n-ar fi trebuit să fie mamă. Se uită la deschizătorul de scrisori. A început să se drogheze când aveam un an. Asta mi-au spus părinții mei. Nu-mi amintesc prea multe, pe bune. Adică, aveam cinci ani când m-au luat de la ea. Dar îmi amintesc că îmi era foame de multe ori. Îmi amintesc câteva lucruri cu ace. Îmi amintesc că iubiții ei mă băteau ori de câte ori aveau chef.

Tăcere.

– Pun pariu că tatăl meu adevărat nu ar fi făcut asta.

Nu spun nimic.

– Îmi amintesc că am văzut-o pe una dintre prietenele ei luând o supradoză. A văzut-o murind chiar în fața mea. E prima mea amintire. Aveam patru ani.

Mai multă tăcere. Suspină ușor.

– Am început să mă port rău. A încercat să mă ajute sau să mă oprească, dar era prea epuizată fizic. Apoi am intrat în sistemul de plasament, și după aceea m-au luat mama și tata. Ridică din umeri. Ei... Da. Mi-au dat mult. Un alt oftat. Le fac necazuri, știu. De asta m-au scos din școală. Și tatăl meu și-a pierdut slujba pentru că am vrut să o cunosc pe Jennifer. A fost supărat din cauza asta, știi... Se încruntă. Ghinion.

Camera se luminează din nou de la fulger. Apoi bubuie tunetul.

– Oricum. Katie. Se uită pe fereastră acum, dincolo de parc. După cum ți-am spus, ne-a găsit în Boston, dar mama nu voia să o lase să vorbească cu mine. Apoi ne-a găsit în New York, a apărut pur și simplu într-o zi,

când eram singur. Mi-a arătat acel medalion cu poza mea în el. Şi am vorbit cu ea, pentru că mă interesa. Şi mai ales pentru că voiam să ştiu cine e tatăl meu. Acum, îşi întoarce privirea spre mine. Ştii cum e să te întrebi dacă tatăl tău e la fel de distrus ca maică-ta? *Sperând* că nu este? Dar a spus doar că nu contează. El nu era în pozele ei. *Avea* destul de multe fotografii. Toate erau reale, să ştii. Ei bine... Se uită sfios. Nu chiar *toate*. În ziua aceea când ai auzit-o ţipând? I-am pus mâinile în gât. Nu chiar atât de tare, dar deja mă săturasem de ea. Nu voiam decât să plece. Înnebunise. Nu voia să mai tacă. Tatăl meu nici măcar nu a ştiut că e acolo până atunci. El zicea ceva de genul: „Ieşi din casă înainte ca el să facă ceva rău". Şi ai sunat tu, şi a trebuit să mă prefac că eram foarte speriat, şi apoi ai sunat *din nou*, iar *tatăl* meu s-a prefăcut că totul este *în regulă*... Scutură din cap. Şi târfa s-a mai întors *încă* o dată, a doua zi. Deja mă plictisisem de ea. Eram cât se poate de plictisit. Nu-mi păsa de fotografii. Nu-mi păsa că ea învăţase să navigheze sau că lua cursuri de limbajul semnelor sau de orice altceva. Şi, cum am spus, nu voia să-mi spună nimic despre tatăl meu. Probabil că nu *putea*. Probabil că nici măcar nu ştia cine e.

Respiră pe nas.

– Deci, da. S-a întors. Eram în camera mea şi am auzit-o certându-se cu tatăl meu. Nu mai puteam rezista. Voiam să dispară, nu-mi păsa de povestea ei lacrimogenă, o uram pentru ceea ce mi-a făcut, o uram pentru că nu mi-a spus despre tatăl meu, voiam să iasă din viaţa mea. Aşa că am luat ăsta de pe biroul meu – arată deschizătorul de scrisori –, am coborât la parter, am dat buzna şi, pur şi simplu... Îl lasă în jos. S-a întâmplat foarte repede. Nici măcar nu a ţipat.

Mă gândesc la ce mi-a spus el în urmă cu doar câteva ore: cum Jane a înjunghiat-o pe Katie. Şi îmi amintesc cum privirea i-a fugit repede spre stânga.

Acum ochii lui sunt strălucitori.

– A fost oarecum palpitant. Şi a fost un adevărat noroc că nu ai văzut ce s-a întâmplat. Sau nu totul. Mă priveşte cu intensitate. Totuşi, ai văzut destul.

Se îndreaptă încet spre pat. Şi continuă:

– Mama mea nu are nici cea mai vagă idee. Despre nimic din ce s-a întâmplat. Nici nu era acolo – s-a întors în dimineaţa următoare. Tatăl meu m-a făcut să jur că nu spun. Vrea să o protejeze. Îmi pare destul de rău pentru el. E un secret destul de mare ca să-l ţii faţă de persoana cu care eşti căsătorit. Face al treilea pas. Ea crede doar că eşti nebună.

Încă un pas şi acum stă lângă mine, cu lama întinsă în dreptul gâtului meu.

– Deci? spune el.

Mă vait îngrozită.

Apoi se aşază pe marginea saltelei, cu partea de jos a spatelui proptită de genunchii mei.

– Analizează-mă! Îşi înclină capul. Repară-mă!

Mă dau înapoi. Nu. Nu pot face asta.

Ba da, poţi, mami.

Nu. Nu. S-a terminat.

Haide, Anna!

Are o armă.

Şi tu ai raţiunea de partea ta.

În regulă. În regulă.

Unu, doi, trei, patru.

– Ştiu ce sunt, spune Ethan încet, aproape liniştitor. Asta îţi este de ajutor?

Psihopat. Farmec superficial, personalitate labilă, afectare falsă. Deschizătorul de scrisori în mână.

– Ai... crescut rănind animale, îi spun, încercând să-mi stăpânesc vocea.

– Da, dar e uşor să ghiceşti asta. I-am dat pisicii tale un şobolan pe care l-am tăiat. L-am găsit în subsolul nostru. Oraşul ăsta este dezgustător. Se uită la lamă. Se uită înapoi la mine. Altceva? Haide. Poţi mai bine decât atât.

Inspir adânc şi ghicesc din nou.

– Îţi place să-i manipulezi pe alţii.

– Păi, *da*. Adică... *da*. Se scarpină la ceafă. E distractiv. Şi uşor. Tu eşti un caz *foarte* uşor.

Îmi face cu ochiul.

O atingere uşoară pe braţ. Arunc o privire în lateral. Telefonul mi-a alunecat de pe pernă şi e aşezat lângă cotul meu.

– Am progresat foarte repede cu Jennifer. Pare că se gândeşte la ceva. Ea... a fost prea mult. Ar fi trebuit să nu grăbesc atât de mult lucrurile. Îşi pune lama întinsă pe o coapsă, o mângâie, ca şi cum ar provoca-o. Obiectul se loveşte de materialul blugilor. Deci nu am vrut să crezi că sunt o ameninţare. De aceea am spus că mi-e dor de prietenii mei. Şi m-am prefăcut că aş fi gay. Şi am plâns de atâtea ori. Toate ca să ţi se facă milă de mine şi să crezi că sunt... Se opreşte. Şi pentru că, după cum am spus, într-un fel, nu mă mai satur de tine.

Închid ochii. Parcă văd cu ochii minţii telefonul; şi este pornit.

– Hei, ai observat când m-am dezbrăcat în faţa ferestrei? Am făcut asta de câteva ori. Ştiu că m-ai văzut o dată.

Înghit. Îmi trag încet cotul înapoi în pernă, iar telefonul alunecă de-a lungul antebraţului meu.

– Ce altceva? Probleme cu tăticul, poate? Rânjeşte din nou. Ştiu că am vorbit despre el destul de mult.

Despre tatăl meu adevărat, nu despre Alistair. Alistair e doar un om mic şi trist.

Simt ecranul la încheietura mâinii mele, rece şi alunecos.

- Nu...

- Ce?

- Nu respecţi spaţiul celorlalţi.

- Ei bine, sunt aici, nu-i aşa?

Încuviinţez din nou din cap. Ating ecranul cu degetul mare.

- Ţi-am spus: mă interesai. Târfa aia bătrână de pe strada asta mi-a spus despre tine. Ei bine, nu *totul*, evident. De atunci am aflat multe. Dar de aceea ţi-am adus lumânarea. Mama mea nu avea nici o idee. Nu m-ar fi lăsat. Se opreşte, se uită la mine. Pun pariu că erai destul de frumoasă.

Mişcă deschizătorul de scrisori spre faţa mea. Îmi strecoară lama lângă o şuviţă de păr de pe obraz şi mi-o dă la o parte. Tresar, scâncesc.

- Doamna a spus doar că stai tot timpul în casă. Şi asta a fost interesant pentru mine. Această femeie ciudată care nu iese niciodată afară. Această ciudăţenie.

Prind telefonul cu mâna. Voi ajunge la ecranul cu parola şi îmi voi lăsa degetele să tasteze cele patru cifre. Am făcut asta de atât de multe ori. Pot să o fac în întuneric. Pot să o fac şi cu Ethan aşezat lângă mine.

- Ştiam că trebuie să ajung să te cunosc.

Acum. Ating butonul telefonului, îl apăs. Tuşesc ca să ascund clicul.

- Părinţii mei... începe el, întorcându-se spre fereastră.

Se opreşte.

Îmi întorc capul odată cu el. Şi văd ce vede şi el: strălucirea telefonului, reflectată în geam.

El rămâne cu respirația întretăiată. La fel și eu.

Îmi întorc repede privirea spre el. Se uită fix la mine.

Apoi rânjește.

– Glumesc. Arată spre telefon cu deschizătorul de scrisori. Am schimbat deja codul. Chiar înainte să te trezești. Nu sunt prost. Nu am de gând să las un telefon funcțional chiar lângă tine. Nu pot respira. Și am scos bateriile de la cel din bibliotecă. În caz că te întrebai.

Sângele încetează să-mi mai curgă în vene.

El gesticulează spre ușă.

– Oricum. De vreo două săptămâni am tot venit aici noaptea, doar m-am plimbat pe aici, te-am privit. Îmi place aici. E liniștit și întunecat. Pare preocupat. Și este oarecum interesant felul în care trăiești. Simt că fac cercetare despre tine. Ca un documentar. Ți-am – zâmbește – ți-am făcut chiar și o fotografie cu telefonul tău. O grimasă. A fost prea mult? Simt că a fost prea mult. Oh, dar întreabă-mă cum ți-am deblocat telefonul.

Nu spun nimic.

– Întreabă-mă, îmi spune, pe un ton amenințător.

– Cum mi-ai deblocat telefonul? șoptesc.

El zâmbește larg, ca un copil care știe că e pe cale să spună ceva inteligent.

– Tu mi-ai spus cum.

Scutur din cap.

– Nu.

Își dă ochii peste cap.

– Bine, OK – nu mi-ai spus *mie*. Se apleacă spre mine. I-ai spus târfei ăleia bătrâne din Montana.

– Lizzie?

Încuviințează din cap.

– Ne-ai... spionat?

Scoate un oftat profund.

– Doamne, chiar eşti proastă. Apropo, nu îi învăţ pe copiii cu dizabilităţi să înoate. Mai degrabă m-aş omorî. Nu, Anna: eu *sunt* Lizzie.

Rămân cu gura căscată.

– Sau am fost, spune el. În ultima vreme a ieşit din casă foarte mult. Cred că e mai bine. Mulţumită fiilor ei – care sunt numele lor?

– Beau şi William, răspund, înainte să mă pot opri.

Chicoteşte din nou.

– La dracu'. Nu-mi vine să cred că-ţi aminteşti de asta. Râde şi mai mult acum. *Beau*. Jur că l-am inventat pe loc.

Mă uit uluită la el.

– În prima zi când am venit în vizită. Era deschis site-ul ăla ciudat pe laptopul tău. Mi-am creat un cont imediat ce am ajuns acasă. Am ajuns să cunosc tot felul de rataţi singuratici. DiscoMickey sau, mă rog, cum l-o fi chemând. Scutură din cap. E o chestie jalnică. Dar m-a pus în legătură cu tine. Nu am vrut să-ţi scriu doar aşa, din senin. Nu am vrut ca tu să... ştii tu. Să începi să-ţi pui întrebări.

– Oricum. I-ai spus lui *Lizzie* cum să îşi codeze toate parolele. Să schimbe literele cu cifre. Asta chiar că-i o treabă ca la NASA.

Încerc să înghit, nu pot.

– Sau să folosească o zi de naştere – asta ai spus. Şi mi-ai spus *mie* că fiica ta s-a născut de Ziua Îndrăgostiţilor. Zero-doi-unu-patru. Aşa am intrat în telefonul tău şi am făcut fotografia cu tine când sforăiai. Apoi am schimbat codul, doar ca să mă distrez cu tine. Arată cu un deget spre mine. Şi m-am dus jos, şi am intrat în laptopul tău. Se apleacă spre mine, vorbeşte încet. *Desigur*, parola ta era numele

Oliviei. Pentru desktop şi pentru e-mail. Şi, *bineînţeles*, ai înlocuit doar literele. La fel cum i-ai spus lui Lizzie. Scutură din cap. Cât de proastă poţi să fii?

Nu spun nimic.

Mă săgetează cu privirea.

– Ţi-am pus o întrebare, spune el. Cât de...

– Foarte, îi spun eu.

– Foarte ce?

– Foarte proastă.

– Cine a fost aşa?

– Eu.

– Foarte proastă, *al naibii* de proastă.

– Da.

Încuviinţează din cap. Ploaia loveşte cu putere în ferestre.

– Aşa că am făcut contul de Gmail. Pe calculatorul tău. I-ai spus lui Lizzie că familia ta întotdeauna spunea „ghici cine-i" atunci când vorbeai tu, iar acesta era un detaliu pur şi simplu prea bun ca să-l trec cu vederea. Ghici cine-i, Anna! Chicoteşte. Apoi ţi-am trimis fotografia pe e-mail. Mi-aş fi dorit să-ţi văd faţa.

Chicoteşte din nou.

Parcă nu mai este aer în camera asta. Abia respir.

– Şi, pur şi simplu, *trebuia* să pun numele mamei mele în contul acela. Pun pariu că *asta* te-a entuziasmat. Rânjeşte. Dar i-ai spus lui Lizzie şi alte lucruri. Se apleacă din nou în faţă, cu deschizătorul de scrisori îndreptat spre pieptul meu. Ai avut o aventură, târfo. Şi ţi-ai ucis familia.

Nu pot vorbi. Nu mi-a mai rămas nimic.

– Şi apoi ai luat-o razna în legătură cu Katie. A fost o nebunie. *Tu* ai fost nebună. Adică, *oarecum* înţeleg chestia asta. Am făcut-o chiar în faţa tatălui meu şi s-a speriat şi *el*. Deşi cred că a fost uşurat să scape

de ea, să fiu sincer. Eu am fost. Cum ţi-am mai spus, m-a călcat pe nervi.

Se târăşte pe pat, mai aproape de mine.

– Dă-te mai încolo.

Îmi încrucişez picioarele şi mi le lipesc de coapsele lui.

– Ar fi trebuit să verific geamurile, dar totul s-a întâmplat prea repede. Şi, oricum, a fost atât de extrem de uşor de negat. Mai uşor decât minciuna. Mai uşor decât adevărul. Schiţează un gest cu capul. Mă simt, cum să zic, mă simt *prost* pentru el. Voia doar să mă protejeze.

– A încercat să te protejeze de mine, spun eu. Chiar dacă ştia...

– Nu, îmi spune el cu o voce categorică. A încercat să te protejeze pe *tine* de *mine*.

N-aş vrea să-şi petreacă timpul cu o femeie adultă, a spus Alistair. Nu de dragul lui Ethan, ci de dragul meu.

– Dar ştii cum e, ce poţi să faci, nu? Unul dintre psihiatri le-a spus părinţilor mei că eram *pur şi simplu rău*. Ridică din nou din umeri. Bine. E al naibii de bine.

Furia, vulgaritatea îl cuprind. Sângele îmi urcă în tâmple. Concentrează-te! Adu-ţi aminte! Gândeşte!

– Ştii, îmi pare rău şi pentru poliţişti. Tipul acela a încercat atât de mult să te liniştească. Ce sfânt! Trage, din nou, aerul pe nas. Cealaltă părea o târfă.

Abia dacă îl mai ascult.

– Spune-mi despre mama ta, murmur eu.

Se uită la mine.

– Ce?

– Mama ta, îi spun eu, încuviinţând din cap. Spune-mi despre ea.

O pauză. Afară, tunetul se întinde pe cer, parcă suferind.

– Ce... anume să-ţi spun? întreabă el prudent.

Îmi dreg vocea.

– Ai spus că iubiții ei te-au tratat rău.

Acum se uită urât.

– Am spus că m-au snopit în bătaie.

– Da. Pun pariu că s-a întâmplat foarte des.

– Da. Încă uitându-se urât. De ce?

– Ai spus că ai crezut că ești „pur și simplu rău".

– Am spus că asta a spus celălalt psihiatru.

– Nu cred asta. Nu cred că ești pur și simplu rău.

Își înclină capul.

– Nu?

– Nu. Încerc să respir încet. Nu cred că oamenii sunt făcuți în acest fel. Mă așez mai drept pe perne și îmi acopăr coapsele cu cearșaful. *Tu* nu ai fost făcut așa.

– Nu?

Ține lama mai lejer în mână.

– Lucrurile ți s-au întâmplat când erai copil. Au fost... lucruri pe care le-ai văzut. Lucruri pe care nu le-ai putut controla. Vocea mea câștigă forță. Ai trecut prin multe.

Se smucește.

– Nu era o mamă bună pentru tine. Ai dreptate. Înghite în sec; înghit și eu. Și cred că, în momentul în care părinții tăi te-au adoptat, ai fost foarte grav afectat. Cred... – să risc? – cred că le pasă foarte mult de tine. Chiar dacă nu au fost perfecți, adaug eu.

El mă privește în ochi. Un freamăt ușor îi distorsionează fața.

– Le este teamă de mine, spune el.

Încuviințez din cap.

– Ai spus-o chiar tu, îi reamintesc. Ai spus că Alistair încerca să mă protejeze pe mine ținându-te... ținându-ne departe unul de altul.

Nu se mișcă.

– Dar cred că se temea și *pentru* tine. Cred că voia să te protejeze și pe tine. Întind brațul. Cred că atunci când te-au dus acasă, te-au salvat.

Mă urmărește.

– Ei te iubesc, îi spun. Meriți să fii iubit. Și dacă vorbim cu ei, știu – sunt sigură – că vor face tot posibilul ca să te protejeze în continuare. Amândoi. Știu că vor... să se apropie de tine.

Îmi apropii mâna și rămân cu ea deasupra umărului lui.

– Ce s-a întâmplat cu tine când erai mic nu a fost vina ta, îi șoptesc. Și...

– Ajunge cu prostiile astea!

Se smucește înainte să-l pot atinge. Îmi trag brațul înapoi.

L-am pierdut. Simt că sângele mi se scurge din creier. Mi se usucă gura.

Se apleacă spre mine, mă privește cu ochii lui strălucitori și sinceri, în felul lor.

– Cum miros?

Schițez cu capul un gest de refuz.

– Hai! Miroase-mă! A ce miros?

Inspir. Mă gândesc la acea primă dată când am inhalat mirosul lumânării. Levănțică.

– A ploaie, răspund.

– Și?

Îmi vine greu să spun asta.

– A apă de colonie.

– Romance. De la Ralph Lauren, adaugă el. Am vrut ca treaba asta să fie frumoasă pentru tine.

Scutur, din nou, din cap.

– O, da. Ceea ce nu pot hotărî, continuă el, preocupat, este dacă să fie din cauza unei căderi pe scară sau din cauza unei supradoze. Ai fost așa de tristă în ultima

vreme şi câte şi mai câte. Şi ai atât de multe pastile pe măsuţa de cafea. Dar eşti şi o epavă nenorocită, aşa că ai putea, ştii tu, să ratezi o treaptă.

Nu cred că mi se întâmplă aşa ceva. Mă uit la motan. E din nou, într-o parte, adormit.

– O să-mi fie dor de tine. Nimănui altcuiva n-o să-i fie dor. Nimeni nu va observa absenţa ta zile întregi şi nimănui nu îi va mai păsa după aceea.

Îmi îndoi picioarele sub cearşafuri.

– Poate psihiatrului tău, dar pariez că s-a săturat de tine. I-ai spus lui Lizzie că el îţi acceptă agorafobia şi sentimentul de vinovăţie. Dumnezeule! Alt sfânt nenorocit.

Îmi ţin ochii strâns închişi.

– Uită-te la mine când vorbesc cu tine, târfă!

Cu toată puterea mea, lovesc cu picioarele.

96

Îl lovesc în abdomen. Se îndoaie de durere și îmi retrag picioarele, îl lovesc din nou în față. Călcâiul meu îi face nasul să trosnească. Se răstoarnă pe podea.

Smulg cearșafurile de pe mine și sar din pat, alerg pe ușă în holul întunecat.

Deasupra mea, ploaia bate în lucarnă. Mă împiedic pe covorul de pe scară, cad în genunchi. Mă prind de balustradă cu o mână care îmi tremură.

Dintr-odată, scara strălucește, albă, în timp ce fulgerul îmi sclipește deasupra capului. Și, în acea clipă, mă uit printre barele balustradei, văd fiecare treaptă luminată, mergând în spirală, în jos, jos, jos, până la capăt.

Jos, jos, jos.

Clipesc. Scara este, din nou, cufundată în întuneric. Nimic de văzut, nimic de înțeles, cu excepția percuției ploii.

Mă ridic în picioare, mă reped pe trepte. Tunetul bubuie afară. Și apoi:

– *Târfă!* Îl aud cum se împiedică pe palier, cu vocea moale. *Târfă!*

Balustrada scârțâie când el se ciocnește de ea.

Trebuie să ajung la bucătărie. La cutterul încă desfăcut de pe masa din bucătărie. La cioburile de sticlă

care strălucesc în coşul pentru reciclarea gunoaielor. La interfon.

La uşă.

Dar poţi ieşi? întreabă Ed, ca o şoaptă.

Trebuie. Lasă-mă în pace!

Te va prinde în bucătărie. Nu vei reuşi să ieşi. Şi chiar dacă ai reuşi...

Ajung la următorul etaj şi mă învârt ca o busolă, orientându-mă. Mă înconjoară patru uşi. Biroul. Biblioteca. Toaleta. Baia de serviciu.

Alege una.

Aşteaptă...

Alege una.

Baia. Slavă Cerului! Apuc clanţa, deschid brusc uşa, intru. Mă ascund în pragul uşii, simt că respir tot mai greu şi mai superficial...

...şi el vine acum, grăbindu-se în jos pe scări. Nu respir.

Ajunge pe palier. Se opreşte la peste un metru distanţă de mine. Simt că aerul se mişcă.

Preţ de o clipă nu aud nimic decât sunetul ploii. Transpiraţia mi se prelinge pe spate.

– Anna!

O voce scăzută, rece. Mă ascund.

Prind tocul uşii cu o mână, atât de tare încât aproape îl scot din cuie, şi mă uit în întunericul de pe palier.

Îl văd estompat, doar o umbră printre alte umbre, dar pot să-i disting lăţimea umerilor, albul mişcător al mâinilor. Stă cu spatele la mine. Nu-mi dau seama în ce mână ţine deschizătorul de scrisori.

Încet, se roteşte; îl văd în profil, cu faţa spre uşa bibliotecii. Se uită drept înainte, nemişcat.

Apoi se întoarce din nou, dar mai repede de data asta, şi, înainte să mă pot retrage în baie, se uită la mine.

Nu mă mişc. Nu pot.

– Anna, zice el încet.

Buzele mi se deschid. Inima îmi bubuie.

Ne privim unul pe altul. Sunt pe cale să strig.

Se învârte.

Nu m-a văzut. Nu este capabil să privească adânc în întuneric. Dar eu sunt obişnuită cu asta, cu lumina slabă, cu lipsa luminii. Eu pot vedea ceea ce el...

Acum se deplasează spre capătul scărilor. Lama îi pâlpâie într-o mână; pe cealaltă şi-o adânceşte în buzunar.

– Anna! strigă el.

Îşi trage mâna din buzunar şi o ridică în faţa lui.

Şi lumina izbucneşte din palma lui. E telefonul. Lanterna.

Din pragul uşii văd cum se conturează scările, iar pereţii devin albi. Tunetul bubuie în apropiere.

Încă o dată, se roteşte, raza de lumină străbătând palierul ca lumina unui far. Mai întâi, uşa de la dulap. Se îndreaptă spre ea, o deschide. Îndreaptă telefonul înăuntru.

În continuare, biroul. Intră, cercetează camera cu telefonul. Îi urmăresc spatele, mă pregătesc pentru o fugă spre parter. Jos, jos, jos.

Dar te-ar prinde.

Nu am altă cale de ieşire.

Ba da.

Unde?

Sus, sus, sus.

Mişc capul în timp ce el se retrage din birou. Biblioteca este următoarea, iar apoi, baia. Trebuie să mă mişc înainte să...

Şoldul îmi atinge mânerul uşii. Se răsuceşte scoţând un zgomot uşor.

Ethan se învârte brusc, lumina trecând dincolo de uşa bibliotecii şi o îndreaptă direct în ochii mei.

Sunt orbită. Timpul se opreşte.

– Uite unde erai, şuieră el.

Eu fug repede în faţă.

Pe uşă, mă izbesc de el, îngropând-mi umărul în abdomenul lui. Gâfâie când îl împing. Nu pot să văd, dar îl împing într-o parte, spre scară...

...şi, deodată, a dispărut. Îl aud cum se prăbuşeşte pe scări ca o avalanşă, lumina întinzându-se pe tavan.

Sus, sus, sus, şopteşte Olivia.

Mă întorc; vederea îmi este încă înceţoşată. Mă lovesc cu un picior de baza scării, mă poticnesc, urc cu greu jumătate din altă treaptă. Mă ridic în poziţie verticală. Alerg.

Când ajung pe palier, mă întorc, iar privirea mi se adaptează la întuneric. Dormitorul meu e deschis în faţa mea; vizavi de el, camera de oaspeţi.

Sus, sus, sus.

Dar la etaj e doar camera de oaspeţi. Şi camera ta.

Sus.

Pe acoperiş?

Sus.

Dar *cum? Cum* aş putea?

Gagico, spune Ed, *nu ai de ales*.

Un etaj mai jos, Ethan urcă repede pe trepte. Mă întorc şi urc în grabă la etaj, cu ratanul arzându-mi tălpile, cu balustrada scârţâindu-mi sub palmă.

Ajung poticnindu-mă pe următorul palier şi înaintez cât pot de repede spre colţul de sub trapă. Bâjbâi cu mâna deasupra capului, găsesc lanţul. Îmi înfăşor degetele în jurul lui şi trag.

97

Când se deschide ușa, apa mă stropește pe față. Cu un țipăt metalic, scara se desface repede spre mine. În partea de jos a scărilor, Ethan strigă, dar vântul îi estompează cuvintele.

Țin ochii strâns închiși din cauza ploii și urc. Unu, doi, trei, patru, treptele sunt reci și alunecoase, scara scârțâie sub greutatea mea. La a șaptea treaptă, simt cum capul trece de tavan și sunetul...

Sunetul aproape că mă doboară pe spate. Furtuna urlă ca un animal. Vântul prinde aerul în ghearele lui și îl sfâșie. Ploaia, ascuțită ca niște dinți, îmi pătrunde în piele. Apa îmi linge fața, îmi dă părul înapoi pe spate...

Mâna lui îmi apucă glezna.

Scutur din picior să mă eliberez, înnebunită, și mă târăsc în sus și în afară, rostogolindu-mă într-o parte, între trapă și lucarnă. Mă proptesc cu o mână de sticla curbată a cupolei și mă chinui să mă ridic în picioare și să deschid ochii.

Lumea se clatină în jurul meu. În desimea furtunii, mă aud cum mă vait.

Chiar și în întuneric îmi pot da seama că e o sălbăticie pe acoperiș. Plantele se scutură în ghivece și în straturile de flori; pereții sunt acoperiți cu viță-de-vie. Iedera se cațără pe instalația de ventilație. În fața mea

stă o matahală de spalier de aproape patru metri, înclinat într-o parte sub greutatea frunzelor.

Şi de-a lungul lui toată ploaia nu cade, ci se umflă în valuri, în pânze, în perdele imense de apă. Cade ca o greutate pe acoperiş, face spume pe pardoseala de piatră. Halatul deja mi se lipeşte de piele.

Mă întorc încet, îmi simt genunchii slabi. Pe trei laturi, o cădere de trei etaje; la est, zidul de la St. Dymphna se înalţă ca un munte.

Cerul deasupra mea. Spaţiu în jurul meu. Degetele mi se încleştează. Picioarele mi se îndoaie. Respiraţia îmi este întretăiată. Zgomotul se dezlănţuie.

Văd pata întunecată de dincolo – trapa. Şi, ieşind din ea, un braţ îndoit în ploaie, Ethan.

Se ridică pe acoperiş, negru ca o umbră, ţinând într-o mână deschizătorul de scrisori, ca o ţepuşă.

Ezit, mă dau în spate. Piciorul meu se opreşte în cupola lucarnei; Simt că cedează uşor – *E fragilă*, m-a avertizat David. *Ramurile cad pe ea, o să rupă toată fereastra*.

Umbra se apropie de mine. Ţip, dar vântul îmi smulge ţipătul din gură şi îl duce departe, ca pe o frunză moartă.

Pentru o clipă, Ethan se dă înapoi, surprins. Apoi râde.

- Nimeni nu te poate *auzi*, spune el, deasupra vuietului ploii. Suntem într-un...

Chiar când vorbeşte, ploaia bate şi mai tare.

Nu mă pot da mai în spate fără să calc pe lucarnă. Fac un pas în lateral, doar câţiva centimetri, şi piciorul meu atinge metalul ud. Mă uit în jos. Stropitoarea pe care o răsturnase David în acea zi pe acoperiş.

Ethan se apropie, înmuiat de ploaie, cu ochii strălucitori pe o faţă întunecată, gâfâind.

Mă aplec, iau stropitoarea, o balansez spre el, dar sunt ameţită, nu mai am echilibru, iar stropitoarea îmi alunecă din mână şi e dusă de ploaie.

El se fereşte.

Iar eu fug.

În întuneric, în sălbăticie, speriată de cerul de deasupra, dar înspăimântată de băiatul din spate. Memoria mea încearcă să refacă planul acoperişului: rândul de arbuşti ornamentali la stânga, straturile de flori chiar dincolo de ei. Ghivece goale la dreapta, saci de pământ trântiţi între ele, ca nişte beţivi. Drept în faţă, tunelul creat de spalier.

Tunetul se revoltă pe cer. Fulgerul luminează norii, scaldă acoperişul în lumină albă. Văluri de ploaie îşi schimbă direcţia şi se cutremură. Eu gonesc prin ele.

În orice moment, cerul s-ar putea prăbuşi şi ar putea să mă zdrobească în moloz, dar, cu toate astea, inima îmi bate, iar sângele mi se încălzeşte în vene în timp ce înaintez cu viteză spre spalier.

O perdea de apă acoperă intrarea. Dau buzna prin ea, în tunel, întunecat ca un pod acoperit, rece şi umed, ca o pădure tropicală. E mai multă linişte aici, sub acoperişul de crengi şi prelată, ca şi cum zgomotul ar fi ţinut la o parte de nişte ziduri; mă pot auzi cum gâfâi. Într-o parte se află banca mică, subţire. *Pe căi anevoiase până la stele.*

E la capătul tunelului, acolo unde speram să fie. Mă reped spre ea. O prind cu amândouă mâinile. Mă întorc.

O siluetă se înalţă în spatele căderii de apă. Aşa l-am întâlnit pentru prima oară, îmi amintesc; umbra lui se proiecta pe sticla îngheţată a uşii mele.

Şi apoi trece prin perdeaua de apă.

– E perfect. Îşi şterge apa de pe faţă, înaintează spre mine. Haina îi este îmbibată de apă; eşarfa îi atârnă

în jurul gâtului. Deschizătorul de scrisori îi iese puţin din mână. Voiam să îţi rup gâtul, dar e mai bine aşa. Ridică o sprânceană. Ai fost atât de scrântită încât ai sărit de pe acoperiş.

Scutur din cap.

Un zâmbet acum.

– Nu crezi? Ce ai acolo?

Şi apoi vede ce am aici.

Foarfeca de grădinărit se mişcă în mâinile mele – e grea şi îmi tremură mâna, dar o ridic spre pieptul lui în timp ce înaintez.

Nu mai zâmbeşte.

– Pune-o jos! spune el.

Scutur din nou din cap şi mă apropii mai mult. El ezită.

– Pune-o *jos*! repetă el.

Mai fac un pas, închid foarfeca.

Se uită cu ochii lui strălucitori la lama pe care o ţine în mână.

Şi se retrage în perdeaua de ploaie.

Aştept un moment, respir sacadat. A dispărut.

Încet, încet, ajung spre arcul intrării. Acolo mă opresc, ploaia îmi stropeşte faţa, iar eu înfig vârful foarfecii prin perdeaua de ploaie, ca o vergea magică.

Acum.

Împing cu putere foarfeca în faţa mea şi sar prin apă. Dacă mă aşteaptă, va fi...

Încremenesc, apa mi se scurge din păr, hainele îmi sunt ude leoarcă. Nu e acolo.

Mă uit atentă la acoperiş.

Nu se vede lângă arbuştii ornamentali.

Nici lângă instalaţia de ventilaţie.

Nici în răsadurile cu flori.

Un fulger deasupra capului meu şi acoperişul străluceşte alb. Este pustiu, după cum văd – doar o pustietate de plante sălbăticite şi ploaie extrem de rece.

Dar, dacă nu e acolo, atunci...

Se izbeşte de mine din spate, atât de repede şi atât de tare încât strigătul iese brusc din mine. Scap foarfeca şi cad odată cu el, genunchii mi se prăbuşesc, tâmpla mi se trânteşte de acoperişul umed; aud pocnetul. Sângele îmi inundă gura.

Ne rostogolim pe ciment o dată, de două ori, până când trupurile noastre se lovesc de marginea lucarnei. Simt cum aceasta tremură.

– Târfă! mormăie el, cu respiraţia lui fierbinte în urechea mea. Acum s-a îndreptat şi mă apasă cu piciorul pe gât. Bolborosesc ceva. Nu te juca cu mine. Scrâşneşte din dinţi. Vei sări de pe acoperişul ăsta. Şi, dacă nu sari, o să te arunc. Aşa. Urmăresc picăturile de ploaie cum fac bulbuci pe asfaltul de lângă mine. Ce parte vrei să alegi? Spre parc sau spre stradă?

Închid ochii.

– Mama ta... şoptesc eu.

– Ce?

– Mama ta.

Presiunea asupra gâtului meu scade uşor.

– Mama mea?

Încuviinţez din cap.

– Ce e cu ea?

– Mi-a spus...

Acum apasă mai tare, aproape că mă stranguleză.

– Ce ţi-a spus?

Simt că ochii mai au puţin şi îmi ies din orbite. Gura mi se deschide. Simt că mă înec.

Slăbeşte, din nou, strânsoarea.

– *Ce* ţi-a spus?

Respir adânc.

– Mi-a spus, încep eu, cine este tatăl tău.

Nu se mişcă. Ploaia îi spală faţa. Simt mai puternic gustul de sânge pe limbă.

– Asta e o minciună.

Tuşesc, îmi smucesc şi mai tare capul de ciment.

– Nu.

– Nici măcar nu ştiai cine era ea, spune el. Ai crezut că e altcineva. Nu ştiai că am fost adoptat. Îşi împinge piciorul în gâtul meu. Atunci cum ai putea...

– Ea mi-a spus. Nu am... Înghit, gâtul mi se umflă. Nu am înţeles la momentul respectiv, dar mi-a spus...

Din nou, tace. Aerul îmi şuieră prin gât; ploaie şuieră pe asfalt.

– Cine?

Nu spun nimic.

– *Cine?*

Mă loveşte în stomac. Trag aer în piept, mă îndoi, dar deja m-a apucat de cămaşă, ridicându-mă în genunchi. Mă prăbuşesc în faţă. Îşi pune mâna în gâtul meu şi mă strânge.

– Ce a spus? strigă la mine.

Degetele mele bâjbâie către gât. Începe să mă ridice şi mă ridic cu el, genunchii mi se clatină până când ne privim ochi în ochi.

Arată atât de tânăr, cu pielea scăldată de ploaie; buzele pline, părul dat peste frunte. *Un băiat foarte frumos*. Dincolo de el văd întinderea parcului, umbra uriaşă a casei lui. Şi, la călcâiele mele, simt proeminenţa lucarnei.

– Spune-mi!

Încerc să vorbesc, nu reuşesc.

– *Spune-mi!*

Mă înec.

Îşi relaxează mâna pe gâtul meu. Mă uit repede în jos; încă ţine deschizătorul de scrisori strâns în pumn.

– Era arhitect, spun eu răsuflând cu greu.

Mă urmăreşte. Ploaia cade în jurul nostru, între noi.

– Îi plăcea ciocolata neagră, spun eu. Îi spunea mamei tale „gagico".

Își lasă mâna jos.

– Îi plăceau filmele. Amândurora. Le plăcea...

Se încruntă.

– Când ți-a spus asta?

– În noaptea în care m-a vizitat. A spus că îl iubește.

– Ce s-a întâmplat cu el? Unde este?

Închid ochii.

– A murit.

– Când?

Schițez un gest că nu știu.

– Cu ceva timp în urmă. Nu contează. El a murit și ea a fost distrusă.

Mă prinde din nou cu mâna de gât și ochii mi se deschid, mari.

– *Ba da*, contează. Când...

– Ceea ce contează este că el te-a iubit, îi spun.

El încremenește. Lasă mâna jos.

– Te-a iubit, repet. Amândoi te-au iubit.

Ethan se uită la mine, cu deschizătorul de scrisori în mână; respir adânc.

Și îl îmbrățișez.

Rămâne țeapăn, dar apoi corpul îi slăbește. Stăm acolo, în ploaie, eu îl cuprind cu brațele, el stă cu mâinile pe lângă corp.

Mă clatin, simt că îmi vine să leșin și el mă ține în timp ce mă răsucesc în jurul lui. Când sunt din nou în picioare, am schimbat pozițiile; mâinile mele sunt pe pieptul lui, simțindu-i bătăile inimii.

– Amândoi te-au iubit, murmur.

Și apoi, cu toată greutatea mea, mă aplec spre el și îl împing spre lucarnă.

98

Aterizează pe spate. Lucarna se cutremură.

El nu spune nimic, doar mă privește confuz, de parcă i-aș fi pus o întrebare dificilă.

Deschizătorul de scrisori a alunecat într-o parte. Își desface palmele pe sticlă, încearcă să se împingă în poziție verticală. Inima îmi încetinește. Timpul încetinește.

Și apoi lucarna se dezintegrează sub el, zgomotul fiind acoperit de furtună.

Într-o clipă, îmi iese din raza vizuală. Dacă strigă, nu-l pot auzi.

Merg împleticindu-mă până la marginea unde era lucarna și mă uit peste ea, în casa scării. Picături de ploaie se învârt în vidul acela ca niște scântei; pe palierul de jos strălucește o galaxie de sticlă spartă. Nu pot să văd mai jos - este prea întuneric.

Stau acolo în furtună. Mă simt năucită. Apa se scurge la picioarele mele.

Apoi mă dau la o parte. Mă mișc cu atenție în jurul lucarnei. Merg înapoi spre trapă, încă larg deschisă.

Cobor. Jos, jos, jos. Degetele îmi alunecă pe trepte.

Ajung pe podea, covorul e îmbibat cu apă. Merg spre capătul scărilor, trecând pe sub golul din acoperiș; ploaia curge pe mine.

Ajung la dormitorul Oliviei. Mă opresc. Mă uit înăuntru.

Copilul meu. Îngerul meu. Îmi pare atât de rău.

După o clipă mă întorc, merg jos; ratanul este uscat şi dur. Pe palier mă opresc din nou, trec pe sub cascada de ploaie şi stau, udă leoarcă, în uşa dormitorului meu. Studiez patul, perdelele, spectrul negru al casei Russell dincolo de parc.

Trec încă o dată pe sub rafala de ploaie, încă o dată pe trepte în jos şi acum sunt în bibliotecă - biblioteca lui Ed; biblioteca mea -, privesc ploaia cum bate în fereastră. Ceasul de deasupra şemineului bate ora exactă. E două dimineaţa.

Îmi întorc privirea şi ies din cameră.

De pe palier deja pot vedea epava corpului său, răvăşit pe podea, un înger căzut. Cobor scările.

O coroană întunecată de flăcări de sânge îi iese din cap. O mână îi este îndoită peste inimă. Ochii lui privesc la mine.

Mă uit înapoi.

Şi apoi trec pe lângă el.

Şi intru în bucătărie.

Şi conectez telefonul fix, astfel încât să-l pot suna pe detectivul Little.

ȘASE
săptămâni mai târziu

99

Ultimii fulgi de zăpadă s-au cernut cu o oră în urmă, iar acum soarele amiezii plutește pe un cer dureros de albastru - un cer care „să nu încălzească carnea, ci doar să încânte ochiul". Nabokov, *Adevărata viață a lui Sebastian Knight*. Mi-am conceput propriul program de lectură. Nu mai fac parte din clubul de lectură la distanță.

Chiar încântă ochiul. La fel și strada de dedesubt, pavată cu alb, parcă emițând energie electrică în bătaia soarelui. Aproape patruzeci de centimetri au căzut peste oraș în această dimineață. M-am uitat timp de câteva ore, de la fereastra dormitorului meu, am văzut zăpada cum se așază într-un strat gros, înghețând trotuarele, așternând covoare pe treptele de la intrare, formând grămezi înalte în jardinierele cu flori. La ceva vreme după ora zece, cei patru membri ai familiei Gray au ieșit din casă într-un grup vesel; au strigat în zăpadă, au mers împleticindu-se prin troiene, pe stradă în jos, până când nu i-am mai văzut. Și, peste drum, Rita Miller a ieșit pe veranda din față să se minuneze de vreme, înfășurată într-un halat, cu o cană în mână. Soțul ei a apărut în spatele ei, a luat-o în brațe și și-a sprijinit bărbia de umărul ei. Ea l-a sărutat pe obraz.

Apropo, am aflat numele ei adevărat - mi l-a spus Little după ce a stat de vorbă cu toți vecinii. O cheamă Sue. Dezamăgitor.

Parcul este un câmp de zăpadă, atât de frumos strălucește. Dincolo de el, de ferestrele cu jaluzelele trase, curbate sub cerul acela orbitor, este ceea ce ziarele de scandal au numit CASA DE 4 MILIOANE DE DOLARI A UCIGAȘULUI ADOLESCENT! Costă mai puțin, știu, dar presupun că 3,45 DE MILIOANE DE DOLARI! nu sună la fel de sexy.

E goală acum. Așa a fost de săptămâni întregi. Little m-a vizitat acasă pentru a doua oară în acea dimineață, după ce a sosit poliția, după ce oamenii de la Urgențe au luat corpul. Corpul lui. Alistair Russell a fost arestat, mi-a spus detectivul, acuzat de complicitate la crimă; a mărturisit imediat, de îndată ce a auzit de fiul său. A recunoscut că s-a întâmplat exact așa cum a descris Ethan. Se pare că Alistair și-a pierdut controlul; Jane a fost cea puternică. Mă întreb ce știa. Mă întreb *dacă* știa ceva.

- Îți datorez scuze, a mormăit Little dând din cap. Și Val - deci ea *chiar* îți datorează scuze.

Nu am zis că nu sunt de acord.

El a trecut pe la mine și a doua zi. Reporterii îmi băteau deja la ușă, sunau încontinuu la sonerie. I-am ignorat. Măcar în ultimul an am ajuns să mă pricep să ignor lumea exterioară.

- Ce mai faci, Anna Fox? a întrebat Little. Și, când spun asta, mă refer la celebra psihiatră.

Doctorul Fielding mă urmărise din bibliotecă. Acum stătea lângă mine, holbându-se la detectiv, la dimensiunea impresionantă a bărbatului.

- Mă bucur că vă are pe dumneavoastră, domnule, a spus Little, dând mâna cu el.

– Şi eu, i-a răspuns dr. Fielding.

Şi la fel mă bucur şi eu. Ultimele şase săptămâni m-au stabilizat, mi-au limpezit gândurile. Printre altele, lucarna a fost reparată. A venit o firmă profesionistă de curăţenie şi a făcut casa lună. Iar eu îmi dozez cum trebuie medicamentele, beau mai puţin. De fapt, nu beau deloc, datorită, în parte, unei fiinţe tatuate, care face miracole, pe nume Pam.

– M-am ocupat de tot felul de oameni, în tot felul de situaţii, mi-a spus ea la prima sa vizită.

– Asta ar putea fi o situaţie nouă, i-am spus eu.

Am încercat să-i cer scuze lui David – l-am sunat de cel puţin douăsprezece ori, dar nu a răspuns niciodată. Mă întreb unde este. Mă întreb dacă e în siguranţă. I-am găsit căştile înfăşurate sub pat, la subsol. Le-am luat sus, le-am pus într-un sertar. În caz că sună înapoi.

Şi, acum câteva săptămâni, m-am reîntors la Agora. Ei sunt tribul meu; sunt un fel de familie. *Voi promova vindecarea şi bunăstarea.*

Mă opun în continuare lui Ed şi lui Livvy. Nu tot timpul, nu pe deplin; în unele nopţi, când îi aud, le şoptesc înapoi. Dar conversaţiile s-au terminat.

100

- Hai!

Mâna Binei e uscată. A mea nu este.

- Hai, hai!

A deschis ușa spre grădină. Suflă un vânt rece.

- Ai făcut asta pe un acoperiș, în ploaie.

Dar atunci a fost diferit. Mă luptam pentru viața mea.

- Asta este grădina ta. În lumina soarelui.

Adevărat.

- Și ai cizmele de zăpadă în picioare.

Și asta este adevărat. Le-am găsit în debara. Nu le-am mai purtat din noaptea aceea, în Vermont.

- Deci, ce mai aștepți?

Nimic - nu mai aștept nimic. Am așteptat ca familia mea să se întoarcă; nu se vor întoarce. Am așteptat ca depresia mea să treacă; nu va trece fără ajutorul meu. Am așteptat să mă reîntorc în lume. Acum e momentul.

Acum, când soarele îmi inundă casa. Acum, când am capul limpede, vederea limpede. Acum, când Bina mă conduce spre ușă, spre scări.

Are dreptate: am făcut asta pe un acoperiș în ploaie. Mă luptam pentru viața mea. Deci înseamnă că nu vreau să mor.

Şi, dacă nu vreau să mor, trebuie să încep să trăiesc.

Ce mai aştepţi?

Unu, doi, trei, patru.

Îmi dă drumul la mână şi păşeşte în grădină, lăsând urme în zăpadă. Se întoarce, îmi face semn.

– Hai *odată*!

Închid ochii.

Şi îi deschid.

Şi păşesc în lumină.

MULȚUMIRI

Lui Jennifer Joel, prietena mea, agenta mea şi un ghid de nepreţuit;
lui Felicity Blunt, pentru că a făcut minuni;
lui Jake Smith-Bosanquet şi Alice Dill, care mi-au oferit lumea întreagă;
echipelor de la ICM şi Curtis Brown.

Lui Jennifer Brehl şi Juliei Wisdom, susţinătoarele mele, lucide şi cu suflet mare;
echipelor de la Morrow şi Harper;
editorilor mei internaţionali, cu recunoştinţă.

Lui Josie Freedman, Greg Mooradian, Elizabeth Gabler şi Drew Reed.

Familiei mele şi prietenilor mei;
lui Hope Brooks, cititoare perspicace şi susţinătoare neobosită;
lui Robert Douglas-Fairhurst, o inspiraţie de mult timp;
lui Liate Stehlik, care a spus că pot;
lui George S. Georgiev, care a spus că ar trebui.